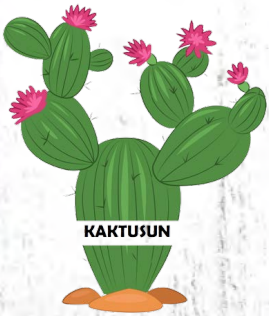
Clare Dowling

Üç Kişilik Aşk

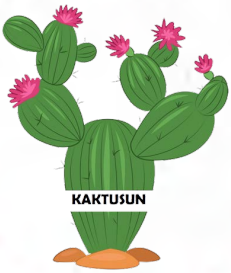

epsilon®

Aşk üç kişilik de yaşanır mı? Bir erkek aynı anda birden çok kadına âşık olur mu? Kadınlar böyle durumlarda neler yaşar?

Bir yanda on yedi senelik bir evlilik, âşık olarak evlenilen bir kadın ve iki çocuk; diğer yanda gencecik ve şişman bir kadın. Bu iki kadının arasında kalmaya cesaret eden erkek ise gayet başarılı ve yakışıklı bir adam. Neyi, neden yaptığının hiç de farkında olmayan bu adam, ayrı dünyaların insanı olan iki kadını bunalımın kollarına attığı gibi, kendisini de hiç alışık olmadığı bir düzenin içinde bulacaktır…

Kadın ve erkek ilişkilerinde aldatmak ve aldatılmak alenen ya da gizli gizli de olsa hep konuşulan ve çözümü olmayan bir konudur… Aşkın üç kişilik yaşanmayacağı *belki* bir gerçekken, bir erkek için böyle bir durumun normal olması ise farklı insanları bir araya getirecektir.

Kapak Görseli: istockphoto

facebook.com/EpsilonYayinevi
twitter.com/EpsilonYayinevi

9 789944 825115

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitapyurdu.com.tr

20 TL

Üç Kişilik Aşk

ÜÇ KİŞİLİK AŞK

Orijinal Adı: Just the Three of Us
Yazarı: Clare Dowling
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Evrim Gurur
Editör: Nihal Kuşhan
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

Baskı: Mart 2012

ISBN: 978 9944 82-187-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2009 Clare Dowling

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi. No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Üç Kişilik Aşk

Clare Dowling

Çeviri
Evrim Gurur

epsilon®

Her şey çok masumane başlamıştı. Hatta jambonlu ve salatalı bir sandviç ile. Caddenin köşesinde, Polonyalı iki adam tarafından işletilen ve paket servisi de yapan küçük bir sandviççi vardı. Debs öğle yemeği için hep buraya gelirdi.

"Bunun yanına cips de ister misiniz?"

Bu, onların her zamanki şakalarıydı. Eşek sıpaları! Onu biraz daha yemesi için kışkırtıyorlardı. Debs şeytana uyup da o cipsleri yememek için kendini zor tutuyordu. Adamlar, onun yüzündeki bu saf ve korunmasız ifadeyle eğleniyorlardı. Debs, içinde yaşadığı bu mücadeleyi aslında genellikle kazanırdı. Eğer kazanmasaydı, şimdi olduğundan daha da şişman olurdu. Bazen genellikle pazartesi günleri kendini neşelendirmek için, pes ettiği oluyordu, ama bu sayılmazdı. Yoksa bir modacının elinden çıkmış kıyafetlerinin içinde şahane görünen Alex'in karşısında kendini dana gibi hissederdi. Bir tek Walkers'ın peynirli ve soğanlı cipslerine dayanamıyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Eğer hemen sıvışabileceğini bilse, bir çocuğun elindeki cips paketini alıp kaçardı.

"Bugün değil," dedi. Kendini erdemli ve güçlü hissediyordu. Dün gece insanı motive eden bir kitap okumaya başlamıştı. Kitapta yazanlara göre, yere uzanıyor, gözlerini kapatıyor ve gerçekleşmesini en çok düşlediği rüyasını – *38 beden olmayı* – gözünde canlandırdıktan sonra, kitapta yer alan ilham verici kelimeleri söylüyordu:

"Kendime inanıyorum… Kalbimi aydınlanmaya açıyorum… Ben, güçlü ve güzelim… Ya da Walkers'ın cipslerinden yemezsem güzel olacağım…"

Fazla ses çıkarmamalıydı. Çünkü ev arkadaşı Fiona ve Fiona'nın sevgilisi Stevo ince duvarların ardından onun sesini duyabilir ve onunla dalga geçebilirlerdi:

"Zavallı Debs, sanki 38 bedeni görebilecekmiş gibi uğraşıyor."

Yaptığı işi başarıyla tamamlamaya çalışırken, aydınlanmasının tam ortasında içi geçmişti. Sonra gecenin ikisinde sert zeminde horlamaktan kuruyan ağzı ve kaskatı kesilip donmuş bedeniyle uyanmıştı. Banyoya gidip dişlerini fırçalamak için Fiona'nın odasının önünden parmak uçlarında yürüyerek geçmeliydi. Banyoya ulaştığında ise aptalca iyimserliğiyle tartının üzerine çıkmıştı. Uyuyunca ilham veren kelimeler sayesinde belki de iki kilo birden vermiş olabilirdi. Maalesef tartının ölçümleri sinir bozucu bir biçimde aynıydı. Aynada kendine baktı. Saçları dağılmıştı; pijamasının altındaki göğüsleri büyük ve sarkıktı. Daha önce hiç kendini böyle güçsüz hissetmemişti. Ama bugün yeni bir gündü. Ayrıca ona kendini daha güçlü hissettirebilecek ve daha motive edici başka bir şey daha vardı. Beş aya kadar ofisteki Noel partisine katılacaktı. Bu sefer ince görünmek için siyah elbisenin altına saklanamazdı. Çünkü bütün Noel sezonu boyunca diğer insanların Noel partilerini düzenleyen bir grup içinde çalışıyordu. Özellikle Fitz İletişim parti düzenlemelerine en erken başlayan şirketti.

Debs'in çalıştığı ofise genellikle eylül ayının ortalarında başvururlardı. Kimse bugün Noel gibi yaşamazdı. Özellikle Debs'in patronu Marty'ye göre Noel, hava birazcık güneşli ise barbeküde biftek kızartmaktan başka bir şey değildi. Hatta Marty, geçen yıl bütün Noel zımbırtılarını işe yaramaz şeyler olarak kenara ayırmayı ve yılın bu zamanını Noel yerine yaz partisi olarak anmayı önermişti. Ancak bunu kabul etmeyen diğer bir grup bu düşünceyi hakaret olarak kabul edince – *Noel partisi yok mu? Rezalet*! – gelenek, olduğu gibi kalmıştı. Yaz partisi yapmaktan yana olan grup ısrarlı olsaydı, Debs de bu duruma cesurca karşı çıkmak mecburiyetinde kalabilirdi.

Böylece cipslerden tamamen vazgeçmişti. Geceleri içtiği iki kadeh şaraptan da. Pekâlâ hafta sonları üç kadeh içtiği de oluyordu. Gözünü daha da korkutmak için elektronik tartı almayı bile düşünüyordu. Amerika'daki arkadaşlarından duyduğu bu elektronik tartılar daha güvenilir olabilirdi. Buna rağmen tartıların ona bağırarak söyleyeceği, "Tanrı aşkına, in üzerimden, beni öldürüyorsun," sanrılarıyla baş edip edemeyeceğini bilmiyordu. Şimdiye kadar liseden kalma paslanmış eski tartılara sahipti. Ama şimdi, tartıyla olan kişisel ilişkilerini geliştirmişti. Bazı zamanlar tartının üzerine çıkıp onunla konuştuğu olurdu: "Hadi ama beni hayal kırıklığına uğratma. Bir parça kekin hesabını tutup bunu bana karşı kullanamazsın."

Tartıların iki kiloluk değişme gösterdiği zamanlar oluyordu. Bu iki kiloluk değişme, kilo verdiğini gösteriyorsa iyiydi. Ancak kilo aldığını gösteriyorsa huzuru kaçıyordu. Tartının ekranında gördüğü sayılar dörtle mi yoksa altıyla mı başlayan sayılara yakındı? Gözlerini kısıp baktığında dörde yakın gibi mi geliyordu? Yoksa göz yanılması mıydı bu? Tartıya yavaşça çıktığında da bir hatta iki kilo verdiğini görebilirdin. Şüphesiz tartı denen şey korkunç değildi.

Ona ayak uydurmalıydın ve tatlı sözlerle kandırmalıydın. Bir ayağınla yavaşça üzerine basmadan arkasından gizlice yanaşmalıydın. Eğer Debs bir gece öncesinden bir partide deli gibi eğlenmiş ise bazı sabahlar tartının üzerine oldukça yavaş çıkardı. Hatta öyle yavaş çıkardı ki otobüsünü bile kaçırabilirdi.

Polonyalı adamlardan biri olan Dodek'in sandviçini nasıl yaptığını izlerken karnı gurulduyordu. Tartıyı düşünerek, "Birazcık yağ sürse," diye homurdandı. Tanrı aşkına o birazcıktan bile uzak durmalıydı.

Sandviççinin önündeki kuyruk bugün oldukça uzundu. Çünkü neredeyse düzenli gelen bütün müşteriler oradaydı. Debs de onlardan biriydi ve diğerlerinin yüzlerini tanıyordu. Bu Polonyalı adamlar en iyi ve en ucuz sandviçleri yapıyorlardı. Düşük bir maaşın olduğunda bu sandviçlerin güzel ve ucuz olması önemli oluyordu.

Ayakta dikiliyorlar, birbirleriyle göz teması kurmaktan kaçınıyorlardı. Debs'in Bay Bean olarak vaftiz ettiği adam, kâğıt peçetelerle, mayonez ve hardal paketleriyle zamanı boşa harcayarak, sıranın ilerlemesine engel oluyordu ve kuyruk uzadıkça uzuyordu. Debs, "Tanrı aşkına, acele et," diye içinden geçirirken onu sessizce dürttü. Eğer öğle tatilin bir saatse, zaman çabuk geçerdi ve sen de sandviçini tıkınmak zorunda kalırdın. Böylece Alex ile görüşmeye dişlerinin arasına sıkışmış bir parça jambonla giderdin. Alex'in dişlerinin arasında asla bir şey kalmazdı. Dişleri çok muntazam ve bembeyazdı. Debs suçlu bir şekilde, "Ne kadar da kötüyüm," diye düşündü. Aslında sadece bir an için Alex olmayı düşünmüştü. Birkaç ay önce Debs bir şişe şaraptan sonra bunu kendine itiraf etmişti. Ayrıca Fiona bu konuyla ilgili hiçbir şey söylemeyecek kadar kibar olsaydı, o geceyi takip eden sabahlardan birinde, ona da itiraf edebilirdi.

Alex 36 bedendi. Debs onun eteklerinden birini kadınlar tuvaletinde gördüğünden bunu biliyordu. Alex, işten eve tempolu bir şekilde koşarak giderdi. Bu da onun neden 36 beden olduğunu açıklıyordu. İşten çıkmadan önce özel bir eşofman takımı giyerdi. Debs onun eteğini kaldırıp 36 beden olduğunu gördüğünde, kıskançlıktan nefesinin daraldığı anı anımsadı. Demek ki 36 beden bir kıyafet böyle görünüyordu. Daha önce bu küçücük kıyafetlere bakmaktan mahrum kalmıştı. Mağazalarda dolaşırken, ne zaman bunlara bakacak olsa, mağaza personelinin kahkahaları yüzünden yolunu değiştirmek zorunda kalıyordu. Bu personeller genellikle mağazaların her zaman indirimde olan ve sadece büyük beden satan reyonlarında çalışanlar olurdu.

Bu ezeli utançla beraber, elinde Alex'in eteği ile tuvalette birinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra, kendini kabinlerden birine kilitleyip eteği denemeye çalışmıştı. Debs bunu neden yaptığını bilmiyordu. Belki çok zayıf kızlar gibi giyinmenin nasıl olduğunu görmek istiyordu. Belki de kilo verme çabası içerisinde, umudunu kaybetmeden, ne kadar yol kat ettiğinin hükmünü vermeye çalışıyordu. Ancak o küçücük eteğin içerisine girme çabası hiç de eğlenceli değildi. Çünkü kilo verme mücadelesinde başarılı olamıyordu. Eteğin bel kısmı dizinin yukarısında bir yere takıldı. Bir miktar çekiştirmeye çalışsa ya da kuvvetle çekse de etek, onun tombul kalçasından öteye geçemiyordu. Bu berbat dakikaların ardından kendini cezalandırmak için eteği kafasından aşağı geçirdi. Daha sonra kafası, mengeneyi andıran göğüsleri ve ona tuzak kurmuş kolları arasında sıkışıp kaldı. Eteği havaya doğru çekip çıkarmaya çalışırken panik içerisinde eli ayağına dolaştı. O an itfaiyeyi bile çağırabilirdi. Alex'in yüzünü hayal etmeye çalışıyordu ya da ofisteki diğer zayıf kızların yüzlerini... Fark edilmeden önce hemen eteği ortadan kaldırmış olmalıydı.

Olanların ardından, Alex eteğini giymişti ve Debs de eteğin onun üzerinde biraz bol durduğunu fark etmişti. Bu bolluk hiç kuşkusuz eteğin katlanmak zorunda kaldığı onca esnetme çabasından sonra normaldi. Bunun başına iş açmasından endişelendi.

Diğer kadınların eteklerini takıntı haline getirmesinden ziyade bu yaşlarda kaygılanması gereken şey, ipotek ettirdiği dairesi veya arabasının vergisi olmalıydı. Ama bunun için sahip olmayı başaramadığı bir araba ve bir daireye sahip olması gerekti. Bu tarz şeyleri elde etmek yirmili yaşlarında biri için çok zordu. Birçok yetişkin gibi birikim ve planlama yapmak; sürekli derece almak için kendini işe adamak; olağanüstü bir şekilde yükselmek için bu yolda yüklüce para harcamak... Bunların hiçbiri Debs'in başarabildiği şeyler değildi. Her nedense Debs sürekli bunları düşünürdü. "Bir gün," diye geçirirdi içinden. Bir gün sevdiği bir iş bulacaktı. Zayıf ve başarılı olduğu için, erkekler doğal olarak onun peşinden koşacaklardı. Bundan sonra, şu an yaşadığı düzensiz ve karışık hayatının yerini, mükemmellikler ve uyum alacaktı.

"Debra Manning! Kendini derse ver!" Yazdığı denemenin tam ortasında, sanki yapabilecekmiş gibi eğer başbakan olsaydı dünyayı nasıl değiştireceğini düşünürken uyuyakaldığında, İngilizce öğretmeni ona böyle bağırırdı.

Problemin kaynağı uygulamadaydı. Aslında "Hayatı Değiştirmek İçin Yapılması Gerekenler" listesini düzenlemekten daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Yazdığı şeyleri kesinlikle uygulayamazdı; çünkü ne istediğini bilmiyordu. Bu liste genellikle çok uç değerlerden bahsederdi:

1– Kilo vermek isteyenlerin yarıştığı programa katıl. (Ama bekle; birçok şişman insanın önünde tartılmak zorunda kalacağın korkunç anı düşün. Bir sürü konuşan tartı. Hayır, olamaz! Üzeri karalanmış bu cümlelerin altında,

"Hızlı diyet yap," yazısı... Aslında bu diyeti en son yaptığında yıkılmıştı.

"Derhal zayıfla!"

2– Ev almak için birikim yapmaya başla (Acımasız hesabına göre, şimdiden haftalık maaşının yarısını biriktirmeye başlarsa, 49 yaşına geldiğinde, ekonomik durumu bir oda bir salon bir evi almaya ancak yetebilecekti).

3– Kendine bir sevgili bul.

4– İçmeyi bırak (Problemli bir içici olduğundan değildi ama içki tüketimi, 1 ve 2 numaralı maddelerde yazdıklarının gerçekleşmesini baltalama eğilimi gösteriyordu. Ayrıca erkekler, cuma geceleri birlikte olduğu sarhoş kızlarla evlenmezlerdi. Bu da 3 numaralı maddeyi etkiliyordu).

Debs plan yaptıktan sonra kendini her zaman harika hissederdi. Bu, bir nebze de olsa hayatını kontrol altına almak gibi bir şeydi. Aksi takdirde hayatı, sadece uyku, alkol ve öğle molaları tarafından yönetiliyor gibi görünürdü ("Yani?" Fiona olsa böyle derdi, "Bunda yanlış olan ne?" Tabii bu sözleri Stevo ile beraber olmadan önceydi). Yatağa gidecekti ve bebek gibi uyuyacaktı. Daha iyi bir hayat için gerekli planın yastığın altında olduğunu biliyordu.

Bundan sonra, biraz hileli de olsa listenin uygulanmasına başlardı. Genellikle pazartesileri, tamamen saf bir iradeyle, başarısızlık korkusu henüz belirmeden işe koyulurdu. Salı günü iradesinin azaldığını görürdü. Başarısızlık korkusu oldukça endişeli bir şekilde artmaya başlardı. Bunun üzerine, "Kimse mükemmel değildir," diye küçük bir ses kafasında belirirdi. Çarşamba günü bahaneler bulmaya başlardı. Eğer öğle yemeğinde bir paket cips yediyse akşam yemek yemeden yatardı. Çarşamba gecesi tamamen kaybolmuş iradesi ile ekmek dilimlerinin üzerine Nutella sürer ve yerdi. Ve bunları bir şişe beyaz şarap ile ıslatırdı.

Olmuyordu işte. Zayıf acınılacak halde ve umutsuzdu.

Şişman ve zavallı olmasını belirtmeye bile gerek yoktu. Yani erkeklerin apartman daireleri vaat ettiği kızlardan değildi.

Fiona, onu, "Sen sadece geç gelişme gösteriyorsun," diye avutuyordu. "Ben 32 yaşındayım ve kendime ait bir eve sahip değilim."

Debs ona bakıyordu. Fiona, ikisini bir görmüyordu herhalde. Onun bir sevgilisi vardı. Stevo'nun çok büyük olmasa da bir evi ve bir arabası vardı. Umut vaad eden bir erkekti. Fiona ona delice açıktı. O da Fiona'ya.

Fiona ve Stevo, Debs'e karşı anlayışlı olmaya gayret ediyorlardı. Mümkün olduğu kadar çok dışarı çıkıyorlar ve kanepenin üzerinde sevişmekten ellerinden geldiğince uzak durmaya çalışıyorlardı. Muhtemelen Stevo'nun evinde fazla zaman geçirmeleri de Debs'i üzmemek içindi. Debs, "Kim Milyoner Olmak İster?" programını izlerken (Debs bu programı "Ben! Ben!" diye bağırıp acıklı bir şekilde inleyerek izlerdi), Stevo'nun, Fiona'nın kalçalarını okşamasını gizlice izlemenin mi yoksa lezzetsiz yemekler yiyip bir türlü zayıflayamamanın mı daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Bu hissettiklerinden daha kötüsünü de yaşamıştı. Bir gün Fiona iyice düşünüp taşındıktan sonra, Debs'e dönerek, "Acaba Stevo'nun bekâr bir erkek arkadaşı var mı?" demişti. Bunun üzerine Debs, "Kendi başıma bir erkek arkadaş bulamayacağımı düşünüyorsun," diyerek, Fiona'nın sözünü kendini savunurcasına kesmişti. Aslında, evet; kendi başına bir erkek arkadaş bulamazdı. Yine bir cuma gecesiydi ve yine evde oturuyordu. Debs'in bu sert çıkışına karşı, "Onu demek istemedim," diye itiraz etmişti Fiona.

"Hem ben hâlâ Jacob'u unutamadım," demişti Debs. Fiona pişman olmuş bir ses tonu ile "Tabii," diye cevap vermişti. Jacob, Trinity Üniversitesi'nde okuyan bir öğ-

renciydi. Bir yıl kadar önce, Debs, Jacob ile kısa süreliğine sevgili olmuştu. Jacob tatlı bir çocuktu ama biraz sıkıcıydı. Jacob evine döndüğünde Debs oldukça rahatlamıştı. Ama arada sırada, yalnız kaldığında ve sarhoş olduğunda, eski günleri ve yaşadıklarını biraz farklı bir şekilde hayal ediyor ve sabahın dördünde onu arıyordu. Ya da ona kendi yazdığı yüz kızartıcı bir şiiri e-maille gönderiyordu. Jacob'dan karşılık olarak onu inciten cevaplar aldığında kafası karışıyor ve bunları yok sayıyordu. Jacob gittiğinden beri başarısızlığının nedeni olarak onu bir günah keçisi gibi kullanmıştı. Ayrıca bundan dolayı çok mahcuptu. Onun gidişinden dolayı kalbi hâlâ kırık olduğundan, inandırıcı bir şekilde onu suçlayabilirdi. Debs, onun ziyaret için geri dönmeyi kafasına koymamasını umuyordu. Çünkü onu tanımakta güçlük çekerdi.

En azından hâlâ yemek yiyebiliyordu ve aynı zamanda en acı verici düşmanı olan bir "en iyi arkadaşa" sahipti. Bir yandan bunlar sayesinde rahatlarken, bir yandan da tartılarla başı dertteydi. Buna karşı koyabildiğinde, kocaman ananaslı bir pizza yediği an kadar olmasa da kendini harika hissederdi. Ama sadece on dakika kadar... Ardından içindeki suçlamalarla, o tanıdık mide bulandırıcı hisler yine kafasında dolanmaya başlardı:

"Dürüst ol! İki dakika bile yemekle ilgili bir konuya burnunu sokmadan duramazsın! Joan Collins'e bak! Senin yaşının iki katı ve şişko!" Derin bir iç çekti. "Benim o, Joan değil. Şişko olan benim. Çok güçsüz ve acınacak haldeyim. Tamam! Bir dahaki cumaya kadar asla yemek yemeyeceğim! Ya da en azından sadece meyve yiyeceğim. Böylece kilo vermeyi öğrenmiş olacağım. Kahretsin! Fiona'ya ait olan çikolatayı yeme fırsatını bugün için kaçırdım sanırım."

Ama şimdi bütün o söylediklerine rağmen, bir paket Walkers cipsi ve jambonlu sandviç yiyecekti. Bu tamamen Polonyalı adamların hatasıydı. Neden öğle yemeği listesine taze meyve seçeneği eklememişlerdi? Güzel bir elma, muz ya da başka bir şey koyabilirlerdi. Üst üste istiflenmiş cipsler, yerfıstıkları ve önceden paketlenmiş kek dilimlerinin yerine taze meyve koymak onları öldürmezdi. Debs sudan bir sebeple manevi olarak çökmüş bu insanları, obezleri izleyen gruplara şikâyet etmeye karar vermişti.

Güçlü ol kızım! Tanrı aşkına aydınlanmaya kalbini aç! Joan Collins'i düşün.

Debs, ayrıca ofis arkadaşları Gavin ve Liam'ı düşündü. Genellikle öğle yemeğinde onlarla birlikte olurdu. Onlar erkekti. Bu yüzden, kadınların sıkça yaşadığı yemek yemekle ilgili hiçbir duyguyu bilmiyorlardı. Onlar için paketler dolusu doymuş yağ oranı yüksek, bol yağda kızartılmış, lezzeti yerinde cipsler, lanet olası bir sürü kalori anlamına gelmiyordu. En basit şekliyle sadece cipsti! İlk başlarda onların önünde cipslerini yemekten hoşlanmıyordu. Onun açgözlü biri olduğunu düşünmelerini istemiyordu. Ama onlar her zaman cips tükettikleri gibi, büyük yağlı sandviçler de yiyor, litrelerce kola içiyorlardı. Öyleyse, Debs'in her zaman bir paket cips yemesi karşılaştırmada çok ölçülü kalırdı. Cipslerini onların önünde zarifçe yemesi bir şekilde farklılık yaratıyormuş gibiydi.

Ama dün Gavin'in ona baktığını düşünüyordu; bir yandan da cipsini yemeye devam etmişti. Cips yerken yanakları, bir farenin yanakları gibi hareket ederdi. Acaba, "Tanrım bu kız kendisi hakkında gerçekten bir şeyler yapmalı," diye mi düşünüyordu?

Karşısındaki sadece Gavin'di ama Debs yine de utandığını hissetmişti. O sırada, Dodek her şeyden habersiz bir şekilde, "Bir paket daha istemediğine emin misin?"

diye sordu. Debs telaş içerisinde, "Pekâlâ, bir tane daha istiyorum! Siz iki Polonyalıyı sürekli çalıştırmak için istiyorum," diyerek öfkeyle paketi Dodek'in elinden kaptı ve yere fırlattı. Kendini duvara asılı bir koyun gibi hissetti. Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Yaptığını haklı çıkaracak bir şey yoktu.

O gün, Bob kuyrukta Debs'in hemen arkasında duruyor olmalıydı. Debs ikilem yaşayarak cipslere daldığından onu fark etmemişti. Genellikle Debs oraya vardıktan sonra Bob gelirdi ve Debs kuyruktan ayrılırken, sıraya geçerdi. Birçok gün ise Bob gelmezdi. Baggot Caddesi boyunca onlarca sandviç dükkânı vardı. Hatta öğle yemeğine müşterileriyle bile çıkıyor olabilirdi. Debs onun koyu renkli takımı ve parlayan ayakkabılarına bakarak, avukat mı yoksa muhasebeci mi olduğunu merak ediyordu.

Debs'in sandviçi hazırdı; kaptığı gibi parasını ödedi. Gereksiz yere, "Yarın görüşürüz," dedi. Sandviççiden uzaklaşıp, yolu yarıladığı anda, omzunda bir el hissetti. İçgüdüsel olarak soyulacağını düşündü. On yılı aşkın süredir şehirde yaşamasına rağmen o bir kasaba kızıydı. Yani ona bir şey olmazdı. Ayrıca annesi olası tehlike alarmlarında, saldırı fırsatı yaratma, hırsızlıklara ve bilinmeyen bir insandan gelen atağa karşı durma konusunda onu her zaman uyarıyordu.

Annesi bir gün gazete okurken nefes nefese Debs'i aramıştı. "Gazetede Batı Dublin'deki birkaç fakir kızın kendi dairelerinde saldırıya uğrayıp, eşyalarının çalındığını okudum." Karanlık ve bilmediği sokaklarda yürüme ihtimaline karşı onu uyarmaya çalışıyordu.

"Ben değildim anne," demişti Debs, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bir haftadır evime gitmedim. Arkadaşlarımda kalıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap vermişti an-

nesi. Dublin'e giden bu ukala küçük hanımların seni uyuşturucu ve seks hikâyeleri ile şaşırtmaya uğraşmalarıyla baş etmenin tek bir yolu vardı; onları oldukları gibi kabul edecektin. Bu tipler nasıl davranacaklarını düşünmeye gerek duymazlardı. Genellikle aileleri de hiçbir şey bilmeyen kaba köylüler olurdu. Ne olursa olsun kötü bir örnekti. Debs duraksadıktan sonra gerçeği söylemişti ancak annesinin tepkisi hazırdı.

Annesi, "Her neyse," diye devam etmişti. "Biriyle birlikte olmak sana iyi gelir. Moralin de düzelir."

"Benim ruh halim kötü değil zaten," demişti Debs.

Debs'in annesi bu muhabbeti daha fazla sürdürmemişti. Ancak bunun yerine endişeli bir şekilde, "Seni iki aydır görmedik," demeyi tercih etmişti.

Her telefon görüşmesi aynıydı. Debs ne zaman eve geliyordu? Onu Dublin'de tutan neydi? Kötü yola mı düşmüştü? Belli ki onu tutan kesinlikle bir erkek değildi. Neden bir sonraki otobüse atlayıp gelmiyordu? Etli çörek ve cipsleri, ardından da en sevdiği kremalı, şekerlemeli pudingi masanın üzerinde onu bekliyordu.

"Yakında geleceğim anne," demişti.

Böyle davranması eve gitmek istemediği için değildi. Öğrencilik yıllarındaki gibi eve giden otobüse binmek, babasının onu kucaklaması; hiçbir şey değişmemiş gibi hafta sonunu beraber evde geçirmek, Debs'i depresyona sokuyordu. Çünkü öyle zamanlarda, onun Dublin'deki hayatını yok sayıyorlar, sanki Debs tam bir yetişkin değilmiş gibi davranıyorlardı.

Debs'in, Edel adında, evli ve iki çocuk sahibi bir kız kardeşi vardı. Onlar Galway'den ziyaret için geldiklerinde, kasabanın merkezindeki bir otelde kalırlardı. Edel, olgun bir tavırla, "Biz şimdi senin başında kalabalık yapmayalım annecim. Ama çay için uğrayacağız," derdi.

Bundan da anlaşıldığı gibi, bir şeyler yapmanın doğru yolu buydu. Debs'in yaptıkları değildi. Sorumluluk sahibi yetişkin insanlar gibi otelde kalmak ve çay için randevulaşmak. Debs avare bir şekilde Dublin'deki kiralık dairesine ve kiralık hayatına dönene kadar, eski yatak odasında kalır, hatta eski kıyafetlerini giyerdi. Bazen de annesi tarafından beslenen küçük bir domuz gibi görünürdü. O esnada da Edel, yanında işadamı olan kocası ve arkada şakalaşan erkek çocukları ile birlikte, Land Rover markalı arabasının içinde Galway'deki sevimli evine dönüyor olurdu.

Debs gerçekten Edel gibi olmak istemiyordu. Sadece Lang Rover markalı arabayı istediğini düşündü.

"Bir gün..." diye geçirdi içinden.

Ama bugün değildi. Debs bir anda kendine geldi. Şu an, güpegündüz, bu kalabalık caddede, arkasından saldıran kişi ile ilgilenmeliydi. Bu kişi oldukça cesurdu. Hatta annesinin bahsettiği, apartman dairesine saldıran manyaklar bile olabilirdi.

Debs arkasına döndü. Şiddetle çantasını kavrayarak sanki boğazlanıyormuş gibi, "Yardım edin," diye bağırdı. Arkasındaki istese onu yere devirebilirdi. Ama sahte Gucci markalı çantasını çalıp kaçmayacağı çok belliydi.

Arkasındaki kişi, sonradan ismini öğrendiği Bob'du. Debs, onun hırsız olmadığını anladıktan sonra bir dakika kadar, hatta onu tanıyana kadar, boş boş bakmaya devam etti.

Bob, onun bu tepkisine birazcık şaşırdı ve geriye doğru dikkatli bir adım attı.

Ardından da, "Arkandan seslendim ama duymadın," diye bir açıklama yaptı. Sesi, Debs'in aşırı derecede heyecanlanmış halinin aksine, oldukça sakindi.

Kalbinin korkuyla atmasına rağmen, sakinleşmeye ça-

lışarak, "Affedersin," diye cevap verdi. Annesi! Her şey o hikâye yüzünden olmuştu.

Bob, Debs'in elindeki kahverengi pakete baktı. "Yanlış sandviçi almışsın," dedi.

Debs şaşırarak, "Ne!?" diye cevap verdi.

Bob elindeki paketi göstererek, "Sanırım bu paket senin. İçinde peynirli sandviç ve soğanlı cips var," dedi ve ardından elindeki paketi teslim etti. Debs'in yüzü alev alev yanıyordu. Bob muhtemelen bu cipslerin, Debs'in ihtiyacı olan en son şey olduklarını düşünüyordu.

Ama sadece, "Sendeki de benim tuzlu ve sirkeli sandviçim olmalı," dedi ve gülümsedi.

Debs de gülümseyerek karşılık verdi. Bir şeyler yemek konusunda, uzun zamandır kimse onun bu derece kendisini kötü hissetmesine neden olmamıştı. Her ihtimale karşı aceleyle "Arada sırada cips aldığım olur," diye ekledi. Bob muhtemelen onun kontrolünü kaybettiğini düşünmüştü.

"Ben de," diye kendinden emin bir şekilde cevap verdi Bob. "Alırım ama sadece kolesterolüme ne yaptıklarını görmek için," diye ekledi ve gözlerini kırparak başını öne doğru hafifçe eğdi. Bu sefer Debs aynı şekilde karşılık vermedi. Çünkü bu hareketin yaşlı insanlara özgü olduğunu düşünüyordu. Öyle değil miydi? Sevimli bir şekilde göz kırpmak yaşlı amcaların en sevdiği hareketlerdendi. Bob birazcık yaşlıydı. Aslına bakarsak kolesterolüyle dalga geçiyordu. Çok da yaşlı değildi. Yani geriye taranmış saçları ve gereksiz yere tıka basa doldurulmuş kocaman göbekleri olan bezgin erkeklere benzemiyordu. Debs'in tahminine göre Bob hemen hemen kırklı yaşlardaydı. Gri takımının içerisinde şık kibar ve oldukça başarılı görünüyordu. Debs kendi hayatında başarılara alışık değildi. Kendisinden çok

daha parlak bir kariyer olduğu belli olan birinin karşısında eziklik hissediyordu.

"Neyse," dedi Debs. Gitmeli ve önemli bir anlaşmayı kesinleştirmeliydi. Zaten adamı da alıkoyuyordu. "Gitsem iyi olacak," diye ekledi.

Bob derin bir iç çekti. "Ben de gidiyorum," dedi. Debs, Bob'un sesinde tanıdık bir hayal kırıklığı fark etti. Memnuniyetsizlik... Debs bunu bir şarkı olarak uykusunda mırıldanabilirdi.

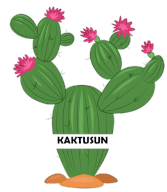
Cips konusuna geri dönerek, arada sırada cips aldıkları günlere açıklık getirmek için, düşünmeden, "Özellikle de pazartesi günleri değil mi?" dedi. "Bugün perşembe olmasına rağmen," diye ekledi.

Bob bir kahkaha attı ve yine o göz kırpma hareketini yaptı. Debs bu sefer karnında korkunç bir ağrı hissetti.

"Pekâlâ, herhalde yarın görüşürüz," dedi Bob.

Debs, "Herhalde," diye cevap verdi.

İki

Gerçek şu ki Geri, kocasının onu aldatmaya başladığını hiç fark etmemişti. Onu, daha önceden kocalarının inkârlarını kurcalayarak gerçeği öğrenmiş arkadaşları teselli etmişti. Aldatma hikâyeleri neredeyse birbirlerinin aynıydı. İnsanın kocası tarafından aldatılma fikri oldukça acı veren, yıkıcı bir durumdu. Bu kadınlar genellikle aylarca hatta bazen de yıllarca ortada olan uyarı işaretlerini görmezden gelir, mümkün olduğunca bu duyguyu bastırmaya çalışırlardı. Kocaları üzerlerinde Poison kokusuyla etrafta dolaşır, torpido gözüne siyah çamaşır sokarlardı. Kadınlar ise bulaşık yıkamaya devam ederlerdi. Bulaşıklar yıkandıktan sonra, gülümseyerek hayatlarına devam ederlerdi. Geri, garip, sıra dışı ya da ilgisiz bir kadın değildi. Muhtemelen, onun bilinçaltı, hayatından geçen bu sert esintinin üstesinden gelmeye hazır olduğu zaman basit bir nefsi müdafaa ile karşı karşıya kalacaktı.

Ama Geri biliyordu ki bunların hiçbiri doğru değildi. Çünkü lanet olası yoğunluğu yüzünden olanları fark edememişti.

"Eğer buraya otururs anız Bay O'Reilly... Bu sürgüyü

altınıza vereceğim... Şimdi perdeyi çekiyorum. Hazır olduğunuz zaman beni arayın, tamam mı?"

Geri saatini kontrol etti. Vardiyası bir saatten önce bitmeyecekti. Ve Susan'ın kırk beş dakika içinde hokey antrenmanından alınması lazımdı. Genellikle Rebecca'nın annesi onları antrenmana getirip götürürdü. Ama o hafta Rebecca hastaydı ve antrenmanlara katılamamıştı. Bob ise yine geç saate kadar çalışıyordu. Geri, Davey'i arayabilir ve onu Susan'ı alması konusunda ikna etmeye çalışabilirdi. Ama Susan, Davey ile karşılaşırsa küplere binebilirdi (Susan son zamanlarda çok dengesizdi. Bu yüzden Geri, onun uyuşturucu kullanıp kullanmadığını merak ediyordu, bu nedenle bunu yapmasa daha iyi olacaktı. Bunun yerine yarım saat erken çıkmayı deneyecekti.

"Oldu mu Bay O'Reilly?" Geri hasta adama baskı yapmak istemiyordu.

Uzun bir duraksamadan sonra, Bay O'Reilly, "Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Bunun üzerine Geri içinden derin bir of çekti ve cevap verdi:

"Bir dakika kadar yeniden deneyin. Eğer başarılı olamazsanız size bir şeyler getireceğim."

"Tamam," dedi Bay O'Reilly.

Adam Geri'yi seviyordu. Bir tek onun altına sürgü koymasına izin veriyordu. Günde belki on kez ağlamaklı bir halde ona sesleniyordu.

Geri yaşlı hastalarıyla iyi geçinirdi. Neşeli ve tatlı sert bir hali vardı.Bazen kendini bir filmde oynuyormuş gibi hissediyordu.

Filmlerdeki gibi sesini sertleştirerek, "Bay Murphy! Umarım şu an pijamalarınızla ve yorganınızla kaçmaya çalışmıyorsunuzdur," diye seslendiği de olurdu. Bunun üzerine adam da utanmış bir şekilde, henüz keyfini çıkarama-

dığı memnuniyetiyle yatağına geri dönerdi. Bazı zamanlar, özellikle gece nöbetlerinden sonra hiçbir şey gerçek değilmiş gibi gelirdi. Eve dönerken yolla konuşurdu.

"Evet, millet! Şimdi masaya oturup kahvaltımızı yapalım değil mi?" diye bağırdı Andrea.

Geri, yorgun bir günün ardından elinde çay fincanıyla kanepeye çöker, Davey'in omuzlarına başını yaslardı, Davey de onun başını büyük bir şefkatle okşardı.

Geri bazen içindeki hemşirenin nerede bittiğinden, gerçek kişiliğinin nerede başladığından emin olamıyordu. Süpermarkette yarı şizofren bir tavır ve yüzüne yapışmış çılgın gülümsemeyle birlikte market arabasını iterken, birden bagetlerin bittiğini görüp alçak sesle küfretmeye başlıyordu.

Bir gün bir kırılma yaşamıştı. Muhtemelen süpermarkette fazla zaman harcadığından, etrafında pişmiş tavuklar görmeye başlamıştı. Bazı günler Geri bu tavuklarla empati kurardı.

Andrea onun yanına uğradı. "Bara geliyor musun?" diye sordu.

Geri, uzun bir bardak içerisinde buzlu cin–tonik hayal etti ve ağzı sulandı.

İkna edici bir şekilde, "Biliyorsun Sharon gidiyor," diye ekledi Andrea.

Sharon Amerika'ya gidiyordu. Teksas'ta özel bir hastanede işe başlayacaktı. İddialara göre şu an kazandığının beş katı para kazanacaktı. Hepsinin Teksas'taki tüm fırsatlardan, ikramiyelerden ve maalesef yirmi dört saat parlayan kör olası güneşten haberleri vardı.

Kendilerini daha iyi hissetmek için "Ama orası Teksas," demişlerdi.

"Evet, orası Teksas ve bir sürü zengin işadamı var. Muh-

temelen ben de sonunda onlardan biriyle evleneceğim," demişti Sharon ve sözlerine devam etmişti. "Onlar kızıl saçlı ve şişko İrlandalı kızlardan hoşlanırlar."

Andrea da "Ve onları isterler de," diye fısıltıyla cevap vermişti.

Sharon, hastanenin aşağısında bulunan O'Shea adlı bu barda küçük "güle güle" partisinin keyfini çıkarıyordu. Bu barda, genelde gece gündüz hastane personeli olurdu. Ayağınızla birkaç sarhoş röntgen uzmanını ezmeden tuvalete gidemezdiniz. Sharon burada olduğu zamanlarda, patates kızartması ve sosis yerken gözüne kestirdiği doktorlardan birini eve atmaya yemin eder ve bunu hiç yapamazdı.

Geri, Andrea'ya dönerek, üzüntülü bir şekilde, "Bir saate kadar Susan'ı almalıyım," dedi. Bir saatten az zamanı kalmıştı aslında. Andrea bu konuda biraz tehlikeliydi. Geri'nin evde kalıp bir sürü ev işi ile ilgilenmesi gerektiği zamanlarda bara gitmeleri için adeta yalvarırdı ve bunu sürekli yapardı.

"Onu eve bırakıp dönebilirsin. Biz burada oluruz. Ev işleri de bir yere kaçmaz nasıl olsa." Haklıydı da. Çocuklar kirlileri makineye atmayı asla akıl edemezlerdi. Onlara göre kirli çamaşırları sihirli bir şekilde kirli sepetine giriyor, oradan çamaşır makinesine ve kurutma makinesine geçiyor ve en sonunda onları ütülü ve lavanta kokuları içerisinde dolaplarında bekliyordu.

Bob da çamaşırı filan umursamazdı. En son giydiği limon rengi gömleği onu sarılık hastalığına yakalanmış, acı çeken bir hasta gibi gösterene kadar üzerini değiştirmezdi.

Geri, Andrea'nın son çağrısına karşılık olarak, "Yapamam," dedi. Andrea tabii ki bunu anlamazdı. Geri, onu hep tepeye topladığı parlak saçları, kırışıksız ve makyajlı

yüzü ve bakımlı haliyle görürdü. Kendini onunla karşılaştırma hatasına düşmezdi hiç.

Andrea ikna edici bir şekilde, "Tabii ki yapabilirsin. Buzlu güzel bir cin–tonik," diye homurdandı. Sonra da, "Hem Doktor Foley'in de orada olacağı yönünde dedikodular var," dedi.

Her hemşire Doktor Foley'in adı anıldığında heyecanla terlerdi. Doktor Foley şubat ayında otuz altıncı yaşını geride bırakacaktı. (Biri, bilgisayardan onun kişisel bilgilerini çalmıştı.) Koyu renk kıvırcık saçları ve gülümsemesi insanın kalbini yerinden oynatırdı. Kısa süreliğine gittiği Suudi Arabistan'daki bir hastaneden bir ay önce gelmişti. Bronzlaşmış teni de bunu apaçık gösteriyordu. Hastanedeki kadınlar için taze bir yemek gibiydi. Hastane koridorlarında çocuksu bir şekilde yürürken onu yakından takip eden onlarca gözün farkında değildi. Ardında bıraktığı tıraş losyonunun kokusu ise anlatılamazdı. Hoşlandığı ya da hoşlanmadığı biriyle beraber olması an meselesiydi. Ama bu Andrea olamazdı. Andrea'nın muhafazakâr kuralları vardı. Erkekleri gözleriyle kesebilirdi, ama ona dokunmalarına izin vermezdi. Tıpkı saat gece on birden ve onlarca cin–tonikten sonra oldukça iyi görünen bıyıklı bir adamla kesiştiği gibi.

Ama ertesi sabah korkusu onu "temiz" tutmaya yetiyordu. On beş yıllık iş tecrübesinden sonra birçok korkunç hikâye duymuştu. Kimileri aklı başında ve işlerinde yetenekli insanlar olmalarına rağmen, iki kadeh şaraptan sonra kendilerini Doktor Hartigan gibi adamların kucağına atarlardı. Doktor Hartigan, O'Shea Bar'ın loş ışıklarında bazen Brad Pitt gibi görünürdü. Ama sadece gece ikide ve ışıklar çok loşsa. Beş saat içinde kendilerini onun kirli apartman dairesinde, çıplak bulurlardı. Sonra da akşam-

dan kalmış, aşağılanmış halleriyle bu geceyi geride bırakıp sabah sekiz nöbetine giderlerdi.

İşte yeni bir hastane günü böyle başlardı ve herkes bu utancı görmek için hazırda beklerdi; Andrea böyle bir durumu fark ettiğinde suskun kalırdı. Çift camlı kapıların ardından geçtikleri anda fısıltılar başlardı. Aslında daha çok, "Jane ve Doktor Jones dün gece yarışıyorlarmış," şeklinde üstü kapalı maillerle yakayı ele verirlerdi. Hastane koridorları ve malzeme odası dayanılmaz olurdu. Bütün hafta dedikoduların hedefi olurdun. Ta ki o haftayı takip eden cumartesi gecesi aralarından bir başkası çok içip de aynı şeyi yapıp kendini salak yerine koyana kadar. Ne kadar da küçük düşürücü bir durumdu.

Andrea'nın ilkesi "bara ender de olsa gelen yabancılara takılmak" idi. Hastanedeki adamlardan çekici olsa bile uzak durmaya çalışıyordu.

Ama Bay Foley öyle yakışıklıydı ki yeni bir tehlike arz ediyordu. Ayrıca her zaman çok kibar konuşurdu ve insanların doğum günü tarihlerini hatırlardı. Andrea'yı ilk gördüğü zaman etkilenmişti ve Geri de doktorun bu halini görmüştü.

"Bence doktor gözlerini senin üzerinden alamıyor," dedi Geri.

"Aman Tanrım," dedi Andrea. Hızlı bir şekilde etrafta onlara kulak misafiri olan birilerinin olup olmadığını kontrol etti. "Sakın böyle bir dedikodu başlatma. Aksi halde herkes haftanın sonunda onun beni yatağa attığını düşünecek."

Andrea sanki bu kötü bir şeymiş gibi davranıyordu? Ama Doktor Foley'e karşı çok sert duruyor, ona çok kaba davranıyordu:

"Bu dosyalara dokunma! Hatta bu dosyalara sakın bakma!"

Adam da ondan çekiniyordu.

Bu gece Andrea yine kendi kendine "Bak ama sakın dokunma" pratiği yapacaktı.

"Yarın Davey'nin okulunda yapılacak olan "Bu Kek Satılık" günü için kırk sekiz tane çikolatalı kek pişirmem lazım," diye açıkça itiraf etti Geri. Andrea'nın tepkisi tahmin edilebilirdi.

"Sadece kırk sekiz tane mi?"

Andrea her zaman Geri'ye, nasıl hayır diyeceğini öğretmeye çalışırdı. Bazı zamanlar Geri, kendini tuvalete atar, aynanın karşısında görünüşüne bakar ve aynadaki yansımasına "Ben köle değilim," diye bağırırdı. Başka ne söyleyebilirdi ki zaten. "Ne okulun jimnastik salonunun bir eksiği için, ne Afrika'daki yetim çocuklar için, ne de köpeklerin kısırlaştırılması yararına yapılan "Bu Kek Satılık" günü için bir şey yapmak ya da vermek istiyorum." Aslında en son düzenlenen "Bu Kek Satılık" gününde gerçekten hiçbir şey yapmamıştı. Ama bu sefer Davey on yaşındaydı ve organizasyon komitesinde görevliydi. Kimseye Davey'in annesi hiçbir şeye katılmıyor dedirtmek istemiyordu.

Bu yüzden kekleri pişiriyor, bir sürü çocuğu spor faaliyetlerine ya da dil kursuna götürüyor, öğrecni değişim programı için gelen çocukları konuk ediyordu. Ama konuklar Enric iki hafta boyunca televizyonun karşısında oturmuş ve onların kendisiyle iletişim kurma çabalarını görmezden gelmişti. Sonunda Bob bu konuşmalara daha fazla dayanamayıp, "Kesin şu saçmalığı," diye bağırmıştı. Enric de bu cümleyi anlamıştı.

Geri, Bob'un bu yaptığına kızmıştı. O sırada Enric'in yediği yemekleri öğrenmek için Floransa'da yaşayan annesine telefon etmeye gitmişti. Çünkü Enric, Geri'nin pişirdiği hiçbir şeyi yemiyordu. Bob'un böyle sert davranmasına ne gerek vardı.

"Evet ben güçlü ve sessiz biriyim," demişti Bob memnun bir ifadeyle. Ancak daha sonra o kaba tepkinin üzerine; Enric'in kanepeden sıçrayıp, öfke içerisinde onu ölesiye hırpalayacağı ihtimali yüzünden oldukça korktuğunu itiraf etmişti.

Geri, neredeydi peki? Yumuşak, şefkatli Geri? Kekleri pişiren ve sürgüleri koyan Geri?

Aslında ironik olan Geri'nin bu işe yardımseverlik için kalkışmamış olmasıydı. Eskiden hemşirelik hayat kurtarmakla ilgili bir şey değildi ve bakıcılık olarak adlandırılıyordu. Aslında bu zor mesleklerine rağmen çok az maaş alıyorlardı. Hatta birçok hemşire arkadaşlarıyla aynı daireyi paylaşarak hayatını sürdürüyordu. Ancak bu işi sürdürürken yakın gelecekte bir doktorla evlenmek mümkündü. Foxrock'a taşınıp, müstakil bir evde oturmak ve çalışmayı bırakmak... Harika bir şey olmalıydı.

Tabii ki kendisi hariç! Onun bir doktorla evlenme ve boş işler kraliçesi olma ihtimali yoktu. Bu yüzden çok iyi bir hemşire olmuştu.

İşe başladığı günlerde bir kez "Bay Magee ölüyor," diye Bob'un omzunda hıçkırmıştı Geri. Bob gerçekten harika bir insandı; her zaman Geri'ye huzur verirdi. Hepimiz öleceğiz, senin nöbetinde olanlar bile," demişti Bob. "Ona ölümünü hızlandıracak bir şeyler veremez misin?

Geri sinirli bir şekilde, "Bob!" diye bağırmış ve bundan sonra sakinleşmişti. Bu hastanenin koridorlarında ya kendi başına ayakta kalamazsın ya da her şeyi kendi başına sonlandırırsın. Bu cümleyi düşünürken hastalarından farklı olduğunu – *sağlıklı olması* – kesin bir şekilde anlamıştı.

Bazen cumartesi sabah saat yedide lanet olası telefonunun çaldığını duyardı. Hastanedeki iki eleman grip olduğundan Geri'den onların yerine gelmesini isterlerdi.

Bob, neredeyse yalvarır gibi bir sesle, "Onlara hayır de," der ve devam ederdi:

"Onlara bir kocan ve sana ihtiyacı olan iki çocuğun olduğunu söyle."

Geri hastaneye giderdi. Çocuklarından ayrılacağı için kendini berbat hissederdi. Özellikle de çok küçük oldukları ve onları hiçbir şekilde Bob'la birlikte bırakmak istemediği için... Ama hastanedekileri de zor durumda bırakmak istemezdi. Hem böylece Geri fazla mesai yapmış olurdu ve pizza yemek için çocuklarıyla beraber dışarıya çıktığında kimse şikâyet etmezdi.

Susan hariç tabii. Görünüşe bakılırsa o artık pizza yemiyordu. Eğer Geri'nin hafızası yanılmıyorsa, Susan muhtemelen salı gününden beri hiçbir şey yemiyordu.

Geri, Andrea'ya, "Uyuşturucu iştahı azaltır mı?" diye sordu. Andrea gençti böyle şeyleri daha iyi bilirdi.

Andrea onun Susan'ı kastettiğini anlamıştı. Son birkaç aydır, bu hikâyenin sonunun nereye varacağını takip ediyordu. Susan'ın esrarengiz bir şekilde ortadan yok oluşlarının ve küstahlığının nedenini merak ediyordu (muhtemelen şimdi de Geri onun uyuşturucu kullandığını düşünmüştü). Bu arada Susan bir fahişe gibi giyinmeye başlamıştı.

Andrea, "Hiç onu şöyle ağır bir tokatla kendine getirmeyi denedin mi?" dedi. Kısa bir süre için Geri'nin içinde böyle bir istek uyandı. "Bilmiyorum... Eğer onu bir uyuşturucu bağımlısı gibi, o iğrenç şeyleri kullanırken görürsem sanırım tokatlarım," dedi.

Andrea açık sözlü biriydi. "Susan'ın günlüğünü oku ve işin aslını öğren," dedi.

Geri ağzından tükürükler saçarak haykırdı:

"Bunu söylediğine inanamıyorum!" Andrea nasıl bir insandı? "Bu onun özel hayatına tecavüz etmek demek!"

Andrea, Geri'ye anlamlı anlamlı baktı ve ağzından laf almak için, "Zaten bunu yapmıyor musun?" dedi.

"Evet," dedi Geri.

"Ne yazmış peki?"

Geri kendisini suçlu hissediyordu. Çünkü bir keresinde Susan'ın günlüğünü karıştırmıştı. Susan, günlüğünün ilk sayfalarında bir anne ve insan olarak Geri'nin hatalarını sıralamıştı. Sonra Boston'daki akrabaları etkilemek amacıyla Geri'nin ona zorla giydirdiği pembe ve insanı kaşındıran bir kumaştan yapılmış elbiseden bahsetmişti. Ayrıca bu elbisenin saçma sapan süsleri onun şişko, küçük boynunda iz bırakmıştı.

Susan'ın günlüğü krem rengi, kokulu sayfalardan oluşuyordu. Tam anlamıyla "küçük kadın" günlüğüydü.

Geri, "Aslında oldukça masumdu," dedi. Yüzünde büyük bir rahatlama vardı. "Saçlarını uzatmak istemesi gibi kendi ile ilgili planları ve sadece okulla ilgili şeyler vardı," diye ekledi.

Geri sayfaları her çevirişinde büyük bir korku yaşamıştı. Çünkü uyuşturucu ya da seks denemeleri hakkında bir şeyler bulacak diye ödü patlıyordu. Sonuç olarak ne seks, ne uyuşturucu, ne de Susan'ın düşüncelerini ve duygularını etkileyebilecek herhangi kötü bir şey bulmuştu. Geri birden, sinirli bir şekilde, "Bütün o seks denemeleri nerede o zaman!" diye düşündü.

Susan'ın bir sorunu yoktu. Hatta tek derdi saçının uzamasıydı. Gururla gülümsedi. O gerçekten iyi bir anneydi.

Ama Andrea onun keyfini kaçırarak, kibarca, "Bu bir tuzak," dedi.

"Ne?"

"Okuduğun günlük bir tuzak. Güven bana. Gerçek günlük muhtemelen zemindeki tahtalardan birinin içinde gizlidir."

"Tanrı cezanı versin Andrea," dedi içinden. Daha yeni her şeyin yolunda gittiğini düşünmeye başlamıştı. Şimdi zemindeki tahta döşemeleri kaldırmak için Bob'un alet çantasından keskin bir şeyler bulmak zorundaydı. Bu – *Bob'un alet çantasından keskin bir şeyler bulmak* – öyle kolay bir şey değildi. Çünkü Bob'un alet çantası içinden çıkılmaz derecede büyüktü. En azından beş katlıydı ve ayrı ayrı bölmelerden oluşuyordu. Alet çantasındaki bölmelerin içinde vida ve çiviler için küçük plastik çekmeceler, vida somunları, cıvatalar, tornavidalar, bir rulo şeffaf yapıştırıcı bant ve orta katta da ağır şeyleri kaldırmak için kocaman metal bir sap vardı.

Bob, alet çantası ile gurur duyardı ve onu düzenlemek için bahçede çok fazla zaman harcardı. İçindeki küçük bölmeleri temizler, çivileri numaralarına göre dizerdi. Eskimiş tornavida kılıflarını atar, yeni kılıflar geçirirdi. Aslında bu alet çantası Geri'nin fikriydi; bu çantayı, bütün gün toplantılara katılmak ve sürekli bilgisayarın başında durmak zorunda olan Bob için, hobi olsun diye almıştı. Diğer adamlar yoğun günün ardından deşarj olmak için futbol oynuyorlar ya da arkadaşlarıyla beraber Wales Tepesi'ne tırmanıyorlardı. Bob ise eve geldiğinde çekiciyle bir şeyleri un ufak etmeyi tercih ediyordu. Eve geldiğinde, patlamış ampul varsa, sevinçle bahçedeki kulübeden alet çantasını alıp eve getiriyordu. Bütün aletleri mutfağın zeminine seriyor, içindeki erkeklik duygusu sert bir şekilde ortaya çıkıyordu. Sanki çok ağır ve büyük bir iş yapıyormuş gibi bir sürü emir veriyordu.

Böyle günlerde hep "Geri çekilin hanımlar, bugün şanslı gününüzdesiniz," diyerek işe başlardı. Geri sık sık sevgi dolu bir şekilde, Bob'un ne kadar da basit ve normal bir insan olduğunu düşünürdü. Yine de Bob onun için arka bahçedeki güvenilirlik teminatıydı. Her şeye o kadar alış-

mıştı ki... Bazı zamanlar Susan'ın mutfaktan "On sekiz yaşıma geldiğimde bu kör olası evden taşınacağım," diye çığlık atması bile, artık ona çok normal geliyordu.

Geri, "Evet, bence de gitmelisin," diyerek onu cesaretlendirirdi. "Gidip yabancı dilini geliştirmelisin," diye eklemeden de edemezdi.

Bunların üzerine Bob, "Bu senin için çok iyi olur," derdi. Kırılmış süs eşyaları ve paramparça olmuş tabakları toplamak için, içeri geri dönmeden önce, kavganın bitmesini beklerdi. Onun işi, Geri'nin ön cephe savaşlarından sonra ortalığı sakinleştirmek ve durumu düzeltmekti. Geri'nin saçlarını sevgiyle okşadıktan sonra olayın soğumasını beklerdi. Yeterli zaman geçtikten sonra Susan'ın üst kattaki odasına çıkardı. Bazen de Susan onu odasına almadığı zaman penseyle kapıyı açar ve kavga sonrası kızıyla bir konuşma yapardı:

"Annen ve ben seni çok seviyoruz," derdi ve bu cümleden sonra biraz duraksar, utanıp öksürmeye başlardı.

"...ama bu tarz davranışlarına izin veremeyiz," dedikten sonra halının üzerinde ilginç bir şey bulurdu ve dikkati dağılırdı. "Eğer okulda bir problemin varsa... Şiddet görüyorsan..." gibi cümleler kurarak konuyu toparlamaya çalışırdı. Ancak bunların üzerine, Susan: "Beni yalnız bırak!" diye bağırırdı.

Bob rahatlıkla, "Elbette," der ve hızlıca Geri'nin yanına inerdi. Sonra da bu kargaşayı atlatmak için iki şişe bira açardı.

Bob, Susan'ın uyuşturucu kullandığı fikrine katılmıyordu. Normalde Geri'nin dediği hiçbir şeye karşı çıkmazdı; patron Geri'ydi. Nadiren de olsa Geri'nin otoritesine karşı bir düelloya giriştikleri oluyordu, ekmek konusu hariç. Geri ekmeğin kızarmış, kabuklu kısmını severdi ve

diğerleri beyaz kısmını tercih ederlerdi. Geri'nin tercihinden dolayı ekmeklerin beyaz iç kısımları için endişelenmezlerdi. Bir gün Geri de endişelenmemişti ve onlar da kabız olduklarıyla kalmışlardı.

Ama Bob cesur bir şekilde onun uyuşturucu ile ilgili iddialarına karşı düelloya girişmişti.

"Bazı şeyleri yanlış yorumladığını düşünmüyor musun?"

Geri ona bakarak kibar bir şekilde gülümsemişti. Bob oldukça saftı. Gençlerin gerçekte neyi seveceklerine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bob onların odalarına neredeyse hiç girmezdi. Çünkü odalarındaki koku, Susan'ın parfümü ve Davey'in kokuşmuş çorapları yüzünden dayanılmaz derecede bunaltıcı olurdu. Bu durumu önemsemez; Geri'nin yaptığı gibi onların çekmecelerine göz gezdirmez, mutfakta bekleyip onların telefon konuşmalarına kulak misafiri olmazdı.

Tahta döşemenin altındaki günlüğü bulan da Geri olacaktı hiç kuşkusuz. Bob onun bu dedektiflik yeteneğine hayran olacaktı. Sonra birden kendilerine gelecek ve "Kızımızın bağımlı, esrarkeş olması senin suçun!" diye bağıracaklardı "Benim mi?" diyecekti Geri. "Ya senin ailen? Yarısı antidepresan kullanıyor!" diye cevap vererek, tavrını sert bir şekilde ortaya koyacaktı.

Aslında bu da doğruydu. Bob'un annesi o kadar çok ağrı kesici kullanıyordu ki tam bir kodein bağımlısı olmuştu. Tabii ki bunu kabul etmiyordu ama bu tarz ilaçların el altından satışını yapan farklı farklı eczaneler arıyordu. Bazı zamanlar akşam yemeğinden sonra Geri'nin başı ağrıdığında, içi içine sığmıyor, hemen, "Bir çift Solpadein ister misin?" diye soruyordu. Ardından elindeki ilaç kutusunda olan hapları birer birer sayıyor ve içlerinden ikisini gönülsüzce uzatıyordu. Bir umut, "Çok ağrımıyor değil mi?"

diye soruyordu. Hâlâ ilaçlarını kurtarabileceğini düşünürdü. Bu cümleyi oldukça yüksek sesle söylerdi. Özellikle altmışlı yaşlarını aşan yaşlı insanlar gibi bağırarak konuşuyor, sanki elleri camdan yapılmış gibi hareket ediyordu. Bob'a göre annesi bir daha asla yemek pişiremeyecek ya da elektrik süpürgesi kullanamayacaktı. Artık biraz bunamıştı.

Susan'a dönecek olursa. Farz edelim ki Susan uyuşturucu madde kullanıyor. Bu gerçekten kötü bir şey miydi? Geri, eroin ya da bunun gibi bir şeyi kastetmiyordu. Susan belki esrar kullanıyordu. Eğer öyleyse, bu zararsız bir şeydi, değil mi? Geri'nin hastalarından bazıları da evlerindeyken, acılarını dindirmek adına bunu kullanıyorlardı. Tabii birçok insan kafayı bulmak için esrar kullanıyordu. Kendi de öğrenciyken gittiği partilerden birinde esrarı denemişti.

"Sen bunun üzerine ambulans çağırmamış mıydın?" demişti Geri. "Kalbin çok hızlı atmaya başladı diye ambulans çağırtmış, onlar gelene kadar da kendine suni teneffüs yaptırmıştın değil mi?"

"Ben yemek yememiştim de ondan!" demişti Geri. "Uyuşturucuyla filan ilgisi yoktu."

Neden Bob'a ambulanstan söz etmişti sanki?

İlişkilerinin ilk zamanlarında her şeyi birbirlerine anlatıyorlardı. Geri, Bob ile tanıştığı ilk beş dakika içerisinde, ona çocukluğu boyunca yaşadığı bütün psikolojik problemlerinden bahsetmişti. Bob, çocukluk yıllarında, kollarının gelişimi durana kadar, oldukça atak bir yüzücüydü. Temposunu uzun süre koruyabiliyordu. Bob da bu düşünceler içerisinde, Geri'nin anlattıklarına karşı, on altı yaşındayken profesyonel bir yüzücü olamama başarısızlığından bahsederek içini dökmüş ve rahatlamıştı. Bob hâlâ bunu düşünürdü. İlişkilerinin ilk yıllarında birbirleriyle

paylaşmadıkları hiçbir şey yoktu. Her şey bir şişe ucuz kırmızı şarapla ve Geri'nin diğer öğrenci hemşirelerle beraber yaşadığı evde, onun küçücük odasındaki köşelerine çekilmeleriyle başlardı:

"Bu sefer sana daha önce hiç bahsetmediğim bir şeyi anlatacağım..." ve "Bu yaşadığım çok utanç vericiydi ve senden başka hiç kimseye söylemedim ama bir keresinde..."

Aslında birileri onları durdurmalıydı. Bir olgun ruh şaraplarına el koymalı ve bilinmeyeni ortaya çıkarma çabalarından vazgeçmelerinin gerekliliğini açıklamalıydı. Bilirsiniz işte, her zaman biraz gizemli olmak en iyisidir. Birilerinin onları hayatlarının hâlâ devam ettiği konusunda uyarması gerekiyordu. Çünkü bu yaptıkları şeyi devam ettirirlerse, her şeyi çok çabuk tüketecekler ve hemen evlenerek çocuk sahibi olacaklardı. Nitekim öyle olmuştu... Cahilliklerinin sonucunda, mazilerinde kalan bu komik ve sevimli ambulans hikâyesi gelecek yirmi senelik zaman için kullanabilecekleri tek cephane gibi görünüyordu.

Bob'un dalga geçer bir tavırla ambulans hikâyesini anlatmasının üzerine, misilleme yapar bir edayla, "Her neyse, zaten sen uyuşturucu kullanmayı bile denemedin," demişti Geri. Geri, bazı zamanlar Bob'un yüzündeki bu kibirli ifadeye katlanamayıp ondan nefret ederdi.

Bob Geri'nin söylediklerini kabul ederek, "Evet, haklısın. Ben sadece içki ve seksle alakalı şeyleri denedim," diye karşılık vermişti. Geri, bıyık altından sinirli bir şekilde gülümseyerek, "İçki ve seks ha?" demişti. Buna dair bir şyey hatırlıyordu. En azından Bob'la yaşadıkları ilk sevişmenin ne kadar kısa sürdüğü aklındaydı.

"Neyse, şimdi bu yüzden kavga etmeyelim," demişti. Sanki kavga edeceklermiş gibi. Kavga için tutku ve enerji gerekirdi. Hastaların altındaki sürgüleri sürekli yıkayarak ya

da sürekli bilgisayar programlarıyla uğraşarak geçen uzun günlerin ardından, kim böyle bir enerjiye sahip olabilirdi? Aslında bir şeyleri tartışmamak onlar için büyük bir rahatlıktı. Sanki aralarında, artık hiçbir şeyi tartışmayacaklarına dair gizli bir anlaşma imzalamışlardı. Hâlâ şikâyet ettikleri oluyordu; nadiren de olsa birbirlerine iğneleyici laflar da söylerlerdi ama asla bunun bir tartışmaya dönmesine müsaade etmiyorlardı.

Doğal olarak saygılı olmaları, hoşlanmadıkları bir şeyi kabul etmeleri anlamına gelmiyordu tabii. Aslında eskilerden kalan sıkı bir ağız dalaşı sıkıcı olmayabilirdi. Ama onlar yine de tartışmak için fazlasıyla yaşlanmış gibi görünmeyi tercih ediyorlardı.

Bu tavırları, çocuklar için de harika bir örnekti. Onlar, anne ve babalarını asla birbirlerine demlik ya da tava fırlatırken görmeyecekler ve birbirlerine işe yaramaz pislik diye bağırdıklarını duymayacaklardı. Belki onlar da minnetlerini uyuşturucu kullanmayarak gösterirlerdi?

Geri bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki "Hemşire Murphy!" sesiyle birdenbire sarsıldı. Bu ses Bay O'Reilly'e aitti. Herhalde sürgüyü kullanmayı başarmıştı. Bunu sesindeki o heyecanlı tondan anlayabiliyordu. Çok komikti. Nasıl oluyordu da insan hayatının hem ilk yılları, hem de son yılları "kakanın" egemenliği altında oluyordu? Geri bazen bu durumu düşünürdü. Burada ince bir nüans vardı sanki.

Bay O'Reilly, "Kızım yarın ziyarete geliyor," dedi. Ne zaman biri onu ziyarete gelecek olsa, mutlaka bundan hemşirelere bahsederdi. Geri onun birilerine ait olduğunu kanıtlamak istediği için böyle yaptığını zannediyordu. Çünkü hastanedeki bu yaşlı hastaların çoğunun kimsesi yoktu ya da en azından kimse onları ziyarete gelmezdi.

Geri bazen insanın ailesinin olmamasının nasıl bir şey

olduğunu hayal etmeye çalışırdı. Susan ya da Davey olmadan yaşamak! Bob'suz yaşamak! Kesinlikle düşünemezdi bunu.

Geri, işte tam bu noktada, bir şeyin parçası olmakla, zaten içine dâhil olduğu bir şeyden bağımsız kalabilmeyi birbirine karıştırıyordu.

Şimdi gerçekten gitmeli ve Susan'ı toparlamalıydı.

Üç

Debs, uzun zamandır Bob'u düşünmekten uyuyamıyordu. Sandviçlerinin karışıp da değiş tokuş yapmalarının üzerinden iki hafta geçmişti. İş yerinde büyük bir kriz vardı. Debs bunu "Çay Fincanındaki Fırtına" olarak adlandırırdı ama çoğunlukla onu kimse dinlemezdi. Çünkü o asla konuşmazdı. Zaten ofis kendi sesini duymaktan zevk alan bir sürü insanla dolu olduğu zaman konuşmasına da gerek kalmazdı.

Asıl suçlulardan Marty, abartılı bir şekilde, "Bizler birer pisliğiz," dedi. Debs ilk başta onun ne dediğine dikkat etmedi. Çünkü Marty'nin tepki yaratmak adına gün içerisinde bazı zamanlarda bunu söylediği olurdu. Arada sırada Marty'nin cümlesi, sanki yaptıkları iş çok önemliymiş gibi bir izlenim yaratırdı. Bazen de beş para etmez maaşlarını unutma çabası içerisine sokardı.

Bunun yanı sıra, Debs çok meşguldü ve basın bülteni yazmaya çalışıyordu. Bu bülten Noel için düzenlenecek olan gençlik organizasyonuyla ilgiliydi ve ulusal istihdam kampanyası yerine de geçiyordu. Debs'ten bu bültenin

günlük konuşma dilinde ve gençliğin ilgisini çeken bir şekilde olmasını istemişlerdi. Debs gençlik yıllarını geride bırakalı çok olmuştu. Bu iş göründüğünden daha zor olacağa benziyordu. "Gelin ve bizim çetemize katılın, biz gerçekten harikayız!" diye saçma sapan sonlandırdığı cümleler yazdığı oluyordu. Bu işten Debs de para alıyordu ve aldığı ücret iş sonunda kazanılan paranın çok küçük bir kısmıydı.

Öğle yemeğine daha on dakika vardı. O mükemmel cipslerden yemesine çok az kalmıştı. Bugün kesinlikle cips günüydü. Ayrıca günlerden çarşambaydı ve o zaten pazartesi gecesi koca bir paket kremalı çikolata yiyerek bu hafta için diyetini bozmuştu. Çünkü çoğunlukla Fiona ve Stevo, oturma odasındaki kanepenin üzerinde birbirlerine mırıldandıklarından mutfak da Debs'in sığınağı olmuştu. Debs acınacak bir şekilde iç çekti.

Marty yine, "Bizler birer pisliğiz!" diye söylenerek, bir kez daha Debs'in yarasına tuz bastı.

Marty bunları söylerken, Debs'in çalışma masasının arkasında volta atıyordu ve her adımında balıketli poposu titriyordu. Marty'i görmezden gelmek zor olmaya başlamıştı. Debs, onun masasına gidip de suratına sert bir tokat atmamak için kendini zor tutuyordu. Muhtemelen bu Fitz İletişim'deki kariyerinin sonu olurdu. Yine de ısrarla bunu yapmak isterse hemen ardından yeni bir iş aramaya başlamalıydı. Debs üç yıl önce bu şirkete katılmıştı ve o günden beri hep aynı konumda çalışıyordu; terfi olmamıştı. Buradaki ilk yeri, dönen kapının dibindeki cereyanda kalan masaydı. Ama bir şekilde konumu değiştirildiğinden masası da merdivenlerin altındaki bölmelerden birine inmişti. Oturduğu masanın konumu önemliydi. Alex'in masasının doğrudan doğruya onun görüş hizasında olması bir kenara kendine saygı problemleri de ona yardımcı olmuyordu.

Her zaman bilgisayarının ardından kafasını kaldırıp Alex'e bakardı. Alex sanki bu evrene ait değilmiş gibi dururdu. Debs, onu bir süre izledikten sonra, bir kadının sahip olduğundan daha fazla kararlılık içine girerdi.

Alex, gençti, başarılıydı, muhteşemdi... Hem de Marty'nin sağ koluydu. Onun 36 beden olması ise doğuştan değildi. Ancak bu Debs'in hissettiklerini olumlu bir şekilde etkilemiyordu. Çünkü Debs ve o, kötü bir başlangıç yapmışlardı. Alex, Debs'in Fitz İletişim'deki ilk sabahında, tüm mükemmelliğiyle onun yanına yürümüş ve kendini tanıtmıştı. Ardından Debs'in kilolarını iğneleyici bir şekilde "Marketten yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sormuştu. Alex zaten formundaydı ve insanların üzerinde damardan damla damla besleniyormuşçasına bir izlenim bırakıyordu.

Debs, Alex'in sorusuna, "Hayır," diye homurdanarak cevap vermişti. Alex, bunun üzerine, "Tanrım, umarım bu da diğerleri gibi deli çıkmaz," dermişçesine Debs'e baktı.

Ancak Alex'in başkalarının masalarına dönüp aynı soruyu sorması üzerine, Debs anlamıştı ki o gün alışveriş görevi Alex'e aitti ve o da elinden geldiğince kibar olmaya çalışıyordu. Alex marketten döndükten sonra, hızlıca Debs'in masasının önünden geçerek masasına oturmuş ve jambonlu kocaman bir çörek yemeye başlamıştı. Ardından kola içmiş ve sonunda da alçak sesle geğirmişti. Debs yanlış anlamanın verdiği eziyete ek olarak onu böyle izlemek zorunda kalmıştı.

Sevgili Tanrım! Bu dünyada hiç adaletin yok mu? Kararları üst kattaki hangi kahrolası şey veriyor? Yoksa onlar tepeden bize bakıp da, "Şimdi bir bakalım; şurada duran, zayıf ve başarılı olsun. Hatta istediği kadar abur cubur yese de hiç kilo almasın. Şurada gizlenmiş olanı da şişko ve çok

mutsuz yapalım. Sonra da eğlence olsun diye zayıfın arkasındaki masaya koyalım," diye mi düşünüyorlardı.

Debs ve Alex tanıştıklarından beri birbirlerine karşı tedbirli davranmayı tercih ediyorlardı; ama Debs kendini olduğundan daha güzel göstermeye çalışıyordu. Ancak Alex buna ihtimal bile vermiyordu. Muhtemelen de onu kişisel problemleri olan, garip şişko kız olarak görüyordu.

Debs zamanının büyük bir kısmını, saplantılı bir şekilde Alex'in kalçalarını izleyerek geçirirdi. Alex az da olsa bunu bilirdi. Bazı zamanlar Alex, incecik kumaştan bir üst giydiğinde, Debs arkadan onun kaburgalarını sayabiliyor olurdu. Aslında bir keresinde Alex, Debs'i kaburga hesabı yaparken yakalamıştı. Aklı fikri Alex'te olan Debs, gizlice onun telefon konuşmalarına kulak misafiri oluyor, bilgisayar ekranını gözetliyor ve derin bir kıskançlık ile hırpalanıp duruyordu.

Debs'in dev kıçının dışında kalanların böylesine ufak olması doğru bir şey değildi.

Alex için erkek arkadaş, yaptığı kekin üzerindeki krema gibiydi. Alex'in sevgilisinin adı Jed olmalıydı ancak Greg olarak çağırılırdı. Aslında daha önce kimse Greg ile tanışmamıştı. Ama bir dedikoduya göre Greg, dizlerinin üzerine çökmüş, yarı baygın bir vaziyette Alex'e evlenme teklifini kabul ettirmeye çalışırken görülmüştü. O esnada, görünüşe göre Alex'in inat ederek, zalim bir tavır sergilediği iddia ediliyordu.

Jennifer, "Greg, bankacıymış," dedi. Jennifer ofisin resepsiyonistiydi; içeriye giren müşterilere ilgisiz davranır ve değişmeyen bir ses tonuyla, "Merhaba, Fitz İletişim," diye seslenirdi.

Tanya, hevesli bir şekilde, "Hayır, bankacı değilmiş. Spor hocasıymış ve Alex'in gittiği spor salonunda tanışmışlar. Ayrıca adı Jack'miş," dedi. Artık bu konuşmalar

sadece uydurmadan ibaret olmuştu ve sonunda bu çabalarından vazgeçerek, işlerine geri dönmüşlerdi. Janice o sırada, herkesin zamanını Alex'in aşk hayatını konuşarak harcamasına karşı çıkarak, "Neden Alex'e sormuyoruz," dedi. Sanki onlar da bunu istermiş gibi. Tüm gün, herkes Janice'in, Alex'in özel hayatının içine dalma girişimine katlanmak zorundaydı.

Kimse bu soruyu sormadı. Çünkü Alex her şeye rağmen patrondu.

Janice, bunun üzerine daha da karşı çıkarak, "Hayır, henüz patron falan değil," dedi. Onun iddiası sadece kozmetik ürünleri üzerineydi. Herkesin bildiği gibi Alex, Marty'nin kapısındaki ayakçıdan başka bir şey değildi. Eğer Marty ile sevişmek isterse ki bu muhtemelen önceden olmuş bitmiş bir işti, bunun öğrenilmesine izin vermezdi. Bu tam anlamıyla anlaşılması mümkün bir şeydi. Marty'nin en alt seviyesindeki pozisyon, derecelendirmede son derece çekiciydi. Alex buna çalışkanlığıyla terfi alarak sahip olmuş gibi görünecekti. Bu durum diğer bütün çalışanlara tamamen garip geliyordu. Hatta bu gariplik Alex'e karşı hoşnutsuzluklarının nedeniydi.

Buna hoşnutsuzluk demek muhtemelen hataydı. Çünkü onlar gerçekten Alex'i tanımıyorlardı. Üç yıldır aynı yerde çalışmalarına rağmen, bu durum Debs için de geçerliydi. Orada Alex hakkında samimi olmayan bir şeyler vardı. Alex cana yakın birisiydi ama tahmin edilebileceği gibi özel hayatıyla ilgili hiçbir soruya müsaade etmeyecekti. Pazartesi sabahları ofistekiler aralarında, "Cuma gecesi çok sarhoş olduk," gibi konuşmalar yaparlardı. Ancak Alex, onların yaptığı gibi kimseyle sırrını paylaşmazdı. Saat beş buçuğu gösterip de Alex ofisten ayrıldığında, kimse onun Greg, Jed ya da Jack ile buluşup buluşmadığını bilmezdi. Belki de üçüyle birden buluşuyordu... Şanslı kız Alex!

Tabii bunların hepsi Alex'in hakkında söylenenler listesine eklendikçe ekleniyordu. Ancak ofistekilerden hiçbiri Alex'in gizemliliğini çözemiyordu. Janice her zaman bunu çözmeyi deniyor ama uzun süre ağzını kapalı tutamadığından asla başarılı olamıyordu.

Ama Greg başka bir şeydi. Kimse onunla tanışmadığı halde, Debs, Greg'in özel olduğunu bilirdi. O, zamanının bir kısmını, masasında oturup, Greg'in nasıl biri olduğunu hayal ederek geçirirdi:

Geniş omuzlar? Kesinlikle… Şirin, hafif dağınık saçlı? Evet, lütfen…

Ayrıca Greg genellikle kitaplarda rastlanan türden yeşil gözlü ve gülümseyen, insanı hayrete düşüren biri olmalıydı; çünkü o, Alex'in sevgilisiydi. Kahrolası şanslı Alex!

Alex, Greg gibi bir sevgiliye sahip olma konusunda inatçı değildi. Bütün bunlar onun aklını çelememişti. Debs onu arayıp soracak birine bile razıydı. Ancak kafasında yeteri kadar saçı yoksa biraz tereddüt edebilirdi. Debs sadece cuma akşamları onu ofisten arayıp akşam yemeğine çıkaracak bir adam istiyordu.

Hararetli bir şekilde, öğle yemeğinde cips yemeyeceğine dair karar verdi. Hayatını kontrol etme zamanıydı. Eğer bir şeyler yapmazsa nasıl olacaktı da biriyle tanışabilecekti? İngilizce öğretmeninin sesi yine kulaklarında çınladı: "Debra Manning! Sürekli şikâyet etmekten ve bahaneler uydurmaktan vazgeçmelisin." Debs yirmi iki yaşındaydı. Eğer hayatında köklü değişiklikler yapmazsa pes edebilirdi.

Marty, yine, "Bizler beş para etmez insanlarız!" diye çığlık attı. Evet… Debs'in acınası haldeki küçük hayatını boşverip, Marty'nin büyük krizine geri dönmeliydik! Muhtemelen bu son çığlığın nedeni, ofistekilerin kahveyi tamamen bitirmesi üzerine, Marty'nin kahve krizi yaşıyor olmasıydı.

Ama Debs, Alex'in bütün sabah ortalarda görünmediğini fark etti. Böylece Marty'nin mutsuzluğunun nedeni apaçık ortaya çıkmaya başlamıştı.

Marty insanları yanına çok sinirli bir şekilde çağırıyordu. Bu çok akıllıcaydı; çünkü patlayabileceği birilerini arıyordu. Öyle ya da böyle bir sürü sade kahve ve ofisindeki sigara ile ilgili kuralları hiçe sayarak, gün içerisinde iki paket Marlboro marka sigara içmişti. Ayrıca aylık telefon faturasını ödemediğinden, ödemesi gereken miktar sürekli artmıştı ve kara kaplı defterindeki diğer onca kötü şey yüzünden, Marty şu an patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Ayrıca bu kara kaplı defter gizemli bir şekilde, onun başarısının temel nedeniydi. Bu küçük defter bir ajan gibi çalışır ve Marty'nin ağzından çıkan her şeyi not ederdi. Marty'nin fikirlerini kimselere söylemezdi. Gerçekten de bu defter sayesinde herkesin işini kusursuzca takip edebiliyordu. Marty'nin karısı Patricia, bu defteri gizlice gözetlerdi. Sabahın erken saatlerindeki zamanlarda Marty'nin sesi, ev ve ofis arasındaki hatlar boyunca yayılırdı.

"Sana söyledim. Defteri kendi ellerimle, sen ayrılmadan önce evrak çantanın içine koydum."

"Pekâlâ ama şu an yok! Onun yerine solunum cihazı ve bir paket Marlboro var."

"Onu arabada bıraktığımdan şüpheleniyorum." Marty bu cümlenin üzerine paranoyak bir ifadeyle, "Ya kahve almak için arabayı durdurduğumda düşürmüşsem?" diye devam ederdi.

"Aman Tanrım. Başıma gelecekleri biliyordum keşke defteri telefonumdaki ajandaya kaydetseydim..."

Ama Marty eski kafa bir adamdı ve teknolojiye güvenmezdi. O bir parça beyaz kâğıt üzerine siyah kalemle yazılmış şeyleri severdi ve bağlantılarını kimsenin kopyalamasına izin vermezdi. Ya defter kaybolmuşsa ve Tom

Cruise'un telefon numarası yanlış ellere düşmüşse ne olurdu? Eğer defter İrlandalı hırsızların eline geçmişse, kesinlikle Tom Cruise'u arayarak pizza siparişi verirler ve saçma sapan eğlenirlerdi. O da bundan sonra Marty ile konuşmazdı. Bir daha asla geri alamayacak olsa ve Marty'nin Tom Cruise'un telefon numarasına sahip olmasından beş dakika sonra numara ortadan kaldırılmış olsa dahi; o defterdeki bağlantıları ve kaynakları ne pahasına olursa olsun korunmuş olmalıydı.

Alex, onun bu paranoyasını anlardı. Bunca yıldan sonra onun iyi ve kötü günlerine – *ki daha çok kötü günü olmasına rağmen* – uyum sağlamıştı. Sabahları ofisin penceresinden dışarı bakarken, Marty'nin psikolojisinin nasıl olduğunu, onun arabayı park edişinden anlardı.

Eğer Alex, "Birileri hemen bir fincan kahve doldursun," derse, bir dedikoduya göre bilinirdi ki Marty berbat bir haldeydi. Böyle zamanlarda yapılacak en iyi şey onun yoluna çıkmamak olurdu. Sadece Alex onun ofisine girmeye cesaret edebilirdi. Ve içeride yaptığı şey her ne ise Marty'i sihirli bir şekilde rahatlatırdı. İçeride ne olduğuyla ilgili olarak, bir keresinde ofisten birileri Alex'in amatör bir masajcı gibi Marty'nin omuzlarını ovduğunu, bir yandan da ona "Derin nefes al," dediğini söylemişti.

Ama bugün Alex yoktu. Başka birileri Marty'nin omuzlarına nasıl masaj yapabilecekti? Debs'in denemeyi istemesine rağmen bunun olma ihtimali çok zordu.

Ofisteki diğer kızlar – *Janice, Tanya, Mia ve küçük Janice* – Marty bu acı dolu anları yaşarken, onun etrafında korkuyla titriyorlardı. Bu senaryo her zaman Debs'e Hugh Hefner ve onun oyun arkadaşlarını hatırlatırdı. Onlar, tam da Marty'nin sevdiği gibi, şirin, genç, hayat dolu ve aşırı derecede hırslı kızlardı. Ama kahrolsun ki Alex değillerdi.

Debs duyduğu bu havadisler hakkında kendini kararsız

hissetti; bu kızlar gibi günün her anı yüzlerine sıkıştırılmış, mükemmelliğin simgesi olan bir gülüşe sahip değildi. Bir yandan da bu kızlarda olan şeylerin Debs'de olmaması harika bir şeydi. Çünkü şu an onlar, başarısızlık ihtimallerine rağmen Marty'ye katlanmak zorundalardı.

Fitz İletişim, ünlü karakterler ya da sözde ünlüler için birçok promosyonlu iş yürütürdü. Bu tarz işlerin üstesinden ancak Alex gelebilirdi. Çünkü o, Alex' ti... Debs, etrafta dolaşan dedikodulardan Alex'in hasta olduğu sonucunu çıkarmıştı. Dünyaca ünlü golfçulardan biri "Demir Adam" adlı yeni otobiyografisini satmak için bu hafta kente gelecekti. Ama maalesef sevgili Alex hastaydı.

Janice, "Onun yerine bu işi ben yaparım," diye teklifte bulundu. Gerçekten çok istekli görünüyordu. Janice bir keresinde, büyük bir küstahlıkla, parlak kırmızı ruju ve konferans salonunun tahta parkelerinde iz bırakan topuklu ayakkabısıyla Marty'yi oldukça heyecanlandırmıştı. Dedikodulara göre, eğer iki saatten fazla ortadan kaybolursan, Janice işini elinden alabilirdi. Özellikle de Alex'in yerini. Herkes Janice'in, Alex'in yerinde gözü olduğunu bilirdi.

Tanya, birdenbire, "Ben de Alex yerine bu işi yapabilirim," diye konuştu. Ancak her şey için çok geçti. Çünkü Janice çoktan Tanya'ya gözlerini dikmiş ve onu kötü kötü süzmeye başlamıştı. Tanya'nın tüyleri diken diken oldu. Sanki bir doğa belgeselinde, "Genç lemur, kaplanın favori yiyeceğidir," mırıltılarını duymuş gibiydi.

Büyük bir zaferi kazanmışçasına, "Yapamazsın," dedi Janice. "Sen Bogger işi ile uğraşıyorsun."

Marty tehditkâr bir sesle, "Görünüşe göre Tom işini kendim halletmek zorunda kalacağım," diye bağırdı.

Gavin ve Liam soğukkanlılıklarını korudu. Kasabanın etrafında dolaşan birkaç adamın kavalyeliklerini yapmaya hiç de niyetleri yoktu ve zaten bu iş tam anlamıyla kızlara

göre bir işti. Olabildiğince endişeli görünüyorlardı. Onlara kalsa kurumsal ilişkilerine devam etmeyi tercih edeceklerdi. Ancak tıknaz müşterilerle uzun öğle yemeği toplantıları yapacağa benziyorlardı ya da kendilerini Marty ile beraber golf sahasında bulacaklardı. Marty böyle zamanlarda bir anda eğlenceli bir zengine dönüşürdü. Çocuklar Marty'den daha kötü oynayacaklarına emindiler – *bu kötü durum onların anında kovulmalarına yol açabilirdi* – ve barda içtikleri yabancı biraların ardından etrafta dolaşarak tembellik edebilirlerdi.

Gavin, tehlikeli bir şekilde Debs'e göz kırptı. Debs kaskatı kesilmişti ve Gavin'in onu kötü bir duruma düşürmemesini umuyordu. Çünkü bu adam her zaman ona mutlaka bir eşek şakası yapıyordu. Yaptığı şakalardan bazıları komikti, bazıları ise hiç de şaka gibi değildi. Bir keresinde Debs'e, ismini gizleyen bir hayranmış gibi cevaplamaması gereken bir mail yollamıştı ve Debs buna cevap vermişti.

Debs, Gavin'deki hareketliliği anlayarak, "Aklından bile geçirme," diye sinirli bir şekilde mırıldandı.

Gavin, onu cesaretlendirecek bir sesle, "Sen zaten bu işi yapamazsın," diye fısıldadı.

Debs'in yüzü kızardı. "Ben zaten bu işi yapmak istemiyorum!" dedi.

Gavin, Marty'nin dikkatini çekmek için bir şeyler yapıyordu. "Duyduğuma göre yakışıklı bir adammış," diye fısıldadı. "Ama olduğundan biraz daha yaşlı göstermiyor mu?" diye ekledi.

Çünkü Debs, Fitz İletişim'deki oyun arkadaşlığına uygun biri değildi. Onlar öğle tatilinde sandviç ve cipslere koşmak yerine çılgın gibi alışveriş yapmayı tercih ediyorlardı. Debs'ten daha şıklardı ve her zaman bir arada olurlardı. Arka taraftaki masalarında sandviç ve cipslerini büyük bir iştahla yerken, bir yandan internetteki saçma

sapan şakalara güler ve Marty hakkında dedikodu yaparlardı. Debs profesyonel açıdan onlar için bir tehlike oluşturmuyordu. Ayrıca Gavin ve Liam, Debs'den de hiç hoşlanmazdı. Kendisinin söylediğine göre Liam'ın, bir buçuk litre biradan sonra gözü hiçbir şeyi görmez olurdu. Gavin, Liam'a göre daha iyi bir görünüme sahipti, daha düşünceli bir insandı. Ancak bu iyi özellikleri oldukça belirsizdi.

Gavin, serinkanlılıkla, "Her neyse," dedi ve konuşmasına devam etti:

"Kendimi Alex için saklıyorum."

Kendini onun için saklamayan biri var mıydı? O her zaman, sırf Alex ile bir şeyler konuşabilmek için, onun masasına işe yaramaz raporlar veya başka şeyler bırakırdı ve kâğıt delgeçini ödünç olarak isterdi. Tüm bunların üzerine Alex, onun ne kadar da acınası bir halde olduğunu belli etmemek için yapmacık davranırdı.

Hatta Debs'e dönüp, ısrarla, "Eğer aramızda Greg olmasaydı, eminim ki bana bir şans verirdi," diye konuşabiliyordu. Debs bu konuyla ilgili olarak, zamanı geldiğinde sanırım kahkahalara boğulacaktı.

Gavin ve Debs özellikle birkaç bira içtikten sonra bir anda dert ortağı oluverirlerdi. Debs'in sorunları dışındaki büyük meseleleri çözerlerdi.

Debs her defasında, dert ortağı oldukları günleri takip eden sabahlarda özel hayatıyla ilgili problemleri ona anlatmak gibi bir hata yapardı. Her ne kadar bunu engellemeye çalışsa da...

Debs her geçen an daha da aşağılanıyordu. Gavin'in, Marty'nin dikkatini çekmeye çalışmasının üzerine Gavin'e dönüp, "Ellerini aşağıya indir!" diye emir verdi. Debs sinirden dişlerini sıkarak konuşuyordu.

Marty'nin büyük sinir krizi devam ediyordu. Gavin ve Debs'in fısıldaşmaları üzerine Marty arkasına döndü.

Marty ile yüz yüze gelen Gavin, gayet yüksek bir sesle, "Bir şey mi var? Ne istiyorsun? " dedi. Olabildiğince yardımsever yüz ifadesini takınarak, "Ben sadece Debs'in, Tom işini nasıl halledebileceği hakkında endişe ediyordum," diye konuşmasına devam etti.

Debs, Gavin'in arkasından onun düzgün ve tertipli, kısa kesilmiş saçlarına baktı ve içinden onun beter bir hastalığa yakalanmasını diledi.

Marty bir an için bu ismin kime ait olduğunu hatırlamaya çalıştı. Daha sonra ofisteki insanları süzmeye başladı. Oyun arkadaşları arasında bu kızın kim olduğunu belirlemeye çalıştı. Ne yazık ki hepsi kör olası birer sarışındı!

Janice'in yüzündeki inançsızlıkla yapmış olduğu planlardan vazgeçerek, hiç hoşuna gitmese de mırıldanarak Debs'in yerini işaret etti. "Merdivenlerin altına bak!"

Marty sonunda Debs'in kim olduğunu anlamıştı. Merdivenlerin altında bugün Alex olmadığına göre, muhtemelen şu neşeli şişko kızdan bahsediyorlardı.

Rahatsız edici bir sessizliğin içinden, Debs kekeleyerek, "Ben gerçekten de öyle düşünmüyorum…" dedi.

Ancak Marty, Debs'in bu dramatik haline karşı hiçbir şey söyleyemeyecek kadar yorgundu ve bu angarya işlerden çok sıkılmıştı. Marty'nin bu konuyla ilgili ağzından çıkan son cümle: "İyi o zaman, git ve Tom'la bir toplantı yap, uçağı saat altıda kalkıyor," oldu. Debs çok zor bir durumda kalmıştı.

Gavin, Debs'e dönerek, "Senin için neler yaptığımı görüyor musun?" dedi.

İşte o an Debs, onun suratına sağlam bir tokat atmak istedi. Elindeki tek kozu ile tehditkâr bir biçimde "Bir daha asla seninle içmeye gitmeyeceğim," diye haykırarak Gavin'e vurdu. Gavin'in canı acımıştı.

Bunun üzerine incinmiş gibi davranan Gavin, "Ne?

Bunun senin için ne kadar iyi bir fırsat olduğunun farkında değil misin?" dedi.

Fırsat mı? İşte cehennem gibi bir hafta başlıyordu. Akşamüzeri havaalanında Debs, Tom'u tanıma konusunda başarısız olmuştu. Bu aslında kısmen Tom'un hatasıydı. Çünkü gönderdiği fotoğrafta daha genç, daha saçlı ve göbeksiz bir adam olarak görünüyordu. En sonunda Debs golf kulübünde, bayağı dalgın görünen bir adam buldu. Bu mutlaka Tom olmalıydı. Nihayetinde karşılaşmışlardı ve Tom da Malaga'dan golf reklamı için gelen adam olduğu açıklamasını yapabilmişti. Ve Tom'un arkasında duran sinirli kadın da onun karısı olmalıydı.

Tom, Debs'e bakarak göz gezdirdikten sonra "Kalacağımız otel nasıl?" diye sordu.

Otel beklediği kadar iyi değildi. Yatakları sertti ve odalarında maden suyu bile yoktu. Daha da kötüsü otel personeli Tom'u tanımamıştı.

Tom münakaşa çıkarmak istercesine, personelden bir kaçına dönerek, "Siz çocuklar İrlanda'da televizyon izlemiyor musunuz?" dedi.

Debs özür dileyen bir ses tonuyla, buralarda genellikle kasaba başına birer televizyon düşer ve yerli halk cumartesi geceleri bunun etrafında toplanarak müzik kanalları ya da İrlanda'ya özgü eğlence programları izlemeyi tercih eder. Bu arada odanıza maden suyu temin etmek için uğraşacağım," dedi.

Tom pek de inanmamış bir ifadeyle, "Teşekkür ederim tatlım," dedi. Beş dakika içerisinde kendine gelen Tom, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura aldırmadan, Debs'in caddeyi koşarak geçip marketten altı şişe maden suyu getirmesini istedi. Ayrıca maden suyunun markasının da Perrier olmasını istediğini belirtti.

Sabahları Tom'un televizyondaki kahvaltı programı çe-

kimleri ve radyo röportajları ile oluyordu. "Haydi, anlat bize Tom, golf oynamadaki bu yeteneğinin ne zaman farkına vardın?"

"Bu oldukça komik bir hikâye Rita. Sanırım dokuz yaşındaydım. Ama gerçekten bu hikâyeyi öğrenmek istiyorsanız şu an tüm kitapçılarda indirimde olan ve 15 Euro'ya satılan kitabımı okumalısınız..."

Debs bu sırada resepsiyonda oturuyor ve her esnediğinde kahve içiyordu. Tabağındaki dört parça yağlı tostu bile yiyemiyordu. Kahvaltı fikri Tom'un şehir merkezine geldiğinden bu yana oldukça uzak bir ihtimal olarak kalıyordu. Öğle yemeği için de aynı durum söz konusuydu. Bu hafta içinde iki kere, akşam yemeği yerine, kitapevlerine gidip bu kitabı pazarlayabilmek adına sürekli tanıtım konuşmaları yapmak durumunda kalmıştı. İş esnasında her ne kadar yapmaması gerekse de gizli gizli içip hafif sarhoş oluyordu. Eve geç vakitte döndüğü zaman oldukça yorgun olmakla beraber içtiği beyaz şarabın etkisiyle yığılıp kalıyordu.

Hafta sonu da dinlenememişti. Çünkü plana göre cumartesi günü şehir merkezindeki büyük bir kitapçıda imza günü düzenlenecekti. Utanç verici bir şekilde, yapılan onca tanıtım çalışması üzerine sadece on bir kişi geri dönüş yapmış ve imza gününe katılmıştı.

Tom, "Buralarda ilgi çekmek için Joan Collins'mi olmak gerekir?" diye homurdandı.

Pekâlâ! Debs şimdiye kadar oldukça kibar olmuştu. Tom'un bütün şikâyetlerine ve sızlanmalarına sabırla katlanmıştı. Hatta son olarak oturduğu sandalyenin çok sert olduğundan sızlanan Tom'a minder bile bulmuştu. Debs bu adamın hemoroit olduğundan şüpheleniyordu.

Ama bu çok fazlaydı. Çünkü Tom, Debs'in on altı yaşından beri hayran olduğu bir aktris olan Joan Collins'i ne

kadar sevdiğini bilmiyordu. Bu kadıncağız şimdi doksan yaşında olmalıydı. Hangi cüretle oturduğu yerden Joan Collins'e laf sokuşturuyordu? Hatta insanlar Tom diye birini bile daha tanımıyorlardı.

"Ben bir tane alacağım," dedi Debs açıkça.

"Ne? Saçmalama..." Tom geceleri duyduğu garip sesler yüzünden uyuyamıyor ve sürekli bundan şikâyet ediyordu. Bu seslerin gaydadan geldiğini kim açıklayabilirdi? Debs bunun yerine Tom'a bu otelde yaşayan cüce cin efsanesini anlatmayı tercih etti. Özellikle bu konuşmadan sonra Tom daha olgun bir tavır sergilemeye başlamıştı ve Debs'e karşı daha ihtiyatlı davranmaya özen gösteriyordu.

"Hayır, izin verin," diye ısrar etti. "Bu kazancımızı biraz daha arttıracak," dedi ve kasaya gidip kitaplardan birini satın aldıktan sonra, Tom'un oturduğu masanın başına geçerek kitabını imzalamasını istedi.

Bu durum Tom'un hiç hoşuna gitmemişti ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Beklendiği gibi kitabı imzaladı. Sinirden patlayacak gibiydi ve Debs'den iğreniyordu. Günün geri kalan kısmında da onunla hiç konuşmadı.

Bu arada cuma akşamı geldiğinde, Debs, Tom'u uçağa bindirerek uğurladı. Birbirlerini yeniden görmek, ikisinin de hoşuna gitmişti.

Debs pazartesi sabahı uyandığında ısrarla hasta olmak istiyordu. Hatta bir önceki gece hiç de huzurlu bir uyku çekmemişti. Gerçekten de çok yorgundu. Midesindeki bu korkunç bulantı Tom yüzünden miydi?

Hiç de temiz olmayan tuvaletin başında dizlerinin üstüne çökmüş, titreyerek otururken birden kafasına dank etmişti: Lanet Alex ve onun kusturan hastalığı!

Debs'in yaşamı sürekli kötüye gidiyordu. Bu onun için hiç de kolay değildi. Şimdi de bu hastalığı atlatmak için mücadele verecekti.

Hastalığı nedeniyle bütün bir hafta işe gidemedi. Ayaklarını karnına doğru çekerek, yorganın altında büzüşüyor ve aniden gelen bir guruldamayla banyoya koşuyordu. Fiona ona çok sevdiği Snickers marka çikolatalardan altı tane almıştı. Bu bile onun kusmasını engellemiyordu.

Salı gecesi, Fiona, Debs'in nasıl olduğuna bakmak için banyonun kapısına doğru yaklaşıp, "İyi olduğuna emin misin?" diye seslendi.

Debs, "İyiyim," diye cevap verdi. Fiona kendini suçlu hissetmişti. Çünkü Debs ölümün eşiğinde, hastalığıyla uğraşırken, o, Stevo ile sinemaya gitmişti. İçindeki vicdan azabını bastırmak adına, "Bir fincan çay ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu.

"Sadece gitmeni!" diye bağırdı Debs. Gidin ve sinemada arka koltukta oturup birbirinizle oynaşmaya devam edin! Debs sonunda kusup rahatlamıştı ve artık barış rüzgârları esebilirdi.

Cuma sabahı Debs kendini daha iyi hissediyordu. En azından ayağa kalkabilecek kadar düzelmişti. Güçsüz bacaklarıyla sendeleyerek banyoya gidebilmişti. Ayna, manzaranın neye benzediğini oldukça iyi açıklıyordu: Dağınık ve kirli saçlar; beton renginde soluk bir yüz ve şişmiş bir çift göz...

Marty, onun numara yaptığını iddia etse bile, bu korkunç halini gördükten sonra ofistekiler ona inanmak zorunda kalacaklardı. Ve şimdi tartılma zamanıydı. Bütün hafta tartının yanına bile uğramamıştı. Bakalım nasıl bir hastalıktı?

Stevo'nun tıraşından arta kalan sakallar tartının üzerini kaplamıştı ve ince bir toz tabakası oluşturmuştu. Onu dışarı çıkardı ve bir parça kâğıt mendille sildi. Tartısına bakıp bakıp, "Seni zavallı şey," diye aptalca cümleler kuruyordu. Hiç kuşkusuz sevgili tartısı da onun bütün hafta bo-

yunca yaptığı ihmalkârlığının altında kalmayacak ve içtiği litrelerce Sandoz'u yarım kilo olarak geri kazanması için elinden geleni yapacaktı. Tek umudu bütün hafta boyunca kusmuş olmasıydı.

Oldukça yavaş hareket ediyordu ve tartının üzerine mümkün olduğunca yavaş adım atmalıydı. Ani bir harekete, korkutucu dakikalar yaşamaya hiç de gerek yoktu. Gözlerini kısarak yavaşça aşağıya baktı.

Kahretsin! Dört kilo almıştı. Dört lanet olası kilo! Olacak iş değildi…

Hırçın bir şekilde tartıya bakan Debs, "Pekâlâ," dedi. "Demek ki buraya kadarmış. Seninle işim bitti."

Yeni bir tartı alacaktı. Güle güle sevgili tartıcık! Dört kilo… Bunun olması imkânsızdı.

Debs birdenbire tartının göstergesini yanlış bir ayarda olduğunu fark etti. Kim bu ayarı bozmuştu? Düzelttikten sonra tekrar tartının üzerine çıktı ve dört kilo almadığını aksine 3 kilo kaybettiğini gördü.

"Aman Tanrım… İnanamıyorum…" Debs çılgınlar gibi titriyordu.

Aslında öyle hemen sevinmemeliydi. Bir kere daha tartının üzerine çıkıp kilosuna bakmalıydı. Tartı muhtemelen Debs'ten ayrı kaldığından beri kimlik bunalımına girmişti. Belki de Stevo bu sabah tartının tam ortasına zıplamış ve ibre aynı rakamların üzerinde sıkışıp kalmıştı. Çünkü Debs, Stevo'dan daha ağırdı. Ne? Bunu nasıl söylerdi?

Yeniden tartının üzerine adım attı ve bu şey yine aynı değeri gösteriyordu. Üçüncü kez büyük bir zevkle tartıya yeniden adım attı ve göstergede yine aynı rakamlar vardı. Hatta ibre milim oynamıyordu. Debs tüm gücüyle tartının üzerine dördüncü kez zıpladı. Tartı bir anda şok geçirse de aynı değeri göstermekteki istikrarını korudu. Ancak yarım

kilo fazla gösteriyordu. Böylece Debs, tartının üzerine yavaş çıkma teorisini de geliştirme fırsatı bulmuştu.

Üç kocaman kilo... Debs inanamıyordu. Hayatı boyunca böyle bir şey yaşamamıştı. Bundan önce, yaptığı E–Planı diyetiyle en fazla bir buçuk kilo kaybetmişti. Pasta Heaven adlı bir yerde düzenlenen büyük eğlencede de çok geçmeden verdiği kiloları geri almıştı.

Debs, tartısına dönüp, gözyaşları içerisinde, "Seni seviyorum," dedi. Hatta Tom'u da seviyordu. Çünkü güne erken başlamak zorunda kalışı, Tom'un maden suyu için cadde boyunca koşuşturması Debs'e kilo verme konusunda yardımcı olmuştu. Debs çok duygulandı ve her ne kadar şu an ki görevi mutfağın gıcırdayan kapısını durdurmak olsa da Tom'un kitabını okumaya karar verdi. Bir yandan da İngilizce hocasının alaycı hitaplarının kulağının derinliklerinde bıraktığı izle, içinden, "Sevgili Debra, hatıraların için sana da teşekkür ederim tatlım," diyordu.

Çektiği onca zahmete değmişti: Kusma, stres, her şey.

Aksayarak yatak odasına geri döndü ve kot pantolonunu giydi. Pantolon ona büyük gelmişti.

Mutlu bir şekilde, "Yaşasın!" diye bağırdı. Fiona'nın işte olmasına çok sevindi. Böylece hasta ve güçsüz olmasına rağmen çılgınlar gibi sevinebilecekti. Debs gardırobundaki bütün kıyafetlerini tek tek denedi. Hepsi de mükemmel bir şekilde büyük geliyordu. Ancak arkada gizlediği kıyafetler çok küçüktü. Yıllar geçmişti ve Debs bu kıyafetlere şişmanladığı için sığmıyordu. Buradaki kıyafetlerin hepsi Debs'in genellikle giydiğinden daha küçük bedendeydiler. Ama kot pantolonlardan biri oluyordu. Debs hemen onu giydi. Kalçaları hâlâ aynı genişlikte olsa da kendini milyon dolarlar kazanmış gibi hissediyordu. Sadece üç kilo vermişti ama bu tam da onun ihtiyacı olan şeydi.

Fiona akşam işten geldiğinde, Debs'e, "Verdiğin kiloların bir kısmını geri almalısın," dedi.

Debs, "Çok teşekkür ederim Tanrım!" diyerek duruyordu ve Fiona'nın bahsettiği konuda hiç de endişelenmiyordu.

Koca bir hafta boyunca kusmuştu ve bu hiç de tavsiye edilen bir kilo verme yöntemi değildi. Debs sıkı rejimlerle ilgili yeteri kadar tecrübeye sahipti. Bu rejimlerle verdiği kilolar daima geri tepiyordu ve olduğundan daha da şişman bir hale geliyordu.

Her ne kadar yarın için endişe etse de şu an kilo vermiş olmanın mutluluğu içerisindeydi.

Ama Fiona, Debs'in iyiliği için yine bir şeyler söyleyecek gibi görünüyordu ve endişeli bir sesle konuşmaya başladı:

"Stevo ve ben sana bir şeyler söylemek istiyoruz."

Küçük Stevo, Fiona' nın arkasında onun söylediklerini onaylıyordu. Şimdiye kadar kilo kaybetme ve beden konusunda Fiona ve Debs'in aralarında yaptıkları konuşmalardan duyarlı bir şekilde uzakta kalmayı tercih etmişti ama bu sefer o da Fiona ile aynı imalı bakışlarla bakıyordu.

Debs ikisine birden baktı, ardından olduğu yerde ayağa kalktı ve yaramaz çocuklar gibi kafasını söylediklerinize inanmıyorum dermişçesine iki yana salladı. Oldukça aptal bir ifade takınarak, "Gerçekten mi ?" dedi.

"Siz ikiniz daha önce doğum kontrolü diye bir şey duydunuz mu?"

Fiona, Debs'in bir o yana bir bu yana salladığı kafasını büyük bir hoşgörüsüzlük içerisinde durdurdu. "Bu öyle bir şey değil."

Stevo alınmış gibi baktı. Kısa bir süreliğine de olsa alınmış olabilirdi. Ancak hemen ciddi bir şekilde sorumluluklarını hatırladı ve Fiona ile bir an için imalı bir şekilde göz

göze geldiler. Fiona, Debs ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Stevo, "Fiona'ya benim yanıma taşınır mısın diye sordum Debs," dedi.

Debs, bir dakikalığına bunun şaka olduğunu düşündü. Fiona, beş yıldır beraber paylaştıkları bu küçük evden taşınıyor muydu? Ya şimdiye kadar yaptıkları çılgın partiler ne olacaktı? Özellikle yakışıklı adamları ayartma teşebbüsünde bulunduktan sonra bu adamların kiloları, işleri veya ne kadar adam gibi adam oldukları konusundaki mızmızlanmalarını hatırlamıyor muydu? Bir keresinde Fiona'nın odasında fare bulmuşlardı ve farenin mi yoksa onların mı daha çok korktuğu hakkında saçma sapan tartışmışlardı. Fiona etrafında çığlık çığlığa dört dönerken, Debs en sonunda tüm cesaretini toplamış ve fareyi kapana kıstırarak pencereden dışarı atmıştı.

Ama şimdi Fiona bunların hepsini unutmuştu. Stevo ile omuz omuza vermiş oradan gidiyordu.

Debs hayal kırıklığı içerisindeydi ve ihanete uğradığını düşünüyordu.

Fiona, Debs'in kendisini daha iyi hissetmesi için mümkün olduğunca acıklı bir sesle, "Üzgünüm Debs," dedi.

Stevo huysuz bir şekilde, "Evlenmeyi düşünüyoruz," diye açıklama yaptı. "Durum böyle olunca Fiona'nın burada kalıp boş yere kira ödemesine gerek yok. Düğün için para biriktirmemiz gerekecek."

Debs kendisiyle gurur duyuyordu ve bu hislerinin ardından ayağa kalktı. Gülümseyerek kollarını iki yana açtı ve "Tebrikler!" dedi.

Fiona şikâyet edercesine, "Aslında tam anlamıyla daha evlenme teklifi etmiş sayılmaz," dedi. Ama yine de Debs'e sarıldı ve rahatladığı yüzünden okunuyordu.

Birbirlerine sarıldıkları esnada, "Peki ya sen ne yapacaksın?" diye sordu.

Debs oradan başka bir yere gitmeyecekti. "Ben mi? Tabii ki iyi olacağım," dedi.

Stevo, "Başka bir ev arkadaşı düşünür müsün?" diye sordu. Debs oldukça ilgisiz gibi görünerek, "Muhtemelen düşünürüm. Kim bilebilir ki? İki haftaya kadar onu kapının önüne bile koyabilirim. Asla bilemezsin... Kendi başıma yaşamak eğlenceli olacağa benziyor!" dedi.

Debs'in bu söylediklerini bahane ederek güldüler. Bu onun hayatında yeni bir bölüm ve darmadağın mutsuz yaşamının yerine sunulan yepyeni bir fırsattı: Terk edilmiş, yalnız ve kendi başına ödemesi gereken yüklüce bir kira... Aman Tanrım! Bu gerçekten de ciddi bir durumdu.

Fiona, "Senden ayrılma fikrinden nefret ediyorum," dedi ve bir salak gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı. Şimdi de muhtemelen bir şişe şarap açıp, birlikte geçirdikleri güzel zamanları hatırlamak isteyecekti. Debs, "Hadi ama Fiona, ağlamamalısın,"dedi. Debs artık bu duruma gerçekten de katlanamıyordu. Çünkü kesinlikle iyi olacaktı.

Bir dahaki aya kadar burada kalacağını söylemesine rağmen, Stevo akıllıca hareket ederek Fiona'nın eşyalarını paketlemeye başlamıştı. Ama Debs, biliyordu ki bu çok önceleri verilmiş bir karardı. Zaten Fiona, bazı geceler evde kalıyordu. Aslına bakarsanız Fiona çoktan gitmişti ve Debs artık daha da yalnızdı.

Farklı ve güzel takım elbisesiyle, sandviç almak için kuyrukta bekleyen adam Debs'in hemen arkasında duruyordu. "Tekrar merhaba," dedi.

Heyecandan kalbi çok hızlı çarpıyordu. Christ'e dönüp,

"Teşekkür ederim Christ, cips siparişi vermedim," dedikten sonra Bob'a dönüp, "Aaa! Merhaba," dedi.

Bob, "Bir süredir sizi görmüyordum," dedi. Bu lafın öylesine söylenmiş olduğunu bilmesine rağmen garip bir şekilde Debs'in hoşuna gitmişti. Muhtemelen de memnuniyeti aptal bir şekilde yüzüne yansımıştı.

Debs iç çekerek, "İş güç," diye cevap verdi.

Bob, sempatik bir tavırla, "Başka bir saçma gün daha mı?" diye sordu. Bu konu birdenbire aralarında bir şaka haline dönüşmüştü. Debs'in iş yerindeki saçma sapan günleri!

Bunun üzerine Debs güldü ve neşeli bir şekilde, "Hatta dünden daha saçma," diye ekledi.

Gerçekten de öyleydi. Tom Brunt, Marty'i aramıştı ve görünüşe göre onun hakkında bir şeyler söylemişti. Çünkü Marty bütün sabah Debs'e kötü kötü bakıp durmuştu.

Bob yine gözlerini kırpıştırdı. Sanırım Debs'i komik buluyordu. Güldürecek kadar komik değildi ama Debs de kendini çoğu zaman esprili bulurdu. Tahmin edileceği gibi Debs kaybettiği üç kilonun ikisini geri almıştı. Bunun için tamamen küçük Stevo'yu suçluyordu.

Bu ana kadar hastalığıyla ilgili bir sıkıntısı yoktu ama ayakta dikildiği o sırada yine karın ağrısı başlamıştı.

Bob, "Dur da tahmin edeyim. Sen bankada çalışıyor olmalısın," dedi.

Debs öfkeyle bakarak cevap verdi:

"Buna nasıl cesaret edersin?"

Bob yine gülümsedi.

Debs yine Bayan Witty oluvermişti. Kontrolünü kaybetmeden önce birileri onu durdursa iyi olacaktı.

Debs, "Aslında bir halkla ilişkiler şirketinde çalışıyorum," dedi. Sanki yaptığı ayıp bir şeymiş gibi keyifsizce cevap vermişti ve bu hareketi Bob'u yeniden güldürmüştü.

Bob, Debs'in yaptığı işten garip bir şekilde etkilenmişti. Sanırım gerçekten kötü bir işte çalışıyordu.

Bob, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Debs, "Hiç heyecanlanma bence. Öyle düşündüğün gibi bir şey değil. Adama sinir krizi geçirtir," diyerek, onu uyardı. Ancak bu bile onun Debs'in işiyle ilgilenmesinin önüne geçemedi ve Bob, "Müşterilerin kim?" diye bir soru sordu. Büyük bir heves içinde soru soruyor ve Debs'i ilgiyle dinliyordu. Bunun üzerine Debs onun bankacı olduğundan şüphe duymaya başladı.

İş böyle olunca Bob'u güldürmek için genç Hıristiyanlar için düzenleyecekleri organizasyon hakkında bir şeyler anlatabilirdi ama daha sonra fikrini değiştirdi. Çünkü bu işin gözünü çıkarmaya hiç gerek yoktu. Düşüncelerinden sıyrılan Debs, Bob'un sorusuna, "Tom Brunt," diye cevap verdi. Boş bir ifadeyle yüzüne bakacağından emindi. Ancak Bob oldukça etkilenmiş bir halde, "Golfçu Tom Brunt'mu?" dedi.

Bu hiç de iyi olmamıştı. Çünkü Bob'u kandırdığını düşünüyordu. Debs'in, Tom Brunt'tan müşterim diye söz etmesi sanki sürekli zengin ve ünlü müşterilerle çalışıyormuş gibi bir hava yaratmıştı. Maalesef onun yeri merdivenlerin altıydı.

Debs, "Tam anlamıyla benim müşterim sayılmaz. O aslında Alex'in müşterisi," diyerek gerçeği itiraf etti.

Kesinlikle Alex'i duymuş olmalıydı. Debs her zaman Alex'in Baggot Caddesi boyunca çok ünlü olduğunu düşünüyordu. İş hanlarındaki adamlar Alex'in – *üzerine tam oturmuş pantolonu ile* – caddeden geçeceği anı yakından takip ediyor olmalıydılar: "Acele edin çocuklar! İşte Alex geliyor! Vay be üzerine giydiği kıyafete bakın!

İnsanların Alex hakkındaki düşünceleri Debs'in kendini daha az komik, daha basit hissetmesine neden oluyordu.

Ama Bob daha önce Alex hakkında hiçbir şey duymamış gibi görünüyordu. Aksine etkilenmiş bir şekilde Debs'e bakmaya devam ediyor ve sanki Debs onun öğle tatilini neşelendirmiş gibi davranıyordu.

Birbirlerine göz kırparak gülümsediler.

Dodek, o sırada "Bir çedar peynirli sandviç," diye bağırarak paketi tezgâhın üzerine koydu. Bob sandviçini aldı ve Debs'e dönerek, "Yarın görüşürüz," dedi.

Debs fazlasıyla hevesli bir tavırla, "Evet," diye cevap verdi. Ancak yüzündeki sırıtmayı engelleyememişti.

Dört

Bob, "Bilgisayar Baytları" adı altında her yıl düzenlenen uluslararası bir konferansa katılmak için, hafta sonu şehir dışına çıkmak zorundaydı. Paris'te görkemli bir otelde yapılacak olan bu konferansa birçok bilgisayar pazarlamacısı katılırdı. Genellikle birlikte bir şeyler içer, golf oynar ve birbirlerine yalakalık yaparlardı.

Bob bu durumdan hiç de hoşnut değilmiş gibi görünüyordu.

Geri, "Neden bu kadar tedirgin olduğunu anlayamıyorum. Aslına bakarsan insanlara yağ çekme konusunda harikasındır," dedi.

Bob, "Çok naziksin Geri," diye cevapladı.

Tabii sadece şaka yapıyordu. Bob'un küçük seyahati için dışarı çıkıp, diş macunu, deodorant ve diğer gerekli şeyleri alması gerekiyordu ama bunun için çok üşeniyordu. Geri bunları aldığı takdir de Bob da Paris sokaklarında dolaşmak zorunda kalmayacak ve kırık dökük zavallı Fransızcasıyla bu gereksiz şeyleri aramamış olacaktı.

Geri, kaba bir şekilde, "Haritayı alıyor musun?" diye sordu. Bob miyoptu ama bunu asla kabul etmezdi. Ger-

çekten gözlüğe ihtiyacı vardı. Ama gözlük takarsa dış görünüşünün hiç de iyi olmayacağını düşündüğünü bahane ederdi. Bununla da bitmiyordu; eğer gözlük takarsa insanların kendisini kitapsever ve zeki bir insan sanacaklarını öne sürerdi. Hal böyle olunca da akşam yemeklerinde Avrupa Birliği ile alakalı bir sürü zor soruya maruz kalacaktı.

Bob, "Daha üzerinde hangi kıtanın yer aldığından bile emin değilim," diye huysuzlanarak cevap verdi. Yine de Geri, onun hata yapacağından emindi. Gittiği yerde kaybolacaktı. Zavallı Bob... İnsanlar onun ne kadar da kalın kafalı olduğunu düşüneceklerdi. Ve bu haliyle kendi başına Paris'e gidiyordu. Anca ışığa doğru kaldırdığında ya da burnunun ucuna soktuğunda okuyabildiği bir haritayla sokakta dolaştığında muhtemelen oralardan olmadığını belli edecek ve civarda onu takip eden hırsızlara, "Gelin beni soyun!" mesajı vermiş olacaktı.

Kendinden emin bir ses tonuyla, Geri'yi onaylarcasına, "Haritayı alıyorum," dedi.

Geri, "Ve tabii pasaportunu da," diye ekledi.

"Biraz sakin ol Geri." Sık sık olmasa da kendi başına yolculuğa çıkacağı zaman biraz ukala olurdu. Arkadaşlarıyla dışarı çıkıp beraber içmeleri konusunda Geri, Bob'u cesaretlendirirdi. Onun da normal erkekler gibi zil zurna sarhoş olmasını beklerdi. Ama Bob'un artık çok arkadaşı yoktu. Geri gibi görünmekten hoşlanmıyordu. Geri'nin belki de sekiz yüze yakın arkadaşı, binlerce de tanıdığı insan vardı.

Bunlardan çoğu Geri'nin kek pişirme gününe olan geniş katılımda ortaya çıkardı. Geçen yıl kilisede düzenlenen "Satılık Kek Gününde" bir keki satma süresi boyunca on tane yeni arkadaş edinmişti.

Bob kek pişirmiyordu. Onun hobisi – *alet çantasıyla oynama* – yeni arkadaşlık ilişkileri geliştirmesi konusunda

pek faydalı bir seçim değildi. Geri, şehrin diğer yakasında alet çantası hobisi olan bir sürü benzer adam olduğuna iddiaya girebilirdi. Ve Bob bu adamlarla buluşursa, alet çantasıyla ilgili bir yer altı kulübü bile oluşturabilirlerdi.

Bob bahçedeyken arada sırada Maurice ile konuşurdu. Daha doğrusu bağrışırlardı. Çünkü Maurice'in evi ile Bob'un evi arasında iki ev daha vardı. Ve çitlerin ardından birbirleriyle konuşmaları oldukça zor oluyordu:

"Perşembe günü maçı izledin mi?"

"Bunların o işe yaramaz teknik direktörden kurtulmaları gerek."

"Bana bunları anlatma."

Umutsuz bir şekilde kafalarını sallayarak birbirlerini onaylar, ardından futboldan bahsetmeye devam ederlerdi:

"Cuma günü maça geliyor musun?"

"Bilemiyorum, sen?"

"Olabilir."

Bu nokta da Geri'nin konuşmalarına dikkat etmekten vazgeçerdi. Bob'un eskiden çok arkadaşı vardı. İlk tanıştıkları zamanlarda, Bob bir sürü insanla aylak aylak dolaşırdı: Bomber Nolan, Philo ve Jackser McCabe. Geri ve Bob evlendikten beş sene sonra, Bomber yeşil kart alarak Amerika'ya gitti ve bir pizza restoranı kurdu. Philo kuzey bölgesinden bir kadınla evlendi ve Belfast'ta yaşamaya başladı. Jackser ise hâlâ buralardaydı ama Bob onunla ya düğün ya da cenaze törenlerinde görüşürdü. Geri bazen Bob'un Jackser ile görüşmesi için akşam yemeği ya da başka bir şey ayarlar ama Bob buna hiçbir zaman heveslenmezdi.

"Çok yorgunum. Oldukça acı veren uzun bir gün geçirdim. Şimdi ise sadece oturup Top Gear programını izlemek istiyorum," diye mızmızlanarak konuyu geçiştirmeye çalışırdı.

Geri, bütün gün insanlarla megabaytlar ve hard diskler hakkında konuşmayı hayal ettiğinde ise Bob'u suçlayamıyordu. Ayrıca Bob işini kulağa hoş gelecek şekilde sunmalıydı. Müşterileriyle şakalaşmalı, onlara bu işi oldukça eğlenceliymiş gibi göstermeliydi. Çünkü bilgisayar işi bir sürü teknik bilgi gerektirdiğinden oldukça sıkıcıydı. Bob, George gibi değildi. George ofisteki diğer pazarlamacıydı. Uzun boylu ve kamburdu. Bir hayvanın azı dişlerine benzeyen sivri dişlere sahipti ve satışta Bob kadar iyi değildi.

Bob yaşlandıkça daha çok ev kuşu oluyordu. Hafta sonları evin içinde aylak aylak dolaşıyor, bir şeyleri tamir ediyor ya da Susan'la tartışıyordu: "Böyle süslenmiş bir şekilde dışarı çıkamazsın küçük hanım!" Bazen de faydasız bir şekilde Davey'le beraber futbol maçı izlemeye çalışırdı. Davey sporun hiçbir dalından hoşlanmıyordu ve Bob bu konuda çok endişeleniyordu.

Bob'un etrafta böylesine dolaşması aslında pek de fazla bir sorun yaratmıyordu. O sanki arka plandaki ses gibiydi. Rahatlatıcı bir şekilde güven veren bir havası vardı. Ya çöpü dışarı çıkarır ya da eskiyen sigortayı değiştirirdi. Geri hatta Bob dışarı çıkmıyor diye dır dır etmekten bile vazgeçebilirdi. Çok yaşlı insanlarmış gibi her gece kanepede yan yana oturup televizyona bakakalır, arada sırada da birbirlerine homurdanırlardı. Bazen onları anlamak imkânsız olurdu. Çünkü daha kırklı yaşlarındayken sanki doksanlarına gelmişler gibi davranıyorlardı.

Ama şimdi Paris meselesi söz konusuydu. Bob bütün hafta sonu uzakta olacaktı. Ondan ayrı kaldığı geceler boyunca her iki saate bir uyanıp su ısıtıcının kapalı olup olmadığını kontrol edecek ve alarmı kurduğundan bir kez daha emin olacaktı. Kocaman yatakta yalnız kalacak ve hareket ettikçe meydana gelen gıcırtılar onu çılgına çevirecekti.

Geri duygusal bir patlama yaşıyordu ve Bob'a dönüp, "Seninle gelemeyecek olmam ne kadar da kötü," dedi.

Bob bunun üzerine biraz şaşırmış görünüyordu ve ne diyeceğini bilemedi. "Ama çocuklar..." Gerçekten de çocuklar ciddi bir sorundu. Ama Paris'e beraber gitme konusunda biraz da olsa heveslenmişti:

"Biliyorum... Sensiz kaybolacağım. Yemek yiyemeyeceğim ya da uyuyamayacağım. Yanında çalıştığım bu cimri adamlar olmasaydı Paris'in en görkemli caddesi olan Champs–Elysées'de beraber olabilirdik!"

Eşler ve kız arkadaşlar Paris'e davet edilmezler. Aslında bu edepsizlikleri normaldi. Çünkü Paris oldukça pahalı bir kentti. Bob'un çalıştığı şirketin sahipleri cimrilikleriyle ünlüydü. Geçen yılın satış konferansında çalışanların iki büklüm bir şekilde odaları paylaşmaları için uğraşmışlardı ama bu konuyla ilgili olarak küçük bir isyan çıkmıştı. Kimse iki kişilik odalarda beraber – *eğer kalacağı kişi Amanda değilse* – kalmak istememişti. Geçen yılki satış konferansı Bundoran'da gerçekleşmişti. Bu yılki toplantının Paris'te yapılacak olması şirket sahiplerini küplere bindirmişti. Yapmak zorunda kalacakları onca masrafı düşünüyorlardı ancak başka bir seçenekleri yoktu. Çünkü şirketin İspanya'da olan şubesi, daha kuzeydeki bir yere gitmeyi reddediyordu.

Bob, "Nasıl olsa benim şirket işlerimden nefret ediyorsun," dedi. Hevesi yok olmuştu.

Geri, her ne kadar nefret etse de, "Hayır, nefret etmem," diye inkâr etti. Tabii ki Bruce Forsyth ile vakit geçirmeyi, George ve eşi Lisa ile geçireceği bir akşamın yerine tercih ederdi. Ama asıl konu bu değildi.

Bob, inatla, "Evet, nefret edersin," dedi. Geri'yi sinirlendirmeye başlamıştı.

"Söyler misin bana, geçen yıl Noel'de ne kadar dağıt-

tın?" Geri, Bob'un cevap vermesine bile müsaade etmeden konuşmaya devam etti:

"Neredeyse hiç! Çünkü kendi yiyeceklerimizi getirdiğimiz bir partiye katılmak zorunda kaldık." Geri kocaman bir limonlu tart yapmıştı ve Lisa da başlangıçları hazırlamıştı. Ofisteki bu parti firmaya yirmi Euro'ya mal olmuştu. Cimri şeyler! Geri, Bob'un hâlâ onları savunmasını anlayamıyordu. Bir de Bob'un son iki aydır fazla mesai yapma durumu vardı. Geri, Bob'a yaklaşarak mesai ücretini alıp almadığını sordu. Ama Bob, Geri'nin bütün şüphelerini kabul ederek, fazla mesai ücretini alamadığını söylemekten kaçındı.

Saf Bob! Herkes onun iyi niyetini istismar ederdi. Hatta restoranda yanlış sipariş vermesine rağmen haklı olduğunu iddia ettiğinde, "Tanrı aşkına, lütfen şikâyet etme!" diye garsona çıkıştığı zamanlar da olmuyor değildi. Bu çıkışları çoğu zaman biraz endişeli olurdu. Çünkü mutfak personelinin yemeğine tükürme ihtimali vardı.

Ama bugün Bob'un kendine güveni tamdı ve Geri'nin tavrına karşı oldukça imalı bir şekilde:

"Bence sen zamanını, dağıtmak için bir şeyler arayarak geçirmelisin. Bana gelip de seninle Paris'e gelmek istiyorum deme!" diye birden haykırıverdi.

Geri tamamıyla afallamıştı. "İstemiyorum zaten!" diye cevapladı.

Bob, "Ya da her şeyi kontrol etmeye devam etmelisin. Zaten harita ve pasaportum konusunda dır dır edip duruyorsun! En sonunda da topuksuz ayakkabılarımı alıp almadığımı sordun. Neyin yerine? Topukluların mı?" diyerek konuşmasına devam etti.

Acaba niçin bu kadar sinirlenmişti? Ezip geçmedikçe – *ki Geri bunu sürekli yapardı* – Bob normalde sakin bir adam-

dı. Genellikle rahatsız olduğu bir durumu protesto etmek adına konuşmazdı.

Geri, "Ben orada rahat ayakkabıyı kastettim. Tabii ki topuklu değil. İstersen çizme giy!" dedi.

Sinirli ve iğneleyici tavrını koruyan Bob, "Madem öyle diyorsun, aptal gibi görüneceğim ama giyerim! Neden olmasın?" dedi. Geri bunun üzerine diyecek hiçbir şey bulamadığından "Her neyse," diyerek konuyu değiştirdi. Çünkü kendisini oldukça incinmiş hissediyordu.

"Bundan tam beş yıl önce, doğum günüm için beni Paris'e götüreceğine söz vermiştin," dedi. Bir an için Bob'u zayıf tarafından yakalamıştı:

"Ne? Öyle bir söz vermedim!"

Geri, "Sana inanamıyorum hatırlamıyorsun bile!" diyerek ağlamaya başladı. Kendisinin bile güç bela hatırladığı bu konuda beyninden vurulmuşa dönmüştü. Bu, sözden ziyade içkinin etkisiyle söylenmiş bir şey gibi duruyordu: Arada sırada da olsa Paris'e gitmeliyiz! Belki senin doğum gününde?

Ama kesin olan şey, bu konuşmanın beş yıldan daha da önce olduğuydu. Bob, "Sen de beni doğum günüm için Paris'e götürmedin," diyerek aynı şekilde karşılık verdi. Evet, öyleydi ama Geri onu Pizza Hut'a götürmüştü. Daha ne istiyordu? O gün garson kıza dönüp, heyecandan titreyerek, "Et festivali isimli pizzadan alabilir miyim? En büyük boy olsun lütfen," demişti. Şimdi ise sanki onu özel olarak hiçbir yere götürmemişim gibi sızlanıyordu.

Üstelik Geri, Bob'un doğum günü hediyesi diye verdiği mutfak aletini bile hatırlatmamaya karar vermişti.

On yedi yıl boyunca yaşanılan bütün acılar, duyarsız davranışlar, şimdi daha da çoğalmaya başlamıştı. Geri başka bir şey düşünmeye çalışıyordu. Taksi havaalanına vardığı zaman büyük bir memnuniyet hissedecek ve onu

büyük bir kızgınlık içerisinde uçağa bindirecekti. Bob, geri dönmemek üzere Paris'te kalabilirdi! Geri çocuklarıyla baş başa kalacak ve keyifli bir hafta sonu geçirecekti. Etrafta aylak aylak dolaşan, onu sinirlendiren ya da bütün her yerin pis kokmasına neden olan pastırmalı sandviçler yapan bir adam olmayacaktı. Böylece Bob'un ardından pislik temizlemek zorunda kalmayacaktı. Bob; sanki Geri bir çeşit hizmetçiymiş gibi her şeyi ona bırakırdı.

Geri soğukkanlı ifadesini koruyarak, Bob'un gitmesi sanki hoşuna gidiyormuş gibi, "Paris'e gidiyorsun, ne güzel," dedi.

Bob, artık Geri'nin saçmaladığını düşünüyordu. Derin bir nefes alarak, "Geri..." dedi.

Geri, dalga geçercesine "Ve ayak kremini de almayı unutma," dedikten sonra banyoya doğru yürüdü ve arkasından da kapıyı sertçe çarptı. Bob'un o lanet olası kremi almayı unutmasını umuyordu. Hatta derin bir şekilde Bob'un öfke içerisinde kalmasını, ıstırap çekmesini düşlüyordu. Belki konferans, insanların duygularını birbirlerine dokunarak ifade ettikleri oturumlardan oluşurdu. Birbirlerini motive etmek için, ayakkabılarını, hatta çoraplarını çıkararak bir kum havuzunda veya başka bir şeyin içinde hareket etmek zorunda kalabilirlerdi ve Bob'un ayakları insanların aniden fikrini değiştirmesini sağlamakla kalmayıp, korkuyla kum havuzunu terk etmelerine yol açabilirdi. Böylece o da bütün hafta sonu aforoz edilmiş olurdu. Bütün bunların üzerine de Geri'nin her şeyi hatırlatmasının eksikliğini hissetse ne güzel olurdu.

Geri büyük bir düş kırıklığı hissiyle beraber, "Saçmalık!" diye içten içe çığlık attı. Bunu işteyken de çok yapardı. Eğer hastalardan bazıları Geri'nin düşüncelerini okuyabilseydi, büyük bir başkaldırı bile çıkabilirdi. Hâlbuki ne kadar da güzel görünüyordu.

Lavabonun önünde öylece dikiliyordu. Derin bir nefes aldı ve aynadaki görüntüsüne baktı: Kıvırcık sarı saçları ve geniş omuzlarıyla, kırk iki yaşında bir kadın... Yüzünde, ucu yukarıya doğru kıvrık burnundan ağzına kadar uzanan birçok belirgin çizgi vardı. Aman Tanrım! Gözlerinin etrafına iki tane daha kırışıklık eklenmişti.

Son günlerde kafasının içinde beliren düşünceler onu şaşkına çevirmeye başlamıştı. Ne zaman orta yaşlı bir kadın görse, doksan yaşında olduğunu hissetmeye başlıyordu.

Andrea, bir kıyamet habercisi gibi sık sık, "Bütün düşüşler buradan!" derdi.

Geri sanki haftalık güzellik rejimi ile alakalı hiçbir şey bilmiyormuş gibiydi. Hiç kuşku yok ki zamanı geldiğinde o da bir sürü botoks yaptıracaktı. Zaten dudakları balıketli görünüyordu. Memeleri artık sarkmaya başlamıştı. Fazla kilolu birisi olmadığı halde, garip bir şekilde bedenindeki etlerin sarktığını fark etti. Özellikle kollarının üst kısmındaki sarkmalar onu çok rahatsız etmişti. Bob'un annesinin geçen seneki doğum günü partisine ait video görüntülerine baktığında, kollarından sarkan etleri orada da fark etti. Zavallı Geri! Videoda ne kadar da enerji dolu görünüyordu. Üzerindeki spor tişörtü ile pasta geldiğinde neşeyle el çırpıyordu; ama kollarını bir o yana, bir bu yana sallarken, Andrea'nın tabiriyle kollarının altındaki "yarasa kanatlarının" farkına varamamıştı. Bunun üzerine endişe edilmesi gereken bir konu daha ortaya çıkıyordu: Acaba Geri'nin vücudunda henüz fark edemediği, sarkan başka bir yeri daha var mıydı? İçindeki bu korku bakalım daha neleri gözler önüne serecekti? Belki de sarkıklarını gizleyip bu işle ilgilenmeyi kesmeliydi.

Şu an kendini biraz ağlamaklı ve beğenilmeyen biri gibi hissediyordu. En son ne zaman Bob ona iltifatta bulun-

muştu? Bunu hatırlamak çok da zor olmasa gerekti. Oldukça basit bir şekilde yıllar yıllar önce, "Bugün güzel görünüyorsun," dediği an gözlerinin önüne gelmişti. Çoğu zaman ise Bob, Geri'ye bakmak istediğinde bile onu göremiyordu. Artık aynı evin içinde bile çok sık karşılaşmıyorlardı. Geri bazen çamaşır yıkayacağı zaman Bob'un en son ne giydiğini, hangi gömleğin ne kadar kirli olduğunu bile anlayamıyordu. Hatta akşam yemeğinde bir saat boyunca karşılıklı oturmalarına rağmen, Bob'a hiç dikkat etmediği de oluyordu. Sanırım Geri de Bob'u göremiyordu. Aynı ev içinde iki yabancı gibilerdi.

Ama yine de bunlar Bob'un iltifatta bulunmaması için bahane olamazdı. En azından haftada bir kere onun çekici bir şekilde güzel olduğunu dile getirebilirdi.

Bob banyonun kapısını tıklattı. Geri ağlamaklı bir şekilde, "Git buradan!" diye bağırdı. Kendisini sadece eskimiş hissetmiyordu. Aynı zamanda darmadağın olmuştu. Çünkü hayatındaki bu değişiklik bir anda onun tepesine binivermişti. Bob şu an neler hissettiğini anlayamazdı ya da bir şeyler söyleyecek olursa, alışılmış bir şekilde gereksiz yere telaşlandığından söz edecekti.

Şu an Bob nerede hata yaptığını anlamaya çalışıyor olmalıydı. Hatta Geri'nin gönlünü almak için evde açılmamış üç şişe daha olduğu halde, eve dönerken bir şişe L'Eau D'lssey marka parfüm alabilirdi. Bu şişeleri de Bob almıştı.

Geri çok sinirliydi. Banyonun kapalı kapısının ardında şişelerden birini fırlatarak, "Çıkarken ön kapıyı kapatmayı unutma!" diye bağırdı.

Odada belirsiz bir suskunluk oluşmuştu.

Geri bu sessizliğin üzerine, Susan'ın, "Nemlendirici kremini ödünç alabilir miyim?" dediğini duydu. "Bana bir

dakika verir misin?" dedikten sonra aynaya bir kere daha baktı ve tuvalet kâğıdıyla hemen gözlerini sildi. Susan'ın onun bu güçsüz halini görmesi hiç de hoş olmazdı.

Geri hiçbir şey olmamış gibi kapıyı açtı. Susan üzerinde pembe kokteyl kıyafeti, siyah motosikletçi botu ve yüzünde garajı yeniden boyamaya yetecek kadar makyajı ile ayakta dikiliyordu. Geri karşısında gördüğünün kızı olduğundan emin olmak için "Susan?" diyerek şaşkınlığını belirtti. Susan'ın, evin çevresinde boş boş dolaşan, garip saçlı ve abartı makyajlı birçok arkadaşı vardı. Geri, karşısında gördüğünün bir an için onlardan biri olabileceğini düşündü. Çünkü geçen haftalardan birinde Bob, Susan'ın arkadaşlarından birine, "Şu dakika itibariyle oturup ödevlerini yapıyorsun küçük hanım," diye sert bir şekilde talimat vermişti. Bob en sonunda konuştuğu kızın Susan olmadığını anladığında, Susan'ın arkadaşı, çoktan oturup ödevlerini yapmıştı.

Bunları düşünen Geri, dikkatli bir şekilde ona dönerek, "Senin hokey antrenmanı yapman gerekmiyor mu?" dedi.

Susan büyük bir rahatlamayla, "Artık hokeyden vazgeçtim," dedi. Geri hayranlık uyandıran bir ilgisizlik göstererek, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Amacının İrlanda takımına girmek olduğunu düşünmüştüm."

Gerçekten de İrlanda takımında oynamak Susan'ın bütün hayatı boyunca hayalini kurduğu bir şeydi. Dokuz yaşından beri bunun için uğraşıyor, fırsat bulduğu her an pratik yapıyordu. Hokey sopası gece boyunca yatağının altında dururdu. Geri bir keresinde Susan'ı elinde sopasıyla uyuyakalmış bir halde bulmuştu. O ve Bob, kızlarının bu durumuna anlam veremeyip, Susan'ın kişilik bozukluğu yaşadığını düşünmüşlerdi. Hatta sevgi ve şefkatle konuşmak yerine, yardım için psikiyatr aramaya karar vermişlerdi.

Şimdi ise Susan, sanki Geri başka bir şeyden bahsediyormuş gibi bakıyordu. Geri oldukça sert bir tavırla başını sallayarak, "Hayır," dedi. Susan umursamaz tavrıyla konuşmaya devam etti:

"Rebecca ve ben bu oyunu biraz erkek işi olarak görüyoruz." Geri, onun ne demek istediğini çok iyi anlıyormuş gibi ciddi bir şekilde kafa sallıyordu. Susan konuşmasına devam etti:

"Hiç hokeycilerin kalçalarını gördün mü?"

"Uzun zamandır görmedim."

"Bir ağaç gövdesi gibi kocamanlar. Kalçalarımın o heriflerinki gibi görünmesini istemiyorum."

Geri, kendini düşüp bayılacakmış gibi hissediyordu. Herifler mi? Kızının kalçası mı? Susan ne anlatmaya çalışıyordu?

"Her neyse," dedi Susan ve devam etti:

"Nemlendirici kremini ödünç alabilir miyim? Karen ve ben dışarı çıkacağız. Bu yüzden kremine ihtiyacım var. "

Geri, Karen adını daha önce hiç duymamıştı. Bu gidişle de her hafta yeni bir arkadaş ismi duyacağa benziyordu.

Geri, "Sen zaten makyaj yapmışsın," dedi. Susan kaşlarını kaldırdı, kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve Geri'yi küçümseyerek, odanın içerisinde olduğu yerin karşısına geçti. İçini çekti, Geri'ye bakıyordu. Hiç kuşkusuz onun ne kadar eski kafalı ve utanç verici olduğunu düşünüyordu; muhtemelen içten içe onu küçümsüyordu.

"Bu benim gündüz makyajım. Kremini de yüzümdekileri çıkarıp gece makyajını yapmak için istiyorum."

Geri şaşkınlık içerisinde ve birazda kendine kızan bir tavırla:

"Aaa! Öyle mi?" dedi. Bir yıl önce, "Popona şaplağı yemeden önce derhal merdivenlerden kalkıp yüzünü temizle," diye bağırıp çağırırken, şimdi Susan'ın ağzının içine

bakıyor, intihar eder korkusuyla öfkesini kontrol etmeye çalışıp sözlerini özenle seçiyordu.

Geri bunun olmasına nasıl izin verdiğini düşünüyordu. Nasıl oluyordu da otoritesi bu dereceye kadar düşmüştü. Susan daha küçücük bir çocuktu. Üstelik onun kollarında büyüyen bir çocuk...

Susan ve Geri eskiden çok yakınlardı. Susan doğduğu andan itibaren, ikisinin de oldukça kafa dengi olacaklarına emindi. Susan'ın kulağına, "Teşekkür ederim Tanrım, artık pembe elbiseler alabilirim," diye fısıldamıştı. Bunun üzerine kollarındaki küçük kız ona kıkırdayarak gülmüştü. Hatta Geri, her zaman Susan'a "benim güzel bebeğim" diye seslenirdi.

Susan'ın ilk yılları boyunca iyi geçinme konusunda oldukça başarılı olmuşlardı. Davey kendi kendine yeten, tapılacak derecede sevimli bir çocukken, Susan her zaman ilgiye muhtaç ve daha baskın, hükmetmeyi seven bir çocuktu. Geri'nin uzun süre görüş alanından çıkmasından hiç hoşlanmaz, böyle zamanlarda bağıra çağıra ağlardı. Okula başladığı ilk gün, Geri onu bırakıp da eve gittiğinde kıyameti koparmıştı. Geri bu durumdan içten içe derin bir haz duyuyordu. Çünkü Susan, Bob için ağlayıp tutturmuyordu, ayrıca Bob'a da benzemiyordu. Geri, kimsenin, kendisini Susan'ın sevdiği kadar sevemeyeceğini düşünürdü.

Ancak, hızlı geçen on yılın sonunda, tablo biraz farklı bir görünüm almıştı. Onun tatlı, sevimli, narin Susan'ı her yere saldıran, asi bir genç olmuştu. Üstelik fuhuş yuvası haline gelmiş, iğrenç yerlerde piercing yaptırmak istiyordu.

Bob ısrarla, "Bizim yaptığımız hiçbir şey yok," derdi. "O her şeyin en iyisine sahip ve bir gün kodesi boylarsa, kimse bir şey yapamaz."

Bob, Susan konusunda, Geri kadar endişe etmezdi. Susan, onu parayla tutulmuş bir palyaço gibi görürdü.

Geri, onun babasına karşı olan bu alaycı ve çirkin tavrını görmezden gelir, Susan'ı savunurdu. Ama Susan'ın yaptığı, söylediği her şey bir hayal kırıklığı, bir aşağılamadan başka bir şey değildi. Ve Geri zamanının büyük bir kısmını ağzından çıkan kelimelerden korkarak geçirmişti. Hem de kendi evinde!

Bu doğru değildi. Geri kaybettiği otoritesini geri kazanmaya karar verdi. Banyo kabinini hızla açarak, eliyle nemlendiriciyi gösterdi. "Burada!" dedi. Muhtemelen o nemlendirici kremi bir daha görmek istemiyordu. Sert tavırlar sergileyerek kendini güçlendirmeye çalışıyordu:

"Ama saat onda eve dönmüş olacaksın."

Susan, Geri'nin şaka yaptığını sanarak gülümsedi.

"Ben çok ciddiyim küçük hanım!"

"Saat onda mı? Kimse eve bu saatte girmez. Hatta annesi dinozor kafalı bir kadın olmasına rağmen Rebecca bile bu saatte eve girmez."

Susan'ın, Geri'nin benzini attıran imaları başlamıştı. Kendisini kıpkırmızı hissediyordu. Kahretsin ki şu an kızının saygısını yeniden kazanmak adına bir sahne yaratmalıydı. Ama akla ilk gelen soru bu işin nasıl olacağıydı. Nasıl bir tehditte bulunmalıydı? Susan eve geç gelme konusunda ısrar ederse, onu saçından yakalayıp eve kadar sürükleyebilirdi. Ama maalesef böyle bir şey yaptığında Susan'ın gidebileceği ilk yeri bilmiyordu. Zaten bunu en son yaptığında Susan yüksek sesle kahkahalar atıp, "İyi işti anne," demişti. Ve Geri ağzı açık bir şekilde öylece ayakta kalakalmıştı. "Aman ne de çok etkiliymiş," diye düşündü Geri. Tam işin içinden çıkamayacağını düşündüğü anda, Bob'un, Susan'ın arkasından yaklaştığını görünce destek

birliği gelmişçesine rahatladı. Geri, Susan'ın Bob'dan nefret ettiğini unutmuştu.

Geri'ye dönüp, "Merak etme bunun cezasını vereceğim," dedikten sonra Susan'a baktı. Bob burnundan soluyordu ve tehditkâr bir şekilde, "Şimdi iyi dinle!" diye bağırdı.

Susan, Bob'a bakıp kahkahalara boğuldu. Gururu kırılan Bob "Ne var?" diye sordu.

"Saçların!"

Bob kendini savunur bir şekilde ellerini saçlarına götürerek, "Ne olmuş benim saçlarıma?" dedi.

"Saçlarını kestirmişsin!" Susan daha da çok gülmeye başlamıştı. O güldüğü zaman kendini yirmi beş yaşında göstermeye çalışan halleri normale döner, on altı yaşında olduğu anlaşılırdı.

Geri, Susan'ın kahkahaları üzerine Bob'un saçlarını fark etti. Susan, diğer yaptıklarını gölgede bırakırcasına yine utanç verici bir tavırda bulunmuştu. Bob kendi iradesi ile saçlarını kestirmişti. Onun siyah saçları fırça gibi dümdüz bir şekilde boynundan aşağıya uzardı. Saçlarını nadiren kestirirdi ve en son saçlarını kestirmesinden bu yana çok uzun zaman geçmişti. Şimdi ise saçlarını alışılmışın dışında, farklı bir modelde kestirmişti. Oldukça kısa ve modern görünüyorlardı. Ön kısımları jöleyle havaya kaldırılmıştı. Kesinlikle genç erkeklere göre bir şeydi.

Susan, sempatik bir ifadeyle, "Şişko Larry'nin berber dükkânı kapalı mıydı?" diye sordu. Larry, Bob'un yirmi yıllık berberiydi.

Bob, kendini savunur bir sesle, "Sadece değişiklik yapmak istedim. Biliyorsunuz ki katılmam gereken önemli bir satış konferansı var," dedi. Geçen sene katıldığı satış konferansında saç stilini hiç de dert etmemişti. Bundoran'ı kim önemserdi ki? Ama söz konusu Paris olunca, beklen-

tiler değişebiliyordu. Saçlarını kısacık kestirdikten sonra kulakları, pembeliği ve parlaklığıyla ortaya çıkmıştı. Yeni tişörtü ve geçen sene Brown Thomas'dan şans eseri yarı fiyatına aldığı çorapları sayesinde artık şık ve büyüleyici Fransız erkekleriyle boy ölçüşebilirdi.

Susan, Bob'u avuturcasına, "Yakında uzayacaktır," dedi. "Peki bana Paris'ten ne getireceksin?"

Bob, şaşkınlık içinde, "NE?" diye cevaplar cevaplamaz, Susan tavrını değiştirmeden, "Paris'ten diyorum... Bana ne getireceksin?" diye sorusunu tekrarladı. Açıkçası bunu daha önce hiç düşünmemişti. "Bilmiyorum..." diye cevap verdi.

Susan, yardımcı olmak adına, "Birkaç tane iç çamaşırı getirebilirsin," dedi.

Bunu duyar duymaz Bob direk Geri'ye baktı.

Geri, burnundan soluyarak, sert bir şekilde, "İç çamaşırı mı?" diye bağırarak tepkisini gösterdi. Hemen ardından Bob da Geri'ye hak verircesine "Saçmalık!" diye mırıldandı.

Susan'ın bu sorusuyla Geri, kalbine mızrak saplanmış gibi hissetmişti. Ama Susan, sabırla ve sakinlikle konuşmaya devam ediyordu:

"Okuldaki kızlardan bazılarının Fransız iç çamaşırı varmış."

Susan bunu nasıl bilebilirdi? Acaba okuldan sonra çalılıkların arasında ya da sağda solda erkeklerle mi sevişiyorlardı? Eğer öyleyse, bu durum, Geri'ye göre kızının bu yaşta hamile kalma riski taşıması demekti.

Bob, "Sana Fransız bakire kıyafeti getireceğim, buna ne dersin?" diye şaka yaptı.

Kendisinin oldukça komik olduğunu düşünmüştü. Geri ateş püsküren gözleriyle Bob'a bakıyordu. Sanki *iddialara göre bir sürü açık seçik, çirkin kelimeyle günlük tutan ve uyuşturucu bağımlısı olan bir kızımız varken nasıl böyle şaka yapabiliyorsun* der gibiydi.

Geri, Bob iş seyahatindeyken, bir sürü şeyi halletmeye karar verdi. Aslında bir keresinde yapılacaklar listesi hazırlamıştı. Listede Bob'un gardırobunun toparlanmasıyla ilgili bir madde vardı. Bob'un gardırobu bir efsane gibiydi. İçinde 1984 yılından kalma kazaklar vardı. Hepsi de berbat şeylerdi. Bol tüylü, balıkçı yaka, modası geçmiş bir sürü şey... Ama Bob bunları atmaya şiddetle karşı çıkıyordu. Hepsini ilk günkü gibi muhafaza ediyordu. O kadar kötülerdi ki kuşkusuz hayır kurumu bile onları kabul etmezdi.

Bob tam bir stokçuydu. İnatla bir gün bu kıyafetlerin modasının geri geleceğine inanıyordu.

Geri, bu kıyafetleri atmaya çalıştığı zaman, Bob, "Ne zaman lazım olacaklarını bilemezsin," diyordu. Geri sonunda Bob'un bu düşüncesine göz yummak zorunda kalırdı. Çünkü onun eski şeyleri tutmaktan hoşlandığını bilirdi. Muhtemelen Geri sekiz yaşına dönerse Bob'un sakladığı bu şeyler işe yarardı. Bob haklıydı, Geri nereden bilebilirdi?

Bob'un şakasından on dakika kadar sonra, Susan, "Ben çıkıyorum," dedi. Şimdi gece makyajı ile uğraşması gerekiyordu.

Bob hemen Geri'ye baktı. Çünkü Susan yine hoş olmayan bir tavırla onlara karşı çıkmıştı. Bob, her zaman olduğu gibi, iyi bir baba imajını bozmadan, "Annen son zamanlarda çok stresli... Pişirmesi gereken bir sürü çörek, hastanede de uğraşmak zorunda kaldığı bir sürü şapşal yaşlı var..." gibi cümleler söylemek durumundaydı.

Bunları düşündüğü sırada, Geri, "Sanırım baban sana bu konuyla ilgili bir şeyler söyleyecek," dedi. Açıkçası bu cümle Bob'u çok şaşırtmıştı.

Bob pek de mutlu sayılmazdı. Zaten hafta sonu hiç de gitmek istemediği bir iş seyahati söz konusuyken, önce-

sinde de tatsız olaylar yaşaması, mutsuzluğuna tuz biber olmuştu.

Bob kızgın bir şekilde Geri'ye bakarak, "Evet," dedi ve sonra odada uzun bir sessizlik oluştu.

Susan kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, sinir bozucu bir şekilde, Bob'un ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu. Şükürler olsun ki Bob kendini toparlayıp sonunda konuşmaya başlayacak gibi duruyordu.

En sonunda, "Hayır," diye açıklama yaptı.

Evet mi, hayır mı? Herkesin kafası karışmıştı. Susan kaşlarını kaldırarak Geri'ye baktı. Bob'un bu cevabıyla Geri kötü kadın olmuştu.

Ama Bob, "Yani demek istediğim, nereye gittiğini bize söyleyene kadar bir şey konuşmayacağım," diyerek söylediğine açıklık kazandırmaya çalıştı. Bu son söylediği daha kabul edilebilir bir şeydi. Geri'nin nasıl bir tepki vereceğini tahmin edemiyordu. Bu yüzden ses tonu biraz endişeliydi.

Susan, "Nedenmiş?" diye sordu.

Açıkçası böyle bir soruyla karşılaşacağını beklemiyordu. Olumsuz cevaplar için kendini hazırlamıştı ama onun bu tarz kurnaz sorularıyla nasıl başa çıkabileceğini kestiremiyordu. Yalvarırcasına Geri'ye baktı. Ama o sessiz kalmakta kararlı görünüyordu. Bob'un karakterinin sağlamlığı için böyle olması gerekiyordu.

Bob, en sonunda, "Çünkü öldürülebilirsin," diye cevap verdi.

"Öldürülebilir miyim? Nasıl?"

Bob sonunda onu etkilemeyi başarmıştı.

"Bilmiyorum, boğularak ya da başka bir şekilde."

Susan oldukça uyarılmış bir şekilde bakıyordu. Geri gözlerini acı içerisinde kapadı. Çünkü Susan bunu kesin-

likle büyüleyici bir şey olarak düşünecekti. Boğulmuş bir şekilde bulunması ve bunun gazetelere yansıması, ardından internette Susan'a hitaben hazırlanan web sitelerinin kurulacağı hayali belli ki onu heyecanlandırmıştı.

Bob bu durumu korkuyla anlatmaya devam ediyordu. "Düşün ki ben gazeteyi okuyorum ve haberde senin gibi giyinmiş kızların öldürüldüğü yazıyor: *Yanlış arkadaş grubu ile takılmanın kurbanı oldular,* gibi."

Bob ağzından çıkan son kelimeleri oldukça vurgulu söylemişti.

"Ve bilmen gereken başka bir konu da nasıl bir şey yaşayacağını bilmiyor olman."

"Boğulmaya başladığım andan itibaren mi?"

"Muhtemelen."

Susan, "Merak ediyorum acaba acıtır mı?" diyerek derin derin düşüncelere daldı.

Geri bu noktada çığlık çığlığa, "Yeter!" diye bağırdı. Artık onların konuşmasına dayanamaz bir hale gelmişti. Susan'ın kendisini çalıların altında, yırtık ve kirli pembe elbisesiyle cansız yatarken, botlarından biri kayıp bir şekilde hayal etmesini engellemeye çalıştı. Onun biricik bebeği... Ölü... Geri buna dayanamazdı.

Bob bu esnada sanki Geri'yi üzecek şeylerden bahsetmemiş gibi bakıyordu. Hatta konuşurken sözü kesildiği için oldukça sinirlenmişti.

Susan, onu avutarak, "Öyle bir şey olmayacak anne," dedi. En azından o anlamıştı.

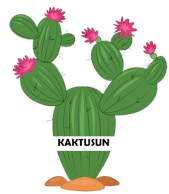
Susan, "Ben ve Karen sadece sinemaya gideceğiz, dolayısıyla orada boğularak öldürülme ihtimalimiz oldukça zayıf," diyerek sözünü tamamladı ve gülümseyerek onların yanından ayrıldı. Bob ve Geri, ortada hazır bir şekilde bekleyen valizinin üzerinden birbirlerine bakıyorlardı.

Geri, "Kahramanım benim," dedi.

Bob gözlerini kırptı ve Susan'ın arkasından, "Daha hiçbir şey bilmiyorsun tatlım!" diye bağırdı.

Sonra dışarıda taksinin korna sesini duyunca, merdivenlerden aşağı itişip kakışarak indiler.

Beş

Debs, Bob'a ilk defa parkta âşık olmuştu. Öğle tatilinde parkta buluşmuş ve oradaki banklardan birine oturup sandviçlerini yemeye başlamışlardı. Bir yandan da pür dikkat önlerinde dolaşan ördekleri izliyorlardı.

Bob sandviçinin kabuk kısımlarını koparıp ördeklere atıyordu. Ama genelde bu işi, ikisi de yapardı. Hatta Bob, sandviçin içindeki mayonezli ton balıklarını göstererek zavallı hayvanların ağızlarını sulandırırdı.

O bunu yaptığında Debs çok gülerdi. Bob bundan garip bir şekilde zevk alıyordu. O biraz yumuşak huylu biriydi. Ayrıca çok da nazikti. Banka oturması için önce Debs'i beklerdi. Debs, Bob'un bu hareketine oldukça alışmıştı. Ama ilk zamanlarda, Bob'u öylece ayakta dikilirken gördüğünde, acaba bankta kuş pisliği gördü de ondan mı oturmuyor diye şüphelenirdi.

Debs sandviçlerini yedikleri sırada ofisteki dedikoduları anlatıp dururdu. Bob da her zaman, bu dedikoduları dinlemeyi dört gözle bekliyormuş gibi rol yapardı. Çünkü Debs'in anlattıkları onu çok güldürürdü. Özellikle Marty

ile ilgili olanlardan bazıları çok komik olurdu. Bir keresinde Marty telefonunu bir dükkânda unutmuştu. Westlife isimli bir mağazadan telefonunu orada unuttuğuna dair mesaj almıştı. Ancak oranın neresi olduğunu garip bir şekilde hatırlamıyordu. En sonunda mağazadaki görevli, bir şekilde ofisin numarasına ulaşarak, Marty'nin telefonunu nerede unuttuğunu açıklamıştı.

Bob bu hikâyeyi epeyce gülünç bulmuştu. Ayrıca Debs de bu durumdan çok hoşnuttu. Alçakgönüllü bir tavırla konuştuğunda ya da ofistekileri anlattığında, Bob mutlaka gülerdi. Artık ilk başlarda sandığı gibi, Debs'in heyecan dolu bir işi olmadığını biliyordu. Tanıştıklarından bu yana geçen haftalar boyunca Debs, merdiven altındaki pozisyonundan ve Noel için düzenledikleri gençlik organizasyonu işinde nasıl sıkışıp kaldığından, eğlenceli bir şekilde bahsedip durmuştu.

Debs, "Bir dahaki sefere Budizm meselesini çözmeyi umut ediyorum," diye espri yaptı. Onu biraz daha güldürmüştü. Gördünüz mü? Debs, köşedeki hüzünlü, şişman kız olmak zorunda değildi. Hatta artık eskisi kadar şişman da değildi. En azından geçen hafta olduğundan daha az şişmandı. Kendisiyle acımasız bir anlaşma yapmıştı. Marketten aldığı az yağlı hazır yiyeceklerden yiyordu. Bu yiyeceklerden günde iki kere yeme hakkı vardı. Bunun anlamı haftada yarım kilo kaybetmek demek oluyordu. Eğer tartısına bağlı kalırsa bir kilo bile verebilirdi.

Hayatına Bob'un girmesi ile vücuduna daha da önem verir olmuştu. Normalde ne kadar kilo aldığıyla fazla ilgilenmezdi. Ama ne zaman Bob ile buluşacak olsa hareketlerine çok dikkat ediyordu. Bilinçli bir şekilde bacaklarını örten etekler giyiyor, oturmasına kalkmasına çok özen gösteriyordu. Hâlbuki Gavin veya Liam'la iken çok rahat davranırdı.

Bir gün Debs, "Biraz da sen kariyerinden bahset bakalım," dedi. Debs her zaman kendinden bahseden biri olarak görünüyordu. Bu, Bob için oldukça iyi bir şeydi ama bir yandan da Debs, kabak tadı vermek istemiyordu.

Bob bu soru üzerine şaşıp kalmıştı. Sanki yıllardır kimse ona direk soru sormamış gibiydi. Sağına soluna kısaca bir göz atarak yakınlarında kimsenin olmadığından emin oldu. Etrafta ilginç bir durum da söz konusu değildi. Gerçekten de Debs, direk soru sormuştu. Dikkatli bir şekilde, "Sadece bir iş," diye cevapladı Bob.

Debs, Bob'u ilk gördüğünde, onun saçma sapan ama iyi maaşlı bir işte çalıştığını düşünmüştü. Üzerindeki yün kıyafetleri ve ayakkabıları hiç de Primark'dan – Londra'ya giderken yanında eşya (özellikle çorap – çamaşır) taşımayı mantıksız kılacak kadar ucuz mağaza zinciri – alınmış gibi görünmüyordu. Ayrıca elindeki araba anahtarı BMW markasına aitti ve siyah deriden çok şık bir evrak çantası vardı. Dolayısıyla bütün bunları anlatamayacağına göre, "Sadece bir iş," diye cevaplaması normaldi. Debs bunların ne anlama geldiğini biliyordu.

Birdenbire, "Sen bankada çalışıyorsun," diye haykırdı. Bu cümle yine Bob'u güldürmeye yetmişti. Zaten Bob ciddileşmek istemiyordu. Debs için de aynı şey geçerliydi. Ama onun en son sergilediği bu tavrı çok garipti. Çünkü Debs oldukça kibar bir şekilde onunla alakalı bir şey sormuştu. Bunda gülünecek ne vardı?

Sonunda cevap vermeyi kabul eden Bob, ezik bir şekilde, "Bilgisayar programcısıyım," dedi.

Debs şaşırmış bir ifadeyle, "Sen mi?" diye üsteledi.

Debs onun işi ile ilgili ayrıntıları öğrenmek istemiyordu. Açıkçası Bob da konuşmak için pek hevesli durmuyordu. Aynı zamanda sürekli kendi işinden bahsetmek de istemiyordu. Bu nedenle lafı dolandırmadan, onu konuş-

turmaya çalıştı: "İşinle ilgili mutlaka iyi bir şeyler olmalı," dedi.

Bob uzunca bir an düşündükten sonra, "Aklıma hiçbir şey gelmiyor," diye cevapladı.

Bob'un ilgi uyandırmayan işini kabullenişi Debs'i biraz öfkelendirmişti. Sanki kendisi üç yıl boyunca gelecek vaat etmeyen bir işte çalışmıyormuş gibi, Bob'a ders verirmişçesine, "O zaman ayrılmalısın," dedi.

Bob, Debs'in durumun farkında olmadığını düşünüyordu. Gülümseyerek, "Sonra ne yapmalıyım? Başka bir bilgisayar yazılımı şirketine mi gitmeliyim?" diye sordu.

Debs artık bu konuda ısrarcı olmaktan vazgeçmeliydi ama tabii ki konuşmaya devam etti.

"Eğer çok mutsuzsan, kariyerini tamamen değiştirmelisin!"

Aslında Debs, "Tencere dibin kara, seninki benden kara" misali Bob'u eleştirdiği konularda daha acınacak durumdaydı.

Bob, Debs'in söylediğini düzeltirmişçesine, "Ben asla çok mutsuzum demedim. Her neyse... Şu anki işim yerine, başka ne yapmalıyım?" dedi.

Bob biraz neşelenmiş görünüyordu. Debs'in genç ve hayatın zorlu yollarında biraz tecrübesiz olması, ayrıca öfkeli tavrının hâlâ devam etmesi, Bob'u çok eğlendiriyordu.

Debs, biraz afallayarak, "Bilmiyorum! Belki... Belki de sanatçı olmayı denemelisin!" dedi.

Bob çok şaşırmıştı. Hatta Debs de kendine şaşırmıştı. Hatta kendisinin bile sanatçı olmasını düşünemezken niye böyle bir şey söylemişti ki? Hem bu işte para da yoktu. Ayrıca sanatçılar biraz huysuz ve pis görünümlü kişilerdi.

Debs, "Ya da doktorluk veya başka değişik bir meslek

için yeniden okula gidebilirsin," diye ekledi. Bu öncekine göre daha iyi bir öneri olsa da Bob'un yaşı için pek gerçekçi bir durum değildi. Muhtemelen altmış sekiz yaşına gelinceye değin doktorluk vasfına erişemezdi. Israrla öneride bulunmaya devam eden Debs, son olarak, "Ya da avukat olabilirsin," dedi. Artık çenesini kapasa iyi olacaktı.

Bob şu an kıkır kıkır gülüyordu. Debs kendini salak gibi hissetmişti.

Çabuk bir şekilde elindeki kese kâğıdını ezerek, "Sen bilirsin!" dedi. Ama ikimizin de bildiği gibi, eğer yeni bir şeyler denemeyip, kendimizi keşfetmezsek asla başarılı olamayız!"

Artık ayrılma zamanı gelmişti. Debs son olarak; Bob'a kişisel gelişim kitaplarından bazılarını ödünç vermek istediğinden ve birlikte nemli çimenlere uzanıp, hayatlarını değiştirmek için ilham verici kelimeler mırıldanırlarsa, bunun çok rahatlatıcı olabileceğinden bahsetti.

Bob birdenbire, "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordu.

Sanki Debs'in kafasının içindekileri görüyormuş gibiydi. Adeta onun kişisel gelişim kitapları hakkında aklından geçenleri okumuşçasına ve hayatını değiştirme konusundaki yaşadığı başarısızlıklarını biliyormuşçasına soru sormuştu. Bob bilmeliydi ki Debs, her ne kadar kendi hayatı için bunu başaramasa da çevresindeki insanlara, yaşamlarını geliştirmek için tavsiye verebilecek en doğru kişiydi.

Bob sorduğu sorunun yerine, minnettar kalmış bir ses tonuyla, "Sen muhtemelen bu sandviç dükkânına gelen biz üzgün insanların elinden tutmak için etrafımızda dolanıyorsun," demeyi tercih etti.

Debs gülerek, "Arada sıra," dedi.

Bob, "Sence ben umutsuz vaka mıyım?" diye sordu.

Sanki ciddi derecede yardıma muhtaç olan biriymiş gibi

sormuştu. Buna karşılık Debs'e de en mükemmel cevabı verebilecek kişiymişçesine bir anlam yüklemişti.

Bir an için gözleri birbirlerine kilitlendi.

Debs, "Hiç de değil!" diye cevapladı.

Onlar her gün buluşmuyorlardı. Zaten bu durum pek de mümkün olamazdı. Bir de buna ek olarak onlar sadece birbirlerini uzaktan tanıyan iki çalışandı. Ayrıca buluşmaları hiçbir zaman planlı olmuyordu. Birbirlerine verdikleri bir telefon numarası ya da buna benzer bir şey yoktu. Çok basit bir şekilde, eğer denk gelirse karşılaşmış oluyorlardı.

Bir yandan da Bob evliydi. Debs bunu biliyordu. Çünkü o, parmağındaki yüzüğü hiçbir şekilde saklama girişiminde bulunmamıştı. Debs ve Fiona'nın yıllar boyunca barda gördüğü bazı erkekler gibi sol elini sürekli pantolonunun cebinde tutmuyordu. Fiona onlara, "Kaşıntılı deliler" ismini takmıştı. Ayrıca bu tarz adamlardan sürekli kaçınmışlardı.

Bob çok nadir de olsa çocuklarından bahsederdi. Debs onların isimlerini bilmezdi. Çünkü Bob onlardan bahsederken, "kızım" ve "oğlum" demeyi tercih ediyordu. Onlar daha çok küçüklerdi ve görünüşe göre içlerinden biri de biraz çılgındı. Debs, karısının isminin Geri olduğunu da biliyordu. Debs'in, Geri'nin kim olduğunu anlamasına rağmen Bob, bu konudan üzerine bastırarak bahsetmişti. Acaba o, Debs'in onun evli olduğunu fark edemeyecek kadar kalın kafalı mı olduğunu düşünmüştü? Bunun üzerine Debs utanmıştı. Yoksa Bob içinde bulunduğu duruma karşı Debs'i uyarıyor muydu? Güya! Debs sadece, Gavin ve Liam'dan uzak durmak için Bob'la buluşuyordu. Özellikle de Liam'ın takıntılı bir şekilde yeni arabasının navigasyonundan, özel jantlarından, hidrolikliğinden bahsetmesine dayanamadığı için Bob'la zaman geçiriyordu. Bunu unutmamak için kafasına not etmeliydi: Eğer şans eseri bir şe-

kilde, Bob'u bir daha görürse Gavin ve Liam'dan mutlaka söz etmeliydi.

Böylece onun normalde de erkek arkadaşları olduğunu ispatlayacak ve Bob'un onu erkek delisi olarak düşünmesini başarıyla engellemiş olacaktı.

Debs, diğer masum arkadaşlık ilişkilerine taş atılmış gibi hissetmişti. Daha da kötüsü, belirsiz bir şekilde de olsa Bob, onun sınırlarını bilmediğini ima etmişti.

Debs sınır denilen şeyin bitişikteki insana kadar uzandığının farkındaydı. Karısı ve çocuklarının yeri olan başköşeye koyulamayacağını biliyordu.

Bütün bu düşündüğü şeylerle ilgili olarak oldukça öfkelenmişti. Hatta her zaman gittiği sandviç dükkânını değiştirmeye karar vermişti. Bu, Bob'un tamamıyla hayatından çıkması demekti. Tabii bu durum onu endişelendiriyordu da.

Ve Debs, caddenin sonundaki diğer bir sandviç dükkânı olan Krusty'nin yerine gitmeye başladı. Buradakilerin jambon konusunda biraz cimri olmasına ve ofisten uzakta kalmasına rağmen her şey tamamdı.

Her neyse... Kendisini iyi hissetmesi için bir iki kilo daha vermeliydi. Noel partisine çok az kalmıştı. Tanya, Janice ve Mia en mükemmel elbiseyi bulmak için öğle tatilinde Grafton Caddesi boyunca sıralanmış dükkânlara gidiyorlardı.

Janice iç çekerek, "Parti için giyebileceğim hiçbir şeyim yok," dedi. Debs içinden, "Yalancı sürtük!" diye geçirdi. Herkes Janice'in gardırobunda özel durumlar için bulundurduğu Barbie kıyafetlerinin olduğunu bilirdi. Debs bu hafta kimseye tahammül edemiyordu.

Daha da kötüsü kendini, Noel partisi organizasyon komitesinde Alex ile birlikte çalışmak zorunda buldu. Bunun

anlamı, onunla mümkün olduğunca yakın durup partinin olacağı mekânı, yiyecek içecek servisi yapacak olanları ve diğer gerekli şeyleri birlikte halletmek demek oluyordu. Muhtemelen Tom Brunt'un ahını almıştı ve bu da Debs'in cezasıydı.

Zaten, perşembe sabahı ayakları geri geri giderdi; olabildiğince gönülsüz bir tavırla konferans salonunda Alex'le buluşmak zorunda kalmıştı. Normalde bu odaya, Marty gözlüklerini unuttuğu zaman, onları alıp getirmesi için gönderilirdi.

Ama Alex salonu yalnızca ikisi için ayarlamış ve masanın başına oturup çoktan Debs'i beklemeye başlamıştı. Krem rengi pantolonu ve daracık bluzu ile televizyon spikerleri gibi görünüyordu.

Debs cup diye karşısına oturdu.

Garip bir an oluştu. Debs, bu salonda Alex ile beraber baş başa kalabileceğini asla düşünmemişti. Hatta mutfakta bile karşılaşmamak için elinden geleni yapıyordu. Şimdi de hiçbir şekilde ortak noktası olmayan bu iki insan oturup konuşacaktı.

Alex, kendine özgü havası ve denetimi elinde tutan tavrıyla, "Ben birlikte iyi bir şeyler yapabileceğimizi düşünüyorum," dedi.

Debs, "Evet," diye onayladı. Bir yandan da not defterine bir şeyler karalıyordu. Not defterini düşürüp de rejim notlarının görüneceğine dair içinde bir korku vardı. Bu notlar genelde, "Biraz daha dayan, seni şişko sürtük!" gibi cümlelerden oluşuyordu.

Debs boğazını temizleyerek, sert bir şekilde, "Öncelikle üzerinde düşüp halletmemiz gereken konu, içecekler," dedi.

Alex hiç hoşlanmasa da onunla aynı fikirde olduğunu belirtircesine, "Kesinlikle haklısın," diye karşılık verdi ve

mutsuz bir şekilde, "Geçen sene neler olmuştu!" diyerek konuşmasına devam etti. Likörün alkol oranında eksiklik vardı. Daha saat sekiz olmasına rağmen Heineken marka biralardan sadece altı tane kalması partide büyük bir kargaşa çıkmasına neden olmuştu. İnsanlar, dışarıdan sipariş ettikleri bira fıçılarını ve votka kasalarını taşımaları için taksicileri ikna etmeye çalışıyorlardı.

Debs, "Bu sene içki sayısını iki katına çıkarmalıyız," diye öneride bulundu.

Alex, "Hatta üç misline çıkaracağım. Ne de olsa Marty'nin karısı da geliyor," diye ekledi.

Bunu duyan Debs birden afalladı. Herkes Patricia'nın buz gibi beyaz şaraba olan tutkusunu bilirdi ama kimse bunu dile getirmeye cesaret edemezdi.

Sanki aralarındaki buzlar biraz biraz eriyormuş gibiydi. Alex hemen, "Peki ya yemekler?" diye sordu.

Geçen yıl küçücük kuzu köfteleri için, kocaman düz servis tabakları kullanmışlardı.

Ayrıca Debs, "Kokteyl çubukları çok fazla sertti," dedi.

"Kesinlikle haklısın. Onların önceden ıslatılmış olması lazım," dedi Alex.

Bunun üzerine Debs de, "Bunu servis elemanlarına açıklayacağım," diye söz verdi.

Küçük toplantıları, Debs'in düşündüğünden daha yumuşak geçiyordu. Ve Alex'in kötü olmadığına karar verdi. Sadece her karşılaşmalarında Alex'in buzlar kraliçesi hallerine denk gelmiş olabilirdi. Ama Alex onun düşündüğünden daha da normaldi.

"Eğer istersen bunu ben de yapabilirim," diye teklifte bulundu Alex. Debs, bunu duyduktan sonra daha da memnun kalmıştı.

Belki onlar arkadaş bile olabilirlerdi. Bu düşünce onun başını döndürdü. Düşünsenize: O ve Alex birlikte öğle ye-

meğine gidecek, Marty'nin karısının arkasından dedikodu yapacaklardı. Hatta birlikte pijama partisi bile düzenleyebilirler ya da evde oturup beraber içki içebilirlerdi.

Debs bu durumu düşünürken bir yandan da içten içe kabullenmiş olacak ki sanki sıkı fıkı arkadaşlarmışçasına "Partiye kimi getireceksin?" cümlesini ağzından kaçırıverdi.

Debs, "Greg'i getirecek misin?" diye sormak istemedi. Çünkü sevgilisinin isminin Greg olduğu meçhuldü. En azından şimdi bir şeyler aydınlanacaktı. Ya da aydınlanmayacaktı. Çünkü Alex aniden not almayı bırakıp sert bir şekilde Debs'e bakmaya başlamıştı. Bunun üzerine Debs, o ortamda, Greg'in pazılarının ölçüsünün ne olduğu gibi kız konularından konuşamayacaklarını anlamış oldu. Sanırım haddini biraz aşmıştı.

Alex, zayıf bir sesle, "Biriyle geleceğimi sanmıyorum. Çünkü hayatımla ilgili şeyleri orada açığa çıkarmak istemiyorum," diye cevapladı. Debs hatasını telafi etmek adına kekeleyerek, "Ben de," dedi. Umutsuz da olsa Alex'in gözündeki itibarını geri kazanmak istiyordu.

Ama başaramamıştı. Alex hızlı bir şekilde not defterini kapatarak mesafeli ses tonuyla, "Eğer konuşacaklarımız bu kadarsa, işe dönsek iyi olacak," dedi.

Kahretsin! Alex'in onun hakkındaki düşünceleri üzerinde kötü bir iz bırakmıştı. Şimdi onun iki katlı evinde pijama partisi yapamayacaklardı. Böylece eline geçen güzellik ve başarının etrafında dolaşma fırsatını da boşu boşuna kaçırmıştı.

Alex'e gıcık olan Debs, onun tavrını fazlasıyla kibirli bulmuştu. Kendini bir şey zannedip de partide erkek arkadaşını göstermek istememesi ukalaca bir tavırdı. Nasılsa ofisteki diğer kişilerden daha iyi diye mi böyle davranıyordu?

Pekâlâ... Tabii ki öyleydi. Debs'in amacı sadece etkileyici sorular sormaktı. Ama Debs her zaman, orada söz konusu olduğu gibi, rol yapmak zorunda da değildi.

Bu hafta gerçekten de kötü gidiyordu. Yeni sandviç dükkânında istediği sandviçi ikidir yanlış yapıyorlardı. Hava sıkıcı ve griydi. İş zaten saçma sapandı. Ayrıca bu hafta Debs, esprili, ufak tefek ofis dedikoduları biriktirmekle de uğraşmamıştı. Çünkü artık öğle tatilinde onları anlatabileceği kimse yoktu. Gavin ve Liam, o bitmeyen ve uzadıkça uzayan haftanın sonunda, cuma gecesi için Debs'e bara gelip gelmeyeceğini sordular.

Her ne kadar hayır demek istese de her zaman onların bu sorusuna, "Evet," derdi. Ancak hâlâ genç Hıristiyanlar için düzenlenecek organizasyon adına hazırladığı rapor üzerinde çalışmaya devam ediyordu. Ayrıca bu haftayı takip eden günlerde birkaç konferansa katılmak zorundaydı. Sözlerini, "Cehenneme gidin!" diye sonlandırmak istese de beklenmedik bir şekilde, "Hayır," dedi.

Yemek yemeyle ilgili problemleri ve acınacak haldeki hayatıyla, her hafta sonunda olduğu gibi, kendisiyle baş başa kalmadan önce yapmaktan en çok hoşlandığı şey gece yarısına kadar barda vakit geçirmekti.

Gavin ve Liam yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamışlardı. Çünkü Debs içki içmesinin işini aksatmasına şimdiye kadar hiç izin vermemişti.

Gavin'ın, "Ben ödeyeceğim," diye gönülsüzce teklifte bulunmasına rağmen Debs, "Sadece beni yalnız bırakın," dedi.

Arkasında, anlaşılması hiç de zor olmayan fısıltılar duyuyordu. "Sen kal ve onunla konuş. Beni karıştırma. Zaten sen onu benden daha iyi tanıyorsun." Ofisin kapısı açılıp kapandı. Debs arkasına dönüp baktığında, Gavin'in biraz

çekinerek de olsa hâlâ orada dikildiğini gördü. Bu işi istemeyerek yaptığı her halinden belli oluyordu.

Zar zor, "Neyin var Debs?" diye sordu. "Bütün hafta sana bakmaya bile korktuk." Debs'in halini fark etmişlerdi. Demek ki az da olsa onları etkileyebilmişti.

Gavin, "Ve artık eskisi kadar bizimle öğle yemeğine çıkmıyorsun," dedi. Birazcık da olsa, incinmiş görünüyordu.

Debs ona doğru döndü. Düşüncelere dalmış gibi bir hali vardı. O bir erkekti, değil miydi? Pekâlâ... Şöyle ya da böyle erkekti. Bu nedenle belki de sorusunu cevaplayabilirdi:

"Sence kadınlar ve erkekler gerçekten sadece arkadaş olabilirler mi?"

Evet, bu soru yıllar yıllar önce milyon kere sorulmuş eski bir soruydu. Ama Debs bu konuyla ilgili doyurucu bir cevaba ihtiyacı olacağını hiç düşünmemişti.

Gavin, "Ne?" diye soruyla cevap verdi. Açıkça belli oluyordu ki Gavin de bu konuda hiç düşünmemişti.

Debs biraz daha açıklayıcı olabilmek adına, "Ya da aralarında başka türlü bir şeyler... Yani cinsellik anlamında bir şeyler olabilir mi?" dedi.

Gavin nazikçe, "Bak Debs, bilirsin seni severim, sana saygı duyarım. Ama benden başka bir şey bekleme..." dedi.

Debs çok sinirlendi. "Kapa çeneni!" diye bağırdı. Sadece bir defalığına da olsa böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi?

Daha sonra Gavin en ciddi tavrını takınarak, "Sanırım duruma göre değişebilir," dedi ve özür dilermişçesine, "Yani demek istediğim ben ve Tanya ya da diğerlerinden biri ile arkadaş olamayız. Eğer arkadaş olmayı denersem muhtemelen hayal kırıklığına uğrarım," diye ekledi.

"Ya da Alex'le..." Cümlesi yarım kalmıştı. Başka bir şey

deme gereği duymadı. Hatta şu an Debs, Gavin'in pantolonunun alt kısmına bakmak bile istemedi.

Ama daha sonra övgüye değer bir şekilde sınırlarını bilerek, "Muhtemelen onunla da arkadaş olamam," diyerek cümlesini tamamladı. "Ama bilirsin işte, bu senin için de benim için de böyle işler, öyle değil mi? Çok fazla içmiş olsam bile sana asla bir şey yapmam."

Gavin, sanki Debs onu eğlendirmiş gibi, bunu söyledikten sonra göz kırparak şaka yaptığını belli etti. Gavin'i tanıdığından bu yana ondan böyle laflar hiç duymamıştı. Debs onunla konuştuğu için mutluydu. Çünkü Bob konusunda rahatlamasını sağlamıştı. Onlar doğal olarak arkadaşlardı. Bob'un, karısı hakkında yaptığı açıklamaları yanlış anlaması çok saçmaydı. Bütün hafta ondan kaçmasına, hatta sandviç dükkânını değiştirmesine gerek yoktu. Onların arkadaşlıkları masum, eğlenceli hatta oldukça saftı. Ve Debs bu arkadaşlığı hiç düşünmeden sonlandırmıştı.

Şimdi ise Bob'u yeniden görmenin bir yolunu bulmalıydı. Ve harika espri yeteneği ile yeniden karşısına çıkmalıydı. Bütün bunlardan sonra çocuklarla bara gitti ve ardından da cumartesi günü sanki Fiona ve Stevo ile birlikte olmaktan çok hoşlanıyormuş gibi, onların akşam yemeği davetine katıldı. Sıcacık ve bir aileymiş gibi kurduklarını düzenlerini bir felaket olarak nitelendirse de o akşam Stevo'ya, "Ne kadar da güzel bir makarna," diye iltifatta bulunmayı da ihmal etmedi.

Fiona şüpheli bir şekilde, "Biriyle tanıştın mı?" diye sordu.

Tanışmış olmasına rağmen, "Ben mi? Hayır," diye cevapladı Debs. Söylemek istememişti. Çünkü söyleseydi, ondan hoşlandığını düşünebilirdi ya da başka bir şey...

Debs, Bob konusunda artık tamamen emindi. Hatta

öyle ki bütün hafta boyunca onu ne kadar da çok özlediğini bile kabul etmişti. Evinde, kanepesine uzandığında, aralarında geçen konuşmalardan bazı bölümleri yeniden tekrar etti ve görüştükleri zamanlara ait tatlı detayları – *Bob'un gülümsediği zaman çenesinde küçük bir gamzenin belirmesi* – hatırladı.

Bob, onun kendisini iyi hissetmesine yardımcı oluyordu. Sırf bu yüzden bile onunla arkadaş olmaya değerdi. Onunla beraber olduğu zamanlarda hayatındaki negatif hava sanki geri püskürtülüyordu.

Arkadaşlık hazine gibi değerli bir şeydi, korunması gerekiyordu. Debs bu dostluğu aptalca bir kenara atmıştı; çünkü onun masum bir şekilde karısından bahsettiğini anlayamamıştı.

Belki bir gün Bob'un karısıyla bile tanışabilirdi. Hatta onların yakın arkadaşlığı konusunda, Debs'in ilk başlarda Bob'un evli olmasından dolayı endişe etmesine hep beraber gülebilirlerdi.

Geri; "Böyle bir şey için kaygılandığını düşünemiyorum!" diyerek epeyce dalga geçebilirdi. Debs'in, Geri'ye karşı neden bu kadar iyi niyetli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

En sonunda pazartesi sabahı geldi çattı ve Debs, sanki ilk defa işe gidiyormuş gibi yatağından fırladı. Onu en ince gösterebilecek siyah pantolonunu giydi ve daha önceden denemiş olduğu bir şekilde makyaj yaptı. İş yerine on beş dakika erkenden vardı. Hatta Marty, Debs'i erkenden karşısında görünce, saatinin yanlış olup olmadığını kontrol etti.

Dakikası dakikasına saat biri gösterdiğinde ofisten ayrıldı ve Krusty'nin dükkânına gitmek yerine, yönünü her zamanki sandviç dükkânına çevirdi.

Oradaki çocuklar doğal olarak ona darılmışlardı. Do-

dek, sitemli bir şekilde, "Kendini buraya gelmek zorunda hissetmene gerek yok," dedi.

Debs, mükemmel mizah anlayışı içerisinde, "Hissetmiyorum zaten," diye cevapladı. "Ve şu an normalinden daha fazla jambonlu bir sandviç istiyorum. Eğer istediğimi yapmazsan bir daha asla geri dönmeyebilirim."

Bob henüz orada değildi. Debs onu görmek için büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Sandviçini aldıktan sonra, baharatlıkların orada oyalanarak beklemeye devam etti. Dakikalar geçiyordu ve Bob'un geleceğine dair hiçbir belirti yoktu. Bay Bean'in, Debs'in beklediği bölgeyi işgal etmesi üzerine, Debs, onu parkta beklemeye karar verdi.

Bob o gün gelmedi. Debs sandviçini yedi ve bir yandan da ördeklerle konuştu. Güneşin tadını çıkarmayı da ihmal etmedi. Bob'un neden orada olmadığını öğrenebileceği hiçbir numara bilmiyordu. Hasta olabilirdi ya da iş için dışarılarda bir yerlerde koşturuyor da olabilirdi. Belki de öğle yemeği için yeterli vakti yoktu. Debs yarın onu görecekti. Bunu canı gönülden istemişti.

Salı günü de öğle tatilini onsuz geçirmişti. Çarşamba günü geldiğinde havada yağmur çiseliyordu ve sonunda Debs ördeklerle konuşmak yerine, onlara bağırmaya başlamıştı. Daha sonra, Bob'un belki oturdukları bankı karıştırıp da başka bir yerde bekliyor olma ihtimalini düşünerek parktaki bütün bankları dolaşmıştı.

Cuma günü gelip çattığında, Debs artık Bob'un gelmeyeceğine emin olmasına rağmen yine de sandviççi dükkânına gitti. Bütün hafta yaptığı gibi parka doğru ağır ağır yürüdü. Elinde sandviçi ve kahrolası iki paket cipsi vardı. Ve kendine Bob'un gelmeyişinin hiç de önemli olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Onu neredeyse hiç tanımıyordu. En az onun kadar iyi yeni bir arkadaş bulabilirdi. Aslında Debs zaten bir sürü arkadaşa sahipti. Fiona, küçük

Stevo, Gavin ve Liam gibi arkadaşları olmasına rağmen neden Bob'a ihtiyaç duyuyordu? Üstelik onlardan bazıları da gerçekten sevgi dolulardı. Hatta son günlerde, her ne kadar Debs ona kızgın olsa bile, Alex'le aralarındaki buzlar çözülmeye başlamıştı. Ama bunlardan hangisi Bob kadar popülerdi?

Debs artık acınacak bir halde parkta dolaşmaya ve öğle tatilini, orta yaşlı, bilgisayar programı satıcısı bu adamı bekleyerek geçirmeye ihtiyaç duymuyordu. Bu onun kaybıydı, Debs'in değil...

Bu düşüncelerle parkta dolaşırken, birdenbire "onların" banklarında oturan çifti fark etti. Bu çift Debs'in acısına tüz biber olmuştu. Onlar birbirlerini, sandviçlerinden kopardıkları küçük parçalarla, sevgiyle besleyip duruyorlardı.

Bu, Debs'i canından bezdirmek için yeterli olmuştu. Öylece ayakta dikili kalan Debs, ateş püsküren gözlerini bankta oturan çifte yöneltti. Ama onlar Debs' in bu imasına pek de aldırış etmediler ve o da mecburen oradan ayrılıp, çimlere oturmak zorunda kaldı. Üstüne üstlük çimler nemliydi ve Debs bunu ayağa kalktığında fark edebilmişti.

Ağlamak istiyordu. Boynu bükük bir şekilde hızlıca parkın çıkışına doğru yürümeye başladı. Yaptığı birçok şeyin yarısı kadar bile arkadaşlıkları adına hiçbir şekilde çaba sarf etmeyen birisi için üzüldüğünden, kendisini aptal gibi ve oldukça duygusal hissediyordu. Gerçekten de iyi arkadaşlar mıydı? En son Bob'u gördüğünden bu yana Debs öyle olduklarını düşünmüyordu.

Çift hâlâ bankta oturuyordu ama davetsiz bir şekilde, pat diye yanlarına oturan biri yüzünden oldukça sinirlenmiş görünüyorlardı.

Aman Tanrım bu kişi Bob'du ve orada oturmuş sandviçini yiyordu.

Debs bir an için ne yapacağını bilemedi. İçinden bir ses, yanından geçerken "Merhaba!" deyip yola devam etmesini söylüyordu. Çünkü zaten onlar öylesine birer arkadaşsa, bu akla uygun bir tepki olabilirdi.

Ama onlar arkadaş değillerdi. Hepsi, onu en son gördüğünden bu yana kendisine söylediği yalanlardan ibaretti. Onu gördüğü zaman kalbi yerinden çıkacakmış gibi oluyor, dili damağı kuruyor ve bedeni karıncalanıyordu. Bunlar hiç de iki arkadaş arasında yaşanan hislere benzemiyordu.

Bob da onu görmüştü. Yüzündeki rahatlamış ifadeyle Debs'e gülümsedi. Sandviçi ile ilgilenmekten vazgeçerek hemen ayağa kalktı ve Debs'in yanına geldi.

Ördeklerin olduğu gölün yanında dikiliyorlardı. Debs birdenbire utandı ve kendini garip hissetti.

Bob, "Geçen hafta gelmedin," dedi.

Debs, "Hayır. Ben... Ben deli gibi çalışıyordum," diye cevapladı. Onun karısını düşündüğünden dolayı gelmeyişinin hiçbir anlamı yoktu. Ama bu durumu görmezden de gelemezdi. Şimdi ise sadece Debs ve Bob vardı...

Debs de, "Sen de bu hafta gelmedin," dedi.

Tabii bunu söylememeliydi. İstifini bozmamalıydı ve bütün hafta boyunca Bob'un yokluğunu fark etmemiş gibi davranmalıydı.

Ama her nasıl olduysa, bir şeyler küçük bir oyundan öteye geçmişti.

Bob, özür dilermişçesine, "Bütün hafta ofisin güney yakadaki şubesinde çalışmak zorunda kaldım," dedi. Bu açıklama da en az Debs'in ki kadar basitti. Artık Debs, içinde bir yerlerde her an kurtulmayı istediği tehlikeli bir durumun varlığını hissediyordu.

Bob şikâyetçi bir tavırla, "Bizim bankımızı kapmışlar," dedi.

Debs kahkaha atarak, "Tanrı cezalarını versin!" diye ekledi. Gülmekten çenesi acıyordu. Birdenbire aralarındaki hava büyük bir çaresizlik duygusuna dönüştü. Bob'un alt dudağına yapışmış ufak sandviç kırıntıları vardı. Debs delice bir istekle onları temizlemek istiyordu. İşte o dakika parmaklarıyla, Bob'un dudağının kenarındaki kırıntıları temizlemekten kendini alamadı.

Bob en sonunda, "Başka bir yere gitmek ister misin?" diye sordu ve sırf Debs, keyifsiz bir otel odasından bahsettiğini sanmasın diye aceleyle, "Sadece kahve için," diye ekledi.

Debs de aslında öyle düşünmüştü. Ve tabii seviştiklerini de hayal etmişti. Çırılçıplak ve yasaklanmış, kirli bir sevişme... Debs yüzünün pancar gibi kızardığını hissediyordu.

Bob arada sırada aynı hatayı yapardı. Böyle zamanlarda dilini ısırmak isterdi.

O sırada banktaki çift öpüşüyordu ve öpücüklerinin sesleri etrafa yayılıyordu.

Bob bir dakika kadar gözlerini ayakkabılarına dikti ve rengi biraz daha normale döndüğünde, "Eğer ofise geri dönmek istersen..." dedi.

Debs, "Hayır," dedi. Bu atılgan tavrına şaşırmıştı. Annesi duysa kesinlikle kalp krizi geçirirdi.

Debs, "Hadi kahve içmeye gidelim," diye ekledi.

Ve Bob sandviçinin geri kalan kısmını ördeklere fırlattı. Komik bir şekilde onlardan birini doğruca başından vurmuştu. Sonuç olarak Bob ve Debs birlikte yola koyuldular...

Altı

Yaşanılan onca şeyden sonra Geri, Bob'un biraz mesafeli davrandığını söyleyebilirdi. Bazen böyle uzaklıklar yaşayabiliyorlardı. Bob'un hangi kanalı izlemek istediğini sormak yerine tahmin etmeye çalıştığı zamanlarda, aralarındaki soğukluğun farkına varırdı. Kendi kendine birçok kez, birbirlerinden uzak kaldıklarını tekrarlayıp dururdu. Ama bu sefer bir şeyler farklıydı. Bob, etrafta dolaşarak birilerine saldırmıyor – *özellikle Susan'a karışmıyor* – ve Geri'yi eleştirmiyordu. Birbirlerine işkence ederek bakmıyorlar, ev içerisinde dengesizce dolaşmıyorlar ya da ara sıra patlak veren "anlayış" konulu konuşmalar yapmıyorlardı. Biraz gülseler ya da göz göze gelseler her şey toparlanmış olurdu.

Ama Bob, böyle bir çaba yerine daha da sessiz olmayı tercih ediyordu. Evet, o zaten normalde de sessiz bir adamdı ve kimse onunla ilgili şeyleri fark etmezdi. Ama şu son üç gündür, Susan'ın akşam yemeğinde onu dürtüp para istediği ana kadar ağzından bir kelime bile çıkmamıştı.

Susan, babasını bir müddet dürttükten sonra, "Biraz para verebilir misin?" dedi.

Bob, "Hayır," diye cevap verdi. Geri onun sesini duyunca, Bob'un hayatta olduğuna emin olmuştu. "Sana hafta sonu 50 Euro verdim," diye sözlerine devam etti. Bir yandan da şarabını yudumluyordu.

Susan, "Ama ben hepsini harcadım," diye ekledi. Kuşkulu bir şekilde Bob'a bakıyordu. Acaba cumartesi gününden salı akşamına kadar, verdiği paradan geriye bir şeyler kalabileceğini mi düşünüyordu? Ayrıca üzerindeki yeni kot ceketini fark etmemişti. Ceketinin sırt kısmında karşılıklı dikilmiş süsler vardı ve ceketin fiyatı 49 Euro'ydu.

"Sana daha fazla para vermeyeceğim."

Geri de Bob'u onaylarcasına kafasını salladı.

"Lütfen baba."

Şimdi de kirpiklerini kırpıştırarak şirin görünmeye çalışıyor, babasına kur yapıyordu. Bir yıl önce bunu ilk defa yaptığında, Bob'un böyle bir şeyden haberi yoktu. Çünkü şimdiye kadar kimse ona kur yapmamıştı. Daha sonra Geri, onu kızının bu hareketlerine karşı bilgilendirmişti. Öğrendiğine göre Susan gözlüğe ihtiyacı olduğundan bu şekilde davranmıştı.

Bob, Susan'ın para almak için açtığı eline oldukça duyarsız kalmıştı. Susan en tatlı gülümsemesi ile Bob'a bakıyordu. Geri onları izliyordu. Muhtemelen Susan, önceden hesapladığı bir şekilde, Bob'a sevimli, tatlı ve yumuşak huylu kızını hatırlatmaya çalışıyordu. Hatta simsiyah motorcu botlarıyla, asık suratlı ve makyajlı haliyle, bir canavar tarafından yutulmuş gibi görünmesine rağmen şirin davranmaya çalışıyordu.

Bob yumuşamaya başlamıştı. Bunu fark eden Geri, masanın altından Bob'un bacağına keskin bir tekme attı. Kendine gelen Bob, Susan'a dönerek doğru dürüst bir şekilde,

"Hayır!" dedi. Daha sonra nadiren gösterdiği bu başarısı içinde, kendini övercesine, "Eğer daha fazla para istiyorsan, gider kazanırsın," diye devam etti.

Susan şaşkına dönmüştü.

Geri, Bob'un bu hareketinden çok etkilenmişti. Şimdi ise Susan kimin patron olduğunu biliyordu! (Tabii ki Geri). Geri masanın karşısından Bob'a doğru cesaret verici bir şekilde tebessüm etti. Ama Bob muhtemelen kırgın olduğu için, buna karşı gönülsüzce bir tepki vermekle yetindi. Geçen gece ofiste mesaiye kalmıştı. Üstelik bu durumdan da hiç şikâyet etmemişti. Çünkü böyle zamanlarda Geri'yi arayıp onun için akşam yemeği hazırlamasını istemek durumunda kalmaktan nefret ediyordu.

Bu yüzden geçen gece eve dönerken bir şeyler atıştırmıştı ve Geri'yi bu sıkıntıdan tamamen kurtarmıştı.

Bu durum Geri'yi memnun etmişti. Çünkü o da geç saate kadar çalışmak durumunda kalmıştı. Kursiyer hemşirelerden bir tanesi hastanın koluna iğne yapacakken, beş kere yanlış teşebbüste bulunmuştu. Geri olaya müdahale ettiğinde hem hasta, hem de kursiyer çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Bu aksiliklerle uğraştığından, eve geldiğinde yemek hazırlayacak fazla vakti olmamasına rağmen, dünden kalmış, cıvık bir hale gelmiş ve sindirimi güçleşmiş etli böreklerden bir şeyler uyduruvermişti. Oldukça da başarılı olmuştu. Ayrıca zaten Davey için akşam yemeği hazırlıyordu ki Davey o akşam arkadaşındaydı. Ve tabii ki Susan için de hazırlıyordu ama o da dışarıda bilinmeyen bir yerdeydi. Anlaşılması zor Karen'la ya da Rebecca ile birlikte... (Rebecca'nın annesinin dediğine göre, Rebecca hokeyi bırakmamıştı. Geri bu işte bir bit yeniği olabileceğini düşünüyordu)

Ve en sonunda Geri eve vardığında hamsterlar beslenmeliydi. Bu hayvanlar – *isimleri Ernie ve Bert'di* – teoride

Susan'ındı. On birinci yaş günü için alınmıştı. Geri ve Bob, bunları, ortalama yaşam süreleri dört yıl olduğu için almıştı. Bu hayvanları satan adam ise hamster sattığına çok emindi.

Yalancı! Beş yıl geçmişti ve onlar hâlâ hayattaydılar. Bu da yetmezmiş gibi Susan uzun zaman önce onlarla ilgilenmekten vazgeçip, hamsterlarını Geri'nin korumasına terk etmişti. Ayrıca Geri bunlardan birinin dişi olduğunu fark ettiğinde artık her şey için çok geçti. Ernie ve Bert çok kısa zaman içerisinde üremeye başlamıştı.

Neredeyse her pazar, Davey merdiven başından bağırıyordu, "Anne! Kafeste dört tane daha hamster var!"

Tüm aile, onlara yeni bir ev bulmak için sürekli mücadele içindeydiler. Bob artık bu yükü üzerinden atmak istiyordu. Bunun için de onları arkadaşı George'a vermeye çalışıyordu. Geri de okul kapılarında uyuşturucu satıcıları gibi dolanıp, çantasında zor zapt ettiği hamsterları her şeyden habersiz masum annelere satmaya çalışıyordu:

"Şuna bakın ne kadar da tatlı! Üstelik el çantasına sığacak kadar da küçücük!"

Çok şükür ki hamsterların üreme yılı geride kalmıştı. Ernie, hamster çarkına zar zor çıkıyor ve kötü durumdaki kalçasıyla, güçlükle hareket ediyordu. Ve Bert de ilgi çekici görünüşündeki tüm cazibesini kaybetmişti. Ayrıca tüyleri de ciddi derecede azalmıştı.

Geri biliyordu ki onlar artık sona yaklaşmışlardı. Çoğu zaman halının üzerine pisliklerinde Geri ağlamamak için kendini zor tutardı. Hal böyle olunca hayvanları beslerken, onları boğacakmış gibi görünüyordu. Geri yıllar boyunca onları muazzam bir şekilde yetiştirmişti. Onlar da günün sonunda Geri'yi gördüklerinde içlerindeki büyük güven duygusuyla, sevinçten çılgına dönüyorlardı.

Bob, masanın ucunda zafer kazanmış bir halde otururken, birdenbire kendini Susan'la fiyat anlaşması içinde buldu kendini.

Susan ısrarla konuşuyordu. "O zaman 40 Euro?"

"Hayır!"

"30 ve anlaşalım. Bir seferliğine indirim yapıyorum ona göre."

Bob biraz şüpheyle bakıyordu. Bunun iyi bir anlaşma olmadığını biliyordu:

"Zaten sana iyi bir teklifte bulundum."

"İyi ama ben sadece on altı yaşındayım nasıl çalışabilirim?"

Geri, onların konuşmalarına müdahale ederek, "Baban haklı, kendi başına para kazanabilirsin," dedi.

Susan dudağını ısırıp, dehşetle etrafına bakıyordu:

"Yani nasıl çalışmak? Nerede çalışabilirim ki?"

Davey konuşmaya girerek, "Mc Donalds'da yarı zamanlı çalışabilirsin, seni hantal şey," dedi.

Yemeğe oturduklarından bu yana, Davey masadaki konuşmayı görmezden geliyordu. Dikkatini tabağındaki makarnalara vermişti. Sanki açlık sınırındaymış gibi, ağzına bir dolu çatal makarna atıp duruyordu ve önündeki kola şişesinin etiketini okumaya çalışıyordu.

Onun bu cümlesinin üzerine, Susan'ın tepkisi tahmin edilebilirdi.

"Kapa çeneni, seni lanet olası dangalak, idiot şey!"

Bir cümle içerisinde bir sürü çirkin şey söylemişti. Geri onun kabahatli olduğunu biliyordu ve tahmin edilebileceği gibi, "Susan!" diye bağırdı.

Susan şaşırmış gibi, "Ne?" diye tepki verdi. "O bir dangalak. Şunun saçlarına bakın! Kesinlikle içinde bir şeyler yaşıyor olmalı."

Davey'in, Susan'ın bu söyledikleri sayesinde eğlendiği

çok açıktı. Bununla beraber söylediğinde de haklıydı. Kişisel bakım onun öncelikler listesinde ilk sıralarda değildi. Saçlarını gelişigüzel bir şekilde kestirirdi ve yıllardır tarak ya da fırça gibi şeyler kullanmamıştı.

Davey, "En azından ben etrafta dolaşmak için, Leo Ryan'nın motoru güçlü arabasını kullanmıyorum," dedi.

İşte o an büyük bir sessizlik olmuştu.

Susan sanki Davey o cümleyi söylememiş gibi davranarak sakince makarnasını yemeye devam etti.

Geri korku içinde Bob'a baktı. Leo Ryan hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu ama diğer komşularından olduğu gibi, o da bu arabadan haberdardı. Beyaz renkli, arkasında kanat gibi kocaman birtakım şeylerin olduğu, tehlikeli görünen tekerlekleriyle, yan taraflarında boyanmış birtakım yazıların bulunduğu bir arabaydı. Ayrıca bir uçağın inmesine yardımcı olacak kadar çok farı ve sis lambası vardı.

Ama en kötüsü de arabanın egzozuydu. Çünkü çıkardığı ses komşuları oturdukları koltuklarından sıçratacak kadar yüksekti. Saatler sonra herkes yatağa girdiğinde yine gürlemeye devam ediyor ve herkesi yerinden oynatıyordu. Bazı zamanlar arabanın içerisinde vahşi bir anarşi müziği çalardı. Arabanın camları kapalı olduğu için derinden gelen bas sesi, herkesin paniğe kapılmasına neden olurdu.

Uyuyamadıklarından hafta sonları berbat olan insanlar, gözaltları çökmüş bir şekilde birbirlerine, "Dün gece onu duydun mu ?" diye soru sorup dururlardı.

Aslında, son yıllarda kimse Leo Ryan'ı görmemişti. Ayrıca arabasının camları simsiyahtı. Böyle olunca onu görebilmek pek mümkün olmuyordu. Bayan Phelan bir keresinde onu arabasından inerken gördüğünü iddia etmişti. Dediğine göre siyah güneş gözlükleri ve kapüşonlu üstüyle sanki banka soymuş gibi bir hali vardı. Başka biri de onu, evinin duvarında oturup, ardı ardına sigara

içerken, uzun ve koyu renkli saçlarını vahşice arka tarafa doğru savurduğu bir anda gördüğünü ileri sürmüştü. Kolunun altında tuttuğu bira kutusu ve üzerindeki deri ceketiyle uzun adımlarla caddede boy gösterdiğini iddia edenler de vardı.

Şimdi taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Susan hiçbir şekilde uyuşturucu kullanmıyordu. Galiba âşık olmuştu. Bob, Geri'ye baktı. Gözlerindeki teslimiyet duygusu ortadaydı ve "Işınla beni Scotty, " – Star Trek filminde, kaptan rolündeki karakterin sürekli söylediği cümle – der gibiydi.

Geri, Bob'un bu halini görünce bakışlarını sertleştirdi. Belki de Bob şu an alet çantasından birkaç şey alıp, yerdeki döşemenin altından Susan'ın günlüğünü kazıyarak çıkarmalıydı. Ve geriye sadece bir soru kalmıştı. Acaba Leo Ryan, Susan'ın ahlakını ne kadar bozmuştu? Susan'ın son zamanlarda Fransız iç çamaşırı giymeye başladığını hesaba katarsak onu kötü yönde etkilediği su götürmez bir gerçek olarak ortaya çıkıyordu.

Geri, "Bu doğru mu Susan?" dedi ve derin bir nefes aldı. Susan'ın, "Evet," demesini bekler gibiydi.

"Sadece beni eve bıraktı," diye bir açıklama yaptı Susan. Geri bunu duyduğuna sevindi. Çok sinirlenmeyip kendine hâkim olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu.

Yine araya giren Davey, "Onlar iki aydır görüşüyorlar," dedikten sonra gözlerini ketçap şişesine sabitledi. Hiçbir şekilde onların yüzlerine bakmıyordu.

Susan, "Hayır, görüşmüyorum!" diye bağırdı.

Davey gayet kibar bir şekilde, "Tamı tamına altı hafta," diye doğruladı. "Beni aşar ama herif pisliğin teki!"

Susan, "Deli deliyi tanır desene!" diye çıkıştı.

Bu cümleler Bob'a çok ağır gelmeye başlamıştı. Masanın üzerine kısaca bir göz gezdirdi ve arkasına yaslandı.

Geri sert bir şekilde boğazını temizledikten sonra, "Neler oluyor Susan? Leo Ryan'la mı randevulaşıyorsun?" dedi.

Susan kıs kıs gülerek, "Artık kimse randevulaşmıyor anne," diye cevapladı.

Bu durum iyice Bob'un tepesini attırmıştı. Çocuklar Geri'ye karşı oldukça kaba ve saygısız davranıyorlardı. Bundan hiç hoşlanmadı. Onlar sarhoş oluyorlar, sınavlarında başarısızlar ya da saçma sapan işler yapıyorlardı. Geri onları dokuz ay karnında taşımıştı. Onlara hayat vermişti.

Bob, "Annenin sorusuna cevap ver!" diye çıkıştı. Bu tavrı hiç de hayra alamet değildi.

Susan bu uyarıya aldırış etmeden, "Rahatla biraz baba, gestapo gibi davranıyorsun," dedi.

Bob'a rahatlamasını söylemek tamamen hataydı. Gestapo kelimesi ise onu rahatsız etmemişti.

Geri biliyordu ki onun bu tavrı pasif agresif kişilik özelliğinden kaynaklanıyordu. Haftalardır hatta aylardır sesini böylesine yükseltmemişti. Ama şu an patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibiydi ve sinirden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Hızla sandalyeden kalktı. Öyle hızlıydı ki sandalye arkasından yere düşmüştü.

Geri dikkatli bir şekilde, "Bob," diye mırıldandı. Çünkü Bob sinirden küplere binmiş bir haldeydi ve onun kızgınlığı geçmedikçe, içlerindeki gizli heyecandan kurtulamayacak gibi görünüyorlardı. Merdivenlerin orada hışımla hareket ediyordu, sinirden çılgına dönmüş haliyle parmaklarını avucunun içine batırıyordu. Dudağının kenarından sarkan spagetti parçası ise ona vahşi bir görünüm katmıştı. Geri'nin ne dediğini duyacak halde değildi.

"Derhal yukarı çık!"

"Ama baba..."

"Şimdi! Eğer bir kere daha senin lanet olası küçük arabanla ilgili bir şey duyarsam, saçlarından tuttuğum gibi dışarı sürüklerim. Beni anladın mı?"

Susan, ancak kısık bir sesle, "Tamam!" diyebildi. Ardından kısa bir iç çekti, çatalını tabağa doğru fırlattı ve Davey'in yanından geçerken, kulağına eğilerek usulca, "Umarım uykunda ölürsün," dedi.

Susan ayağındaki büyük botlarını basamaklara vura vura yukarı çıktı ve odasının kapısını sertçe kapattı.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Bob, sakince, "Ekmeği uzatır mısınız?" dedi. Öfkesi çok çabuk geçerdi. Sandalyesini yerden kaldırdı ve ağzını sildi.

Davey, "Bunun için üzgünüm anne," dedi.

Geri şaşkınlık içerisindeydi ve "Hayır öyle düşünme. Bize söylemen beni mutlu etti," dedi.

Bob, "Ah be çocuğum neden daha önce böyle bir şey olduğundan bahsetmedin," diye şikâyet edercesine söylendi.

Bob ve Davey genellikle aynı konu üzerinde hemfikir olmazlardı. Davey on beş yaşında olmasına rağmen, babasından daha da iri görünüyordu. İlk başlarda Bob bu durumu üzücü buluyordu. Sık sık Geri'ye dönerek, "Yakında beni devirecek, farkında mısın?" derdi.

Bob, Davey doğduğu zaman onun kendisinin minyatürü gibi olmasını hayal etmişti. O sancılı ve alıngan bir bebekti. Sanki çok yeteneksiz bir çocuk olacakmış gibi dururdu. Bob, işten eve geldiğinde Davey'i kaptığı gibi havalara fırlatır, bir yandan da bağırarak, "Baban kim senin!" derdi. Davey küçük çaplı bir sarsıntı geçirdiğinden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlardı. Bunun üzerine Bob da onu tekrardan Geri'nin kollarına bırakırdı.

Davey'in doğum günlerinden birinde ona oyuncak bir makineli tüfek almıştı. Ancak Davey bu oyuncakla hiç il-

gilenmemişti. Bob da Geri'nin kulağına, "Diğer erkek çocuklarına hiç benzemiyor," diye mırıldanmıştı.

O her zaman Davey'le iletişim kurmak adına, ona imitasyon tabancalar alırdı. Davey'in bunlarla ilgilenmemesine rağmen inatla, oyuncak tanklar, avcı tüfekleri, ışıklı kılıçlar almaya devam etti. Bir keresinde oğlunun karşısına geçip plastik kılıçla ona saldırır gibi yapmıştı. Sonra da sanki yaralanmış gibi kendini koltuğun üzerine fırlatmıştı. Ancak Bob'un tüm bu mücadelesine rağmen Davey, ona kafası karışmış bir ifadeyle bakmıştı.

Kendisini aptal gibi hisseden Bob, Geri'ye dönüp, "Bana gülüp duruyor. Eminim benim deli olduğumu zannediyordur," demişti. Geri de onu rahatlatmak adına, gerçekten de saçma sapan şeyler yapıyor olsa da, "Eminim öyle düşünmüyordur," diye cevap vermişti.

Daha sonra bir baba ve oğlunun birlikte en iyi şekilde vakit geçirmelerini sağlayacak şeyin futbol olduğuna karar vermişti. Mesela, Dublin'in varoşlarında, cumartesi sabahları çılgınlar gibi sloganlar atarak mahalle maçları izlemek süper bir fikirdi. Ama Davey futboldan hoşlanmıyordu. Hatta sporun hiçbir dalından hazzetmiyordu. Televizyonda bile izlemiyordu. Tüm bunlara rağmen, Bob yine de ısrarcı tavrını sürdürerek, onu yanına oturtmuş ve 1990 yılı Dünya Kupası anılarını anlatmıştı.

Bazen Davey'i yanına oturtturur, belirsiz bir ses tonuyla, ona dönerek, "Sen o zamanlar daha doğmamıştın evlat! İrlanda çeyrek finale çıkmıştı," derdi. Bu kısımdan sonra biraz tıkanırdı. Bob'un duraksamasını fırsat bilen Davey, onun yanından kaçar, odasından foto romanlarını alır ve onları masanın üzerine boylu boyunca yayardı.

Bob, onları görünce her zaman olduğu gibi homurdanarak, "Onlar eskimiş çizgi romanlar değil mi?" derdi.

Davey ise, "Onlar çizgi roman değil. Bir ara en azından

bir tanesine bakmalısın. Onlar gerçekten zekice şeyler," diye cevaplardı.

Son zamanlarda ise o ve arkadaşı Ben, bilgisayar işine merak salmıştı. Bilgisayarla ilgili şeyler Geri için fazlasıyla anlaşılmazdı ama onlar birlikte bazı programlar ve oyunlar tasarlıyorlardı. Çoğunlukla hafta sonları ve akşamları Ben'in evinde bu konu üzerinde çalışıyorlardı.

Bob hevesli bir şekilde onun dışarıda içki içtiğini, bu durumu saklamak için de bilgisayar yalanını uydurduğunu düşünse de öyle değildi. Gerçekten de Geri, Ben'in annesini aradığında, onların Ben'in odasında bilgisayarın önünde sadece kendilerinin anladıkları şeylere güldüklerini öğreniyordu. Bob, Davey'in bütün zamanını Ben ile birlikte geçirmesinden hiç memnun değildi. Bir gün kahvaltı sofrasında gelişigüzel bir şekilde, "Ben nasıl?" diye sormuştu.

Davey kısa bir iç çekişten sonra, "Ben homoseksüel değilim baba," diye cevap vermişti.

"Ne? Ama ben öyle bir şey…"

Davey, "Ne hakkında endişelendiğini biliyorum," dedi.

"Pekâlâ! Ben… Dürüstçe… Sana inanamıyorum benim…"

"Ayrıca Ben de homoseksüel değil," diyerek mısır gevreğini yemeye ve gevreğin kutusunun etiketinde yazanları okumaya devam etmişti.

Geri masanın diğer tarafından Bob'a bakıyordu ve Bob ona, "Ne? Senin de endişelendiğini biliyorum," der gibi baktı.

Geri daha sonra Bob'a, "Eğer onunla, Ben'den daha fazla vakit geçirmek istiyorsan, bilgisayar işlerine yardımcı olabilirsin," diye akıl vermişti.

Bob birdenbire sanki istemiyormuşçasına, "Ben sadece program satıcısıyım, gerçekten de benim bu konuyla ilgili bir şey bildiğimi mi düşünüyorsun?" diye cevaplamıştı.

Geri onlar için çok endişeleniyordu. Bir an için öldüğünü düşündüğü zamanlar olurdu. Tek başlarına her şeyin üstesinden gelebileceklerini hiç zannetmiyordu. Eğer bir gün böyle bir şey olursa, Geri'den arta kalanları bir gübre yığınıymış gibi bahçeye gömerler, sonra da aralarında konuşabilecekleri hiçbir şey bırakmazlardı. Çünkü Geri her zaman için onların düşledikleri şeyi bozuyordu. Muhtemelen o ölünce hayallerini gerçekleştireceklerdi. Böylece merdivenlerden inip çıkarken birbirlerinin yanından bir yabancı gibi geçebilecek, arada sırada da olsa birbirlerini, "Bugün hava çok güzel!", "Evet... Her neyse, sonra görüşürüz," gibi kısa cümlelerle geçiştirebileceklerdi.

Bazı zamanlar eşofmanlarını giyip, parkta dörtnala koşarken böyle hastalıklı düşüncelere dalardı. Yaşaması ileride gerçekleşmesi mümkün acı şeyleri engellemek adına olabilecek en iyi şeydi. Onun, hayatı kolaylaştıran becerileri olmasa, ailesinin amansız bir hastalığın içerisinde olduğu açıkça söylenebilirdi.

Bob, akşam yemeğinden sonra iç çekerek, "Sanırım gidip de Leo Ryan'ın arabasının tekerleklerini indirsem iyi olacak," dedi.

O sırada telefon çaldı. Telefonu cevaplayıp salona geri dönen Davey, kıyamet gününün habercisi gibi bakıyordu, "Telefondaki Nicola teyzeydi. Ziyarete geliyormuş."

Asla böyle bir kargaşa görmemişsinizdir! Bu haber üzerine hepsi ceketlerini giyip, cep telefonlarını ve cüzdanlarını kaptıkları gibi kapıya doğru yönlendiler. Eğer sayıları biraz daha fazla olsaydı, muhtemelen izdiham çıkabilirdi. Evlerine "felaket" geliyordu!

Davey, Bob'a dönerek, "Çabuk olmalısın! Arka kapıdan kaçsak iyi olacak," dedi.

Bob da "İyi fikir evlat," diye cevapladı. Kuşkusuz şu an onlar en iyi arkadaşlardı!

Hatta Susan bile sürgüne gönderildiği yerden serbest bırakılabilirdi. İçinde bulunduğu ciddi duruma rağmen Rebeccalar'a gidebilecekti. Tabii ki Geri hemen ardından arayıp orada olup olmadığını kontrol edecekti.

Geri, her ne kadar işe yaramayacağını bilse de Davey'e dönüp rica ederek, "Birazcık da olsa kalmayacak mısın?" dedi.

Onların bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Belki Nicola'nın, Glasnevin Mezarlığı'na gidip de ölmüş kocası Fintan'ı yerinden kazıyıp çıkarmasına engel olabilirlerdi.

Geri umutlu bir şekilde, "Susan?" diye seslendi. Şu sıralar başı fena halde dertteydi ve bu durumdan kurtulmak için iyi niyetini kanıtlamak adına Geri'ye yardımcı olabilirdi. Ancak Geri bunları düşünürken, "Nicola gittiğinde haber verirsiniz," deyip, kapıdan dışarı çıkmıştı bile.

Geri, sert bir şekilde, "Bob," dediğinde, o bu durumdan nasıl sıyrılacağını düşünüyordu.

Bob, Nicola'nın daha önceki ziyaretlerinde onunla aynı odada kalır, hatta Nicola masada ağlarken onu avutabileceği tepkiler bile verirdi.

Çok geçmeden, "Eğer sadece seninle kalırsa eminim ki daha rahat edecektir," diye cevapladı. Bu, Bob'un bir işten kurtulmak için kullandığı standart ifadelerinden biriydi. Kadınları yalnız bırakmak gerekirdi. Yanlarında kocaman, hantal bir adam otururken rahatça konuşamazlardı.

Bob gerçekten de Nicola'dan bıkmıştı. Ona kadınların birbirlerini şımartmak ya da övmek adına sarf ettiği cümlelerden hiçbirini söylemezdi. O bir erkek gibi, Nicola'nın sürekli bir şeylerden şikâyet edeceği zamanı çoktan geride

bıraktığını ve hayatla iyi geçinmeyi öğrenmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Geri, Bob'la alay edercesine, "Bir dahaki gelişinde bu düşüncelerini mutlaka ona söyleyeceğim," dedi.

Bob, "Mutlaka bir dahaki yaşayacağımız kanlı saatlerden birinde söylemelisin," diye şikâyet ederek cevap verdi. Geri'nin, Nicola geçerken uğradığında sanki evde yoklarmış gibi davranmasını istiyordu. Ne kadar da çocukça! Nicola kapıyı çaldığında, mutfak masasının altına saklanıp, o gidene kadar karanlıkta bekleyeceklerini mi düşünmüştü?

Bob, "Arada sırada ona meşgul olduğumuzu söyleyebilirsin," deyince, Geri bunun vicdansızca bir şey olduğunu düşündü.

"Ama biz meşgul değiliz ki."

"Evet meşgulüz. Çünkü bugün cuma ve biz cuma geceleri çocukların hoşuna gittiği için film izleriz."

Bob hayal mi görüyordu? Çocuklar, her hafta sıkıcı bir şekilde, aileleriyle birlikte film izlemek zorunda kalıyorlardı. Bu haftalığına da olsa "aile filmi" ritüelinden kurtuldukları için oldukça mutluydular.

Geri bu düşüncelerinin üzerine, "En azından bir anne ve bir babaya sahipler," dedi. "Bir de Derek'e baksana!"

Derek, Nicola ve Fintan'ın oğluydu. Lambaların açıp kapama düğmelerine karşı takıntılı bir çocuktu. Bu durum muhtemelen babasını küçük yaşta kaybettiği için oluşmuştu. O ve Nicola çok yakındılar. On yaşında ve annesinden ağır olmasına rağmen, Nicola'nın eteğinin dibinden ayrılmaz, kucağına tırmanmaya çalışırdı. Hatta beraber uyurlardı. Her ne kadar Nicola güvenle, "Bana arkadaşlık ediyor," dese de Geri cesaretini toplayarak ona bu durumun uygunsuz olduğunu anlatmak istiyordu.

Bob, biraz merhametsiz bir tavırla, "Eğer herkes onu

sürekli övmeyi ve ona çikolata vermeyi bırakırsa, içinde bulunduğu travmadan rahatlıkla kurtulacaktır," dedi.

Bu biraz da Geri'ye taş atmak için söylenmiş bir cümleydi. Çünkü Geri her zaman Derek için özel çikolatalar saklardı. Geri, Bob'un bu son kelimelerinden sonra, onun o küçücük damarlarının sertleşmesine yol açacak bu yağlı şeyleri Derek'e verdiği için kendisini suçlu hissetti.

Ama yine de kendisini savunmak için, "Bir anda olan şeylerin etkisinden kolay kolay kurtulamazsın!" diye konuştu.

"Bilmem farkında mısın ama adam öleli neredeyse on sekiz ay oldu Geri."

Geri şaşkınlık içerisinde ona bakıyordu. Sanki karşısında bir canavar varmış gibiydi. Sert bir şekilde, "O ve Nicola birbirlerinin çocukluk aşklarıydı," dedi.

Bob, Geri'ye döndü ve "Yirmi iki yaşına kadar birbirlerini tanımıyorlardı. Niye bu durumu olduğundan daha acıklı göstermeye çalışıyorsun?" dedi. Ayrıca Fintan'ın ölümü oldukça sıradandı. Kanser trajik bir şeydi ve kalp krizi ise insanı şok ederdi. Ama Fintan, traktörü ile römorka doldurduğu saman balyalarını taşıdığı esnada, çalan cep telefonunu bulmaya çalışırken ölmüştü. Acil servis ise onu sağa sola dağılmış saman balyalarının arasında yığılıp kalmış bir şekilde bulmuştu.

"Tanrım, onun günahlarını affet!" Rahip cenaze töreni boyunca duaları dramatik bir şekilde ve vurgulayarak okumuştu. Saatte otuz kilometre hızı aşmayan bir adam için bu kaza ne kadar dramatik olabilirdi ki?

Fintan her zaman zavallı olmuştu. Hayatında elde edemeyeceği bu esrarengizlik, ölümüyle beraber aniden kesin bir trajedi gibi belirivermişti.

Bob'un ölü bir adamın karakterine yönelttiği bu şiddetli saldırıdan ötürü, Geri ister istemez, kendini Fintan'ın koruyuculuğunu üstlenmiş bir şekilde bulmuştu. Ayrıca

Nicola, onun kız kardeşiydi. Nasıl olurdu da göz göre göre onun bu çaresiz halini yok sayıp, bu gecenin cuma olduğunu ve ona sıcacık aile ortamından, on beş dakika bile ayıramayacağını söyleyebilirdi? Zaten acı içerisinde olan bir insanın kalbini nasıl kırabilirdi?

Nicola'nın sızlanmaları, tabii ki on beş dakika sürmezdi. Geldi mi en az iki saat kalırdı. Ziyaretlerinin hafta sonuna denk gelmesine aldırış etmezdi. Bazen üç, bazen dört, bazen de daha fazla kaldığı olurdu. İşte böyle zamanlarda Bob, tencereleri, tavaları birbirine çarparak akşam yemeğini hazırlamaya başlardı. Her hareketi Nicola'yı istemediğini belli ederdi. Böyle yaptığı için Geri ona çok kızardı.

Bob iç çekti ve "Arada sırada Emma'ya ya da annene gitmesinin bir zararı olacağını düşünmüyorum," dedi.

Geri gerçekten de endişelenmeye başlamıştı. Nicola'nın gelmesinde onun akşamını mahvedecek hiçbir şey yoktu. Geri, artık ondan bıkmıştı. Diğer kocalar her zaman karılarını desteklerlerdi. Hiçbiri de mutfak masasının altına saklanma gibi uyduruk planlar yapmıyor, sorumluluktan da kaçmıyordu.

Ancak Bob çok iyi biliyordu ki Emma'nın başa çıkması gereken çok zor bir hayatı vardı. Dört yaşın altında üç tane çocuğuyla birlikte, ağlama krizleri ile uğraşamaz ve "Neden ben?" sorusunun etrafında dönen felsefi konuşmaları yapamazdı.

Nicola annesine de gitmek istemiyordu. Çünkü o, son zamanlarda, "Her daim başka bir seçenek vardır," gibi endişe veren açıklamalar yapar olmuştu. Hâlbuki söylediği sözler için annesi Geri'ye, "Sadece onu teselli etmeye çalışıyordum," demişti.

Bununla birlikte Geri hemşireydi. Herkes acıların üstesinden gelme konusunda Geri'nin daha nitelikli bir şe-

kilde yardımcı olduğunu düşünürdü. Yani o, Nicola'nın acısını, "küçük bir şey" ile geçirebilirdi.

Geri'nin annesi bu küçük şeylerin, yatıştırıcı ilaç ya da bunun gibi ilaçlar olduğunu bilirdi. Onun hemşire olmasının sağladığı olanaklardan yararlanmak için sürekli bir çaba içerisindeydi. Bazen, "Çabuk ol Geri, bana hemen antibiyotik ver ve beni doktora götür, sanırım solunum enfeksiyonu geçiriyorum," derdi.

Geri, "Ama anne, bence bu bir solunum enfeksiyonu değil," diyerek karşılık verse de annesi, "Ama antibiyotik her halükârda bana zarar vermeyecektir," diye ısrar ederdi. Kesinlikle antibiyotikleri çok severdi. Onları vitamin hapları gibi düşünürdü: Ne kadar çok alırsan, kendini o kadar iyi hissedersin.

Geri, ona antibiyotiklerin kötü bakterilerin yanında iyi olanlarını da öldürdüğünü açıklaması üzerine, "Hepsini öldür, ben izin veriyorum," derdi.

On dakika sonra Nicola geldiğinde karşısında tamamen boş bir ev buldu. Etrafına baktı ve üzgün bir şekilde, "İlk üç ay boyunca insanlar sana harika davranır. Ama bundan sonra, onların neredeyse senden uzak durmaya çalıştıklarını düşünmeye başlarsın," dedi.

Davey ürkütücü bir şekilde, dışarıda hava ne kadar sıcak olursa olsun, Nicola geldiğinde içeriye soğuk hava girdiğinden bahsedip dururdu. Onu, koyu renkli, düz, uzun saçları, soluk teni ve sürekli siyah elbise giyme eğiliminden dolayı Morticia Addams'a benzetip dururdu.

Geri, onun kötü düşüncelerinden kurtulması için mümkün olduğunca neşeli bir sesle, "Hoş geldin. Hadi bana paltonu ver," dedi ve ardından koca bir demlik çay hazırlayarak, Derek için sakladığı özel çikolataları çıkardı. "Hadi bakalım iki tane al!" Ama daha sonra, Derek'in sar-

kan, küçük gerdanını görünce, bu konuyla ilgili suçluluk duygusu aklına geldi. "Belki de bir tane almalısın."

Nicola onları yakından izliyordu. Derek çikolatasını yerken, Geri bir ajan gibi onu gözetliyordu. Çikolatasını yedikten sonra yaşıyor olduğu için Geri rahat bir nefes aldı. Derek'e gidip hamsterleri besleyebileceğini söylerse, daha güvenli olacaktı.

Onu cesaretlendirerek, "İstersen hamsterleri besleyebilirsin," dedi. Mutfak masasında oturan Nicola, derin bir iç çekerek, "Harika bir insansın Geri," dedi. Her zaman Geri'nin desteğinden memnun kalırdı. İstediği zaman ziyarete gelip, saatlerce ağlayıp, sızlanabilirdi. Bütün bunlardan sonra Geri'ye fazlasıyla minnettar kalırdı. Bu durum masanın altına saklanıp evde biri yokmuş gibi davranma fikrini daha da zorlaştırıyordu.

Geri, etkili bir ses tonuyla, "Söyle bakalım ilk iş günün nasıl geçti?" dedi.

Nicola, Fintan öldüğünden beri ilk defa bugün öğretmenlik görevine geri dönmüştü. Altı ay önce de yeniden işine başlamayı denemişti ama çocukların önünde kendini ruhen paramparça hissetmişti. Bir gün çocuklar, öğretmen masasının etrafında toplanarak, "İşte orda," diye aralarında fısıldamaya başlamışlardı. Bu hareketliliğin üzerine Nicola, masanın altında ağlarken müdür tarafından bulunmuştu. Hal böyle olunca, görevi için daha hazır olmadığını anlamıştı.

Nicola, sanki savaş bölgesindeymiş de geri dönmüş gibi bir ifadeyle, "Hepsinin üstesinden geldim," dedi.

Geri güçlü bir şekilde, "Senin adına çok sevindim," diye konuştu. İşe geri dönmek belki de Nicola'nın ihtiyacı olan şeydi.

Nicola, "Bununla birlikte, kimsenin bana ne söyleyeceğini bildiğini sanmıyorum. Çünkü ben öğretmenler oda-

sına girdiğim zaman herkes sessizleşiyor," diye konuşmasına devam etti.

Bu, eşi ölmüş genç kadınlar arasında oldukça ortak bir şikâyet şekliydi ve empatiden de bir o kadar uzaktı. Gerçekten de kimse gencecik bir yaşta, daha otuz beşlerdeyken ölmenin ne demek olduğunu yaşamadan anlayamazdı. Başkaları bebek sahibi olurken, kariyerinde ilerlerken ya da gelecek planları yaparken, sevdiğini yitirmiş bu genç kadın hayallerini bir kutuya gömüyordu. Nicola kutu sözcüğünü vurgulayarak sürekli tekrar ederdi.

Birdenbire, "Bugün yine bir mektup aldım," dedi.

Bu çok kötü bir şeydi. Geri, onların bunu yapmaktan vazgeçmeleri gerektiğini düşündü.

Yüzünü buruşturan Nicola, "Bir tane daha almaya dayanamam," diye konuşmaya devam etti.

Geri, onu teselli etmek adına, "Sadece bir karışıklık olmuş, o kadar," dedi.

Nicola sitemli bir ses tonuyla, "Onlara defalarca söyledim, ama bunu anlamıyorlar," dedi.

Fintan eskiden Fit & Slim Spor Salonu'nun üyesiydi. Ama onun üyeliği malum nedenden ötürü geçersiz sayılmasına rağmen, spor salonu onun yeniden katılımını sağlamak için ayartıcı bir sürü posta gönderiyordu. Ve Nicola, iki haftada bir, Fintan'ın ismine gönderilmiş, içerisinde "Stair Master' da her gün harcayacağınız on beş dakika, on yıl ömrünüzü uzatır," yazan mektuplar alıyordu.

Nicola'nın aldığı son mektupta ise herkesin rahatlayacağını garanti eden, nefessiz kalma tehlikesine karşı bir önlem olan hidroterapi havuzundan bahsediyorlardı. Ölüler ise garanti kapsamının dışında kalıyordu kuşkusuz!

Nicola, "O bu lanet spor salonuna sadece havuza girmek için yazılmıştı," diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Geri, "Bu yaptıkları çok ayıp! Sen onları uyardığın za-

man onun ismini bilgisayar sisteminden silemeyecek kadar beceriksiz mi bu insanlar?" dedi.

Bunun üzerine Nicola, "Sanırım onun isminin bilgisayardan silinmesini özellikle belirtmemiş olabilirim," dedi.

"Ama sen onları defalarca aradın, aramadın mı Tanrı aşkına?"

Nicola, "Bir ya da iki kere, her neyse..." diye cevap verdi.

Geri fincanlara çay doldurmayı bırakarak, "Onları aradın mı, aramadın mı Nicola?" dedi.

Nicola aniden peçetesine atıldı ve öfkeli bir şekilde, "Aramadım! Çünkü ben senin kadar becerikli değilim! Fintan öldüğünden beri yapmam gereken kaç tane şey olduğunu biliyor musun yalnız başıma? Sabahları yataktan kendimi sürükleyerek kaldırıp da Fintan'ın ölüm belgelerinin kopyalarını bir sürü ahmak yere göndermek benim için yeterince zor!" dedi.

Bir yudum çay aldıktan sonra, "Bana yardım eder misin?" diye konuşmasına devam etti.

"Hangi konuda?"

"Mektuplar... Tek başıma üstesinden gelemem."

Çok önce halledilmesi gereken bir konuydu. Geri bir anlık tereddütten sonra, "Tamam," dedi.

Bunu Bob'a söylemeyecekti. Çünkü daha geçen ay Nicola'nın birkaç faturası ile ilgili problemi çözmesi, Bob'un hiçbir şekilde hoşuna gitmemişti. Nicola umutla Geri'ye baktı ve "Gerçekten mi?" dedi.

Nicola'nın yine gözleri dolmuştu. Ama bu sefer hissettiği saf minnet duygusundandı. "Gerçekten teşekkür ederim Geri! Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Onun sadece zamana ihtiyacı vardı. Zamana ve birazcık desteğe... Geri bundan emindi. Her ne kadar Bob, arkasından bir tekme vurma taraftarı olsa da...

Taze çay demlemek için lavaboda ısıtıcıya su doldururken, mutfağın penceresinden bahçedeki kulübenin önünde ayakta dikilmiş Bob'u gördü. O bir ileri, bir geri gidiyor ve hiç alışılmadık canlandırmalarla telefonda konuşuyordu. Konuştuğu Argos olmalıydı ya da arkadaşlarından biri…

Geri, Bob'a doğru pencereden el salladı. Bunun anlamı ateşkes demek oluyordu. Ama Bob onu görmedi ve Geri'nin eli yavaşça aşağıya düştü…

Yedi

Debs kesinlikle bir metresti. Ne kadar denediyse de bu düşünceden kurtulamıyordu: Baştan çıkarıcı tehlikeli kadın! Ama metreslerin uzun, ince yapılı ve Dallas'taki Kristen gibi kalçalarını saran kırmızı elbiseler giyinmezler miydi? Debs bu programı hatırlıyordu. Cumartesi gecesi gelip çattığında, herkes televizyonun önüne dizilirdi. Kristen büyük bir küstahlıkla ekranda belirdiğinde, evin içinde televizyona doğru yükselen saldırgan bir ses duyulurdu, "Boo!"

Debs gelenekselleşmiş aldatma fikirlerine kesinlikle meydan okumuştu. İlk başlarda fazla kiloları ona karşı geliyordu. Ve tabii gardırobu... Bob'la ilk buluşmalarında – *öğle tatilinde kahve molası ve erkenden bu durumun akşam yemeğine çıkma ihtimaline doğru ilerlemesinin isteği. Tamamen platonik! Ya da kafalarındaki bu karışık düşüncelerle kendilerini kandırıyorlardı...*– delicesine çekmecelerini karıştırmış ve baştan çıkarıcı şeyler aramıştı. Ona göre en iyisi neredeyse yeni sayılabilecek kırmızı bir üsttü.

Ayrıca metreslerin nasıl davrandığı hakkında en ufak

bir fikri yoktu. Metresler ne konuşurlardı? Sanki alışılmış ilişki kuralları onun durumunda geçerli değil gibi görünüyordu. Yeni bir erkek arkadaşla aile ve hayattaki hedefler üzerine garip ve kısa konuşmalar yapmak ya da sevgililerin birbirlerinin ağızlarını araması... O ve Bob bilinen nedenden ötürü Bob'un ailesi hakkında konuşmamışlardı ama Debs kendi ailesiyle ilgili her şeyi anlatmıştı (Hiç kuşkusuz ailesi Debs'in evli bir adamla birlikte olduğundan haberdar olsalar toplu olarak kalp krizi geçirirlerdi). Gelecek hakkında plan yapmak, çocuk yapmayı düşünmek gibi şeylerin hepsi çok güzel düşüncelerdi ama gereksizdi. Çünkü onların ilişkileri şu andan ibaretti. Geçmişleri yoktu. Muhtemelen bir gelecekleri de olmazdı. Onlar sadece parktaki bankta buluşabilirlerdi.

Bob harikaydı. Debs'i etkilemek için, bira bardağıyla çeşitli numaralar yapan yirmi yedi yaşındaki salaklar gibi davranmıyordu.

O olgun ve entelektüeldi. Kelime dağarcığı çok genişti. Tekdüze konuşmazdı. Aston Villa'nın dünya kupasını kazanacağı ya da arabasını değiştireceği gibi önemsiz şeylerden bahsetmezdi.

Bunların yerine öğle tatilinde, parktaki bankta masumca otururlardı. Bob ona Güneş Ay'ın üzerine doğru doğduğunda, Ay'ın yüzeyinin nasıl değiştiğinden bahsederdi.

Debs, onun dalga geçip geçmediğinden emin olamamış bir ses tonuyla, "Gerçekten mi ?" diye sormuştu. Bob, onun yüzündeki bu şaşkın ifadeden çok hoşlanmıştı ve "Gerçekten," diye cevaplamıştı.

Bob, evrenle alakalı şeylerden bahsetmeyi severdi. Ama tamamen bilimsel olan konuşmalardan hoşlanırdı. Burçlar ya da yıldız fallarıyla ilgili olan konular Bob'un evrene olan hayranlığının yanında biraz hayal kırıklığı yaşadığı konulardı. İlk başlarda Debs, onun hakkında biraz endi-

şelenmişti. Tamamen geleneksel dış görünüşüne rağmen, gerçekten de sıradan bir adam olabilir miydi? Tabii ki olamazdı. Sadece bu konuları seviyordu. Debs de Bob'un, evrenin ne kadar mistik ve romantik bir yer olduğunu anlatan konuşmalarını dinlemeyi seviyordu. Bir keresinde Debs'i, günlük kaynaklardan aldığı bilgilere göre, yeni gezegenlerin keşfine çok az kaldığı konusunda bilgilendirmişti. Bunları anlatırken, ses tonu oldukça hülyalıydı ve derinden geliyordu. Debs onun bu şekilde konuşmasına bayılıyordu.

Debs bir anda, "O zaman biz… Önemsiziz," diye fısıldarken, kelimeler umutsuzca ağzından dökülüvermişti.

Bob, utangaç bir halle, "Evet," diye karşılık vermişti.

Ve uzunca bir zaman için birbirlerinin gözlerine bakakalmışlardı. Debs bu adama gerçekten de abayı yaktığını düşündü (Eğer Fiona orada olsaydı kesinlikle kahkahalara boğulurdu. Debs ve Galaksi mi? Galaksi marka çikolatalar belki…).

Debs, Bob'la konuşmalarını kafasında canlandırdı. Onlar derin mevzulardan bahsetmişlerdi: Hayatın anlamından, bazen de sert bir kahveden sonra Tanrı'nın varlığı meselesinden… Bob, ona, "Şaka yapıyor olmalısın," demişti. Oysa Debs Tanrı'yı yukarıdaki halim selim eski arkadaş olarak düşünmekten hoşlanırdı. Eğer değişmediyse… Sanırım değişmemişti. Çünkü ona Bob'u göndermişti, değil mi?

Ve bütün bu konuşmaların, ofis dedikodularının arasında, birbirlerine karşı olan cinsel eğilimleri de günbegün artmaktaydı. Ayrıca gerçek anlamda henüz bir şey yaşamamalarına rağmen, artık bir sevgili gibi davranmaya da başlamışlardı. Bob, çok kısa bir an için Debs'in arkasına dokunmuştu. Bunun üstüne Debs midesinin garip bir memnuniyet duygusuyla gerildiğini hissetti.

Debs, parkın çıkış kapısına geldiklerinde, Bob'un yanağına mümkün olduğunca hızlı ve biraz aptalca bir öpücük kondurdu. Ama bu öpücük sanki onlar çok iyi birer arkadaşmış gibi olmuştu. İkisi de çok iyi biliyordu ki öyle değillerdi. Yine de bu durumu yüksek sesle birbirlerine söyleyemiyorlardı.

Debs biraz incinmiş biraz da heyecanlı ses tonuyla, "Yarın aynı saatte, aynı yerde mi buluşuyoruz?" diye sordu.

Bob, "Ya da teknemizi sınırların dışına çıkarıp, başka bir parkta buluşabiliriz," diye bir öneride bulundu.

"Bunu yapmayı istiyor musun?"

Bob, endişeli ve karamsar bir bakışla, "Ben sadece hakkımda alışkanlıklarından vazgeçemeyen, sıkıcı bir moruk olduğumu düşüneceğinden endişe ediyorum," dedi.

Debs, kendinden emin bir şekilde, "Senin bir moruk gibi olduğunu asla düşünmedim," diye karşılık verdi.

Bob aralarındaki yaş farkından dolayı sık sık küçük şakalar yapardı. Aralarındaki ilişkinin sınırlarını belki de en çok o düşünüyordu. Ama ikisi de bundan bahsetmeye cesaret edemiyorlardı.

Ama bütün bu tavırlarının altında yatan gerçek, çok yakında kendilerini yatakta sevişiyorken bulacaklarıydı. Debs'in nasıl metres olunacağı konusunda sahip olduğu küçücük bir ipucu bile yoktu. Böyle bir durumda muhtemelen saçmalayacaktı. Acaba sürekli onunla flört mü etmeliydi? Ya da onun sesli postasına yaramaz bir kız gibi etkileyici mesajlar mı bırakmalıydı? Aksi takdirde Bob kendisini aldatılmış hissedebilirdi. Eğer Debs metres olacaksa, bu konuyla ilgili içinde kırmızı ruj ve iç çamaşırıyla ilgili yazıların bulunduğu mutlaka bir rehber olmalıydı.

Fiona ile beraber alışverişe çıktıkları bir gün, Debs, mor, dantelli sutyenlere bakarken, Fioana, "Neden bu şeylere bakıyorsun?" demişti. Baktığı yerde bir sürü baştan çıkarı-

cı kadın giysisi vardı. Hepsi de berbattı. Ama önemli olan soru, bunların işini görüp görmeyeceğiydi.

Debs kendisiyle dalga geçer bir ifadeyle gülerek, "Sadece bu tarz kıyafetleri kimlerin giydiğini merak ediyorum," dedi. Belki Fiona, "Seksi metresler," diye cevaplasaydı, Debs'in nasıl davranacağı konusunda biraz fikri olabilirdi. Ama Fiona gülmesini tutamayarak, "Şişko sokak kadınları," dedi.

Belki de bu cümle tam anlamıyla Debs'i özetlemişti. Elinden iç çamaşırını bırakırken, kendisinin sokak kadınları gibi yeteri kadar hızlı olmadığını düşündü.

Zaten Bob, kadın peşinde koşan bir adam değildi. Debs, içinde bulunduğu durumu ile ilgili bir sürü şey biliyordu. Okuduğu magazin dergilerinde, erkeklerin, eşleri onları anlamadığı için sürekli yasak ilişkiler yaşadıkları yazıyordu. Bu kadınlar, kocaları eve gelmeden bütün cazibeleriyle hazırlık yapıp, "İki seneden beri sevişmedik," gibi cümlelerle sızlanıyorlardı. Belki de Bob da Debs'le tanışana kadar, geride bıraktığı yılların bir danışıklı dövüşten ibaret olduğunu fark edememişti. Bazı geceler eve sarhoş dönmüş, bu konu yüzünden dertlenmiş olabilirdi. Belki de yakında karısından ayrılacaktı.

Ama Bob bunları yapmadı. O aşırı derecede stres altında olduğu durumlar hariç, karısından hiç bahsetmiyordu (Hem zaten Debs de onunla ilgili konuşmak istemiyordu. Sonuçta kadının kocasını ayartmıştı). Ayrıca Bob, onu ucuz bir otel odasında kirli kahkahalar içinde yatağa fırlatmamıştı.

Her şey el ele tutuşmak ve dokunmak arasında çaresizce sıkışıp kalmıştı. Debs, Bob'un yanağına kondurduğu hoşça kal öpücüğünden sonra, sanki karşılık beklercesine durmuştu. Bu olanlara bağlı olarak, çok yakında Bob'un da onu öpeceğinden emindi. Aralarındaki gerilim artık

katlanılmaz olmuştu. Yakında Bob'un da harekete geçeceğini biliyordu.

Ama böyle bir şey olmadı. Hatta bir keresinde öğle yemeği için onu götürdüğü kafede taşı eritecek derece erotik melodilerle çalan samba müziği bile Bob'u harekete geçirmeye yetmemişti. Bob her öğle tatilinin sonunda olduğu gibi yine çok içten bir şekilde ona teşekkür etmiş ve yoluna devam etmişti.

Artık Debs kendisini biraz aşağılanmış hissediyordu. Acaba Bob, bir şeylerin ilerlemesini istemiyor muydu? Debs bunun üzerine paranoyak bir şekilde düşünmeye başladı. Muhtemelen çok şişman olduğu için, Bob bu duruma alışmaya çalışıyordu. Tabiri caizse ona dokunmak için cesaretini toplamaya çalıştığı bile söylenebilirdi. Bob, onun için, "Çok şirin bir kız ama Tanrım kocaman bir poposu var!" diye düşünüyor olmalıydı.

Bu şüphelerin hepsi de onu sürekli pusuya düşürmeye başlamıştı. Belki de eğlence olsun diye Debs'le görüşüyordu: Sandviç dükkânındaki şişko kızı kendine âşık et! Bunun için ofisteki arkadaşlarıyla iddiaya bile girmiş olabilirdi. Tanrım! Onlar günlük öğle tatili konuşmalarını uzaktan dinleme cihazı ile duyuyor olabilirlerdi. Ayrıca etraflarında dolaşarak, Bob'un, Ay'ın değişen yüzüyle ilgili konuşmaları hakkında Debs'in gösterdiği tepkilerle eğlenmiş de olabilirlerdi. Daha da kötüsü ise Debs'in komik görüntülerinin kahrolası internet sitelerinde dolaşıyor olma ihtimaliydi.

Bunlardan sonra bir gün Debs'in istediği olmuştu. Onlar bütün bir geceyi beraber geçirmişlerdi. Hatta bu olay, Debs'in böyle bir şeyin olacağını bile düşünmediği bir anda gerçekleşmişti.

Biraz incinmiş olsa da bütün hafta boyunca ona iyi davranmaya özen göstermişti. Debs, şimdiye kadar birbirleri-

ne karşı hep dürüst olduklarını düşünüyordu. Mesela, hiç hoşlanmasa da onun evli olduğunu biliyordu. Zaten Bob da bunu saklamak adına hiçbir teşebbüste bulunmuyordu. Şimdi de Debs'e karşı biraz soğuk davranıyor gibi bir durum söz konusuydu. Muhtemelen hevesi geçtiğinden artık sıkılmıştı. Hatta bu zamanlardan birinde Bob, onu arayıp o gün öğle tatili randevusunu iptal etmişti. "Çok sıkıcı bir toplantıya katılmak durumundayım."

Debs, sinirli bir şekilde, içinden, "Neden olmasın!" diye geçirdi. Üstelik o gün cumaydı ve ertesi gün için sabırsızlıkla bekleyecekleri bir öğle tatili de yoktu!

İş çıkışı Gavin'ın sorusuna, huysuz bir şekilde, "Hayır! Bara gelmek istemiyorum!" diye karşılık vermişti. Bütün kötü şeyler hafta sonuna mı denk gelmek zorundaydı? Şimdi iki gün boyunca saplantılı bir şekilde düşüncelere dalacak ve abur cubur yiyecekti. Hâlbuki Bob'la tanıştığından beri titiz bir diyet uyguluyordu. Ne şarap içiyor, ne de cips yiyordu.

Bob'un güldüğü zaman saçlarını arkaya atışını düşündü. Onun dişleri çok güzeldi. Bir keresinde gülerken, dişinin üzerinde sarı bir leke görmüştü. Bunun çocuklukta kullandığı antibiyotiklerden ya da başka bir şeyden olduğunu sanmıştı. Debs aklına gelen bu düşüncelerle kendisini güçsüz hissetti.

Olmama ihtimali gün be gün artıyor gibi görünse de bu işi yatakta sonlandırabilirlerse Debs, onun karşısında besili bir domuz gibi görünmek istemiyordu. Aslında geçen haftalarda bu amaç uğruna iki kilo kaybetmiş, hasta olduğunda ise üç kilo geri almıştı. Başka bir deyişle, Bob'la tanıştığı zamana göre bir kilo daha hafifti.

Verdiği kiloları geri alması kendisini depresyonda hissetmesine neden oluyordu. Yavaşça kilo vermenin en iyi-

si olduğunu tavsiye eden her diyet programını çok saçma buluyordu.

Hepsinin canı cehenneme! Debs bu akşam pizza yemeye karar verdi. Her şey onu hasta ediyordu. Evli bir adamla beraber olma fikri kendisini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. En çok da bu neden, onu hasta ediyordu.

Gavin, birdenbire, "Kimse sana bu gece bara gelip gelmeyeceğini sormadı," diye konuşmaya başladı.

Debs, "Aman ne güzel!" diye bağıra çağıra cevap verdi.

O sırada Alex hayat dolu bir şekilde içeriye girdi. Alex için, sevgilisinden ayrıldığı kirli bir hafta ortası olması gerekiyordu. Ama onun ruh hali hiç de böyle görünmüyordu. Debs onun telefonda iki kişilik bir otel odası rezervasyonu yaptırdığını duymuştu.

Bunun üzerine Tanya, "Yatağın en büyük ölçülerde olup olmadığını kontrol ettiğine yemin edebilirim," diye yorum yapmıştı. Janice de bu sabah, Alex'in ofise girerken güçlükle yürüdüğünü iddia etmişti. Debs, kimin onu bu kadar perişan ettiğini düşündü. Gerçekten de su soğutucusunun başında konuşulacak harika bir konuydu!

Debs, Alex sormadan önce aksi bir şekilde, "Henüz DJ işini ayarlamadım tamam mı?" dedi.

Alex gönül işleriyle uğraşırken, Debs Noel partisi organizasyonuyla yalnız başına ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Marty, müşterilerinden biri olan Sledge diye bir adamdan bir şeyler öğrenmişti. Debs Marty'nin odasına girdiği sırada bu konuyla alakalı olarak bazı konuşmalara tanık olmuştu. Ayrıca Alex kaskatı kesilmiş suratıyla odada öylece oturuyordu. Belki bu tepkisiz haliyle bu işten paçayı kurtarabilirdi. Ancak kimsenin işten kovulmasına gerek yoktu. Bu yüzden de Alex üç gün boyunca ortalarda görünmemişti. Bunu fırsat bilen Janice, çok geçmeden Marty'nin gözüne girme çalışmalarına başlamıştı bile.

Debs, meydan okumaktan vazgeçerek, "Ayrıca onu bu sabah aradım," diye ekledi. Sonuçta karşısındaki Alex'ti ve fazla üstüne gitmek istemiyordu.

Ama Alex DJ'den bahsetmiyordu. "Bob, aşağıda seni bekliyor."

Debs donakalmıştı. "Ne?"

Debs'in aklı birdenbire sorularla doluvermişti: Onun aşağıda ne işi vardı? Nasıl olmuştu da Debs'in çalıştığı yeri hatırlamıştı?

Bir yandan da herkesin ona baktığını hissediyordu. Janice, Tanya'ya kuşkulu bir şekilde baktı. Debs ve bir erkek mi? Bu işte bir hata olmalıydı. Muhtemelen yolunu kaybetmiş bir kuryeydi.

Alex, daha detaylı bir şekilde, "Seni resepsiyonda bekliyor," dedi. Muhtemelen Alex de buna çok şaşırmıştı ama belli etmiyordu. Debs'in bir erkek misafiri vardı; resepsiyonda gerçek ve canlı bir adam bekliyordu. Şık takım elbisesi ve pahalı görünen evrak çantasıyla birlikte oradaydı. Alex'in mükemmel erkekleri gibi olmasa da en azından canlıydı…

Debs, şaşılacak derecede sakin bir ifadeyle, Alex'e dönerek, "Teşekkür ederim," dedi. Bilgisayarını kapattı, ayağa kalktı çevresindeki herkesi – *Mia, Janice, Marty, Gavin, Liam ve Alex. Özellikle de Alex!* – geçerek kapıya doğru ilerledi. Sanırım bu dünyadaki en güzel duygu olmalıydı. Kapıdan dışarı çıkmadan önce bir an için duraksadı ve hava atarak, "Herkese iyi hafta sonları!" diye bağırdı.

Aşağıya indiğinde, Bob, "Öğle tatilinde buluşamadığımız için üzgünüm," dedi.

Debs, "Önemli değil," diye cevapladı.

"Toplantıdan kurtulmayı denedim ama başaramadım."

"Gerçekten önemli değil."

Debs mutluluktan uçuyordu ve yüzünde kocaman bir

gülümseme vardı. O an tek bildiği şey ona ne kadar ihtiyacı olduğuydu. Bazı zamanlar Bob da birazcık da olsa Debs'e ihtiyacı varmış gibi görünürdü.

Bob, "Her neyse," dedi. Jennifer'a baktı ve işgüzar bir şekilde, "Bir sorun olmazsa seni eve bırakmamı ister misin?" diye konuşmaya devam etti.

Debs bunun üzerine, Bob'un kapının önünde duran BMW'sini fark etti. Jennifer'ın da bunu görmesini ve derhal ofistekilere yetiştirmesini umut etti.

Bob'un bu kibar teklifi üzerine, "Olur," diye cevap verdi Debs.

Bob daha önce böyle bir teklifte bulunmamıştı. Ayrıca o, Debs'in evine ters yönde olan güney kesimde yaşıyordu.

Bob'un arabasının yumuşacık deri koltuğundayken, oturduğu yeri düşünmeye başladı. Çünkü sadece oturduğu bölge değil, apartmanı da döküntü ve eskiydi. Bir an için önünde bir sürü pahalı arabanın park edilmiş olduğu, daha modern görünümlü olan bitişikteki apartmanda yaşıyormuş gibi davranmayı düşündü.

Bob, Debs'e doğru gülümseyerek, "Hazır mıyız?" dedi.

Debs, "Kesinlikle," diye cevapladı. Ancak kafasındaki düşünceler hiç de hazır olmadığını gösteriyordu: Acaba Bob, bir fincan kahve için eve davet edilmeyi bekliyor muydu? Onun yıpranmış mobilyalarını, ortasından çökmüş kanepesini görünce ne düşünecekti? Ayrıca son zamanlarda civardan gelen kanalizasyon kokusu gerçekten de berbattı.

Bob, "Bana yolu tarif etmen gerekecek," dedi. Debs, "Elbette," dedi ama sesi aklına gelen onca şeyden sonra oldukça derinden gelmişti. Evdeki kirli lavaboları, kurtlanmış aynayı ve iki gündür boşaltmadığı mutfak çöpünü

düşünüyordu. Problem, tek başına yaşadığı için, kendisini çok fazla baskı altında hissetmemesinden kaynaklanıyordu. Yani yere yığılmış bir şekilde duran kirli çamaşırları bir an önce toplaması gerekmiyordu. Fiona taşındığından beri çok dağınık olmaya başlamıştı.

Daha bu sabah üzerine sıçradığı tartısını banyonun ortasında bıraktığı aklına geldi. Şimdi Debs'in yanakları kızarmaya başlamıştı. Ayrıca her zaman olduğu gibi otobüsü kaçırmamak için telefonun yanındaki masada bıraktığı yarım kalan tostunu hatırladı. Onun dairesi gerçekten de ziyaretçiler için hiç de uygun değildi. Hatta bir insanın yaşaması için de iyi bir yer değildi.

Bob, "Bugün çok sessizsin," dedi.

"Ben mi?" O an Bob'u eve davet etmemek için bahaneler bulmaya çalışıyordu. Belki ona yolu yanlış tarif edebilirdi. Clontarf'a geldiklerinde de şaşırmış gibi davranabilirdi.

Bob, tereddütle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Debs, "Evet, daha iyi olmamıştı," diye cevapladı. Bob şimdiye kadar sadece lanet olası bir yol tarifi için bu kadar çok kelime sarf edebileceğini düşünmemişti. Onu eve bıraktığı için, niye bu kadar canının sıkıldığını anlamamıştı. Eğer canını sıkmasını engelleyecekse konuşarak yola devam edebilirlerdi.

Debs, daha yüksek bir sesle, "Her şey harika," dedi.

İlişkilerinde daha çok konuşan taraf hep Debs olurdu. Bu durum bazen çok zor olabiliyordu. O an için arkada oturup da başka birinin onların kötü günleri hakkındaki konuşmasını dinlemek, kendi günlerini anlatmak için çaba göstermekten daha kolay olabilirdi.

Lanet olası evren yerine, insanın kendisinden bahsetmesi...

Bob, şimdi daha da endişeli bakıyordu. "Debs?"

Şimdi, konuşma sırası Bob'daydı. Çünkü şimdiye kadar kendisiyle ilgili çok az şey anlatmıştı. Hâlbuki Debs, onun bakışlarındaki samimiyete aldanarak, kendi hayatıyla ilgili her türlü basit, sıkıcı ve utanç verici detayı ağzından kaçırmıştı. Ama bir yandan da onun hakkında hiçbir şey bilmediğinin farkındaydı. Onun ev adresini veya telefon numarasını bilmiyordu. Kimlerle çalıştığını, doğum gününü ya da çocuklarının isimlerini bilmiyordu.

Debs, onun anlattığı birkaç bilimsel gerçeğe ve ofis entrikaları hakkındaki birkaç muhabbete tav olmuş gibi görünüyordu. Ama onun diğer hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Çocukları ve eşiyle ilgili şeyler onun gerçek hayatıydı. Sınırları olan bu konular birileriyle paylaşılamazdı. Özellikle sadece parkta öğle yemeği yediğin biriyle asla...

Debs, kısa ve öz bir biçimde, "Beni burada bırakabilirsin," dedi.

Bob şaşkınlıkla, "Ne?" diye cevapladı.

"Buradan eve yürüyebilirim."

"Ama bana verdiğin adresten en az iki kilometre uzaktayız Debs."

Bu durum, Debs'in umurunda değildi. O sadece Bob'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyordu. Bob tarafından bir sürü konuda aldatıldığını hissediyordu.

Bob, "Burada arabayı durdurabileceğim hiçbir yer yok," diye konuşmaya devam etti. Debs beni rahat bırak dercesine konuşuyordu. Bob'un kafası çok karışmıştı. "Sorun nedir Debs?"

"Benimle ilgili hiçbir sorun yok."

Debs iyice kapıya doğru sokuldu. Bob'la hiç tanışmamış olmayı umuyordu. Bob kafasını ondan uzağa çevirmişti ve kalbinin kırıldığını hissediyordu. Sessizlik içinde arabayı kullanmaya devam etti.

Trafik çok sıkışıktı. En sonunda Debs'in evine vardıkla-

rında, arabadaki atmosferi değiştirebilecek hiçbir şey yoktu.

Bob, Debs'e dönerek, "Söyledim ya, öğle yemeği için çok üzgünüm," dedi.

Debs gözlerini Bob'a dikti. "Bu yaşadıklarımızın öğle yemeğinde buluşamadığımızdan mı kaynaklandığını sanıyorsun? Gerçekten nerede ve kimlerle olduğunu, ne yaptığını bilmiyorum!"

Bob şaşkınlık içerisinde Debs'e bakıyordu. "George hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Debs onun hâlâ bir şeyleri anlamamasına çok sinirlenmişti. Sakin olmaya çalışıyordu:

"Hayır. Ben... Ben sadece bizim gerçek olmayan birer yabancı gibi olduğumuzu fark ettim."

"Ne?"

"Birbirimizi gerçekten de hiç tanımıyoruz."

Bob, bu kötü durumu düzeltmek istercesine, "Pekâlâ, neyi bilmek istiyorsun? Sadece sorman yeterli," dedi.

Aman ne güzel! Şimdi de onunla ilgili bir şeyler öğrenmesi için sürekli soru sorması gerekecekti. Bu aynı diş çekmek gibi bir şeydi.

Debs onu tersleyerek, "Önemli bir şey yok," dedi. "Eve bıraktığın için teşekkür ederim."

Debs arabadan indi ve ardından kapıyı sertçe kapattı. Bob şaşkın bir ifadeyle kalakalmıştı ve Debs geri dönüp bakmadı bile.

Evin önündeki ilk merdivene adımını attığı sırada, arkadan yetişen Bob, "Debs, bekle," dedi. Debs ise arkasına dönmeden, "Konuşmak istemiyorum tamam mı?" diye karşılık verdi. Bir yandan anahtarı bir bıçak gibi kilide saplayıp duruyordu. Bob, "Bunları senin için almıştım. Bir daha beni görmek istemesen bile belki bunları kabul edersin," dedi. Elinde bir koca demet çiçek tutuyordu. Hem de

onun en sevdiği – *mükemmel görünen zambaklar ve papatyalar* – çiçeklerdi. Onları arabanın bagajında saklamış olmalıydı.

Ama onca olan şeyden sonra bunları alamazdı.

Soğuk bir şekilde, "Onları karına ver," dedi. Bob, ona ayıplayan gözlerle bakıyordu. Bu bakış Debs'in kendini ucuz ve basit hissetmesini sağlamıştı.

"Eğer çiçekleri istemiyorsan çöp kutusuna atabilirsin."

Bob gitmek için geri döndü ve o an elindeki çiçekler yere düştü. Fazlasıyla incinmiş olduğu her halinden belliydi.

Şimdi ise Debs onun gitmesini istemiyordu. En azından bu şekilde ayrılmamalıydılar.

Alıngan bir tavırla, "Bu arada, niçin beni eve bıraktın?" diye sordu.

Bob'un elleri pantolonunun ceplerini deliyormuş gibiydi. Debs'in karşısında öylece dikiliyordu.

"Çünkü bu akşam için boş vaktim var ve ben bir şeyler yaparız diye düşünmüştüm," dedi. Bu ilk defa oluyordu. "Ben birlikte akşam yemeği yiyebileceğimizi ya da birlikte zaman geçirebileceğimiz herhangi bir şey yapabiliriz diye düşünmüştüm." Kaşlarını kaldırarak, konuşmasına devam etti.

"Ayakkabı numaram, fındığa olan alerjim, hatta fındık yediğimde kirpi balığı gibi şiştiğim gibi bilmediğin bir sürü kişisel bilgiyle kafanı şişirebilirdim. Bunları bilmek istemeyeceğine emin olsam bile."

Debs gönülsüzce gülümsedi.

"Bak Bob. Birbirimiz hakkında her detayı bilmek zorunda değiliz. En azından bazı önemli şeyleri bilmemiz gerekir." Bob kendini aptal gibi hissetmişti. Debs sözlerine devam ediyordu.

"Bu sadece benim düşüncem tabii." Bob yine onun kalbini kırmıştı. Debs umutsuzca konuşmaya devam etti.

"Ya da ben öyle sandım."

"Benimle akşam yemeği yiyecek misin? Eğer başka bir planın yoksa tabii."

Yapılması gereken en akıllıca şey muhtemelen yalan söylemek olmalıydı. Debs başkalarıyla planları olduğunu söyleyebilirdi. Bu akşam için yemeğe çıkacağı gizemli birinden bahsedebilirdi. Kusursuz bir metres bunu yapmalıydı. Ama Debs en azından bunlardan birini yapması gerekirken gülümseyerek, "Başka bir planım yok," demeyi tercih etti.

Bob, "Öyleyse..." diyerek ona baktı. Debs de çok geçmeden, "Ne kadar zamanın var?" diye sordu. Bob, "Çocuklar arkadaşlarında kalacaklar ve Geri'nin de gece nöbeti var," dedi.

O an küçük bir sessizlik oluştu. Bunu hesaplamak hiç de zor değildi. Bu akşam eve dönmesi gerekmiyordu.

Debs, "Gerçekten mi?" diyebildi. Sesi çok ince çıkmıştı ve kulağa oldukça deneyimsiz geliyordu. Hatta toy ya da tamamen taş kesmiş gibi görünüyor olmalıydı. Çünkü Bob, onu sakinleştirmek için, "Birkaç saatim var," diye ekledi.

Debs, "Anlaştık," diye cevapladı.

Bob, etrafındaki kirli görünümlü semte göz gezdirdikten sonra, kibarca, "Burada bir şeyler yiyebileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

Debs, "Köşede bir pizzacı var... Ya da hemencecik bir şeyler hazırlayabilirim," dedi

"Emin misin?"

Kendini her zaman evli birini eğlendirmeye çalışan tecrübeli biri gibi göstermeye çalışsa da o an için evde bir paket makarna olmasını umut ederek, "Elbette," diye cevapladı.

Bob, onun dairesindeki durumu fark etmemiş gibi dav-

randı. Oturma odasından, "Güzel manzara," diye seslendi. Debs bu arada küçücük mutfakta spagetti ve bolonez sosunu kabaca birleştirmekle uğraşıyordu. İlk randevuda asla yenilmemesi gereken bir yemek olduğunu tamamen unutmuştu ve sanırım bu onların ilk randevusuydu.

Ve şimdi de seks ile ilgili şeyler düşünmeye başlamıştı. Elleri titriyordu ve cesaret vermesi için beyaz şarabı bir çırpıda kafaya dikmişti.

Bob, Debs'in makarnasına iltifat ederek, "Çok hoş," dedi.

Sanırım bunu laf olsun diye söylememişti. Çünkü gerçekten de makarnayı yiyordu.

Debs bir şey yiyememişti; çünkü midesi acıyla uğulduyordu. Bir ara çaktırmadan banyoya girip dişlerini fırçalamasının mümkün olup olmadığını düşündü. Sevişmek için hazır değildi. Hazır olduğunu zannetmişti. Ama şimdi ise kaçmayı tercih ederdi.

O güzel kahverengi gözleriyle onu izleyen Bob tam karşısında duruyordu. Debs kendisini daha da gergin hissetmeye başlamıştı. Bob'un, gecenin bir bölümünü büyük ihtimalle burada geçireceğini düşünmüştü. Evli bir adamı evine davet eden ve ona yemek pişiren Debs gibi kızlar, zorunlu olarak bu işin müdavimi oluyorlardı. Acaba Bob şu an onun kusmak istediğini biliyor muydu?

Debs, düşünmeden, "Tatlı ister misin?" diye sordu.

Aniden bembeyaz olmuştu. Acaba Bob, onun seks teklifinde mi bulunduğunu düşünmüştü? Şimdi de, "Evet, lütfen," deyip birden üstündeki kıyafetleri mi çıkarmaya başlayacaktı?

Ama Bob sadece, "Çok iyi olurdu," dedi ve hâlâ kıyafetleri ile duruyordu.

Debs mutfağa geldiğinde büyük bir hata yaptığını fark etti. Çünkü hiçbir şekilde mutfakta tatlı yoktu. Bir umut

içinde, buzlukta biraz dondurma bulabileceğini düşündü. Muhtemelen bulmayı umut ettiği dondurmaları, gece yarıları girdiği tatlı krizlerinde çoktan bitirmiş olmalıydı. Çünkü buzlukta sadece bozulmak üzere olan balık kroketler vardı.

Daha sonra en azından iki tane Snickers çikolata bulabilmek için çekmecelere baktı.

En sonunda lavaboya doğru yaslandı. Ellerini soğutmak için, avuçlarını lavaboya bastırıyordu. Çünkü yemek zamanı bitmişti. Sanırım şimdi kirli işler yapma vaktiydi...

Bob'un evli olmasını şimdiye kadar pek fazla önemsememişti. Ama şimdi bunu görmezden gelemezdi. Şu an onun evinde başka birisinin kocası vardı.

Debs, berbat bir ruh haliyle, "Ben bir şeytanım," diye düşündü. Bütün bu yaşadığımız şeylerin hepsi yanlış!

Bob o sırada, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Kapının girişinde dikiliyordu.

"Hiç tatlım kalmamış ve bu durumu örtbas etmek için Snickers bulmayı umut ediyordum." Bob bunun üzerine gülmeye başladı. Onun bu sevimli kahkahalarını duyan Debs de gülümsüyordu. Aralarındaki komik gerginlik ortadan kalkmıştı. Onlar yine eski Bob ve eski Debs olmuşlardı.

Bob, "Snickers'ı çok severim," dedi ve Debs'e baktı. Bob hakkında yeni bir şey öğrenmek onun hoşuna gitmişti.

"Ben de," diye onayladı. Zaten Debs'in de bu çikolatayı sevdiği açıkça belli oluyordu.

Bu sırada Bob, onu kollarıyla kavrayarak öpmeye başladı. İçinde çok doğal bir his uyanmıştı. Artık evli bir adamla birlikte olmayı pek umursamıyordu. Çünkü böylesine iyi bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

Mükemmel bir histi. Bob harikaydı. Yatak odasına geldiklerinde ayağından pantolonunu kolaylıkla çıkarıp çıka-

ramayacağı konusunda bir an için de olsa kuşku duydu. Acaba Bob, Debs'in kalçasındaki selüloitlerle karşılaştığında nasıl bir tepki verecekti?

"Perdeyi çekeceğim," diye fısıldadı. Bu perdeler kalın ve koyu renkliydi. Annesi tarafından berbat bir şekilde göz kamaştıran semt ışıklarını ve gittikçe gücü azalan sirenlerin seslerini dışarıda bırakmak için dikilmişlerdi. Dublin şehri boyunca yankılanan bu sesler aynı Debs'in kalp atışlarına benziyordu ve bu gece oldukça uzun olacakmış gibi görünüyordu...

Şimdi ise bu perdeler, Debs'in çıplak vücudunu gizlemek adına işe yaramışlardı.

Debs, "Komşuların bizi görmesini istemem," diye bir açıklama yaptı. Ancak buna kim inanırdı ki. Artık etraf daha karanlıktı ve görme olanağı yok derecek kadar azdı.

Debs pantolonunu çıkardıktan sonra eliyle yoklayarak yatağı ararken, Bob da aynı şeyi yapıyordu. Ancak ayak parmaklarını dolaba çarptığı için, "Kahretsin!" diye söylenebildi.

"İyi misin?"

"İyiyim, sadece parmaklarım..."

Yatağa uzanmışlardı. Debs, boylu boyunca yatarken kendisini her zaman incecik hissederdi. Karnı çok güzel bir şekilde dümdüz olurdu ve her ne kadar kötü bir durum olsa da karnıyla birlikte memeleri de düzleşirdi. Kalçalarını en iyi şekilde ayarladı. Bu hiç de kolay bir iş değildi. Kendisini küçük gösterebilmek adına yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Artık sevişmeye başlayabilirdi.

Bob'un bu konuda tecrübeli olduğu belliydi. Debs'in sutyenini açarken hiçbir şekilde paniklememişti ya da zamansız hiçbir şey yapmamıştı. Hal böyle olunca Debs de, "Pardon," diye başlayan saçma sapan cümleler duymamıştı. Sevişme esnasında Bob'un avantajlı yönlerini saydığı için

kendisini biraz suçlu hissetti. Bob, on olmasa da dokuz puanı hak ediyordu (Fiona ve Debs her zaman erkeklere değer biçerlerdi. Beş puanın üstü iyi sayılırdı. Yedi puanda, kendini hediyelik eşya dükkânında gibi hissedebilirdin. Fiona bir keresinde sekiz puanlık yakaladığı için fazlasıyla böbürlenmişti).

Ama bu biraz da teknikle alakalıydı. Bob, zifiri karanlığa rağmen sürekli Debs'le göz teması kurmaya çalışıyordu. Ne zaman Debs heyecanlanmaya başlasa, onun memelerini, saçlarını okşuyor ya da sürekli Debs'in ismini fısıldıyordu.

Bob kısık bir sesle, "Çok tatlısın," dedi. İkisi de samimiyetle bu anın fazlasıyla tatminkâr olduğunu söyleyebilirdi.

Ve sevişmelerinin ardından gelen bu his sadece Debs'in kalçalarıyla alakalı değildi. Birbirlerinin kollarında uyuya kaldıklarında, Debs bunun gerçek olduğuna inanmak için sabaha karşı dört gibi onu kısa bir süreliğine uyandırmıştı. Saat yedi olduğunda ise Bob, "Seni daha sonra arayacağım," demişti. Debs biliyordu ki karısının nöbeti saat sekizde bitiyordu. Bob gittiği zaman yatağa uzanıp onu düşünmeye başladı. Karısı yorgun argın eve vardığında Bob ona bir fincan çay koyacaktı ve o da her şeyden habersiz bir şekilde bundan büyük bir keyif alacaktı. İşte o an bir önceki gecenin sihri çekilmeye başlamıştı. Debs kendini biraz kötü hissetmişti.

Ama on dakika sonra Bob'dan, dün gecenin ne kadar harika olduğunu, Debs'i yine görebilmek için sabırsızlandığını yazan bir mesaj aldı.

Ve böylece Debs resmen bir metres olmuştu.

Artık sabahları tartıldıktan sonra – *maalesef haftada iki kere enerjik bir şekilde seks yapmasına rağmen hâlâ kayda değer*

bir incelme söz konusu değildi – aynanın karşısında kendisini inceliyordu.

Bazen kendisinin bir şekilde farklı göründüğünü düşünüyordu. Arada sırada Mona Lisa'nın gizli gülümseyişine sahip olduğunu umut ederdi.

Artık daha fazla makyaj yapmasına ve Fiona'nın korkunç dediği sutyenlerden almasına rağmen Debs yine eski Debs'ti.

O ve Bob yine öğle yemeği zamanlarında buluşmaya devam ediyorlardı. Artık birbirlerine daha yakın oturuyorlar, sandviç paketlerinin altından gizli gizli el ele tutuşuyorlardı. Bob bazen ona küçük demetler halinde çiçekler getiriyor, bazen de soğanlı ve peynirli Walkers cipslerinden alıyordu (Debs bir keresinde ona diyette olduğunu söylediği için kendisini aptal gibi hissetmişti. Çünkü her zaman kilolu değil de iri yapılıymış gibi davranırdı). Birlikteyken kafa kafaya verip sürekli gülüyorlar ve birbirlerine saçma sapan şeyler fısıldıyorlardı.

Bob genellikle salı ve cumaları olmak üzere haftada iki kere Debs'in evine geliyordu. Onu ofisten almıyordu. Bunun yerine Debs iş çıkışı Bob'u caddenin köşesinde bekliyordu. Bob genellikle arabadayken evi arayıp, geç saate kadar çalışacağını söylerdi.

Debs onun için makarna, kızartma ve omlet gibi bir çırpıda hazırlanabilen basit şeyler pişirirdi. Böylece mümkün olduğunca çabuk bir şekilde yatak odasına geçebiliyorlardı. Bütün bunların ardından Bob, onu öperek evden ayrılır daha sonra da, "Yarın saat birde buluşup jambonlu ve peynirli sandviçlerimizi yiyebilmek dileğiyle," diye mesaj atardı.

Debs her gece kafasını yastığa bastırır, Bob orada olmasa dahi kokusunu içinde hissederdi. Uzandığı yerdeyken en son yaptıkları konuşmayı tekrar ederdi. Bazen de onun

dokuz yaşındayken geçirdiği bisiklet kazasından kalmış, alnındaki yara izi aklına gelirdi. Debs, Bob gelene kadar zamanın çabuk geçmesi için mümkün olduğunca fazla uyurdu. Ve Bob geri geldiğinde, kendisini onun kollarına bırakarak tamamlanmış hissederdi…

Sekiz

Bob ve Geri tanıştıklarında, ikisi de öğrenciydi ve yarı zamanlı olarak Grafton Sokağı'nın ilerisinde Amerikan tarzı bir hamburgercide çalışıyorlardı. İrlanda çok büyük bir ekonomik durgunluktaydı ve her türlü iş mükemmel bir fırsattı. Geri, cumartesi sabahı işe geldiğinde üst kattaki yemek hazırlığı başlamıştı. Geri kıyafetini düzeltti ve fritöze temiz yağ koydurtmak için Bob'u bulmaya yukarı çıktı. Beyaz fırfırlı önlüğü ve kayık şapkası vardı. Bob da büyük bir kayık şapka takıyordu. Çocuk gibi bir suratı vardı ve upuzun saçlarını bir saç filesinin içine tıkıştırmıştı. O sırada bir kap yağı fritözün içine boşaltıyordu. Belli ki erkenden gelip, günlük angarya işleri halletmişti.

Geri, onun dakikliğini ve yaptığı işi takdir ederek selam verdi, "Merhaba."

Bob, utangaç bir ses tonuyla fakat arkadaşça, "Merhaba," diye cevapladı ve konuşmaya devam etti:

"Bu fritöz bunlardan ne kadarını alır?"

Geri, "Sadece bir tane," dediğinde, Bob'un kafası bir hayli karışmış gibi görünüyordu.

Bob'un yüzü buz kesmişti, "Ne?"

Bunun ardından ikisi de aynı anda kafalarını aşağı doğru çevirerek ayaklarının etrafını bir gölge gibi saran ağır ve kaygan yağ tabakasına baktılar. Yağ, derin ve geniş olan fritözün arkasından geliyordu.

Bob, "Kahretsin! Fritözün tıkacını takmayı unuttum," diye bağırdı. İki yıllık bakıcılık tecrübesine sahip olan Geri bu dağınıklıktan hiç korkmamıştı. İşine yarayacak büyüklükte bir mutfak bezini alarak, becerikli bir şekilde işe koyulduğu sırada, Bob'a dönerek, "Hadi paspaslamaya başla," dedi.

Yağı temizlemeleri tam bir saatlerini aldı. Yerin sabunlu suyla üç kere silinmesi gerekmişti. Yeri dizlerinin üzerinde çökmüş bir şekilde elleriyle temizliyorlardı. Sadece biraz daha mutfak bezi almak için dışarı çıktıklarında doğrulabiliyorlardı. Yerin temizliği tamamıyla bittiği sırada, patronlar içeri girmişti. Bir buçuk saat önce burası tam bir buz pateni alanı gibiydi.

Bob kendisini inanılmaz derecede müteşekkir hissetmişti.

"Ayaklarının altını öperdim ancak biraz yağlılar."

Geri, "Önemli değil," dedi. Bu küçük kurtarma operasyonundan oldukça keyif almıştı. Yanakları bu iş yüzünden kızarmıştı. Bir yandan da Bob'un, Geri'nin poposuna hayran hayran bakan gözleri oldukça memnun ediciydi.

Bob şimdi de daha ilk başta takması gereken tıkacı, fritözün arkasına takmayı deniyordu. Kafasını kaşıdı ve şaşkın bir şekilde, "Hmm..." dedi. Bu ses Geri'yi şüphelendirmişti. "Bunu daha önce yaptın değil mi?"

Sokaktan aldıkları garson kız, onlar daha bu iş için yeteri kadar tecrübeli değillerken işi bırakmıştı. Servis konusunda çok fazla içecek krizi yaşamamışlardı fakat yemekler her zaman yarı kalitedeydi. Hiç kimse Dublin'in yarısını

pişmemiş tavuk hamburgerlerle zehirlemek riskine girmezdi.

Bob, "Hayır," diye itiraf etti.

Geri patrona baktıktan sonra, "Ama nasıl olur..." diye konuşmaya başlamışken, Bob, "Yalan söyledim," dedi. Ve söyleyiş şekli o kadar açık ve netti ki Geri gülmeye başladı.

Bob yalvararak, "Bana işin püf noktasını gösteremez misin?" dedi.

Ona toz olmasını söylemeliydi; çünkü daha kendi yapacağı işler duruyordu. Ama nedense öyle yapmadı. Buzhanenin yerini, ızgarayı nasıl temizleyeceğini ve hatta hamburgeri nasıl havada takla attıracağını bile gösterdi.

Bu etkileyici seansın ardından da, "Artık kendi başınasın," diye sertçe söylendi.

Bob içinde ona karşı duyduğu saygıyla, "İnanılmazsın," dedi.

O akşam iş çıkışı yağmur yağıyordu ve Bob da durakta öylece durmuş evine gitmek için otobüs bekliyordu. Parlak renkli şemsiyesinin altında yürüyen Geri, Bob'u görür görmez gizlice kiraz rengi rujunu sürdü. Yan yana geldikleri sırada Bob, "Teşekkür niyetine içki içmeye davet etsem sanırım gelmezsin," dedi.

"Gerek yok," diye cevapladı Geri.

Günün geri kalanında Bob'un artık Geri'nin yardımına ihtiyacı yoktu. Ne zaman Bob'a şöyle bir baksa onu, hızlıca kızartmaları ateşten alırken ve tüm hayatı boyunca yaptığı gibi patronu şaşırtıcasına işin üstesinden gelirken görmüştü.

Bob, "İsterdim ki..." diye söze başladı. Geri'nin utangaç ve sakin haline bakılırsa o da bunu oldukça baştan çıkarıcı bulmuştu.

Ama Geri, "Yapamam, biriyle buluşacağım," dedi.

Geri'nin söylemesine gerek yoktu. Sanırım bir erkek arkadaşı vardı.

Bob, birden "Ah! O zaman sorun yok," dedi.

Geri, ertesi gün işte Bob'un biraz utanacağını düşünmüştü. Ama hiç de öyle olmamıştı. Bob yine her zaman olduğu gibi hamburgerlere havada takla attırmaya ve kızartma yapmaya devam etti ve iyi bir arkadaş olduklarını düşünerek neşeli bir şekilde el salladı.

Bir ay sonra Bob yine çıkma teklif etmişti.

Geri gülümseyerek, "Ben hâlâ erkek arkadaşımla beraberim," dedi.

"Tamam," dedi Bob. O da gülümsüyordu. "Bekleyebilirim..."

Geri'nin onu diğer çalışanlara nazaran sürekli espri ile reddetmesi iyiye işaretti. Herkes oldukça yakışıklı olan bu yeni çocuğun, yüksek sesle gülen ve müşterilerin ardından pisliklerini toparlamayan Geri'ye çarpıldığını biliyordu.

Bir gün sonra Geri sevgilisinden ayrılmıştı – *şu anda adını bile hatırlayamadığı* – ve Bob yeniden Geri'nin karşısına çıkmıştı.

"Bu sefer hiç bahanen kalmadı," dedi. Onu, Bagget Sokağı'ndaki büyük, karanlık ve harabe olan, kirli görünümlü müşterilerin olduğu bir bara götürdü. Bob, Geri'ye bir içki aldı ve onu bir masaya oturttu.

"Birazdan görüşürüz," demişti. Geri bu duruma son derece şaşırmıştı. Bob o sırada birbirleriyle alakasız görünümde olan grup arkadaşlarının arasına doğru sahneye atladı. Baterinin başına geçti. Geri, onun bagetleri eline alışını ve ısınmaya başlayışını büyülenerek izlemişti. Bob da bir sanatçının mütevazı duruşu vardı.

Grubun adı Balbriggan Fareleriydi (Boomtown Farelerine hürmeten) ve bu onların üçüncü kez sahne alışlarıydı. Oldukça kaba görünüyorlardı ve sanki on dört yaşındaki

bir çocukmuş gibi histerik bir şekilde sesi kesilen sinirli bir solistleri vardı. Gitarist herkes ona bakarken çalamadığını gizlemek için arkasını dönmüştü. Arka plandaysa Bob, güçlü ve ince kollarıyla cesurca davullara vurarak işini devam ettiriyordu.

Geri en sonunda, kendilerini iyi hissetmeleri için onları alkışlamaya başladı.

Bob, tekrar Geri'nin yanına döndüğünde, "Çok kibarsın," dedi. Bob da bu grubun beş para etmediğini biliyordu.

Geri, "Bir grupta çaldığını hiç söylememiştin," dedi. Diğer erkeklerin çoğu eğer yaptıkları başka bir şey yoksa kızları tavlamak için böyle şeylerden bahsetmeye bayılırlardı.

Bob çok beklemeden, "Bu benim işim," diye cevap verdi. Geri gülümsedi ve bilgisayar kursunun durumunu sordu. Bob, Geri'nin alay ettiğini düşünüyordu. Gülümseyerek, "O sadece ailemi mutlu etmek için. Büyük ihtimalle bitirmem," dedi.

Geri hızla, "Elbette," diye konuştu.

"Gruba yeni bir solist alıyoruz. Üç haftada bir provamız olacak. Gelecek yaza kısa bir demo yapıp Londra'daki stüdyolara dağıtacağız. Bakalım birileriyle anlaşma yapabilecek miyiz?"

Bob'un konuşması tamamen ikna ediciydi. Hatta Geri de onlara inanmaya başlamıştı.

Bob ciddi bir şekilde, "Güzel bayan hayranlara ihtiyacımız var," dedi. Geri gülmeye başlamıştı. "Ama biz çok zor beğeniriz," diye konuşmaya devam ederek Geri'ye insanın içini ısıtan bir şekilde baktı.

Bob'un azmi bulaşıcıydı. Geçen yıllar boyunca ne kadar yıpranmış olduğunu bilmemesine rağmen kendisinin Bob tarafından fazlasıyla arzu edildiğini hissetmişti.

Yıllar sonra azalan seks hayatları yüzünden artık Bob sert bir şekilde şikâyet eder olmuştu. Aslında Bob'un şikâyetinin bu denli sert olması yatağa girdiklerinde Geri'nin çabucak arkasını dönmesi ve Bob'un yüzüne bir tokat indirmişçesine lambayı kapatarak, "Yorgunum Bob," demesinden kaynaklanıyordu.

Gerçekten çok yorgundu. Çoğu geceler banyo yapmak için bile yorgun olurdu. Hatta Andrea'nın ıslak mendillerle yüzünü temizlemesinin iyi bir şey olmadığı konusundaki uyarılarını bile önemseyecek hali olmuyordu. Yaptığı her şeyden suçluluk hisseder olmuştu.

"Çok yorgunum Bob... Ama yine de biraz çaba göstermek adına kendimi hazırlamıştım."

Gerçekten de bütün çabası Bob'la mı ilgiliydi? Aslında yapması gereken sadece üzerindeki rahat pijamaların yerine seks geceliğini giymek olmalıydı.

Bob çok heyecanlıydı ve harekete geçmek için hazırdı.

Oysa Geri için o moda girmek bile baştan aşağı ayrı bir süreçti. Yıllar önce bunu yapabilmesi sadece iki kadeh kırmızı şarap içmesi demekti. Ama şimdi akşamlar onun için çok zorlu geçer olmuştu. Akşam yemeği oldukça nazik başlasa da çocukların dillerine piercing taktırmak istemeleri gibi şeyleri söylemeleriyle oluşan bir kargaşa ortamıyla sonlanıyordu. En azından bundan sonra kanepede Bob'a sarılarak sakin bir akşam geçirmesi gerekiyordu.

Bu sakinlik için gerekli olan şey ise bir kadeh şaraptı. Ama son zamanlarda bir kadeh şarap onun gözlerini baygınlaştırır, Bob'un omzunda Susan hakkında ya da bir dahaki tatillerini nerede geçireceklerine dair açıkça bir şeyler söyleyebilmenin rahatlığını yaşatır olmuştu.

Her ne kadar Geri, onun dinlediğini umut etse de Bob homurdanıp dururdu. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Yatma zamanı geldiğinde Geri yüz temizleme mendilini alır ve çabucak yüzünü temizlerdi. Ardından da Bob'un ilk işi Geri'yi soymak olsa da seks geceliğini çabucak üstüne geçiriverdi. Zaman hızla ilerlerdi. Geri aceleyle sevişme pozisyonunu alırdı ve bütün işin on dakika içinde bitmiş olmasını umut ederdi. Böylece gece yarısından önce uyumuş olabilirlerdi...

Ama bütün bunları haftada iki kere yapmak?

Bu konuyla ilgili olarak çoğunlukla pazar gazetelerinde yer alan rahatsız edici anketleri – *her ne kadar kaliteli sayfalar olmasa da bu anketler mutlaka işaretlenmiş olurdu* – bilmemek imkânsızdı. Bu anketlerle sıradan evli insanların bile haftada iki defa seks yaptığı sonucuna varılırdı. Haftada iki kere mi? Sonra geçen yılların ardından bu anketlerdeki cevapların, yorgun ve evli çiftlerin uğraşması gereken onca sorumluluk yüzünden iki haftada bir seks yaptıkları gerçeğini utançlarından söyleyememelerinden dolayı farklı bir sonuç doğurduğu anlaşılmıştı.

Haftada iki kere mi? Tamamen saçmalıktı. Geri yetersiz değildi ama dünyada az miktarda kalan dürüst insanlardan biriydi.

Zavallı Bob! Aslında problem Geri kadar zeki olmadığından kaynaklanıyordu. Bob, "Gazeteyi bana verir misin?" dediği anda sıkıntı başlardı. Çünkü Bob, konuyla alakalı sayfalara baktıktan sonra, Geri'nin görüp de bir şeyleri anlaması uğruna, bu tarz anketlerin bulunduğu sayfayı gösterircesine gazeteyi, sehpanın üzerine bırakır giderdi. Eğer Geri bunu görmezden gelirse – *ki genellikle öyle olurdu* – bu sefer gazeteyi alıp mutfak tezgâhının üzerine bırakırdı. Ama ne yazık ki Geri en sonunda bu gazeteyi eline aldığında yerdeki nemlenmeyi engellemek için çamaşır makinesinin altına koymak için kullanırdı.

Bunun üzerine bütün hafta boyunca Bob'un alıngan

bakışlarını devam ettirmesi bazen Geri'nin tepesini attırırdı. Bazen salı ya da çarşamba gecelerinden birinde, üzerindeki seks geceliğini bir anda çıkarıp fırlatır sonra da Bob'a dönüp bağıra çağıra, "Eğer senden başka herkesin bir hafta içinde daha çok seviştiğini düşünüyorsan, orada bekleme de bir an önce sevişmeye başlayalım," derdi.

Son yıllarda artık konuşmadan anlaşır olmuşlardı. Özellikle hafta sonuna denk gelmesi koşuluyla, eğer ertesi sabah işe gidilmeyecekse ya da çocuklara okulda yemeleri için beslenme çantası hazırlanmayacaksa haftada bir kere seks yapıyorlardı.

Ancak bu anlaşma pek de düzenli bir şekilde işlemiyordu. Çünkü Geri'nin gece nöbetlerinin olması bir yana Bob da bazı cumartesileri işe gitmek zorunda kalıyordu (Bob'un bu durumu son zamanlarda fazlalaşmıştı). Ayrıca bunlar olmadığındaysa ya çocuklar hastalanıyor ya da uğraşılması gereken başka bir iş çıkıyordu.

Bu gece cumartesi gecesiydi. Bilindiği üzere onların seks geceleriydi!

Geri'nin gece nöbeti yoktu ve Bob da işe gitmek zorunda kalmamıştı. Şu an için tek engel masada oturup üçüncü fincan çayını içen Nicola'ydı.

"Günbatımı kırmızısı ile parlak pembe arasında kaldım. Sen ne düşünüyorsun Geri?"

Bunlar yeni ve gösterişli birer elbisenin ya da ev için alınacak yeni bir abajurun renkleri değildi. Nicola'nın, Fintan'ın mezarının anma taşı için öne sürdüğü seçeneklerdi.

En azından uğraşacak bir şeyler bulmuştu. Şimdiye kadar zavallı Fintan'ın mezar taşının olmaması Nicola için çok acı bir durumdu. Neredeyse yirmi ay geçmişti. Ayrıca mart ayında yağan şiddetli yağmurlardan sonra, onun mezarının yerini bulmak çok zor olmuştu.

"Kırmızı olan oldukça göz alıcı duruyor. Bence bu Fintan'ın kişiliğine daha çok uyuyor. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

Geri içten içe gri renginin bu duruma daha uygun olduğunu düşünse de Nicola'nın keyfinin kaçmaması için öyle söylemişti.

Nicola endişe içerisinde dudaklarını ısırarak, "Ben sadece karar veremiyorum. Sonuçta bu şeye hayatımın geri kalan kısmı boyunca bakmak zorunda kalacağım."

Geri, ona imalı bir şekilde bakarak, "Tam olarak mezarın başında ne kadar zaman harcamayı düşünüyorsun?" dedi.

Aslında bu cümleyi biraz şakayla karışık söylemişti. Ama Nicola bunu dikkate alarak parmaklarını saymaya başladı ve "Pekâlâ... Pazarları kiliseden sonra ve Derek'in ona futbol skorlarını söylemesi için çarşamba geceleri gideceğiz. Hatta pazartesi günü yüzmeden sonra eve dönerken ansızın da ziyarete gidebiliriz," dedi.

Acaba ciddi miydi?

"Yani haftada üç kere mi gideceksin?"

Nicola ısrarla, "Bu her şeyden çok Derek'in hatırı için," diye cevapladı.

Sana yalvarıyorum Tanrım! Ne olur birileri bu kızı körkütük sarhoş olması için dışarı çıkarsın. Çünkü etrafında sürüklenen şişko bir çocukla beraber ve üzerindeki siyah elbiseleriyle mezarlıklarda dolanan bir cadıya benziyor. Bu konuda anneleri Geri ve Emma'yı cesaretlendirirdi. Çünkü kendisi iki kadeh tatlı şaraptan sonra uyuyakalırdı.

Emma bu konuyla ilgili olarak her zaman çılgın bir ses tonuyla, telefonda, "Bar mı? Ben mi? Bu gece mi?!" derdi.

Bob ise Geri'nin kulağına bunların bahane olduğunu fısıldardı. Emma'nın, üç tane bebekle uğraşmak zorunda olmanın hıncını herkesten çıkardığını düşünürdü.

Geri sabırsızlıkla, "Hadi birini seçelim," dedi. Bir saattir aynı sayfaya bakıp duruyorlardı. Daha broşürde bakmaları gereken beş sayfa daha vardı.

Ama Nicola broşüre olan ilgisini kaybetmişti:

"Derek bu sene tatile gidip gitmeyeceğimizi soruyor."

Geçen sene gitmemişlerdi. Nicola'nın bunun üstesinden gelecek hali yoktu. Bunun yerine Geri, Bob ve çocukların West Cork'da ki tatillerine bir hafta sonu katılmışlardı. Altı gün içerisinde de tatilden geri dönmek durumunda kalmışlardı. Geri de tatilden erken dönmelerinin nedenini herkese "havalar serindi" diye açıklamıştı.

"Bence tatile gitmelisin. Eminim güneşin altında harika vakit geçireceksin."

"Bilemiyorum. Belki de Derek ve ben iki haftalığına Mayarko'da dolaşabiliriz. Sence ne yapmalıyız?"

"Yüzmek, güneşlenmek... Herkes tatilde ne yapıyorsa onu yapmalısın."

Nicola avutulmamış gözlerle bakarak, "Peki ya sen bu sene ne yapacağını biliyor musun?" dedi.

Geri ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ailecek iki haftalığına güneye gidip, oradaki bungalov evlerde tatil yapmayı planlıyorlardı. Hatta Geri, geçen hafta rezervasyon yaptırmayı bile düşünmüştü. Çocuklar ise bu tatilden paçayı sıyırmak için çoktan karşı çıkmaya bile başlamışlardı.

Geri, "İşte her zaman ki şeyler," diye cevapladı.

"Düşünüyordum da bu sene de beraber tatile gitsek güzel olmaz mıydı?"

"Bungalovların oldukça küçük olduğunu sanıyorum... Ayrıca Bob sadece dördümüz için bir sürü günlük seyahat düşünüyor..." Söylediği bu küçük yalandan dolayı, Geri'nin yüzü kızarmaya başlamıştı bile.

Nicola hızla, "Özür dilerim. Muhtemelen Bob zorla tatilinize katılmaya çalışmamı istemiyordur," dedi.

Geri aşırı bir şekilde tepki göstererek, "Hayır! Hayır, hiç de önemli bir şey değil," diye bağırarak konuştu. "Bu sadece... Bilirsin işte... Onunla konuşacağım."

Seni ödlek şey! Geri kendisine çok öfkelenmişti. Niçin ailecek zaman geçirmeye ihtiyaçları olduğunu söyleyememişti? Şimdi Bob'un öfkesine katlanmak zorunda kalacaktı.

Nicola etrafına dikkatlice bakarak, "Bu arada o nerede?" diye sordu. Genellikle Bob'un eve dönüşü onların ardı ardına çay içmelerine son verirdi.

İyi bir soruydu. Bob saat üç gibi, alet çantasında kalmadığı için ölüm kalım meselesi haline getirdiği vida somunlarından almak amacıyla "kendin yap" dükkânlarından birine gitmişti. Ayrıca Nicola gelmeden önce, onların broşürden mezar taşı seçeceklerini bilmesine rağmen, hiçbir bahane öne sürmemişti.

Geri bu duruma birazcık öfkelendi. Bob bütün hafta Fintan'ın mezar taşı haricinde hiçbir şey sormamıştı. Geri'nin bir mezar taşını diğerlerinden ayıramayacağını biliyordu. Ayrıca bir kereliğine de olsa misafir geldiğinde hiç mi ortalarda görünmeyecekti?

Nicola, "Üç saattir ortalarda yok. Umarım başına bir iş gelmemiştir," dedi.

O her zaman her şeyin daha kötüsünü hayal ederdi. Onun aniden gelen ölüm düşünceleri olmadan, on dakikalığına bir yere gidemezdiniz.

Geri, umursamaz bir şekilde, "Sanmam," dedi.

"Yine de onu aramalısın."

Geri istifini bozmadan onu aradı ama ulaşamadı.

"Muhtemelen araba sürüyor olmalı."

Davey ve Susan, fırındaki akşam yemeğinin evi saran kokusu üzerine harekete geçip, odalarından dışarı çıkmışlardı.

Nicola endişeli bir şekilde, "Babanız kayıp," dedi.

Susan, "Süper," diye cevapladı. Bob, Geri'nin direktifleri doğrultusunda ona yasak koyduğundan bu yana Susan, onunla konuşmuyordu. Zaten onların güvenlerini geri kazanana kadar da kapıdan dışarı adım atmayacaktı. Bu şeylerin hepsi Leo Ryan'ın yüzündendi.

Bob o sırada içeri girmişti ve Susan'a dönerek, "Buna inanamıyorum!" dedi. Kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam eden Bob, "İnan ki bu tarz şeyler seni incittiğinden daha fazla bizi üzüyor," dedi.

"Leo Ryan'la mutlu olmak istiyorsan beni durdurman lazım!" diyerek Susanı kızdırmaya devam etti.

"Onunla ne problemin var?"

"Dur bir bakalım... Sahip olduğu bir işi yok. Kapüşonlu garip kıyafetler giyiyor. Benim düşünceme göre trafiğe çıkabilir nitelikte olmamasına rağmen araba kullanıyor. Ayrıca ön tekerlekleri bana biraz aşınmış gibi geldi. Bir de eminim ki modifiye ettirdiği egzozu yasal değil." Bob konuyu değiştirene kadar gayet iyi gidiyordu.

Geri, annelik içgüdüsüyle, "Sen sadece on altı yaşındasın Susan," dedi. "Ayrıca seneye girmen gereken bir sınav var. Biriyle aşk ilişkisi yaşamak için fazla küçüksün. Hem de kaba görünümlü biriyle... Ayrıca o senin için fazla büyük."

"O sadece yirmi yaşında."

"Bu da aranızda dört yıl var demek küçük hanım."

Susan, Geri'ye baktı ve açıkça, "Sen çok eski kafalısın. Hatta sana söyleyecek bir şey bulamıyorum," dedi.

Belki de Geri eski kafalıydı. Çünkü o, on altı yaşında bir kız çocuğunun böylesine çılgın olabileceğini ve ailesinin onaylamadığı bir ilişki yaşayabileceğini aklına bile getiremiyordu.

Geri daha sonradan Bob'a, "Onun yaptıkları hep bir şeylere karşı çıkmak adına," demişti.

Bob, heyecanlı bir şekilde, "Tamam işte! Biz de onun gibi ayak diremeli, bundan sonra onunla ilgili şeyler hakkında aldığımız kararlardan hiçbir şekilde taviz vermemeliyiz," demişti.

"Ona karşı çıkacağı bir şeyler yapmasını söyle."

Geri bu konuyu birazcık düşündü. "Umarım haklı çıkarsın," dedi.

"Yani şimdi onun Leo Ryan'la buluşmasına izin mi vereceğiz?"

Bob ön kapıdan içeri girdiğinde bir kolunun altında "Kendin Yap" dükkânından aldığı bir sürü malzeme, diğer kolunun altında da buz gibi bir şişe beyaz şarap tutuyordu.

Herkese gayet normal bir şekilde baktı; insanları endişelendirdiğinin farkında bile değildi.

"Üzgünüm geciktim. Sana da en sevdiğin şarabı getirdim."

Bob, şarabı Geri'nin eline verdi. Gerçekten de onun en sevdiği şaraptı bu. Bob etrafına, kendisiyle gurur duyduğunu belli edermişçesine bakıyordu.

Geri, "Teşekkür ederim," dedi. Oldukça şaşkın görünmesine rağmen bu jestten memnun kaldığı da her halinden belliydi.

Susan yemek odasının içinde tepinmeden önce onları azarlayarak, "Yemek yemeyecek miyiz?" dedi.

O gece yatak odasındayken Bob hazırladığı akşam yemeğinden dolayı Geri'ye teşekkür etti.

Bunun üzerine Geri, "Bütün bu iltifatlar da ne demek oluyor?" diye sordu.

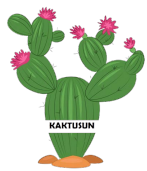
Bob biraz darılmıştı. "Ortada sadece bir iltifat var," dedi. "Ama bundan hoşlanmadıysan..."

Geri, Bob'un sözünü keserek, "Hoşlandım. Ayrıca Fintan'ın mezar taşı konusunda Nicola'ya yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Bob yemek masasındayken Nicola'ya çok kibar davranmıştı ve neredeyse iki saat boyunca, onunla Fintan'ın mezar taşı hakkında konuşmuştu. Nicola geç saate kadar onlarda kalmıştı ve eve yarı sarhoş bir şekilde dönmüştü. Bir yandan da oldukça huzurlu görünüyordu.

Bob, erkeksi bir tavırla, "Hey, hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdi ve Geri'yi öptü. Geri ışığı kapatmak için döndüğü sırada Bob'un bir anda uyuyakaldığını fark etti. Günlerden cumartesiydi, Geri'nin üzerinde seks geceliği vardı ama Bob sevişmek istememişti…

Dokuz

Bob, Debs'in Noel partisine gelecekti. Debs bunun için Bob'a fazlasıyla yalvarmıştı.

"Biz pek fazla dışarıya çıkmıyoruz," diye de şikâyet etmişti. Debs bunun haksızlık olduğunu düşünüyordu. Gerçekten de onlar çok nadir bir şekilde dışarı çıkıp eğlenirlerdi. Çünkü Bob'un karısı ve çocukları vardı. Dolayısıyla bu durumu gizli tutmak gerekiyordu.

Bob, bir şeyleri gizli tutmaya çalıştığında, gözlerini kısar, etrafa masum masum bakardı. Debs, Bob'un bu bakışını, "Şişko Yalancı Bakışı" diye adlandırırdı. Bob, yalan söylemekten nefret ediyordu ama kendi hayatıyla ilgili gerçeklerle yüzleştiğinde şişko bir yalancı oluyordu.

O gerçekten de böyle bir ilişki için uygun biri değildi. Çünkü bu durum, onun üzerinde berbat bir etki yaratıyordu. Debs bazen, genelde magazin dergilerinde yer alan, karılarını aldatan kocalar ile ilgili yazı dizilerinde, Bob'un da bir takma isimle ilişkisini açıklamasını arzu ederdi.

Ama Bob, Debs ile olan ilişkisinden dolayı genellikle ter dökerdi. Sürekli endişe içerisinde telefonuna sarılır, on dakikada bir karısının aramadığından emin olurdu. Ge-

nelde karısı, onun için etli börek ayırdığını söylemek ya da eve gelirken yarım litre süt almasını hatırlatmak için arardı. Böyle zamanlarda Debs, Bob'la süt hakkında konuşarak vakitlerini boşa harcamadıkları için kendisini biraz üstün hissederdi.

Ayrıca Bob, Debs ile mesajlaşmazdı.

Bu nedenle Bob, özür diler gibi, "Seninle mesajlaşmaktan hoşlanmıyorum diye bir şey yok. Sadece sonradan onları silmeyi unuturum diye korkuyorum. Çünkü tam anlamıyla balık hafızalıyım," derdi.

Bu biraz can sıkıcıydı. Çoğu zaman ne yaptığını unutan birinin gizli bir ilişki yürüttüğünü nasıl düşünebilirlerdi ki?

Genellikle, "Ona toplantıdayım dediğimi düşünüyorum. Aman Tanrım! Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum," dedikten sonra işkence gibi dakikalar geçirir, allak bullak olurdu. Bunun üzerine karısının ona golf oynamaya gittiğini hatırlatana kadar, onunla yaptığı telefon konuşmasını ihtiyatlı bir şekilde devam ettirirdi.

"Ah, evet! Ben de şu an atış yapıyordum."

Telefonu kapattıktan sonra, Bob'un elleri suçluluk içinde titrer, kulakları kızarırdı ve Debs'e dönüp, "Bundan nefret ediyorum," diye söylenirdi.

Böyle olduğu apaçık ortadaydı. Debs, karısını aldatan diğer erkekler gibi, onun da bu aldatma işinden biraz umutsuz olduğu sonucunu çıkarmıştı. Bob için bu durumla alakalı gizli bir heyecan hissetmek ya da iki farklı ilişki yaşadığından dolayı eğlenmek söz konusu olamazdı. Onun gözleri her zaman saatteydi. Hatta bir keresinde Debs ile yatarlarken kapı çaldığında öyle çok paniklemişti ki neredeyse bir yerini incitecekti. Kapıyı çalan, yanlış yönlendirilmiş postacı bir kızdı. Bunlardan sonra korkunç bir şey atlatmış gibi yarım saat kadar daha yatağa geri uzanırdı.

Debs onun bu haline biraz kızar, biraz da gülerdi. Kapıyı çalanın kim olacağını düşünmüştü? Karısının mı?

Aslında bu şekilde Bob'un dürüst bir insan olduğu tamamen kanıtlanmış oluyordu. Bundan önce böyle bir şey yapmadığı çok belliydi. Debs o gece şefkatle, Bob'un esasen iyi bir insan olduğuna dair derin düşüncülere dalmıştı. Çünkü bütün bu endişesine rağmen Debs ile beraber oluyordu.

Debs, bir yandan da ilişkisinin etrafında dolaşan bu gizem ve entrika havasından da oldukça hoşlanıyordu. Bu düşünceleri muhtemelen onu Dallas programındaki Kristen kadar kötü bir insan yapıyordu.

Ama Debs bu konuyla ilgili hiçbir şey yapamazdı. Ofiste çalışırken, gizlice Bob'un yanına kaçmadan önce lavaboya girer ve rujunu tazelerdi. Aynanın karşısında ruj sürerken içi, tarifi zor duygularla dolardı. Gerçekten de evli bir adamla görüşmenin, fatura şubesinde çalışan Keith ile görüşmekten daha heyecan verici olduğu inkâr edilemezdi.

Debs bir gece, iki kadeh şarap içtikten sonra, "Benim için kendini tehlikeye attığına inanamıyorum," diye fısıldadı.

Bob, Debs'e dikkatlice baktı ve "Öyle mi?" dedi.

"Yani demek istediğim benim için risk alıyor olman." Bob, yirmi yılı aşkın bir sürede kurduğu hayatını Debs için tehlikeye atmıştı. Ama sürekli eve erken gitmeye çalıştığından çok riskli bir şey yaptığını düşünmüyordu. Aptal kız! Bob'un ne kadar da panik birisi olduğunu unutmuştu herhalde. Bu konularda ağzını kapalı tutmayı öğrenmeliydi.

Çoğu zaman bu yaşadıkları şey oldukça harikaydı. Bir dahaki buluşmayı ya da bir dahaki telefon görüşmesini beklerken çocuk gibi davranırlardı. Bir arada oldukları her anı gülerek, eğlenerek ya da sevişerek geçirirlerdi.

Bob bir keresinde cumartesi günü beraber yattıkları bir anda, "Bütün gün burada seninle kalmayı seviyorum," demişti. Birlikte geçirdikleri zamanlar nadiren uzun sürebiliyordu. Çünkü Bob, bunun için annesini ziyaret ettiğine ya da nalbura gittiğine dair bahaneler uydurmak zorundaydı.

Debs, Bob'un söylediğini, "Ben de," diyerek onaylamıştı. Kafasını onun omuzlarına yaslamış, parmaklarıyla çenesini okşayarak, "Hadi kaçalım," diye konuşmaya devam etmişti. Bob da Debs'in şakasını bozmayarak, "Nereye gideceğiz? Cork'a mı?" demişti.

"Cork mu? Aman Tanrım! Başka bir yer hayal edemedin mi?"

Bob, Debs'in sorusuna gülerek, "Karaip Adaları'na ne dersin?" diye farklı bir öneride bulunmuştu.

"Çok turistik."

"Daha önce detaycı biri olduğunu fark etmemiştim."

"Bozulmamış bir yere gitmek isterdim. Güney Amerika gibi..."

Debs konuşurken deneyimli bir gezgin gibi davranmıştı. Bunun üzerine Bob da, "Daha önce hangi bölgesinde bulundun?" diye sormuştu. Debs daha önceden bulunduğu en uzak yerin tatil için gittiği Mayorka olduğunu söylememişti. Seyahat etmek, onun "yapılacaklar listesi"ne yazdığı başka bir konuydu. Debs daha önce Güney Amerika'da bulunmamıştı.

"Tamam. Tamam. Beni zorladın. Hadi senin dediğini yapalım."

" O zaman bugün uçak için rezervasyon yaptırıyorum."

"Rezervasyonu birinci sınıftan yaptır da keyifli bir yolculuk olsun."

Tabii bunların hepsi birer fanteziydi. Ama bazı günler

Bob'un karısı, midesinden rahatsızlandığında bütün hafta boyunca görüşemiyorlardı. İşte böyle zamanlarda Debs gerçekten de Peru'ya kaçacaklarmış gibi yapardı. Sadece ikisi...

Bu arada onlar zamanlarının büyük bir kısmını Debs'in dairesinde geçirirlerdi. Onun yatak odası artık özel bir yer olmuştu. Debs derinlemesine bir bahar temizliği yapmıştı. Hatta onların en önemli buluşma yeri olan yatağı için yeni ve seksi örtüler almıştı. Debs'in, onun için küçük mutfağında yemek hazırlaması, sıcacık bir ev ortamı yaratması, Debs'in kendisini gizliden gizliye Bob'la evlilermiş gibi hissetmesine neden olurdu. Sevişmeye başlamadan önce bunları yaşamaları, Debs için oldukça eğlenceli olmaya başlamıştı. Onu sürekli omletle besliyordu. Bob bu durumdan bıkmış olsa bile hiç şikâyet etmezdi.

Bob ilgiyi severdi. Gerçi kim ilgi görmek istemezdi ki? Ama Bob biraz ilgisiz kalmış gibiydi. Çünkü kapıdan içeri girdiğinde Debs'in ona hoş geldin diye gülümseyişleri, neşelenmesine yeterdi. Debs'in sürekli övgüler yağdırması, ona iyi gelirdi.

Debs, şakayla karışık, "Bu gece fazlasıyla hükmedici bir halin var," dedi.

Bob kendi haline çok şaşırmıştı. "Biliyorum," diye cevapladı.

Çünkü Bob Debs'in yaptığı omleti bir çırpıda midesine indirmişti ve Debs'i hızlıca yatağa sürüklemişti. Bulaşıklar kimin umurundaydı?

Debs o an, Bob'un evdeyken kendisini böyle hissetmediğini anlamıştı. Bunun üzerine kendisini bir kere daha üstün görmüştü. Debs'in yanlış yaptığı inkâr edilemezdi ama bir yandan da Bob'un, kendisini en azından haftada iki kere bu şekilde mutlu hissetmesinde bir problem yoktu.

Salı ve cumaları artık onların günleriydi. Bob arabasını apartmanın arkasına park ederdi ve sonra da evin kapısını tüm dünyaya kapatırlardı.

Debs bir gece, "Dışarıya çıkacak mıyız?" diye sordu.

Bob, gözlerini yukarı dikerek, "Dışarı mı?" diye cevapladı.

"Evet, bir bara ya da restorana belki..."

"Ama ben daha yeni geldim."

"Biliyorum ama dürüst olmak gerekirse eğer bir omlet daha yaparsam..."

"Ben yaparım."

"Köşedeki restoranın aşçısının da yapmasını isteyebiliriz."

Bob bunun üzerine isteksiz isteksiz bakmıştı.

"Pekâlâ, oradaki aşçı hiçbir zaman Michelin yıldızlarından kazanmamış olabilir ama peynirli makarnası yenilebilir durumda ve şimdiye kadar sipariş ettiklerimden hiç de saç çıkmadı. Neden oraya gidip de bir şeyler yemiyoruz ki?"

Bob, "Eğer kimse yemek pişirmiyorsa..." derken, Debs onun konuşmasını yarıda keserek, "Bu yemek pişirmekle alakalı değil, bu normal insanlar gibi dışarı çıkmakla alakalı," dedi. Derin bir sessizlik olmuştu.

Aslında Debs, onu insanlara göstermek için can atıyordu. İnsanların Debs'in bir ilişkiye dâhil olduğunu bilmelerini istiyordu. Hatta Mario'nun restoranındaki bu insanlardan çoğunu tanımasa bile olurdu.

Debs sonunda listesine yazdığı şeylerden birini başarabilmişti.

"Buralarda kimse senin kim olduğunu ayırt edemez."

Bob, "Dışarı çıkmak istememem bununla alakalı değil," dedi. Biraz düşündükten sonra, "Pekâlâ, bununla alakalı," diye konuşmasına devam etti.

Debs, "Birileri görse bile, sadece bir tabak makarna yiyor olacağız hepsi bu," diye ekledi.

"Peki evimden kilometrelerce uzakta, karanlık bir köşede genç bir bayanla makarna yemenin masum açıklaması ne olabilir?" dedi.

"Karanlık bir köşede oturmayacağız. Pencerenin önünde, parlak ışıkların altında olacağız. Lütfen..."

Bob'un bunu istemediği her halinden belliydi. Debs kendi kendine bunun önemli olmadığını düşündü. Önemli olan, onunla beraber olmaktı, değil mi?

Debs kısa bir süreliğine vahşi bir şekilde, sağa sola dağılmış tencereleri, tavaları ve Bob'un omletini kasıtlı olarak kötü yaptığını düşündü...

Bir hafta sonra Bob geldiğinde, Debs bir şeylerin garip olduğunu hissetti. Bob'un yüz ifadesinden, onun aklını kurcalayan bir şeylerin olduğunu anlardı.

Debs, "Ne oldu?" dedi. Her an bir kıyamet kopacakmış gibi hissediyordu. "Karın en sonunda öğrendi mi?"

"Hafta sonu ne yapacaksın?

Hiçbir şey yapmayacaktı. Evin içerisinde bir oraya bir buraya oturacak, fazla yememeye çalışacak, belki de koleksiyonunu büyütmek için yeni bir sutyen daha alacaktı.

"Neden sordun?"

O sırada uçak biletlerini elinde tutmaktaydı:

"Benimle Paris'e gelir misin?"

Debs'in dili tutulmuştu. Güçlükle, "Paris mi?" dedi.

Bob bir satış konferansına katılmak zorundaydı. Koca bir hafta sonunu, hem de Bob'un, karısının gece nöbeti bitmeden evde olmak için sabahın yedisinde kaçıp gitmesi gerekmeden beraber geçirebilirlerdi. Ayrıca dünyanın en romantik şehri Paris'te...

Bob, "Ancak bütün gün çalışmak zorunda olacağım," diye uyardı.

Debs'in umurunda değildi. Bob çalışırken, o da şehri keşfe çıkabilirdi. Daha sonra filmlerdeki âşıklar gibi akşam yemeği için buluşabilirler, hava karardığında sokaklarda el ele gezintiyi çıkabilirlerdi. İnanılmaz bir şekilde romantik olurdu.

Debs, "Harika!" diye bağırdı ve Bob'un boynuna sarıldı.

Bunun üzerine Bob, mütevazı bir ses tonuyla, "Mario'nun restoranından daha iyi herhalde ha?" dedi.

Buralardan uzakta, ahlaksız bir hafta sonu geçireceklerdi. Debs böylesini daha önce hiç yaşamamıştı. Fevkalade olacağa benziyordu.

Yalnız Bob'un gerginliği gibi küçük bir problemleri vardı. Gidecekleri gün yaklaştıkça, Bob daha da endişeleniyordu.

"Herkese ayrı bir otelde kalacağımı söyleyeceğim ve George neden böyle yaptığımı merak edecektir. Ayrıca Geri bana ulaşmak için George'u ararsa ve ona söylediğim yerde olmadığımı fark ederse ne yaparım?"

"George'a özel bir işin olduğunu söyle. Hem eşin sana ulaşmak isterse seni kendi cep telefonundan aramaz mı?"

"O kadar kolay değil." Bob fazlasıyla gergin ve saldırgan görünüyordu. Debs, Bob'la fikir uyuşmazlığına düşmemesi gerektiğini yeni yeni öğreniyordu. Daha yumuşak bir şekilde ortada buluşabilmeleri için Debs onu desteklemeliydi, tatlı dille ikna etmeliydi ve ona kendi sonuçlarını ortaya dökmesi için izin vermeliydi.

"Bunlar sana fazla geliyorsa, belki de bu işten vazgeçmeliyiz."

Debs'in bu konu hakkındaki kuşkusu onun fikrini değiştirmesi için yeterliydi.

"Ama bu senin için hiç de adil değil. Biz normal çiftlerin yaptığı hiçbir şeyi yapamıyoruz. Gideceğiz."

En sonunda gittiler. Tam bir felaketti. Paris'e yolculukları aynı uçakta olsa da Bob, George ile birlikte yan yana giderken, Debs arkada yalnız başına gitmek zorunda kalmıştı. Ayrıca Bob'un konferansı iki gece boyunca sürdüğünden baş başa yemek yeme fırsatını da kaçırmışlardı. Kaldıkları küçük pansiyonu işleten Fransız kadın, onların ne yaptığını kesinlikle anlamıştı. Bu yüzden, sabah kahvaltılarında Debs'e kötü kötü bakar olmuştu. Bir de Bob çok yorgundu.

Daha sonra cumartesi gecesi sadece ilham veren Fransız sevişmesiyle ilgilenmişlerdi. Fazlasıyla romantiktiler. Bob, "Niçin seni görmeme izin vermiyorsun?" demişti.

Debs küçük bir kahkaha atarak, "Zaten şu an beni görüyorsun," diye cevap vermişti.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Çıplak olarak yani..."

Debs birdenbire donakalmıştı. Bob'un şimdiye kadar onun neden ısrarla karanlıkta sevişmek istediğini henüz fark etmediğini düşünmüştü. Çünkü Debs fazla kiloları belli olmasın diye, Bob genellikle banyodayken yatağın içine dalardı.

Debs, "Ben rahibe bir kızım," diyerek şaka yapmıştı. "Sevişmekle alakalı ne kadar çok engelim olduğuna inanamazsın."

Debs, alay konusu olacağını bildiğinden çürümüş kabaetlerini ve kalçasını, odanın içinde çıplak bir halde dolaşarak kesinlikle gösteremezdi.

"Bana hiç de sevişmekle ilgili engellerin varmış gibi gelmedi."

Bunun üzerine Debs çok fazla utanmıştı.

Ama Bob'un dediği gerçekti. Debs karanlığın örttüğü bir gecede yorganın altına girdiğinde bütün utangaçlığın-

dan sıyrılırdı. Hatta rahibeden ziyade ateşli olarak tanımlanması daha yerinde olurdu.

Bob, onun kaçmasını engellemek için ikna etmeye çalışır bir ses tonuyla, "Sakın banyoya kaçma," demişti. Odadaki perdeler, annesinin diktiği perdelerin kumaşından değildi. Sokak lambalarının ışıltısı içeriyi aydınlatıyordu. Ayrıca perdelerin işçiliği de çok kötüydü.

Debs, söz verircesine, "Bir dakikaya kadar döneceğim," demişti. Ama Bob durmamıştı. Onun elinden tutarak kendisine çekmiş ve elbisesinin fermuarını açmaya başlamıştı.

"Bob..."

"Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum."

"Şu yaptığın şeyi keser misin?" Debs'in sesi odanın içerisinde çınlamıştı.

Bob elini hızla çekti. "Özür dilerim," diye cevap vermişti. Debs ses tonunu biraz daha düşürerek, "Hayır, ben özür dilerim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, hepsi bu," demişti.

"Tabii ki. Problem değil."

Böylece Debs kendi elleriyle geceyi berbat etmişti. Hatta en çok istediği şey olduğu halde... Bunun üzerine geceyi telafi etmek için, yatakta uzanan Bob'un yanına sokulmuş ve uzun bir süre kollarının altında kalmıştı.

Bunların hepsi Debs'in hatasıydı. Yemek konusunda kontrolünü kaybetmemiş olsaydı, şimdi ince ve şirin bir kız olarak Bob'un karşısına çıkabilir, Bob'un istediği şekilde karşısında soyunabilirdi.

Artık Debs daha fazla çaba sarf etmeliydi. Çünkü muhteşem bir adam onun için can atıyordu. O ve onun pelteleşmiş etleri her şeyi mahvetmişti.

Debs o gece yatağa girdiğinde kilo vermek adına ciddi

bir karar aldı. Artık fazla kiloları kendinden uzakta tutacaktı.

Dublin'e geri döndükleri için çok mutlu olmuşlardı. Paris'ten döndüklerinden bu yana ikisi de dışarı çıkmak istememişti. Ama en sonunda Debs'in doğum günü için Mario'nun restoranına gitmişlerdi. O artık yirmi üç yaşına girmişti ve Bob onun için, içerisine pırlantaların döşeli olduğu altından bir kolye almıştı.

Debs'in gözleri parlıyordu. Daha önce kimse ona böyle pahalı bir hediye almamıştı.

"Teşekkür ederim."

"Sen buna layıksın."

Debs'in kalbi heyecandan dışarı çıkacak gibiydi.

Bob ısrarla, "Yani demek istediğim..." diyerek sözlerine devam etti, "Seni seviyorum Debs." Utanmış görünüyordu.

O akşam yemekte deli gibi şarap içmişlerdi. Debs de Bob'un söylediklerinin muhtemelen fazla içkiden olduğunu düşünmüştü. Ama yine de duydukları karşısında hâlâ tir tir titriyordu. Daha önce kimse onu sevdiğini ima etmemişti.

Debs, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve gecenin geri kalan kısmı boyunca el ele tutuşmaya devam ettiler.

Noel partisinin zamanı gelene kadar her şey güzeldi.

"Paris seyahatinin felaket geçmesi, bir daha asla dışarı çıkmayacağımız anlamına gelmemeli."

"Ama o parti halka açık bir organizasyon. Orada otelden birileri ile karşılaşabilirim."

"Evet, ama bunun olma ihtimali nedir ki?"

"Bir insanla bile karşılaşmamız, her şeyin bitmesi demek. Bunu daha önce hiç düşündün mü?"

Debs'in bu konuda ısrar etmesi her şeyi mahvedebilir-

di ama iş arkadaşlarının önünde Bob ile gösteriş yapabilecek olmanın cazibesi inanılmaz şekilde güzeldi. O geceyi Gavin ve Liam'la beraber köşede deli gibi şarap içerek ve Alex'in ortalarda dolaşıp Marty'nin başını döndürmesini izleyerek geçiremezdi.

Bob sonunda kabul etmek zorunda kaldı. Baskı altında bırakan onca konuşmayla ve Debs'ten gelen tehditkâr bir maille nasıl başa çıkabilirdi?

Debs mailinde, "Eğer kendi başıma kalacaksam muhtemelen ben de partiye katılmayacağım," diye yazmıştı.

Bob, gayet açık ve net bir ifadeyle, "Bir saat ve sonra ayrılmak zorunda kalacağım," diye cevaplamıştı.

Bir saat iş arkadaşlarına Bob'u göstermesi için yeterliydi. Debs, "Kabul," diye cevap atmıştı.

Fiona, bu ilişkiyi onaylamamıştı. Debs de ona söylediği için birazcık pişmanlık duymuştu. Fiona, Debs'i evine çağırdığında, ona, "Hayatını paylaşacak birilerini buldun mu?" diye soru sorarak, Debs'in durumunu yoklamıştı.

Debs bu sefer kendisini başarısızlığının kurbanı olarak görmemişti ve Bob'dan bahsetmişti. Onun şirin gözlerini, harika espri anlayışını ve Paris'i anlatmıştı. Biraz hava atar gibi bir hali vardı ve onu olduğundan daha romantik göstermişti.

"İnanamıyorum Debs. Senin adına çok mutlu oldum."

Gerçekten de mutlu olmuştu. Şimdi Debs'i bir başına bıraktığı için hissettiği suçluluk duygusundan kurtulabilirdi.

Debs, "Şimdi ise onu, karısından ayrılması için ikna etmem lazım," diyerek şaka yaptı. Böylece durumu normalmiş gibi gösterebileceğini ummuştu. Çünkü bu bir marifet değildi. Üstelik onlar modern, entelektüel kadınlardı. İnsanlar çoğu zaman böyle ilişkiler yaşayabilirlerdi. Bunda şaşırılacak ya da korkulacak bir durum yoktu.

Ama Fiona'nın tepkisi fazlasıyla moral bozucu olmuştu. Gerçekten de çok geri kafalıydı. Nefes nefese kalmıştı ve dehşetle bakıyordu. Debs onun gereksiz yere abarttığını düşündü.

"Debs bu konuda emin misin?" Fiona sanki Debs uçurumdan atlamaya karar vermiş gibi konuşuyordu.

"Ben de bunun kusursuz olmadığını biliyorum ama inan harika bir şey. Ve gerçekten de ne yaptığımın farkındayım."

Fiona gerçekten de Debs'in mutluluğuna karşı çocukça davranmıştı. Hem de Debs'in yıllardır inançla – *belki biraz şansla, Tanrı'nın yardımıyla ya da iyi bir diyet programıyla* – iyi bir adamla tanışacağını düşlediğini biliyordu. Şimdi ise birazcık bile sevinmemişti.

Şu an bir an önce Stevo'nun yanına gidip duyduklarını anlatmak ister gibi bir hali vardı.

Daha sonra aralarında Debs'le ilgili ciddi derecede konuşmuş olacaklar ki bir dahaki akşam beraberce Debs'in evine gelerek onu kendi mutfağında sıkıştırıp, bir ton nasihatte bulunmuşlardı.

Stevo, "Bu arada kim bu adam?" diye sormuştu. Öyle bir tavrı vardı ki sanki Bob'u köşede sıkıştırıp pataklayacak gibiydi.

Debs, "İşsiz, boş gezen, aylak adamın biri. Ama altın madalyası olduğu için kadınlar peşinden koşuyor. Ayrıca çocukları da var ama onları kabul etmiyor. Dolayısıyla nafakalarını da ödemeyi reddediyor," diye cevapladı.

Stevo, Debs'in bu yaklaşımına gülmemişti.

"Umarım seni başka bir şekilde kandırmıyordur."

Bu arada Stevo ne biliyordu ki? En iyi arkadaşıyla nişanlıydı ve sarpa saran evlilik planları yapıyordu. Fiona'yı ondan çalmış, koca bir daireyle tek başına uğraşmasına neden olmuş bu adam, şimdi onu köşeye çekmiş, "Kendin

için daha iyisini yap" ya da "Onun senden faydalanmasına izin verme" gibi direktifler veriyordu.

Fiona ve Stevo daha Bob'la tanışmadan onun hakkında karar vermişlerdi.

Fiona, "Biz sadece senin incinmeni istemiyoruz," dedi.

Aman ne güzel! Debs tabii ki Fiona'nın endişesini görebilmişti. Ne olursa olsun, Bob'un onu kasten incitmeyeceğini anlamaları gerekirdi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Fiona aceleyle, "Bunu biliyoruz," diye cevap verdi. Hatta Stevo'yla göz göze gelerek bu düşüncesinin, Stevo için de geçerli olduğunu belirtmişti. Aman Tanrım! Onca zamandan sonra Debs yine o aptalca diyaloglardan birini yaşamıştı.

Bütün bunlardan sonra Fiona ile arasındaki şeylerin yine değişmediğini ve hâlâ aynı garipliğini koruduğunu anladı. Ne kadar da utanç vericiydi. Hâlbuki onunla Bob hakkındaki sırrını paylaşmıştı. Aralarındaki ilişkinin daha da iyiye gitmesi gerekirdi. Hem onlar her zaman erkekler hakkında konuşurlardı. Küçük Stevo bunu bilmese de ilişkilerinin başındayken, aralarında onunla ilgili derinlemesine tartışmalar yapmışlardı.

Fiona, Debs'e, "Ben sadece uzunlukta alakalı şeylerden endişe ediyorum. Stevo benden beş santim kısa," demişti.

Normal şartlarda, yeni bir erkek bulduklarında, hemen eve gelinir, köşeden iki şişe beyaz şarap ve cips alındıktan sonra, bu yeni adam, hakkındaki bütün detaylar öğrenilene kadar konuşurlardı. Ayrıca birbirlerinin fikirlerine saygı duyarlardı.

Fiona bir keresinde eve, hayır mağazasından aldığı, eski basım, aşk ve seks konulu bir yığın roman getirmişti ve bütün kış bunları okuyup, deli gibi gülüp eğlenmişlerdi.

Ayrıca aralarında zavallı ve masum erkekler ile ilgili ince eleyip sık dokudukları bir çalışma yapmışlardı. Onları derecelendirmişler, bu adamların kişilik özellikleri ve görünüşleriyle ilgili bir skala hazırlamış, onlara birden ona kadar değer biçmişlerdi. Neredeyse onların prospektüsünü hazırlamışlardı. Doğal olarak bakıldığında, aslında bu yaptıkları çok önemliydi. Eğer karşılarına çıkan adam her işin üstesinden gelebilen biriyse, onun statüsünü hemen en iyiler arasına yükseltiyorlardı. Bir de bu adamın arabası ve geleceğe dair emeklilik planları varsa, astronomik puanlar verdikleri de oluyordu.

Debs, Stevo konusunda hayrete düşmüş ve Fiona'ya, "O kendi evine sahip," demişti. Daha önce ikisi de böyle bir adamla beraber olmamışlardı. Hatta Fiona'nın bundan önceki erkek arkadaşının dişleri bile kendisine ait değildi. Onları bir kavgada kaybetmişti.

Aralarındaki bütün bu konuşmalar sabahlara kadar sürerdi. Daha sonra ikisinden biri özel İrlanda hamuru ve bir kavanoz özel İtalyan makarna sosu ile pizza yapmaya çalışırdı. Onca yemekten, içkiden ve konuştukları zırvalıktan sonra yatağın üzerinde mayışıp kalırlardı.

Ama şu an Bob ile ilgili olarak, geçmişte yaptıkları keyifli dedikodulardan yapmamışlardı. Bununla beraber Fiona, Bob'un ismini ağzına alırken yüzünü buruşturuyordu. Debs buna inanamıyordu. Geçmişte yaptıkları şeyleri hatırlatmasına rağmen – *hatta Dublin'e gelen günübirlikçi İspanyol denizcilerle bile vakit geçirmişlerdi* – sanki aşırı namuslu biriymiş gibi taraf değiştirmişti. Debs'in evli bir erkekle takılması sorun olmuştu. İnanılmaz bir şey!

Debs bu konuda üzgün olsa da Fiona'nın onunla alışveriş merkezine gelmesini istedi. Debs, alışveriş merkezinin gece elbiseleri satan kısmında, Noel partisi için bir şeyler denemeye çalışıyordu. Kuşkusuz aradığı kıyafet onu daha

ince gösterebilecek bir şey olmalıydı. Soyunma kabininde kocaman göğüslerini koltuk altlarına sıkıştırmaya çalışırken, Fiona perdenin arkasından, "Hiç onun karısını düşündün mü?" dedi.

Debs bir anda donakalmıştı. Ne kadar da aşağılık bir durumdu.

Kekeleyerek, "Tabii düşündüm," diye cevap verdi.

Bu bir yalandı. Hatta Debs zamanının çoğunu sanki öyle biri yokmuş gibi davranarak harcıyordu. Özellikle de Bob'un öbür odaya geçerek karısıyla konuşmak zorunda olduğu zamanlarda... Onun ismini bile aklına getiremiyordu. Ondan, ismiyle bahsetmek yerine "eşin" diye söz etmesi daha kolay kabul edilebilirdi.

Ama Debs'in de çok iyi bildiği gibi daha önce konuşulmamış bir isim daha vardı. Evli kadınların kocalarını çalan kadınlara nasıl hitap edildiği...

Debs'in yüzü büyük bir suçluluk duygusuyla kızardı. Aynı zamanda kendisini savunmaya çalıştığından da kızgındı. Bob'un yanındayken karısını protesto edebilir, hatta karısından dolayı onunla kavga bile edebilirdi. Peki ya karısı ne yapacaktı? Bütün bu oynanan oyunun bir parçası bile değildi. Bob'un golf oynadığını düşünüyor, onu arayıp eve dönerken süt almayı unutmamasını söylüyordu.

Buna daha fazla katlanamayacaktı. Pekâlâ! Debs'in gerçekten de Bob'la beraber olması yanlıştı. Ama evli olan Bob'du. Debs değil! Kahretsin! İşte bu esnada sevgili Fiona'nın onu desteklemesi gerekiyordu. Arkadaşlıklarına ne olmuştu?

Debs öfkeyle soyunma kabininin perdesini çekti. Kımıldamasıyla beraber koltuğunun altına sıkıştırdığı göğüsleri ortaya çıkmıştı. Elbiseden dışarı taşacakmış gibi görünüyordu.

Fiona bir adım geri attı:

"Bu elbiseden pek emin değilim."

Debs, Fiona'yı suçlarcasına, "Onu tanımıyorsun," dedi. "Bob'un karısını..."

"Ben sadece fikrimi söylüyorum. Bu konuyla ilişkili başka insanlarda var. Çocuklar..."

"Onun çocukları bebek değil. Yeterince büyükler."

Debs, Fiona'ya çok sert bakıyordu.

"Böyle konuşuyorsun çünkü evlenmek üzeresin ve birilerinin ileriki zamanlarda gelip de Stevo'yu elinden alacağından korkuyorsun."

Fiona kendisiyle alay edilmiş gibi hissetti. "Hayır, korkmuyorum."

"Korkuyorsun. Daha önceden, bütün bu evlilik hazırlığının seni hasta ettiğini ve bu işin sonunda bir de boşanırsan bütün bunların seni deli edeceğini kendin söylemiştin."

Fiona, "Pekâlâ, korkuyorum," diyerek kabul etti. "Ama kimsenin Stevo'yu çalacağını düşünmüyorum," dedi.

"Bunu asla bilemezsin."

Bu biraz da olsa Fiona'yı neşelendirmişti ve aralarındaki gerilim yumuşamıştı:

"Bak Debs... Haklısın. Onun karısını tanımıyorum. Ama seni tanıyorum. Ve senin evli bir adama umudunu bağladığını görmek..."

"Umut bağlamak mı?"

"Yani bu senin için bir çeşit eğlence mi?"

"Olabilir."

Debs konuşurken sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi davranmıştı. Ama şu son bahsettikleri şeyler düşünülürse, tehlikeli sularda yüzmeye başlamışlardı. Debs daha önce böyle bir şey düşünmemişti. Hiçbir zaman düşünceleri gelecek adına olmamıştı. Kafasındakileri korkuyla geri çekti.

Debs kendi kendine bunun çok yakın olduğunu hissetti. Bir yandan da Bob ve o, birlikteyken çok eğleniyorlardı. Bir sürü gereksiz endişeyle canlarını sıkmalarına hiç gerek yoktu. Ama Fiona kuşkusuz tam kalbinden vurmayı deneyecekti.

"Senin evlenmek istediğini ve çocuklarının olduğunu düşündüm de beyaz şarap yerine, evdeki onlarca çocuk vızıltısıyla ne yapacaksın?"

Debs sabırla, "Tabii ki üstesinden geleceğim. Ama bunların hepsine daha var Fiona," dedi.

"Daha var mı? Yirmi üç yaşındasın."

Debs kendisini depresyonda hissetmeye başlamıştı. Dışarıya çıkıp Noel partisi için seksi bir elbise bakmanın, bulduğu mükemmel elbiseyle hayatındaki saygıdeğer erkeği büyüleyebileceği düşüncesinin onu mutlu edeceğini zannetmişti.

Şimdi ise Fiona, Debs'in yaşından bahsederek her şeyi mahvetmişti. Tabii Debs'in Bob ile ilgili gelecek planları kurması, salaklık etmesi anlamına gelmiyordu.

Fiona yine eski haline dönmüştü. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Parmağındaki nişan yüzüğü göz alıcı bir şekilde parlıyordu.

"Onunla beraber olarak hayatını boşa harcamamalısın Debs. Otuz dokuz yaşına geldiğinde kendi başına kalırsın."

Kırkıncı yaştan örnek veremezdi. Çünkü o yaşlara geldiğinde kadınların zaten mahvolmuş, yumurtalıklarının da bir çift erik gibi büzülmüş olacağını ve hiçbir erkeğin de kadınların başını döndüremeyeceğini bilirdi…

Son noktada otuz dokuzunda yaşlı bir kadın gibi ortada kalacağından söz etmesi, Debs'i kalbinden vurmaya yetmişti.

"Demek istediğim, karısından ayrılacağından bahsetti mi?"

Tanrı aşkına! Onlar alt tarafı bir hafta sonunu beraber içki içerek geçirmişlerdi. Daha birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı. Hatta Debs, onun beden ölçüsünü ya da reçelde meyve kabuğu sevip sevmediğini dahi bilmezdi. Ama Fiona ve Stevo onların Bob'un karısını nasıl sepetleyeceklerine ve Bob'un Debs'le olan beraberliğini nasıl devamlı bir hale getireceğine dair derin tartışmalar yaptıklarını zannediyorlardı.

Fiona durmaksızın konuşmaya devam etti. "Bu tarz adamlar ilk üç ay bu konudan bahsetmezlerse, muhtemelen, bu, karılarından hiç ayrılmayacakları anlamına gelir," dedi.

Fiona'nın bu patavatsızlığı, Debs'i dehşete düşürmüştü. Eğer Bob, onun karakterinin böyle çirkin bir şekilde ayaklar altına alındığını duysaydı sinirden küplere binerdi.

Evet, Bob şimdiye kadar karısından ayrılacağına dair hiçbir şey söylememişti. Ama bu durum, bundan sonra böyle bir niyeti olmayacağı anlamına gelmezdi. Ayrıca onlar üç ay boyunca hemen hemen hiç görüşmemiş sayılabilirlerdi. Çünkü haftanın iki günü anca bir araya gelebiliyorlardı ve bu kısıtlı zamanlarında da böyle konulardan konuşmak oldukça saçma olurdu.

Debs şu an daha iyi hissediyordu kendisini. Fiona sadece bir felaket tellalıydı o kadar! Debs, onun Stevo ile nişanlandıktan bu yana daha eleştirel bir insan olduğu sonucuna vardı. Her ilişki bir sene içerisinde evlilik ile sonuçlanmak zorunda değildi. Evlilik sürecine kadar daha uzun bir birliktelikten oluşan farklı ilişkiler olabilirdi. Hatta bazı ilişkiler, belirli bir zamandan sonra, bazı koşullara bağlı olarak evlilikle sonuçlanabilirlerdi. Ama bunların anlamı Bob'la beraber bir geleceğinin olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Debs, Fiona'nın kibirli tavrına karşı, "Bu şeylerin hep-

sini nereden biliyorsun? Yani bu söylediğin korkuların hepsini yaşıyor musun?" diye sordu.

"Ben sadece senin daha dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum. Eğer hepsi birazcık eğlence içinse, yani nerede durman gerektiğini bildiğin sürece sorun yok."

Debs tabii ki birazcık eğlence için Bob'la beraber değildi. Böyle bir şey hem kendisinin, hem de Bob'un değerini düşürürdü.

Bulduğu başka bir elbiseyi denediği esnada, Fiona'ya, "Bana, beni sevdiğini söyledi," dedi.

Fiona biraz şaşırmış görünüyordu. Bu iyiye işaretti. Çünkü muhtemelen Bob'un sadece sevişmek için onunla beraber olduğunu düşünmüştü.

"Peki ya sen onu seviyor musun?"

"Evet." Debs bunu düşünmeden cevapladığına göre gerçek olmalıydı. O da Bob'u seviyordu. Bu ilişkinin heyecanı ve şehveti, Debs'e daha önce tatmadığı tecrübeler yaşatıyordu. Bob'u düşünmeye başladığı zaman karnına ağrılar giriyor, evde karısının yanında olduğunu bildiği zamanlarda da kalbine derin bir acı saplanıyordu.

Debs fark etti ki gelecekle ilgili düşünceleri kafasından atmamasında hiçbir amaç yoktu. Kimsenin çok fazla zarar görmemesi adına buna bir son verebilirlerdi. Arkada yaralanmış bir gurur kalacak olsa dahi...

Ama şimdi durumlar biraz farklıydı. Debs ona kendini adamıştı. Bir de Fiona bunun üzerine, ilerleyen yaşını, evliliği ve çocuk sahibi olmayı hatırlatmıştı.

Debs geride kalan dört ayı değerlendirdiğinde, Bob'un karısından ne zaman ayrılacağından bahsetmesinin zamanı gelmiş olmalıydı. Ve Bob bu konuda konuşmamıştı ki bu konuda konuşmak Debs'e bağlı gibi görünüyordu.

On

Geri, başından savılması zor, oldukça derin bir şüphe içindeydi: Bir şeylerin yanlış gittiği hissi; tam olarak ne olduğunu anlamadığı bir şeyler...

Her şeyin, çok saçma olmaya başladığını düşündü. Acaba niçin her şey yanlış gitmek zorundaydı? Bob'la ya da diğer bütün insanlarla... O her zaman yaptığı gibi hafta sonları bir şeyler tamir ediyordu. Her sabah tıraş olurken aynanın karşısında, "Eğer gülümsemezsen tam anlamıyla süslenmiş sayılmazsın," diye mırıldanıyordu. Ve bir şeylerin rahatlatıcı ve normalmiş gibi görünmesi bazen Geri'yi deli ediyordu.

Geri bir şeyleri paranoya derecesinde düşünmeye başladığı için kendine kızdı. Şimdi ise bu zavallı adam tüm pazar gününü çatı katındaki eşyaların temizliği ve orasının değişmesi için hazırlık yapmakla geçiriyordu. Geri bu yeri düzenlemesi için son on yıldır Bob'a tehditler savurmuş olmasına rağmen, şimdi ise ortalarda dolaşıyordu.

Leo Ryan'la görüşmesi yasaklanmadan önce, burası Susan'ın çalışma odası olacaktı. Görünüşe göre ise artık

Susan, pek ders çalışacağa ya da ailesi ile bir daha konuşacağa benzemiyordu.

Bob, mutlu bir şekilde, "Ben uzun bir süre küs gezeceğini düşünüyorum," dedi.

Susan'ın o sırada odasından çıktığını fark eden Geri, Bob'u "Şişt," diye uyardı.

Susan ailesine kötü kötü bakarak, "Sorun yok. Benim hakkımda konuştuğunuzu biliyorum," dedi.

Geri neşeli bir şekilde, "Aslında, bizimle sinemaya gelmek isteyip istemeyeceğini merak ediyorduk. Sonrasında da pizza yerdik."

Bob bunu ilk defa duymasına rağmen onaylarcasına başını salladı.

Susan gerçekten de bir arabulucuya ihtiyacınız var dermişçesine baktı.

"Pizza alarak benimle konuşabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Hayır."

"Ben artık beş yaşında değilim."

Bob taraf değiştirerek, "Evet değil," diye araya girdi.

Geri, bunun işe yaramayacağının farkındaydı. O sadece ailece bir şeyler yapmak istemişti.

"Bak Susan, Leo Ryan hakkında küçük bir araştırma yaptım."

"Arkamdan işler mi karıştırıyorsun?"

"Sadece daha fazla bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum o kadar."

"Bana sorabilirdin. Artık benim fikrim geçerli olmuyor mu?"

Geri, Susan'ı sakinleştirmek için, "Senin onu çok iyi tanıdığından emin değilim," dedi.

Davey, mutfaktan aldığı bir tabak sosisli sandviçle geri

dönerken, laf arasında, "Aşırı hızdan dolayı üç kere ceza yemiş biri," dedi.

Geri, "Ne?" diye haykırdı. Daha önce yaptığı araştırmalarda onun on altı yaşında hiçbir belge almadan okulu bıraktığını öğrenmişti ama bu kadarı da fazlaydı.

Bob, "Yeter artık!" diye bağırdı.

"Bir daha asla onunla görüşmeyeceksin."

"Ben zaten onu görmüyorum."

"Bu sefer gerçekten de onunla asla görüşemeyeceksin. Gecenin bir vakti polisler tarafından çağrılıp, cesedini anayoldan kazıyarak temizlemek istemiyorum."

Geri bitkin düşmüş bir ses tonuyla, "Yeter," dedi.

Davey, daha sonradan Susan tarafından hırpalanacağına aldırış etmeksizin, "Her neyse, sonra görüşürüz," diyerek ortadan kayboldu.

Bob, Geri'ye doğru dönerek, "Eminim Davey daha fazlasını biliyordur. Kim bilir, bu Leo Ryan denen adam bizim bilmediğimiz kaç farklı suçtan hüküm giymiştir."

Bunlar Susan için çok fazlaydı. "İkiniz de zavallısınız!"

Bob, Geri'yi ve kendisini avutmak adına, "Onun zavallı demek istediğini sanmıyorum," dedi.

Daha sonra kafasını bu gençliği anlamak çok zor dermişçesine sallayarak çatı katına giden merdivenleri çıkmaya başladı. Her şey çok normalmiş gibi davranıyordu.

Artık Geri'yle de sevişmiyorlardı. Genellikle bu Geri için iyi bir şeydi. Büyük bir rahatlıktı ama evli erkeklerin birdenbire sevişmeyi bırakmayacaklarını da biliyordu. Bu konuyla ilgili, "Seninkinden ne haber?" gibi bir şeyler söyleyerek şakayla karışık Bob'un ağzından laf almak istedi ama Bob nasıl olduysa hiçbir şey söylemedi.

Zaten daha sonra da çatı katıyla ilgili bir inşaatçı aradı ve mart ayından önce müsait olmadığını söyledi. Bob

zamansız yere heveslenmişti. Hatta bununla ilgili olarak, "Bu hafta sonu çatı katını toparlarız sanmıştım," dedi.

Bu inşaat işi, sevgili alet çantasıyla beraber kendisini geliştirmesi için büyük bir fırsattı. Tam anlamıyla profesyonellere göre olan hakiki bir "kendin yap" projesiydi. Pazar günü gelene kadar heyecanla beklemiş ve bu sabah da erkenden kalkıp, doğruca eski püskü bir kot pantolon giymişti. Bu pantolonun onu çok havalı gösterdiğini düşünüyordu ve özellikle bu işler için onu çöpe atmayıp saklamayı tercih ediyordu.

Tüm hafta sonu bir şeyleri onarır dururdu. Bir gün bütün bu şeyleri onardıktan sonra eBay internet sitesinde satışa sunacağının hayalini kurardı.

"Sen istediğin kadar gül. Bir gün bu elektrikli süpürge çok değerli olacak."

Bu tarz şeylerden bir sürü vardı. Bob çatı katına çıktığında sık sık Geri'nin yanına gelip, "Şuna bakar mısın?" deyip dururdu. Elinde tuttuğu ya çocuklardan birinin bebeklik zamanlarından kalan bir oyuncak ya da çocukların yıllar önce bir yaz mevsimi gittikleri kamptan kalan çadır olurdu. Kamptan döndükleri gece çadırı da peşlerinde getirmişlerdi.

"Lanet olası şey ne kadar da kocamandı!"

Çadırın geldiği geceyle ilgili anılarını hatırlamalarıyla gülmeye başladılar. Geri daha sonra çadırı çöpe gidecekler arasına fırlattı ve Bob'a bir fincan çay koydu. Ama hâlâ aralarında ters giden bir şeylerin olduğu düşüncesi onu endişelendirmeye devam ediyordu.

Onlar şu an birlikteydiler. Geri soğukkanlı bir şekilde düşünmeye çalışıyordu. Onların evlilikleri eksiksizdi, sağlam temeller üzerine kurulmuştu. Birbirlerine saygıları – *bazen de olsa* – sonsuzdu, bir ömrü paylaşmışlardı. Ayrıca Geri, şu an hatırlayamadığı bir sürü güzel özelliğin daha

olduğuna emindi. En azından şu an için aralarındaki şey sadece sevişmekten ibaret değildi. Bu konuyla ilgili ufak bir sorunları olsa da kafaya takılacak kadar ciddi bir şey olamazdı.

Ama yine de mutfağın duvarındaki takvime doğru yaklaştı ve geride kalan günleri sayarak bir hesap yaptı. Çin restoranından yemek sipariş ettikleri günden beri sevişmemişlerdi. Şok edici bir şekilde aradan altı hafta geçtiğini fark etti. Hatta yemekten sonra televizyonda porno filmlerin nasıl çekildiği ile alakalı bir belgesel izlemiş, bunları birbirleri üzerinde canlandırmaktan ziyade, "iğrenç" olduğunu kabul etmişlerdi.

Şimdi ise Geri aralarındaki ilişkide yeni bir seviyeye eriştiklerini düşünüyordu (hiç sevişmeden altı hafta!).

Uygun bir zamanda bu konuyla derinden ilgilenmeye karar verdi. Kibar bir şekilde Bob'un aile doktorlarına gitmesini önerecekti. Ne mutlu ki doktor erkekti. Belki doktor cinsel dürtü eksikliği gibi fiziksel bir sorundan bahsedebilirdi. Tam anlamıyla ne olduğunu kestiremiyordu. Belki de cinsel organında bazı damarlar problemliydi ya da bazı mineraller eksikti bu da cinsel isteksizliğe neden olmuştu. Geri'ye göreyse, yarın hemen çarşıya çıkıp yeni seksi bir gecelik almalıydı. Şu an kullandığı gecelik tam bir yıllıktı. Zavallı Bob. Onun bir değişikliğe ihtiyacı vardı. Bob'un teker teker düğmeleri açmak zorunda kalacağı ya da fiyonklarını sökmesi gereken yeni bir gecelik almalıydı. Yıllar önce bir kadın dergisine bakarken gemici düğümünün nasıl yapılacağını öğrenmişti. Bu tarz şeyler yaparsa gecelerine küçük tatlı hisler ekleyebilirdi. Arada sırada da ağda yapsa hiç fena olmazdı. Andrea iyi bir ağdacı biliyor olmalıydı. Geri bazı günler işten çıktıktan sonra bu ağdacıya uğrayıp cumartesi geceleri Bob'a sürpriz yapabilirdi.

Şu an kendisini daha iyi hissediyordu. İyi bir plan yap-

mıştı ve panik yapmaya hiç lüzum yoktu. Onlarca insan, yatak odalarında nasıl daha verimli davranacaklarını orta yaşlarına geldikleri zaman edindiği tecrübelerden sonra anlayabiliyorlardı.

Bob, çay almak için mutfağa indiğinde, Geri'ye dönerek, "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu.

Bu, Geri'nin konuşması için bir fırsattı. Kocalık görevini yapamıyorsun gibi suçlamalarla yaklaşmak yerine, basit bir şekilde, altı haftadır hiç sevişmediklerini belirtebilirdi.

Bob, şaşkınlık içerisinde elini alnına getirerek, "Altı hafta mı? Ciddi misin?" dedikten sonra belki, "Biliyor musun Geri, sanırım ben artık biraz da olsa elden ayaktan düşmeye başladım," diye konuşmaya devam eder; daha sonra da yatak odasında mükemmel bir öğle ortası sevişme seansı uygulayabilirler ve sonuç olarak her şey yine eski haline dönebilirdi.

Ama Geri, tüm bu düşündüklerinin yerine, "Hiçbir şey," demeyi tercih etti.

Onu durduran neydi? Tabii ki konuşmaktan korkmamıştı. Ama niçin Bob'un sorusunu kestirip atmıştı.

Bu hafta geçmek bilmez olmuştu. Geri, kendisini sürekli garip kararsızlıklar arasında buluyordu. Kafasındakileri gözden geçirmeye ihtiyacı vardı. İçinde bir tedirginlik duygusu büyütüyordu.

Bir gece saat üçte aniden uyandı ve Bob'un limon rengi gömleğini artık hiç giymediğini düşündü.

Aptalca bir düşünceydi. O zaten berbat bir gömlekti ve Bob'un artık bu gömleği bir kenara atması Geri'yi mutlu etmişti. Bu düşüncelerle uyuması olanaksızdı. Yatağa yeniden uzandı ve saatlerce Bob'un nefesini dinledi.

O geceyi takip eden sabahta Geri korkunç bir şey yaptı. Bir önceki gece aklını kurcalayan şeyler yüzünden Bob'un

bilgisayarını kurcalamaya karar verdi. Onun porno film bağımlısı olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar bunun hastalıklı bir düşünce olduğunu bilse de bir yerlerde okuduğu – *birçok erkeğin karılarıyla sevişmekten sıkılıp, objelere takıntılı olduğu ile alakalı* – bir yazı onun aklını çelmişti. Sonuçta bilgisayar endüstrisinin, dolayısıyla da her şeyin içinde çalışıyordu. Çeşit çeşit müstehcen filmlere bakabilirdi ve Geri de bunu şimdiye kadar anlamamış olabilirdi.

Bob'un şifresini girerken, "Özür dilerim Bob," diye suçluluk duygusu içinde mırıldandı. Birbirlerinin şifresini biliyorlardı. Bu da birbirlerine ne kadar güvendiklerinin bir göstergesiydi. Şimdi ise Geri kendisini göreceği çıplak kadın resimlerine karşı hazırlamaya başladı. Kendi elleriyle ona porno film gösterene kadar, Bob'un böyle bir şey aklına bile gelmemişti. Çocukların ahlakını korumak için bu siteleri beraber engellemişlerdi. Tabii Davey için bu şifreleri kırmak iki dakika sürerdi.

Belki şimdi Bob bu şeylerin tadına bakmak istemişti. İşteki bütün zamanını bilgisayarının üzerine abanarak, gördüğü şeylere karşı salya akıtarak ya da daha kötüsünü yaparak geçiriyor olabilirdi. Belki de gerçek kadınlar ona artık çekici gelmiyordu. Sanal alemdeki koca göğüslü, tüysüz vücutlu kadınların onu daha çok heyecanlandırması mümkündü.

Geri, ona, bu konuyla ilgili akıl vereceğine dair kesin bir karar aldı. Adım adım ondan soğuması için uğraşacaktı. Normal olanı ona yeniden öğretecekti. En azından böyle umuyordu.

Bob'un bilgisayarında hiçbir şey yoktu. En son ziyaret ettiği site hafta sonu gittiği konferanslarla alakalı bir şeydi. Bob tertemizdi.

Geri'nin kafasındaki sis perdesi aralandı ve yaptığı şey için bir kere daha şok oldu. Bob'un pis işlerle uğraştığın-

dan şüphelenmişti. Yaptığı şeyden dolayı kendisini çok suçlu hissediyordu ve gidip onun için köri soslu tavuk yaptı. Bu, Bob'un favori yemeğiydi ve hazırlanması uzun zaman alıyordu.

"Bunu niçin yaptın?"

"Hiçbir şey için. Artık seni pek fazla şımartamıyorum." Bunu söylerken sanki başlarda şımartıyormuş gibi bir ifadesi vardı. Ama şimdi bu konuyu açmaya gerek yoktu.

"Sahi mi?" Bob, Geri'nin bu hareketinden biraz memnun kalmışa benziyordu.

"Cumartesi gecesi dışarı çıksak iyi olur." Geri bunu düşüncesizce söylemişti. Nereden aklına geldiğini de anlamamıştı. Ama iyi bir fikirdi. Geri onu, yine körili tavuk yedirmek için dışarı çıkarabilirdi. Ardından da birkaç bira içip eğlenebilirlerdi.

Ayrıca o gece, seviştikleri zamana denk geliyordu. Geri de o gecenin nasıl sonlanacağını kestiremiyor, garip bir korku hissediyordu.

Bob özür diler gibi, "Yapamayız," dedi. "George'la birlikte satış ile ilgili bir akşam yemeğine katılmamız gerekiyor. Sana söylemiştim, hatırlamadın mı?"

Geri böyle bir şey hatırlamamıştı.

Bob kendisinden emin bir şekilde, "Geç kalmayacağım," diyerek konuşmaya devam etti.

Geri'nin aklında başka bir kapı açılmıştı. Şimdi de bunu nasıl sona erdirmesi gerektiği ile ilgili bir çözüm bulmalıydı.

Ertesi gün işe gittiğinde hastanenin koridorları çok doluydu. Her yerde bir sürü hemşire görmek mümkündü.

Andrea, gözlemlerine dayanarak, "Etrafını saran çemberden dolayı, Doktor Foley'i görebiliyorum," dedi.

Geri kafasını kurcalayan şeylerden kurtulmak için,

Andrea'nın konuşmasını fırsat bilerek, "Bence senden hoşlanıyor," dedi.

Andrea, büyük bir memnuniyetle, "Benim yüzümden sersem gibi oluyor," diye cevapladı.

"Niçin ona kötü davrandığını anlamıyorum."

Andrea, iç çekerek, "Çünkü onu beğeniyorum," dedi. Geri ona bakarak, "Öyleyse neden on iki yaşındaymışsın da ondan nefret ediyormuşsun gibi davranıyorsun?"

"Daha iyi bir planın var mı?"

"Evet. Onunla dışarı çık."

"Bana bunun için teklifte bulunmadı."

"Bu senin de böyle bir teklifte bulunmayacağın anlamına gelmiyor."

"Bunu yapamam."

"Eğer buradaki insanların senin hakkında konuştuğu ile ilgili paranoyakça düşüncelerinden dolayı yapmayacaksan..."

"Bu bir paranoya değil. Onkoloji servisinden Alison, Dundalk'la beraber olduktan sonra, geçen salı akşamı küçük bir eczaneden hamilelik testi alırken görülmüş. Ve kırk sekiz saatlik uzaklıktaki Teksas'ta olan Sharon'ın bundan haberi var. Burası iğrenç bir yer."

Geri, içerisindeki iyi niyetin nereden geldiğini anlamasa da, "Bence ona bir şans vermelisin," dedi.

"Nedenmiş?"

"Çünkü o yakışıklı ve şirin biri. Ayrıca her hafta sonu annesini ziyarete gidip, onun çimlerini biçiyormuş."

"Bunu nereden biliyorsun? Aslında bu soruya cevap vermek için uğraşma. Her neyse, eğer onunla dışarı çıkarsam, hatta kahve içmek için bile olsa, bütün bu hastanedekiler on dakika içerisinde ne yaptığımızı öğrenmiş olur ve ben buna katlanamam. Hatta umutsuzca onu düşünmeye devam edecek olduğumu bilmeme rağmen..."

Bu sırada biri yanlarında kibarca boğazını temizledi. Geri ve Andrea arkalarına döndüğünde, yanlarında dikilen kişinin Doktor Foley olduğunu gördüler.

Andrea'nın birdenbire rengi solmuştu. Hatta Geri, onun aniden hasta olduğunu düşündü.

Ama Doktor Foley müthiş bir şekilde iyi davranarak, onların söylediklerini duymamış gibi yaptı ve kibar bir şekilde, "Güzel sabahlar," dedi.

Andrea kekeleyerek, "Evet," diye karşılık verdi.

Doktor Foley, hastaları kontrole çıkmadan önce elindeki dosyaları kontrol ederken, Andrea kendini kaybetmişçesine Geri'ye doğru, "Onunla git çünkü ben şu an bitmiş durumdayım," anlamına gelen bir el işareti yaptı.

Geri, Doktor Foley'e dönerek, "Eğer sizin için bir problem olmazsa, bugün Andrea sizinle gelebilir mi? Benim biraz başım ağrıyor da," dedi.

Doktor Foley, "Tabii ki," dedikten sonra endişeyle, "Umarım iyi olursun," diye ekledi.

Doktorun arkasındaki birkaç hemşirenin bakışları değişmişti: Onunla gitmeyecek misin?

Andrea, Doktor Foley'in arkasından giderken, Geri'ye dönmüş, elindeki termometreyle onu öldüreceğine dair el işaretleri yapıyordu.

Aslında Geri yalan söylememişti. Gerçekten de başı ağrıyordu. Ama eğer şu an çalışmaktan vazgeçerse baş ağrısı daha da kötüye gidecekti.

Zaten evde olursa ne yapacaktı ki? Aklına gelmesini istemediği onca şeyi derinlemesine düşünüyorken bulacaktı kendini.

Geri o sabaha kadar zamanı geri almayı istemişti. Cumartesi gecesi dışarı çıkma konusunda niçin hiçbir şey söylememişti ki?

Ayrıca Bob, George'la katılacağı bu iş yemeğinden de

bahsetmemişti. Geri'nin günü, alışıldığı gibi ihtiraslı düşüncelerle ilerlerken, şimdi de kafasını dağıtmak ve sakin bir şekilde işine dönmek için Andrea'nın halini gözünün önüne getirip kahkahalara boğulabilirdi.

Ancak elindeki hasta durum çizelgesine boş boş gözlerini dikmiş öylece duruyordu. O esnada Bob'un evin girişindeki masaya cep telefonunu asla bırakmadığı aklına geldi. Ve Bob'un bunun gibi yaptığı bir sürü şeyi daha düşünüyordu.

Böyle bir şeye dikkat edebileceğini fark etmemişti. Kafası düşünmek istemediği onlarca şeyin altında kocaman olmuştu.

Yine içinden gelen bir şeyler Geri'yi dürtmeye başlamıştı: Bob telefonunu cebinde taşıyordu. Aman ne marifet! Susan muhtemelen onun telefonunu kullanarak Türkmenistan'daki ya da başka yerlerdeki arkadaşlarını aradığından, o da telefonunun arananlar listesini silmek durumunda kalıyordu.

Gördünüz mü? Her şey teker teker çözülüyordu ve Bob tamamen masumdu. Böyle şeyler düşünmesinin nedeni artık sevişmemeleriydi. Cep telefonunu saklaması, o eski püskü şeyleri artık giymemesi, saçlarını her zamankinden farklı kestirmesi ya da onun dediğine göre eşlerini yanına almadan George ile beraber cumartesi akşamı yemeğe çıkması, Geri'nin şüphelenmesi için hiçbir şekilde bir neden oluşturamazlardı.

Aman Tanrım! Neler de düşünmüştü.

Peki ya hangi firma cumartesi akşamına görüşme düzenlerdi ki?

Özellikle de Bob'un çalıştığı alandaki firmalardan hangileri? Niçin bundan daha önce bahsetmemişti? Bob'un bundan daha önce bahsetmediğine emindi. Ve niçin bunu söylerken gözlerini kaçırmıştı?

Geri hiç düşünmeden masadaki telefonunu eline alarak onu aradı. Bob, telefonun ikinci çalışında hemen cevap verirdi ("Gördünüz mü?" Geri kendi kendine konuşuyordu. "Telefonu cebinde taşımanın avantajları... Böylece hemen çağrılara cevap verebilirsin." Bob kesinlikle bir adım öndeydi).

Bob telefonu telaş içinde, "Ne oldu?" diye cevapladı.

"Hiçbir şey. Her şey normal gidiyor."

Geri ciddi problemler dışında Bob'u işteyken aramazdı.

"Çocuklar iyi mi?"

"Evet iyiler. Neredesin?"

"Masamda çalışıyorum."

Geri kendisini aptal gibi hissetmeye başlamıştı. Tabii ki masasında oturup çalışıyordu. Sabahın on birinde başka nerede olabilirdi ki?

"İşten çıktıktan sonra bir şeyler almaya alışverişe çıkacağım. Ben sadece istediğin bir şey var mı diye soracaktım."

O sırada telefonda garip bir sessizlik oldu.

"Ne gibi bir şey?"

Geri birden bire afalladı; çünkü daha önce ona, "Dışarıdan istediğin bir şey var mı?" diye sormamıştı.

"Deodorant mesela?"

"Kokuyor muyum?"

"Hayır. Hayır tabii ki. Ben sadece ihtiyacın var mı diye merak ettim o kadar.

Aralarında yine bir sessizlik olmuştu.

"Başka bir şey var mı? Çünkü şu an bir müşteriyle ilgileniyorum."

Geri'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Özür dilerim. Sen devam et, sonra görüşürüz," dedikten sonra başka saçma bir durum yaratmamak adına telefonu hızla kapattı. O an Bob'un suratındaki ifadeyi düşünüyordu.

O sırada vardiyaya başlayan Hannah, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Hayır. Yani demek istediğim evet her şey yolunda." Geri, Hannah'a ya da Andrea'ya hiçbir şey soramazdı. Zaten Andrea hemen Geri'ye elinde kanıtının olup olmadığını sorardı. Gerçek bir kanıt: Yakasındaki ruj izi ya da üstüne sinmiş ucuz parfüm kokusu gibi şeyler...

Muhtemelen de eve gittiğinde kuşkulandığı şeyi Bob'a sormasını tavsiye ederdi.

Geri'nin böyle bir şeyi düşünmesi bile onu hasta etmeye yetmişti. Farz edelim ki Bob evet derse ne olurdu?!

Bununla beraber eğer birilerine söylerse bu konuşmalar bir şekilde bu durumu daha gerçek kılardı. Şu an için her şey Geri'nin kafasındaki çılgın bir teoriden ibaretti. Böyle düşünmesinin nedeni muhtemelen hayatının sürekli kötüye gitmesiydi. Yani suçlayabileceği tek şey fazla çalışma saatlerinden kaynaklanan stresti. Eğer bir şeyleri bu denli önemsemese ve işine devam edebilse, bütün bu olanların unutulması ve her şeyin yine normale dönmesi için büyük bir fırsat yakalamış olabilecekti.

Ve bunu yapmayı denedi. Bütün gün sanki her şey normalmiş gibi davrandı. Hastanenin koridorlarında bir aşağı, bir yukarı hızla yürüyerek işlerini yapıp durdu. Gerekli ilaçların servisini yaptı; idrar örneklerinin olduğu kapları gerekli yerlere götürdü ve arada sırada hastalara hayat dolu tavsiyelerde bulundu.

"Tabakta bir parça bile yemek kaldığını görmek istemiyorum Bay Keane. Bundan sonra da böyle devam edecek ve mutfaktaki kızlardan sizinle ilgili bir şikâyet almayacağım, tamam mı?"

Bu arada da mutfaktaki kızlara bildikleri iyi bir ağdacı olup olmadığını sormuştu.

Kızlar da endişeli gözlerle, "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sormuşlardı.

"Normalde ne yapılıyorsa onu..."

Kırk iki yaşında olması yatakta bir o yandan, bir bu yana yuvarlanacağı anlamına gelmiyordu. Bir şeyleri tazelemek, yenilemek adına içinde bir şeyler uyanmış olmalıydı ve etrafındaki şeyler pozitif olmalıydı.

Tüm bu çabasından sonra, işten çıkıp da otoparktaki arabasına vardığında hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Bir şey üzerine çökmüş gibiydi. Orada oturup da bebekler gibi haykırarak ağladığından kendisini aptal gibi hissediyordu fakat kendini bir türlü durduramıyordu. Cumartesi akşamı ya da o iğrenç limon rengi gömlek yüzünden değildi ağlaması.

Bu, tamamen içten gelen bir histi. Bir şeyler gerçekten de yanlış gidiyordu. Ne kadar zor olacağının hiçbir önemi yoktu. O artık her şey kötüyken iyiymiş gibi davranmayacaktı.

Ne kadar zamandır orada oturup direksiyona abanarak ağladığını bilmiyordu. Ama birkaç dakika geçmiş olmalıydı.

Birinin hafifçe pencereye vurduğunu hissetti ve aniden kafasını kaldırdı. Aman Tanrım! Cama vuran Doktor Foley'di.

Koluna attığı ceketi ve elinde tuttuğu çantasıyla arabasına doğru ilerlerken onun bu perişan halini görmüş olmalıydı. Oldukça endişeliydi ve kendisini bir şeyler yapmak zorundaymış gibi hisseden bir hali vardı.

Geri pişkinliğe vurarak suratına küçük bir tokat attıktan sonra arabanın penceresini açtı ve mümkün olduğunca şirin Hemşire Murphy ses tonuyla, "Merhaba," dedi. Doktor Foley'in, onun kırmızı gözlerini ve durmaksızın akan burnunu fark etmemesini umuyordu.

"Seni gözetlediğimi sanma ama sadece iyi olmadığından endişe ettim o kadar."

"Ben mi? Asla daha iyi olmamıştım. Harikayım!"

Harika mı? Doktor Foley'in ona tedirgin bakmasına şaşırmamak gerekti.

"Tamam. Eğer iyi olduğuna eminsen…"

O sırada karşıda duran arabasına bir göz attı. Sanırım Geri, adamcağızı istemeden de olsa akşam yemeğinden mahrum ediyordu.

"Kesinlikle iyiyim. Teşekkürler. Yarın görüşürüz." Geri bunları söylerken o kadar hızlı konuşmuştu ki kelimelerinin anlaşılması imkânsızdı.

Doktor gittikten sonra kafasını koltuğa yasladı ve bugünün daha kötü olamayacağını düşünüyordu. O an fark etti ki tek istediği dün de yaptığı gibi, ailesinin yanına gidip, akşam yemeği hazırlamak ve sonra da kendisini televizyonun önündeki koltuğa atmaktı. Ama şu an bunu yapamazdı. Çünkü kafasındaki kuşkular bir yarış halindeydi. Sanırım bu sorunları çözmeden de normale dair bir şey yaşayamayacaktı.

Eli telefonuna giderken titriyordu. Telefonunda bir sürü numara kayıtlıydı. Okuldan tanıdığı veliler, Susan'ın bırakmasına rağmen hokeydeki kadınlar, komşular, arkadaşlar, bir dahaki mart ayında gelecek olan inşaat işçisi, hatta Davey'in en az haftada bir kere ihtiyacı olduğundan en yakın pizzacının numarası…

Lisa'yı ne kadar da az aradığını düşündüğü sırada onun numarasına ulaşana kadar listede ilerlemeye devam etmişti. Şimdi ise istediği numara karşısında duruyordu: Lisa, George'un karısı…

Cesaretini kaybetmeden hemen Lisa'yı aradı. Belki telefon yirmi kere çalmıştı. Ama saat sekizi on geçiyordu ve onun çocukları Geri'ninkilerden daha küçüktü.

"Alo?"

Ses tonu hiç de iyi değildi. Zaten genellikle şirketin düzenlediği özel günler için birbirlerini aramak durumunda kalırlardı. Bu da pek fazla olmazdı. Hatta beraber yemek hazırlamak zorunda kaldıklarında sızlanıp dururlardı.

"Merhaba Lisa." Geri neşeliymiş gibi konuşmaya çalışıyordu ve konuşmaya nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Kahretsin! Pat diye telefon açmadan önce ne konuşacağını planlamalıydı.

Zaman kazanmak için, "Nasılsın?" diye gevezelik etmeye başladı.

"Aslında meşgulüm."

Arkada ortalığı ayağa kaldıran bir gürültü patırtı koptuğu belliydi.

"Haklısın. Seni fazla tutmayacağım. Ben sadece cumartesi gecesi benimle buluşup birkaç bira içer misin diye soracaktım."

Bunu birden ağzından kaçırmıştı. Hâlbuki Bob'un yalan söyleyip söylemediğini anlayacağı bir şeyler sorması gerekirdi.

Telefondaki sessizlikten belliydi ki Lisa bu garip davetten dolayı afallamıştı. Hiç kuşkusuz, cumartesi gecesi, gürültülü bir barda oturup da kocasının iş arkadaşlarından birinin karısıyla bir şeyler içmesi, isteyeceği en son şeydi. Birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı.

Lisa oldukça gönülsüz bir şekilde, "Olabilir," dedi.

Boş yere çaba harcıyordu ve hemen konuya girmeliydi.

"Bizimkiler akşam yemeğindeyken böylece sen de yalnız kalmamış olursun."

En sonunda söylemişti. Telefon elinden kayıyordu ve böyle bir konuşmayı yaptığına inanamıyordu. Lisa cevap-

lamadan önce telefonu kapatıp fırlatmayı da düşünmüyor değildi.

"Lütfen Tanrım! Hiçbir problem olmamış olsun!" Kendisini birden dua ederken bulmuştu.

Tabii ki öyle olmadı. Bununla beraber kelimeler Lisa'nın ağzından dökülmeye başladığında Geri şoka girmişti.

"Akşam yemeği mi?"

Tüm bu olanlara rağmen Geri kendisiyle gurur duyuyordu.

"Ben muhtemelen günleri karıştırmışımdır." Geri bunu söylerken Doktor Foley'in arabasının hareket ettiğini ve ön koltukta oturan Andrea'yı fark etmişti.

"Pekâlâ, yine de buluşabiliriz."

"Ben en iyisi seni çocuklarla baş başa bırakayım. Neden bunu daha sonra konuşmuyoruz?"

Telefonu kapattıktan sonra kafasını yine direksiyona doğru attı ve ağlamaya başladı.

On Bir

Telefondaki Debs'in annesiydi ve ağlamaklı bir ses tonuyla, "Ne zaman geleceksin? Seni aylardır görmedik," diyordu.

Debs, "Yakında," diyerek tekdüze bir cevap verdi.

Ama annesi kolay kolay pes edeceğe benzemiyordu. "Orada bir şeyler oluyor. Bunu biliyorum."

Debs keyifli bir kahkaha attı. "Saçmalama," diye cevap verdi.

Annesi konuşmalarıyla saldırıya geçmişti:

"Normalde kabul edersin. Yedi farklı adamla beraber uyumadığın ve bir ton uyuşturucu kullanmadığın ne malum? Gelmeyi reddetmen orada bir şeyler olduğunu gösterir!"

Annesinin ters mantığına hayran kalmıştı.

"O evde yalnız başına kaldığın için endişeleniyorum." Şimdi de sesi belirsiz bir endişe içerisinde yankılanıyordu.

"Gazeteye verdiğin ilana hiç cevap aldın mı?"

Debs kendini kötü hissetmişti. Şu an Bob'la beraber-

di ve doğal olarak Fiona'nın yerine birinin gelmesini istemiyordu. Birlikte omlet yaparlarken mutfak masasında oturan bir yabancı onları mı izleyecekti? Ya da on dakika sonra yatak odasına gittiklerinde kafasında kendine göre yargılar mı oluşturacaktı? Bu kesinlikle olacak iş değildi. Ama annesi bu konuda sürekli ısrar ettiğinden, Debs de hiç düşünmeden, Evening Herald'a ilan vereceğine dair söz vermişti.

Tabii bunu halletmek adına hiçbir şey yapmamıştı. Ona çok pahalıya mal olsa da bu küçük evde yalnız yaşayacaktı. Bunu Bob'a söylememeliydi. Çünkü kendisini bir şeylere katkıda bulunmak zorunda hissedebilirdi ve bu da Debs'in hiç hoşuna gitmezdi.

Annesinin sorusuna, "Henüz almadım," diye cevap verdi. "İlanın henüz gazetede yer aldığını da düşünmüyorum."

"Ne demek istiyorsun? Daha önce gazeteye ilan verdiğini söylemiştin."

Debs hızlıca dediğini değiştirerek, "Demek istediğim bu haftaya kadar bekletmişlerdir," dedi.

"Muhtemelen önümüzdeki günlerde birkaç tane arayan soran olacaktır."

"Belki de ben ziyarete gelmeliyim. Birlikte bahar temizliği yaparız. Hem bu potansiyel kiracılar için de iyi olmuş olur. Hatta duvarları bile boyayabiliriz." Annesinin sesi şu an tam anlamıyla bir dost canlısı gibi geliyordu.

"Daha sonra da beni caddenin aşağısındaki bara götürürsün ve birlikte bir şeyler içeriz."

Annesi en son ziyarete geldiğinde beraber iyi zaman geçirmişlerdi. Ona birkaç işinde yardımcı olmuş sonra da evine geri dönmüştü.

"Şu aralar iş yerinde çok meşgulüm anne." Bu da başka bir yalandı. Haftalardır sarhoşlar gibi dolaşıyordu. Böyle-

sine âşık ve aklı bir karış havadayken nasıl olur da birileri onun, canı gönülden ve çok çalışmasını bekleyebilirdi? Ama ona halletmesi için bir sürü şey verdiğinden Marty oyunbozanlık yapmış oluyordu. Tom Brunt vakasından sonra Debs, Marty'nin radarına girmişti. Şu ana kadar göreceli de olsa huzurluydu. Merdivenlerin altındaki varlığı bunaltıcı derecede sıkıcıydı. Ama şimdi Marty, ne iş olsa Debs'i seçiyordu. Debs bu görevlerin bir rastlantı olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü bu işler bir şeylerin merdivenlerden aşağı ve yukarı taşınmasını ya da saat beş buçukta caddenin sonundaki posta kutusuna gitmek gibi zorunlulukları içeriyordu. Marty'nin, bu işleri hızlıca yapan Debs'in, sallanan etlerini ve verdiği emirlerini yerine getirirken somurtmasını izlemekten sapıkça bir zevk alıyor gibi hali vardı.

Bazen bu ayak işlerini yaptığı sırada Alex'in onu izleyen gözlerini yakalıyordu. Normal olarak halden anlayan bir ifadeyle bakıyordu ama müdahale etmiyordu. Debs bu yüzden onu suçlayamazdı. Kimse Marty'ye karşı yanlış tarafta yer almak istemezdi. Bir keresinde Tanya, Gotham şehrinin gerçek bir yer olduğunu düşünmüştü ve Marty de bu saçma şeyin unutulmasına haftalarca müsaade etmemişti.

Debs kendi kendine Marty'i umursamadığını düşündü. İşinin gün geçtikçe daha da kötüye gitmesi önemli değildi. O, harika ve şefkatliydi. Ona "Seni seviyorum," demiş eğlenceli bir adamla beraberdi.

Ve Noel partisinde onunla birlikte hava atacaktı. Bütün ofis Debs'in sevgilisini göreceği anı bekliyordu. Janice'in partiye katılacakları son bir kez gözden geçirdiğinde Bob'un varlığını yok sayması Debs'i biraz kırmıştı.

Debs organizasyon komitesinin işlerini tam anlamıyla yapmadığından şikâyetçiydi.

Bu konuyla ilgili olarak Alex'in yönelttiği soruya işin ustasıymış gibi, "Geçen sene partide bir sürü bedavacı vardı," diye cevap vermişti. Bu gerçekten de doğruydu. Partide kim oldukları bilinmeyen bir sürü insan vardı. Onlar da, arkadaşlarını, komşularını, eski sevgililerini, hatta büyükannelerini getirmişlerdi. Hepsi de bedava yemek için ortalarda dolanıyorlardı.

Janice masasının etrafında dolanarak, insanlara son durumlarını soruyordu. İlk olarak zavallı Tanya'ya sormuştu:

"Yanında birini getireceğin kesin mi?"

Tanya kızgınlıkla, "Tabii ki," diye cevap verdi. Debs, onun yanında getireceği kişinin erkek kardeşi olduğundan emindi. Ama hiçbir şey Noel partisine yalnız katılmaktan daha kötü olamazdı. Eğer zorunda kalırsan birini bile kiralayabilirdin.

Janice sorgusuna devam ediyordu. Ofistekilerin çoğu yanında birini getiriyordu. Hatta Marty'nin oyun arkadaşları olan kızlardan sıradan görünümlü olanları ve muhasebe için haftanın bazı günleri ofise gelen gözlüklü, ince uzun erkekler bile…

Şimdi de Janice yanında getirecek kimsesi olmayan zavallılara yönelmişti. Odanın köşesinde oturan kınanmış, kaybedenler grubu… Bu kişiler dışlanmış bir masada otururlar ve çok şükür ki kimsenin canını sıkmazlardı.

"Liam?" Janice'in sesinden acıma duygusu damlıyordu. "Bir değişiklik oldu mu?"

Liam, "Hayır," diye fısıldadı. Kulakları utancından kıpkırmızı olmuştu.

Janice, onun omuzlarına yapay bir sevecenlik duygusuyla hafifçe vurduktan sonra devam etti:

"Gavin?"

Bir önceki gece bardalarken Gavin neredeyse bir kızı

ayarlıyordu. Ama daha sonra Debs'e bu işte gönlü olmadığını söylemişti.

"Bu kız bana göre değil. Benim için deli olan kızları sürekli reddediyorum."

Bu kız hiç de onun için deli oluyormuş gibi görünmüyordu. Daha çok vakit geçirmek ister gibiydi.

Debs, merhametle, "Doktora görünmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Gavin sinirlenmiş görünüyordu. "Bunda yanlış olan ne var? Alex'e âşık oldum!" dedi.

"Sen her zaman Alex'e âşık oluyorsun zaten."

"Evet. Bu önceleri daha çok bir hobi gibiydi. Ama şimdi gecenin bir yarısında uyanıp onu düşünüyorum."

Debs bunun üzerine bir soru sormak veya nasıl düşündüğü ile ilgili detayları öğrenmek istemiyordu.

"Onun bir erkek arkadaşı var Gavin. Muhteşem bir yatırım bankeri. Görünüşe göre yatakta da oldukça iddialı."

Debs böyle konuşarak ona işkence yapmaya bayılıyordu. Bununla birlikte Bob o akşam için her zaman olduğu gibi müsait değildi ve Debs de öfkesini birinden çıkarmak istiyordu.

Gavin altı tane bira içmişti ve saldırgan erkek havasına girmişti.

"Ben de yatakta fazlasıyla iddialıyım. İstediğin herkese sorabilirsin. Kendine soramayacaksın belki ama Janice'e sor. Aslında ona sorma. Çünkü o akşam çok sarhoş olduğumu hatırlıyorum."

"Janice ile yattın mı?"

"Tabii ki. Kim yatmadı ki?"

Janice muhtemelen o geceyi hatırladığından, şu an Gavin'in karşısında bir intikam meleğiymiş gibi dikiliyordu. Herkesin duyabileceği bir ses tonuyla, "Sen partiye

yalnız katılacaktın değil mi? Seninle gelmesi için kimseyi ikna edemedin mi?" dedi.

Gavin, "Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldı. Utancını saklamak için, yüzünü Alex'ten başka bir tarafa doğru çevirmek durumundaydı.

Janice fısıldayarak, "Neden acaba?" dedi. "Tahminimce sen, Debs ve Liam yine bir masada beraber takılacaksınız."

Bu hayret veren bir iddiaydı. Debs o an yüzünün yandığını hissetti. Daha sonra baş döndüren bir rahatlamayla artık o masaya ait olmadığını hissetti. Çünkü Noel partisinde ona eşlik edecek bir erkek arkadaşı vardı.

Debs'in ağzını açıp bunu bildireceği sırada, Alex arkasından bir rüzgâr gibi gelerek, "Ben de tek başıma geleceğim," dedi.

Bombayı patlatmıştı. Janice, Tanya ve Mia'ya dönüp bakacağım derken neredeyse ayağını kırıyordu. Gizemli Greg'e ne olmuştu? Alex, onu terk mi etmişti? Daha da iyisi acaba terk mi edilmişti? Bu herhalde yılın en iyi dedikodusu olurdu.

Bir anlık kafa karışıklığından sonra bu durum, Gavin'in kafasına dank etmişti. Böylece Alex Noel partisinde onların masasında bulunabilirdi ve her şey bir anda değişebilirdi. Gavin'in yüzünde göze çarpan bir sırıtma belirdi. Debs, onun bu halinden ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Tanrı Alex'i korumalıydı.

Şimdi ise ofistekilerin gözü Alex'in üzerindeydi ve onun ağzından çıkacak başka bir cümleyi bekliyorlardı. Ama Alex, her zamanki oyunbozanlığıyla, bu konuya ışık tutacak başka bir şey söylemedi. Sadece bu konu onun canını sıkmışçasına bilgisayarındaki işlerini yapmaya geri döndü ve Janice de bir salak gibi elindeki listesiyle kalakaldı.

Debs aniden, "Aslında ben birini getiriyorum," diye ko-

nuşmaya başladı. Ama her şey için çok geçti. Kimse bununla ilgilenmedi. Alex yine onun planlarını mahvetmişti. Birdenbire partiye kimseyi getirmemek popüler olmuştu.

Debs acımasızca onun cehennemde yanmasını istedi. Alex yine yapacağını yapmıştı. Haberleri duyduğunda Marty'nin de kafasındaki çarklar dönmeye başlamıştı. Alex şu an yalnızdı ve bir geceliğine karısını başından savmayı başarabilirse onunla beraber olabilirdi. Marty, gününün geri kalan kısmını ofiste Alex'in peşinden dolanarak ve ona en güzel işleri vererek geçirdi. Alex de her zamanki ilgisizliğiyle kabul ederdi.

Janice yaptığı işin bu şekilde sonuçlanmasına çok öfkelenmişti. Su damacanasının yanında sinirden kudurmuş bir şekilde, "Bunu bile bile yapıyor," dedi.

Bu sırada Gavin içindeki Alex aşkıyla neşe içerisinde ortalarda dolaşarak insanları kızdıracak şakalar yapıyordu. Özellikle de Janice'i...

Janice, acımasızca, "Senin gibilerle takılacağını mı zannediyorsun?" dedi.

Gavin hemen, "Sormadıkça asla bilemezsin," diye cevap verdi. "Bu arada sen beni gözetlerken fark ettim de sanırım bıyıklarını aldırmanın zamanı gelmiş Janice."

Janice, ona öldürücü bir şekilde baktıktan sonra, sataşmak için daha güçsüz birini seçmeye karar verdi ve Debs'e döndü:

"Sen birini getiriyor musun?"

"Evet."

"Kimi?"

Debs daha önce iş arkadaşlarıyla beraber Bob hakkında hiçbir şey konuşmamıştı. Hatta sarhoşken bile ağzından kaçırmamıştı.

"Partnerimi." Debs bunu oldukça kibirli söylemişti. Partner kelimesi, kulağa erkek arkadaştan daha olgun bir

kelimeymiş gibi geliyordu. Daha uzun vadeli ilişkileri anlatıyormuş gibiydi. Yetişkinlerin ilişkilerindeki, kolunun altına gazetesini yerleştirmiş ve elinde şemsiyesini tutan erkekleri andıran bir kelimeydi.

Janice, Tanya ve Mia biraz etkilenmiş görünüyorlardı. "İsmi ne Debs?"

"Bob."

"Bu seni bir akşam almaya gelen adam mı? O gerçektende sevimliydi, değil mi?"

Debs ofisteyken ilk defa kendisini farklı hissetmişti.

Bob muhtemelen Debs'in insanlar içinde kendisinden bahsettiğini öğrendiği zaman pek mutlu olmayacaktı.

"Bunun hakkında konuşmamıştık."

"Ne hakkında? Evime gelip haftada iki kere benimle seviştiğin hakkında mı?"

Debs, Bob'un yaşadığı şeyi inkâr etmesine çok kızmıştı. Bunu ömür boyu gizli tutmayı mı istiyordu? Bu arada Bob da sinirli bir şekilde bakıyordu.

"Parti cumartesi günü ve ben evlilik yüzüğümle katılırsam ne olacağını ya da bunu daha önce düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

Aslında düşünmemişti. O sadece insanların onun sevgilisi olduğunu görmesini ve karşı cinsten iyi görünümlü birini etkilemek için, yeterli cazibeye sahip olduğunu bilmelerini istemişti. Onun evli ve çocuklu olduğundan, sonuç olarak da kendisinin ahlaksız bir kadın olduğundan ya da bunun gibi şeylerden bahsetmemişti.

Bob, alay edermişçesine, "O zaman başka bir yalan söylemek durumunda kalacaksın," dedi.

"En azından ben bu tarz şeylere karşı daha açık olmayı deniyorum. Yıllarca kapalı kapılar ardında sürünmeyeceğim. Çünkü bu sana göre bir şey."

Bob, dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu.

"Bana uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer öyle olmasaydı, burada olmazdın."

Bu onların ilk ciddi kavgalarıydı. Debs ona söylediği şeyler karşısında şok olmuştu.

Ama bu şeyler Fiona ile konuştuğu günden beri içinde oluşmaya başlamıştı. Plansızlık ve onun çok uzak olarak gördüğü şeylerin eksikliği Debs'i bu noktaya getirmişti. Hayatının geri kalan kısmında, aralarındaki bu durumu değiştirmeksizin Debs'in evine haftada iki kere gelmeye devam edebilirdi.

Debs'e gelince... Onun aklında karısından ayrılıp, onun evine yerleşeceğine dair gerçekçi fanteziler vardı. Detayları bile düşünmüştü: Eskiden Fiona'ya ait odaya, Bob'un takım elbiselerini koyması için bir gardırop ayarlayacak ve paslanmış tıraş makinesiyle makyaj malzemelerini ortadan kaldıracaktı. Böylece banyo dolabında Bob için bir raf boşalmış olacaktı.

Daha sonra eskimiş tek kişilik yatağı kapı dışarı edip, yerine ipek örtüleriyle birlikte, kocaman bir yatak alacaklardı. Debs işten eve erken geleceğinden ve hemen hafif bir yemek hazırlayacağından bu yeni düzenlerine çabucak alışacaklardı. Debs, mutfakta yemek hazırladığı sırada, Bob kapıyı açmaya çalışırken, anahtarların çıkardığı sesi duyduğu an kalbi mutluluktan uçacak, ardından da Bob, "Tatlım! Eve geldim," dediğinde her şey tamamlanmış olacaktı.

Debs'in hayalleri ve fantezileri sürüp gidiyordu. Birinin onun bu çılgınlığını durdurması gerekiyordu. Çünkü onun düşünceleri, evlenip çoluk çocuğa karışmaya kadar devam ediyordu. Hatta bu kafayla giderse en sonunda boşandıkları anı bile kurgulamış olacaktı. Fiona ile konuşmalarından sonra gönülsüz de olsa bebek sahibi olmayı istediğini kabul etmişti. Debs'in planları henüz başarıya

ulaşmasa da ince detaylardan oluşuyordu. İki çocuğu olabileceğini bile düşünmüştü. Hatta daha Bob'la evlenmeden de çocuk yapabilirdi. Bob'un boşanma işlemleri hallolana kadar evli olmayan ebeveynler olarak yaşayabilirlerdi. Tabii bu, alternatiflerden sadece biriydi. Bob boşandıktan sonra da harika bir düğün planlayabilirler ve tüm arkadaşlarını, hatta "Debs'in yaptığı her şey sonunda işe yaradı," diyebilecek herkesi davet edebilirlerdi.

Debs bütün bunları yatakta keyif yaparken düşünürdü ve tabii ki Bob'un bunların hiçbirinden haberi yoktu. Bob, onunla Noel partisine bile gelmekten kuşku duyuyordu.

"Hâlâ benimle beraber olmak istiyor musun?" Debs'in sesi fena halde şikâyetçi bir tavır içeriyordu.

Zeki bir metres, asla bu şekilde dır dır etmezdi. İçindeki tüm duygusallığı bu şekilde ortaya çıkarmamalıydı. Bunun yerine, ilgisiz davranmalı ve sevişme seansları için mümkün olduğunca ulaşılamaz olmalıydı. Böylece o da Debs olmadan yaşayamayacağını düşünmüş olacaktı.

Ama Debs bu derece zeki değildi. İncinmişti ve kafası karışıktı.

Bob, onu kınayan bir ses tonuyla, "Debs," dedi.

Bob, beklendiği gibi onunla beraber olmak istediğini söylemek yerine, "Peki ya sen?" diye sordu. Maalesef Debs'in sorusu kötü bir şekilde geri tepmişti.

Bob, "Durumların ne kadar karışık olduğunu biliyorsun," diye konuşmaya devam etti.

"Yani bu her şeyi olduğu gibi bırakmalıyız mı demek?"

Bob baskı altında kalmış gibi bakıyordu.

"Şu aralar evde kızımla ilgili birçok problemimiz var. Bunu biliyor muydun?"

Debs, bunları nereden bilebilirdi ki? Bob her zaman, Debs'le birlikteyken ailesinden bahsetmesinin sanki onları lekeleyeceğini düşünürdü.

"Peki ya ben ne olacağım? Bu söylediğini nasıl hesaba katabilirim ki?" Debs neredeyse ağlamak üzereydi.

"Debs..."

Bob, Debs'i sıkıca kucakladı ve özür dilermiş gibi alnından öptü. Hiçbir şey karara bağlanmadığından Debs karşı koymaya çalıştı. Ancak kendisini güçsüz hissetmekle beraber Bob'a dayanmaya ihtiyacı vardı. Böylece kendisini sakinleşmiş hissetmişti.

Bob konuşmaya devam etti. "Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Üzgünüm..."

Bob'un sesi endişeli ve üzgün geliyordu. Debs'in sinirinin geçtiğinden de emin değildi. Tabii ki oyun oynamıyordu ama bu sefer Bob, iki ateş arasında kalmıştı.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var hepsi bu."

Debs bunu kabul etmekten başka ne yapabilirdi? Bob'dan, karısı ve kendisi arasında bir seçim yapmasını isteyemezdi. Ama şimdi gerçekten de onun kimi seçeceğini biliyordu.

Şu sıralar aralarındaki ilişkiyle alakalı problemleri daha ağırdan almalıydı. Bob'u tatlı dille ikna etmeyi öğrenmeliydi. Onu, karar vermek zorunda kalacağı bir duruma sokmamalı ve eğer işler iyi gitmezse onu suçlamamalıydı.

Metres olmak artık ilk başlardaki kadar büyüleyici değildi. Aynı zamanda çok ince detayları düşünmeyi de gerektiriyordu.

"Şimdi benimle Noel partisine gelecek misin?"

Bob, "Evet," diye cevapladıktan sonra konuşmasına devam etti.

"Kimsenin beni tanımaması için, peruk ve sahte bir bıyık takıp, uzun bir pardösü giyeceğim. Daha sonra da arka kapıdan ayrılmak zorunda kalacağım."

Debs her zamanki omletinden yaptı ve yemekten sonra yatak odalarına çekilerek yine mükemmel şekilde sevişti-

ler. Bütün bunlardan sonra yatakta beraber uzanırken, beş sene sonra hangi durumda olacakları hakkında endişe etmiyorlardı.

Hiçbir şey çözüme kavuşmamıştı.

Parti günü erkenden telefon çaldı ve arayan Debs'in annesiydi.

"İlçe merkezinden, bir tane Evening Herald aldım ve senin ilan verdiğine dair hiçbir işaret bulamadım."

"İyice baktığına emin misin?" Bazen bulması zor olabiliyor."

"Gözlüklerimle baktım ve benden sonra baban da baktı. Sadece senin kaldığın yere yakın bir bölgede, evini üç tane erkekle paylaşmak isteyen biri vardı. Ve bu kişinin de sen olacağına ihtimal bile vermiyorum."

Bunun gazeteyle bir ilgisi olduğunu savunmak muhtemelen bir hata olurdu. Her şeyi söylemenin zamanı gelmişti. Sonuçta Debs bir yetişkindi ve kendi kararlarını vermekte özgürdü. Yirmi üç yaşındayken annesinin söyleyeceklerinden korkmak tam bir saçmalıktan başka bir şey değildi.

Tabii annesi tarafından ayıplanabilirdi. Hangi anne, kızının evli bir adamla beraber olmasını isterdi ki? Ama bir yandan da katil bir adamla beraber olmak gibi bir şey değildi. Sadece halk arasında pek fazla hoş karşılanmayan bir durumdu.

Belki de ailesi bundan memnun olabilirdi. Şimdiye kadar hiç söylememiş olsalar da hiçbir şey onları Debs'in iyi biriyle birlikte olmasından daha mutlu yapamazdı. Artık Dublin'de yalnız yaşayan kızları için endişelenmek zorunda değillerdi. Evli olsa dahi onunla ilgilenen mükemmel bir adam vardı.

"Bilmenizi istediğim bir şey var." Sesi gayet kendinden

emin ve neşeli geliyordu. "Biriyle görüşüyorum." Debs; şampanyaların patlamasından, babasının telefona gelerek kutlamaya katılmasından ve konuşulması muhtemel evlilik planlarından önce, "O evli biri," diyerek lafını tamamladı.

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. Oldukça iğrenç ve kulakları çınlatan bir sessizlik... Bu sessizlik en son Debs'in sekiz yaşındayken annesinin en çok sevdiği elbisesini, daha güzel yapmak için makasla yeniden şekillendirdiği zamanki sessizliğe benziyordu. Annesinin bundan hoşlanmadığını anlamıştı. Sanırım onun, normalden daha fazla açık fikirli olduğunu düşünmüştü. Kızının evli bir adamla birlikte olduğu fikrine alışması zor olacak gibi görünüyordu.

Daha birkaç saniye geçmişti ama Debs sanki saatler geçmiş gibi hissetmişti kendisini. Eğer bu durum böyle devam ederse parti için hazırlanacak yeterli zamanı kalmayacaktı.

Bu işten kazasız belasız kurtulmak gerekti. Ona teslim olmamalıydı. Sonuçta kırılabilirdi ya da işler daha da kötüye gidebilirdi. Ancak stres altında kaldığından bunu başarıyla devam ettiremedi ve boyun eğmek durumunda kaldı. Bu nedenle, "Ama ayrılmış," diyerek yalan söyledi.

Telefonun diğer ucundaki sessizlik şimdi daha yumuşaktı. Bu söylediği çok kötü bir şey değildi. Tabii büyük ölçüde hoş karşılanamayacak kadar tatsızdı ama öbüründen daha iyi olduğu da su götürmez bir gerçekti.

Açıkça söylenebilirdi ki bu durum babasının oldukça duyarlı olmasına neden olacaktı. Çünkü annesi boşanma konuları olsun, mal varlığı ile ilgili şeyler olsun, bunları komşuların öğrenmesinin Tanrı tarafından engellendiğinden bahsederdi. Sonuçta boşanmış biriyle beraber olmak,

Debs'in yaptığından daha kötü olamazdı. En kötüsü evli biriyle beraber olmak ve sevgi dolu bir evden ayrılmaktı.

Annesi çok soğuk bir sesle, "Anladım," dedi. Ama en sonunda konuşmuştu ve bu neredeyse onayladığı anlamına bile gelebilirdi.

Debs şu an, annesinin gerçeği kabul edebilmek için bu kadar beklemesi yüzünden sinirinden kuduruyordu. Şimdi ise kuyruklu bir yalanla kalakalmıştı.

Annesi direk, "Onunla ne zaman tanışacağız?" diye sordu.

Bu şartlar altında asla tanışamazlardı.

"O şu an ülke dışında." İyi yalan söylediği konusunda endişelenmeye başlamıştı. Ama diğer metresler böyle değillerdi.

Son birkaç aydır Bob'la beraber, aralarındaki durumu gizli tutmak adına bir sürü küçük yalan söylemekle meşgul olmuşlardı.

Debs'in annesi alaycı bir ifadeyle, "Zannedersem boşanmış da olsa bir karısı var," dedi. Evet, doğal olarak vardı.

"Hemşire galiba." Debs, Bob'un karısı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Arada sırada öbür odada telefonda konuştuğundan, bir tek ismini biliyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Debs onunla ilgili bir şey de bilmek istemiyordu. Bob'un bu konuda karısını koruyan bir sessizliğe sahip olması, tam Debs'e göreydi. Böyle olunca bazı çizgi film karakterlerini hayal etmek daha kolay oluyordu. Arkada Tom ve Jerry'nin müziği çalarken, karısını aldattığı ortaya çıkınca oklavayla kovalanan çizgi karakterleri hayal ediyor ve çok gülüyordu.

Geri... Bob'un karısı, hemşirelik yapıyor, aynı zamanda da iki çocuk annesi... Bu kadın Bob'u arada sırada telefo-

nundan da aramasa Debs'in gizli ilişkisini hiçbir şekilde etkilememiş olacaktı.

Debs, garip bir suçluluk duygusuyla onun gerçek anlamda neye benzediğini merak etmeye başlamıştı. Saçlarının rengi neydi? Kaç yaşındaydı? Eğer iki tane çocuğu varsa, Debs'ten yaşlı olduğu ortadaydı. Acaba balıketli miydi yoksa zayıf mıydı? Çabuk sinirlenen bir yapısı mı vardı? Yoksa gayet esprili biri miydi? O da Debs'in yaptığı gibi işten gelince kendisini pat diye kanepeye mi atardı?

Debs'in içinde birdenbire Snickers yeme isteği uyandı. Şu an içinde dalgalanan yeni suçluluk duygusunu ancak bu çikolatalardan yiyerek geçiştirebilirdi. Annesini başından savdıktan sonra bunlardan bulmak umuduyla mutfağı alt üst edeceğine dair düşüncelere daldı. Bob'un mutlu olmadığı çok açıktı. Ama bu Debs'in hatası değildi. Herhangi birisi bile bunun sorumlusunun karısı olduğunu açıkça gösterebilirdi. Debs, Geri'nin hatalarının hesabını tutamazdı. Bir bakıma da eğer Bob mutluluğu başka yerlerde arıyorsa kendisindeki hatayı da görmeliydi.

Çikolatanın tadı o kadar iyi gelmemişti. Mutfak masasında otururken bir tane daha çikolata yemeğe başladı. Partide giyeceği elbisenin içine sığabilmek umuduyla – *en azından korsesiz bir şekilde* – kendisini beş gündür aç bırakmıştı.

Ayrıca bu çikolatalar Geri'yi düşünmesini de engelleyememişti. Öfkelenmeye başlamıştı. Çünkü şu an heyecan içerisinde partiye hazırlanıyor olmalıydı. Bu suçluluk duygusu birdenbire nereden patlak vermişti? Tabii bunda annesinin etkisi büyüktü. Ne zaman annesiyle konuşsa, vicdanıyla baş başa kalırdı. Şimdi de Geri onun düşüncelerini istila etmişti. Bu durum Debs'e kendini kötü hissettiriyordu. Hem hemşireyse nasıl olur da bir insanın canını

bu derece sıkabilirdi. Bütün bu zaman boyunca Debs evde külotuyla dolaşırken, o da dışarıda hayat kurtarıyor olmalıydı. Hemşirelik yerine niçin trafik memuru olamamıştı ki?

Bob'la beraber yaptığı şey yanlıştı. Bunu teoride zaten biliyordu ama şimdi daha derinlerden gelen bir hisle bu yanlışı daha iyi anlıyordu: Vicdanı... Annesi her zamanki gibi yine yapacağını yapmıştı.

Debs mutsuz bir şekilde iç çekerek kendisinin gerçekten de kötü birisi olduğunu düşündü. Kuşkusuz zamanı geldiğinde aldatılmış kadınlar panelinde parmakla gösterilerek bir sürü hakarete maruz kalacaktı. "Ahlaksız kadın! Yuva yıkan! Umarım diri diri yanarsın!"

Hayır! Zamanı geldiğinde yapılacak en onurlu hareket, Bob'dan vazgeçmek olmalıydı. Açıkça belliydi ki böyle bir şeyi yapmayacaktı. Çünkü onu seviyordu. Hatta ona tapıyordu.

Öyleyse elde kalan diğer bir seçenek, karısından ayrılana kadar Bob'dan vazgeçmekti. Bu gerçekten de onurlu bir hareket olabilirdi ama bir yandan da korkunç bir seçenekti. Ayrıca gerçekçi de değildi; çünkü son uyarı da Bob'u teslim etmek gibi bir şeye benziyordu. Noel partisinin bitiminde, Bob'la tartışmalarından sonra, Debs ona zaman vermeyi kabul ettiğinde, nasıl olurdu da Bob'a dönüp karısından ayrılana kadar onunla görüşmek istemediğini söyleyebilirdi? Muhtemelen Bob, onun delirdiğini düşünürdü.

Belki de sadece güzel bir şeyler yapmayı önermeliydi? Ama bu nasıl olacaktı? Onlar hâlâ birbirlerini çok fazla göremiyorlardı.

Odanın köşesinde asılı duran siyah elbisesinin pulları ona göz kırpıyordu ve Debs az önce beş yüz altmış kalori almıştı.

İçindeki tanıdık duygularla sürünmeye başlamıştı.

Kendisinden nefret ediyordu ve Bob'un karısından dolayı hissettiği suçluluk duygusu iyice etrafını sarmıştı.

Bu geceki partinin stresi yetmezmiş gibi bir de bu çıkmıştı. Lanet olası DJ hâlâ partinin hangi otelde yapılacağını sorup duruyordu. Debs adresi daha önceden defalarca söylemişti ve bu da yetmezmiş gibi faks da çekmişti. Eğer beklenilen yere gelirse Debs kendini şanslı hissedecekti.

Zaten sorun çıkarsa Alex muhtemelen Debs'i suçlardı. Çünkü bu iş ona aitti.

Her şey çok fazla olmaya başlamıştı. Kusmadan önce zar zor banyoya yetişmişti.

Sledge kulağındaki küpeleri ve keçisakalı ile oldukça iyi görünümlü bir adam olarak ortaya çıkmıştı. Ofis çalışanlarının hem de eylül ayında Noel partisi düzenlemelerini hiç beklemediğinden tamamen sıkılmış görünüyordu.

Sledge, "Geçen ay bu işi İbiza'da yaptım," diyerek Debs'i bilgilendirdi. Şu an onun neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu. Marty salonun girişinde, Sledge geldiğinde, ona dönüp, "Çak bir beşlik," diyerek herkesi etkilemenin planlarını yapmıştı ancak onu kaçırdıktan sonra Janice ile çakışmak zorunda kalmıştı.

Şimdi ise Alex tahmin edilebilir bir şekilde tüm güzelliği ile karşısında duruyordu. Düz siyah bir elbise giymişti ve hiç makyaj yapmamıştı. İnanılacak iş değildi! Herkes boya fıçısına düşmüş gibiydi. Özellikle de DJ Sledge... Ama Alex yine de herkesten daha iyi görünüyordu. Bu yeteri kadar can sıkıcıydı.

Bob gecikmişti. Böyle bir şey olacağı zaman mutlaka önceden ararı ama şu an için ondan haber yoktu. Ayrıca gün boyunca da telefonda konuşmamışlardı. Aslında bu sıra dışı bir durum değildi. Genellikle Bob'un halletmesi

gereken aile işleri olduğundan telefonda konuşamazlardı. Genellikle mesaj atardı. Muhtemelen şu anda arabayı park etmek için uğraşıyordu ve birkaç dakika içinde Debs'in yanında olacaktı.

Alex açık büfedeki yemekleri kontrol etmişti ve şimdiden insanlar, sürüler halinde açık büfenin etrafında toplanmaya başlamışlardı. Başka bir yerde de etrafını çevreleyen Janice ve diğer oyun arkadaşlarıyla beraber Marty bir grup oluşturmuştu.

Alex içini çekerek, "En azından yemekler iyi görünüyor," dedi. Debs fazlasıyla ilgisiz bir halde, "Evet," diyerek Alex'i onayladı. O sırada karnının guruldamamasını umut ediyordu. Çünkü açlıktan ölmek üzereydi. Snickersları yedikten bu yana çok zaman geçmişti. Ama en azından orada aldığı kalorilerden tuvalete girerek kurtulmuştu. Kalçalarında yağ olarak kalmasındansa kusması kendisini hafif ve özgür hissettirmişti.

Alex başıboş bir şekilde ortalıklarda dolanıyordu. Debs ise onun defolup gitmesini arzuluyordu. Odada dolaşan mükemmel bir kız olduğu sürece hiçbir şey insanın kendisini mutlu hissetmesini sağlayamazdı.

Alex garip bir şekilde, "Organizasyon komitesinde beraber iyi iş çıkardık," diyerek düşüncesini belli etmişti.

Öyle mi yapmışlardı? Debs kahkahalardan geçilmeyen eğlence dolu toplantıları ya da sıkı arkadaşlık bağlarını hatırlamaya çalışmıştı. Ancak böyle bir şey bulamamıştı.

"Sanırım."

Debs bu küçük konuşmaların neden olduğunu merak ediyordu. Muhtemelen kaybedenler masasındaki yerini almadan önce zaman öldürmeye çalışıyordu. Aslında bu onun tarzı değildi. Alex, en sonunda derdini, "Bana bu gece yanımda kimi getireceğimi sorduğun zaman başının etini yediğim için üzgünüm," diyerek itiraf etti.

"Önemli değil."

Debs tam olarak ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Şey... Ben de şeyi duyduğuma üzüldüm... Sen ve... Greg." Bunu söyleyerek büyük bir risk almış bulunuyordu.

Ama Alex şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Kahretsin! Herhalde ismi ya Jack ya da Jed olmalıydı. Debs açık olmaya karar verdi.

"Bak Alex. Ben başkasının işine burnunu sokan biri değilimdir. Tamam mı?" Tabii ki öyleydi. "Ama biz biriyle görüştüğünü biliyoruz."

Alex hâlâ uzun uzun ve şaşkın bir ifadeyle Debs'e bakıyordu ve sonunda gönülsüzce, "Evet," dedi. Sanki devlet sırrı gibi bir şeyler saklıyordu. "Aslında, biz hâlâ görüşmeye devam ediyoruz."

İşte bu gerçekten de ilginçti. Demek ki sevgilisiyle kavga edip ayrılmamışlardı. Ofis dedikodularının gerçekte hiçbir doğruluğu yoktu.

Öyleyse neden bu gece sevgilisi burada değildi? Belki de bir rock yıldızı ya da ünlü bir aktördü ve normal insanlar gibi her yerde görünemezdi. En azından etrafını saran bir koruma ekibine ihtiyacı olurdu. Ama Alex'in rock yıldızıyla sevgiliymiş gibi bir havası yoktu. Daha çok baş ağrısı varmış gibi görünüyordu.

"Aslında açıklaması biraz güç bir durum söz konusu..."

Debs şu an gözlerinin çay tabağı gibi açılmamış olmasını umuyordu. Alex'le aralarında bir arkadaşlık oluşabileceğini hayal etmişti. Debs ikisinin de ortak bir fikri olamayacağını düşünmüştü. Görünen o ki neredeyse ruh ikizi olacak kadar ortak özelliğe sahip görünüyorlardı.

"Ne demek istediğini gerçekten anlıyorum." Debs çok-

tan iki kadeh şarabı içmişti ve hiç düşünmeden Alex'e sırrını açıkladı.

"Ben de evli bir adamla beraberim."

Alex can kulağı ile Debs'i dinliyordu. "Gerçekten mi?"

Debs, "Sanırım ben delirdim," diye cevap verdi.

Alex bakışlarını Janice ve onun küçük şirketine doğru çevirdi. Kahkahalarıyla ortalığı ayağa kaldırıyorlardı.

"Onlar biliyor mu?"

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Tam olarak ne hissettiğimi biliyorsun."

Debs şimdi de Alex'in erkek arkadaşının kim olduğu üzerine yoğunlaşmıştı. Hangi nedenlerden dolayı kim olduğunu saklıyordu? Belli ki evli değildi. Debs bundan fazlasıyla emindi. Başka bir şeyler olmalıydı.

Alex, "İnsanların nasıl tepki vereceklerini bilemezsin," diye fısıldadı.

Debs de Alex'i, "Evet, bilemezsin," diyerek onayladı. Uzun bir zaman kekeleyen Alex ne diyeceğini bilemez bir haldeydi ama açıkça belli oluyordu ki Debs'in yaşadığı bu gizli kapaklı işler onu etkilemişti.

"Beraber bir içki daha içelim mi?"

Debs bu soruya, "Evet!" diye bağırarak cevap vermek istiyordu. Çünkü Alex Greg ile ilgili ilişkisini ya da başka bir sırrını anlatmak için, odadaki bütün havalı insanlar arasından Debs'i seçmişti.

Olgun bir şekilde, "Tabii," diye mırıldandı Debs.

Arkadan birinin, "Alex!" diye bağırarak yaklaşması bütün anı mahvetmişti. Gelen Marty'di. Mizah anlayışının yeteri kadar iyi olduğundan endişe duyduğu belliydi. O her zaman Noel partilerini severdi. Çok içerdi ve partinin gözbebeği olmaktan çok hoşlanırdı. Çalışanlarının arasında fazlasıyla cömert bir hayırsever gibi dolanırdı. Etrafındakilerin ona güleceğinden emin olurdu. Çünkü

her cuma onların haftalıklarını eksiksiz bir şekilde öderdi. Genellikle düzenledikleri bu Noel partisi sanki Marty adına yapılmış büyük bir doğum günü havası taşırdı. Sabahın beşine kadar kaldığından, en sonunda otel görevlileri onu kapı dışarı etmek zorunda kalırlardı.

Marty onların yanına yaklaştığında elleriyle popolarına hafifçe vurarak, "İki tatlı bayanın yalnız kaldığına inanamıyorum!" Aslında dalga geçerek konuştuğundan biraz da korkmuş görünüyordu. Alex gözlerini Debs'e kilitledi. İkisi de aynı düşünceyi paylaşıyordu: Salak!

Debs biraz fazla yüksek sesle söylendiğini fark edince, konuyu değiştirmek için, "Yalnız değilim. Arkadaşım gelecek demiştim," dedi. Marty şüpheyle kalakaldı.

"Onun ismi Bob." Debs şimdi de gevezelik etmeye başlamıştı. Bunu söylediği sırada kapıdan içeri Bob girseydi çok güzel olurdu. Ama Debs hayatı boyunca böyle anlar yaşamamıştı. Ne yazık ki o sırada onların yanlarına doğru yürüyen kişi Gavin'di. Tıraş losyonunun kokusu her yeri sarmıştı.

Birdenbire Debs'in içine, geceyi Gavin ve Liam'la arkada oturarak geçireceği doğdu. Muhtemelen gecenin sonunda ellerindeki şarap şişelerinin içinde kaybolmuş olurlardı. Ama şimdi bunun olması imkânsızdı. Bunların hepsi Bob'dan önceydi. O sadece biraz gecikmişti, o kadar. Hem de sadece yarım saat geçmişti. Muhtemelen Bob'un cep telefonuna mesaj bırakmış olabileceğini düşündü ve hemen kontrol etti. Onca zaman geçmesine rağmen bir işaret yoktu.

Gavin tıraşını olduktan sonra en güzel elbiselerini giyinmişti. Üzerinde incecik beyaz bir gömlek vardı. Gömleğini somon renkli bir kravat ve dar bir pantolonla tamamlamıştı. Saçlarında da en az yedi katlı bir bina inşa edebilecek kadar jöle vardı.

Havalı bir şekilde, "Merhaba," dedi. Debs onun saçma sapan konuşacağından korkmuştu.

Marty, "Merhaba," diye karşılık verdi. Sadece sinir bozucu bir şekilde bakıyordu. Kendisini beğendiği için başka bir erkeğin yaptığı şeylere en ufak bir değer bile biçmiyordu.

Gavin, Alex'e döndü. Sürekli onun yüzüne bakmaya çalışıyordu. Ama şu an gözleri biraz aşağı kaymıştı ve onun göğüslerine bakıyordu. Şimdi ise gözlerini geri çekerek yine Alex'in yüzüne bakmalıydı.

Heyecanını bastırarak, titreyen bir sesle, güç bela konuştu. "Masamızda senin için bir yer ayırdım," dedi.

Alex bu fikri sevmiş görünüyordu. Çünkü tek isteği Marty'nin başıboş gezen ellerinden kurtulmaktı. Ama Gavin'in bu hareketi Marty'ye fazla gelmişti. Özellikle de Alex'i ele geçirmeye çalışırken buna dayanamazdı. O sırada Debs'i kabaca iterek Alex'in yanına daha da yaklaşmıştı. Bir numaralı çalışanını, sonradan görme şevk meraklısı kişilerden koruması gerekiyordu. Debs o an havada çok fazla erkeklik hormonunun olduğunu düşündü.

Marty, Gavin'e doğru yürüdü. "Git bana bir içki getir. Bir de o pembe kravatı çıkar. Sen ve Sledge sanki köylü gibi giyinmişsiniz," dedi.

O an korkunç bir sessizlik olmuştu. Gavin konuşacak gibi oldu ancak konuşmadı. Kendisini fazlasıyla küçük düşmüş hissediyordu.

Debs, Gavin'in kendisini savunmasını rica etmek için onun kulağına doğru, "Böyle konuşmayı kesmesini söyle," diye fısıldadı. Ama tabii ki Gavin hiçbir şey demedi. Çünkü hepsi de işlerinin kıymetini biliyorlardı. Hiçbiri bir şey söyleyemezdi. Çünkü bu işe ihtiyaçları vardı ve Marty ağzına gelen her şeyi söylese de onlar bunu yutmak zorundalardı.

Gavin hızla dönerek bara doğru yürümeye başladı. Debs, Alex'in bakışlarını yakalamıştı. Onun da bu duruma çok öfkelendiği belliydi. Ancak onun gözlerinden, öfkeden başka sanki bir çeşit düşmanlık okunuyor gibiydi. Daha sonra Marty'ye doğrulttuğu sinirli bakışlarını geri çekti. Çünkü o da Debs'le aynı şeyi düşünüyordu. İkisi de bunu onun yüzüne vurmaktan korkmuşlardı.

Debs, "Afedersiniz," diyerek yanlarından ayrıldı. Artık buna dayanamamıştı. Merdivenlerden inerek giriş salonunda sessiz bir köşe buldu. Telefonunu eline aldı. Bob'u arayacaktı. Muhtemelen o da arabada olduğu için konuşamadığını beş dakikaya kadar varmış olacağını söyleyecekti. Ama hiçbirini söyleyemezdi. Çünkü Bob'un telefonu kapalıydı ve Debs berbat bir şekilde ekildiğinin farkına varmıştı.

On İki

Geri cumartesi akşamına kadar nedensizce bekledi. Ona bağırıp çağırmadan önce, "Günlerim tamamen birbirine karıştı. Satışlarla ilgili çıkacağımız yemek bu cumartesi değil bir dahakineymiş," demesi için bir şans vermişti.

Ama Bob böyle bir şey söylemedi. Saat altı buçukta üst kata çıkarak duşa girdi. Susan, merdivenlerin korkuluklarından mutfağa doğru sarkarak, "Oralarda uzunca bir ip ya da boş uyku hapı şişesi var mı?" diye sesleniyordu.

Susan, Leo Ryan'dan ayrılmak zorunda kaldıktan sonra, ağzının payını aldığını söylemişti.

Geri'ye bakarak, karamsar bir ifadeyle, "Gerçekten âşık olmanın ne demek olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Gerçek aşk sadece sen ve babam gibi ya da diğer yaşlı insanların yaptığı gibi birbirine katlanmak demek değildir," dedi.

"Birbirimize tahammül etmek zorundayız diye bir durum yok."

Susan, Geri'ye, "Seni aptal, yaşlı kadın," der gibi bakıyordu. Belki de haklıydı.

"Niçin Davey'le sinemaya gidip, sonra da hamburger yemiyorsunuz?" Geri kendisini suçlu hissediyordu. Sadece onları birazdan Bob'la yaşayacakları olayın dışında tut-

mak istemişti. Bob'u pataklarken ve onu kendi çekiciyle öldürürken, çocukların orada kalıp olaylara tanık olmasına hiç gerek yoktu.

"Muhtemelen bana izleme cihazı takacaksın."

"Hayır takmayacağım. Biraz dışarı çıkmak sana iyi gelecektir."

"Film izleyerek onu unutabileceğimi sanmıyorum. Çünkü hissettiğim duygular o kadar hafif değil."

Belki de dediği doğruydu. Ama Geri buna pek fazla aldırış etmedi. Çünkü on altı yaşında bir çocuğun duyguları ne kadar derin olabilirdi ki? Geri, onun yaşlarındayken her hafta başka bir adama âşık oluyordu.

"Ben ödeyeceğim," dedi Geri.

"Film belki ama hamburger yemeyeceğim."

Leo Ryan'la buluştukları zaman Susan yemek yiyemezdi. Şu an onunla buluşmayacaktı ama yine de yemek yiyebileceğini düşünmüyordu. Kendince bu durumu, tamamen alışkanlık olarak açıklıyordu.

Davey, "Eğer beni atlatmaya çalışırsa, hayatta onun peşinden koşmam baştan söyleyeyim," diyerek Geri'yi uyardı. Susan, Davey'i söylediklerinden dolayı biraz hırpalamıştı ama bu durum mutlu bir şekilde kapıdan dışarı çıkıp gitmelerine engel olamadı.

Geri savaşmak için tek başına kalmıştı. Ne yapacağına dair hiçbir fikrinin olmadığını fark etti. Ağlayacak mıydı? Çığlık mı atacaktı? Boş boş konuşacak mıydı? Belki de ona nefretle, "Seni sahtekâr şey!" diye seslenecekti.

Geri, şimdi her şeyi anlayabiliyordu. Fırında kaynayan tavuk kemikleri çorba yapmak için tam kıvamına gelmişti. Hayatı mahveden şeylerle karşı karşıya kaldığında, mutfakta yemek yapmak oldukça faydalı oluyordu. Şimdi ise nasıl bir konuşma yapacaklarını korkunç da olsa tahmin edebiliyordu. Bob, onun karşısında fiyakalı kıyafetleri ve

iğrenç bir modelde kestirdiği saçları ile dikilecekti. Geri de ağlamaktan burnu kocaman olana dek, Bob'a çığlıklar savuracak ve lanet okuyacaktı. Bu olayın unutulması için kendini savunup duracak, Geri ise onun metresinin evini ateşe vereceğine dair tehditler savuracaktı.

Belki de Bob kendini savunup, inkâra kalkışmayacak ve "Eğer bilmek istersen, o senden daha genç ve çekici biri. Ayrıca bütün gün fırında bir şeyler pişirmiyor. Hoşça kal! Ben ayrılıyorum..." diyecekti.

Bu son düşündüğü şey Geri'nin kalbine hançerler saplamıştı. En azından aldattığını inkâr etmesi, kabul edip çekip gitmesinden daha iyi sayılırdı. Gerçi hâlâ yüzleşmemişlerdi. Bunu yaşayacak diye bir şey yoktu.

Ayrıca Geri yüzleşmekte iyi sayılmazdı. O daha çok, azarlayıp, aşağılayıcı sözler söylemede iyiydi.

Üst kata çıkıp onunla tartışmak istemiyordu. Muhtemelen üzerinde iç çamaşırları olduğundan içlerinde bulundukları durum gülünç olabilirdi. En sonunda onun enerjik bir şekilde merdivenlerden indiğini duydu. Tıraş losyonunun ağır kokusu mutfağa kadar her yeri sarmıştı. Bob'un son günlerde, hiçbir şekilde onun için deodorant sıkmadığını düşündü.

Bob arkadan sesleniyordu:

"Arabamın anahtarlarını gördün mü?"

"Hayır."

Hâlbuki anahtarlar Geri'nin çantasındaydı. Ayrıca neden böyle bir şey yaptığını da bilmiyordu. Belki de onun çok sinirlenip çekip gitmesinden korkmuştu. Şu an kendisini fazlasıyla kandırılmış hissediyordu.

O sırada Bob mutfağa girmişti ve tezgâhın üzerine bakınıp duruyordu. "Geç kalacağım."

Geri'nin elleri öyle çok titriyordu ki çareyi onları yum-

ruk yapıp sıkmakta buldu. Bu hareket belki de böyle durumlar için biçilmiş kaftandı.

Hemen atağa geçmemeliydi. İnternet sitelerinden birinde aldatılan kadınlarla ilgili bir yazı okumuştu. Yazıya göre onu konunun içerisine yavaşça sürüklemeliydi. Karşılıklı suçlamalardan kaçınılması gerekiyordu. Kadınlar, başlarına gelen bu korkunç şeyi, sanki normal bir olaymış gibi gösterebilirlerse, erkeklerin içinde bulundukları durumu inkâr etmeden kabul edebilmeleri mümkün olabilirdi.

Geri yapacağı her şeyi kafasında planlamıştı. Yazıda anlatıldığı gibi davranacaktı. Ama Bob'un, etrafında kısık sesle lanet okuyarak ve anahtar arayarak dolaşması yüzünden birdenbire kafası attı. "Bu gece bir kadınla mı buluşacaksın?" dedi.

O an sanki bir şey tarafından havanın emildiğini hissetmişti. Olduğu yerde donakalan Bob, oldukça sersemlemiş görünüyordu. Bir ara konuşacak gibi oldu ama vazgeçti. Geri şu an için onun her şeyi inkâr edeceğini düşünüyordu. Eğer öyle olursa, Geri de mecburen bütün kanıtlarını – *limon rengi gömleğini artık giymemesi, cep telefonunu saklaması, Lisa ile yaptığı rezalet telefon görüşmesi...* – gözler önüne sermek durumunda kalacaktı. Şu an "Müfettiş Morse" dizisinin kötü bir bölümünde gibilerdi. Bu da oldukça berbat ve üzüntü veren bir şeydi.

Bob, "Evet," diye cevapladı.

Geri, aptalca, "Evet mi?" diye tekrarladı. Yanlış duymuş olmalıydı. Yani Bob, aldattığını kabul mü ediyordu? Şimdi ise ne diyeceğini bilmiyordu. İnternet sitesinde erkeğin dakikasında yaptığı işi kabul etmesi ile ilgili bir şey yazmıyordu. Onun yerine korkakça kıvranarak söylenen cümlelere karşı nasıl davranılacağından bahsediliyordu. Eğer böyle olsaydı, Bob'un, "Sana inanamıyorum. Böyle bir konudan dolayı beni nasıl suçlarsın...", "Ben burada

eşek başı mıyım?!" diyebilme ihtimaline karşı kendisini hazırlamıştı.

Hemen kabul etmek mi? Tanrı aşkına! Nedir bu başımıza gelen?

Bob, "Evet," diye yineledi. Acı dolu, kederli ve perişan görünüyordu. Ayrıca rahatlamış bir hali de vardı. Geri'nin içerisinde bir şeyler paramparça olmuştu. Bunun kalbi olduğunu düşünmüştü ama o değildi. Fırında kaynayan tavuk kemiklerinin sesi gibi kalbi hâlâ ruhsuz bir şekilde atmaya devam ediyordu. Bob'un yüzü bembeyaz kesilmişti. "Üzgünüm Geri."

Neden olmasın! Tabii ya! Üzgünse bir problemimiz yok demektir. Bir daha yapmaz olur biter! En azından yakalanmaz!

Ama Geri, bu düşündüğü şeylerden hiçbirini söylemedi. Bir daha konuşabileceğini de zannetmiyordu. Çok büyük bir şokun etkisi altındaydı.

Bob, "Geri," diyerek söze başladı. Onunla konuşmak, hiçbir anlamı olmayan şeyler söylemek istiyordu. Bu, Geri'nin korkunç suskunluklarından biri değildi. O kimseyle, herhangi bir şey hakkında bile konuşmak istemiyordu. Ne söyleneceğini bilmediğinden istemeden Bob'u konuşturmak zorunda kalmıştı.

On yedi yıllık kocan tarafından ihanete uğradığın su götürmez bir şekilde ortaya çıkarsa ne söylenebilirdi ki?

Bob mutfak sandalyesini sırt kısmından sertçe kavradı. Sandalyeye uyguladığı baskıdan dolayı parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu.

"Bu durumu düzeltecek hiçbir şey olmadığını biliyorum." Bu konuda haklıydı. En azından hiçbir zırvalığın Geri'nin kırılan kalbini iyileştiremeyeceğinin farkındaydı.

Acaba onlar, karılarının, ofiste çalışırlarken birdenbire gökten dik açıyla çıplak bir kadın indi ve nasıl olduysa se-

vişiverdik yalanına inanmalarını mı umuyorlardı? Andrea, her zaman bunlardan tiksintiyle bahseder ve bunları "Sadece oldu," açıklamaları olarak adlandırırdı.

En azından Bob böyle bir şey söyleyerek, onun zekâsına hakaret etmemişti. Geri, onu bağışlayabilmek için bir şeyler bulmaya çalışmasına anlam veremiyordu. Ona fiziksel bir saldırı da bulunarak, daha da dibe batmak istemiyordu.

Henüz bunun için çok erkendi...

"Kim bu kadın?"

Diğer kadınları bilmek istemenin ne kadar umutsuz bir şey olduğunun farkındaydı. Ayrıca Bob'un olası ilişkisini öğrendiğinden bu yana bütün o meraklı halinden eser kalmamıştı. Lisa ile konuştuktan sonra geceleri uykusuz kalıp, onların canını acıtmak için iğne saplayacağı bebekler hayal etmemişti.

"Onu tanıyacağını sanmıyorum."

"Kim bu kadın?" Geri'nin sesi şimdi daha yüksek çıkmaya başlamıştı.

"Onun ismi Debra. O... Ben ona yakın bir yerde çalışıyorum."

Bob'un sesi onu korumak ister gibi geliyordu. Buna nasıl cüret edebilirdi? Ondan bahsederken detayları atlamıştı. Geri, bir mızrağın kendisine saplandığını hissediyordu.

Debra. Bu isim Geri'nin kulağına çok garip geliyordu. "Ne zamandır berabersiniz?"

"Geri..."

"Lütfen sorularımı tekrar ettirip durma."

"Birkaç aydır. Üç ya da dört ay belki."

"Şimdi anlıyorum."

Geri en azından "Yıllardır," diye bir cevap almamıştı. Böyle bir durumda, olayın iyi yanlarını bulmaya çalışmak biraz garip bir davranıştı ama Geri'nin hâlâ bu olaya inan-

mayan bir yanı varken, böyle olması da normal oluyordu. Bob, Geri'nin hediye ettiği tişörtü giymiş, onun karşısında dikiliyordu. Kahverengi gözleriyle tatlı Bob! Bu berbat bir şeydi. Gerçekten de çok acı vericiydi. Belki bu işi böyle sulandırarak üstesinden gelmeyi başarabilirdi. Eğer böyle yapmasaydı, yere çöküp acı acı ağlayacağından ve bir şişe likör için yalvaracağından emindi. Ama onun önünde böyle bir duruma girmeyecekti.

Bob, "Geri," diye seslenerek ona dokunmaya yeltense de o, öfkeyle kendisini geri çekti. Uzunca bir zamandır ayakta dikiliyorlardı. Mutfak masası aralarında yıkılmaz bir kale gibi bariyer oluşturmuştu.

Bob nihayet, "Ne yapılması gerektiğini bilmiyorum Geri," dedi. "Ne söyleneceğini de bilmiyorum."

Eğer aylardır başka bir kadınla berabersen, ne söyleneceğini veya ne yapılacağını bilirsin! Geri şu an avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Ama robot gibi donuk ve sessiz tavrını devam ettirdi. Bu arada da hemen bir tepsi alarak küçük kekler yapmaya başladı. O olmadan yaşamaya devam etme ihtimalinden dolayı dehşete düşmüştü.

"Onu seviyor musun?" Geri neden böyle bir soru sorduğunu bilmiyordu. Eğer "Hayır," derse iyi olurdu. Ancak "Evet," derse korkunç duygular içine gireceğini biliyordu. "Hayır, ona katlanamıyorum. Onunla sadece cinsel ihtiyaçlarım için beraberim," derse, bu acıya katlanamazdı. Daha da ötesi, Bob zaten şu an olduğundan daha berbat bir halde olamazdı.

"Lütfen şunu yapmayı keser misin?" Bob cevap vermek istemiyordu. Muhtemelen söyleyeceği şeyin kulağa hoş gelmeyeceğinin farkındaydı.

Geri, biraz itici, sinir bozucu bir tavırla, "Pardon, seni rahatsız mı ediyorum?" diye sordu. Açıkça söylemek gerekirse böyle davranma hakkını elde etmiş sayılırdı.

"Geri." Bob oldukça kederli bakıyordu. Her ne kadar Geri bunu umursamasa da gerçekten berbat bir bakıştı. Bu kötü duruma neden olan kendisiydi. Belki de ikisi birden suçluydu. Geri, bütün bu zaman boyunca, onun için akşam yemeği hazırlamış, lanet olası gömleklerini ütülemişti. Üstelik Bob, Geri bunlarla uğraşırken tüm zamanını, bahçedeki kulübede harcayarak ve ondan kaçarak geçirmişti. Bu liste daha da uzayıp devam ederdi.

"Beni hâlâ sevip sevmediğini sormayacağım." Bunun küçümseyici bir anlama geleceğinden emindi. Geri, Bob'a doğru hareketlendi ve gömleğinden çekip bırakarak, "Pislik herif!" dedi.

Bob, Geri'nin bu hareketinden oldukça ürkmüş görünüyordu (Ayrıca Geri'nin de yaptığı şeyden dolayı çekinmiş bir hali vardı).

"Konuşmaya ihtiyacımız var Geri." Sonunda olgun davranması gerektiğini anlamıştı.

"Gerçekten de olgun bir şekilde oturup bu konuyu tartışmalıyız." Geri şu an daha da öfkelenmişti.

"Ne hakkında konuşmalıyız? Arkamdan iş çevirerek başka bir kadınla sevişmen hakkında mı?"

Sevgili Tanrım! Geri hakikaten hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı ama sonradan düşününce, "Neden olmasın?" diye kendi kendine konuştu. Niçin kibarlığından ödün vermemek için canını sıkıyordu ki? Neden elinden geldiği kadar saldırıp kavga etmiyordu? Birkaç tabak kırabilir ya da küfür edebilirdi. O internet sitesinde yazan hiçbir tavsiye umurunda bile değildi. Muhtemelen kontrolünü kaybetmesi, kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Böylece Bob'un canını yakabilirdi. Ve onun incinmesi, şu an için dünyada en çok istediği şeydi.

Kin ve nefretle konuşmaya devam ederek, "Zavallının tekisin!" dedi.

"Eğer *konuşmak* istiyorsan bunu beni aldatmaya karar vermeden önce yapacaktın, şimdi değil!"

Bob boynu bükük bir şekilde, kuzu gibi ayakta dikiliyordu. Ona doğru yöneltilen bütün bu hakaretleri kabul ediyordu ve kendini savunmak adına hiçbir şey yapmıyordu. Bu durum ise Geri'yi daha da sinirlendiriyordu.

"Bu konuşma, daha korkusuzca ve daha hoş görülü olmalı."

Geri, Bob'a dik dik bakarak, "Biz on yedi yıldır evliyiz Bob. Dile kolay on yedi yıl!" dedi ve birdenbire ağlamaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Berbat bir hali vardı. Çok fazla rencide olmuştu ve ağlamasını engelleyemiyordu. Onun önünde ağlamamaya yeminliydi. Ama şu an içindeki hayal kırıklığı iyice büyümeye başlamıştı.

Şimdi ise Bob ağlamaya başlamıştı. "Üzgünüm." Geri daha önce onu ağlarken görebileceğini – en azından bu şekilde – hiç düşünmemişti.

"Çok üzgünüm Geri. Bunu yapmamış olmayı dilerdim."

"Ama yaptın."

"Geri…"

"Benden uzak dur. Sakın bana dokunmaya kalkışma!"

Sanki birisi ölmüş gibi bir halleri vardı. İkisi de öylece ayakta dikiliyordu. Sanki akılları başından gitmiş gibiydi. Zaten böyle bir durumda rahat rahat, konforlu bir yerde otururak tartışılma ihtimali yoktu.

Her şey değişmişti ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Geri hemen kendisini toparladı. O sırada Bob gömleğinin kollarıyla kabaca yüzünü siliyordu. Tuhaf bir sessizlik olmuştu. Bu herhalde iyiye işaretti. Bob en sonunda, "Oturacak mıyız?" diye sordu. "Sana biraz çay yapacağım. Ya da istersen içki de getirebilirim."

Bu aslında iyi bir teklifti. Bir yanı onun yanına oturup, sabaha kadar uyumadan, içki içmek, ona bağırmak, onunla konuşmak ve sorular sormak istiyordu. Bu kadın kimdi? Bob'un, onda dikkatini çeken ilk şey ne olmuştu? Geri'de olmayıp da onda olan neydi?

Ama Geri bu teklife karşı çıktı. İçki içmek ve bağırıp çağırmak hiçbir şeyi çözmeyecekti. Sessiz bir şekilde, "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedi. Ona biraz daha bakmaya katlanamayacağını hissetmişti.

"Tamam, ama belki geri döndüğünde biz... Bilmiyorum. Seni burada bekleyeceğim."

"Bir saat kadar dışarıda olacağım ve geri döndüğümde gitmiş olmanı istiyorum."

Bob küçük bir çanta aldı ve içine iş için birkaç kıyafet, diş fırçası, tıraş makinesi gibi şeyler doldurdu ve gitti. Geri eve döndüğünde, onun çekmecelerine bakmak için yukarı çıktı. Gerçekten de kaç çift çorabın eksik olduğuna kadar nelerin azaldığını görebiliyordu. Geri gözlerine inanamıştı. Bob onun ağzından çıkan sözlere dayanarak hakikaten gitmişti. Acaba bunu kastetmediğini bilmiyor muydu? Evet, tam anlamıyla gitmesini istemişti ama o an kendisini inanılmaz bir şekilde incinmiş hissediyordu. Onu aldatmıştı. Başka ne söylemesini bekliyordu? "Üzgünüm arkadaşım ama bu gece konuk odasında yatacaksın," gibi bir konuşma mı yaşayacağını zannetmişti?

Tabii ki dışarı atılacaktı. Bu işler böyle olmaz mıydı? Burada gururlu bir kurban varsa, o da Geri'ydi. İsteseler de, istemeseler de böyle bir durumda zaten aynı evde olmaya katlanamazlardı. Bir gece önce başka bir kadınla yatan adamla aynı evi paylaşmaktansa çok geçmeden onu dışarı atması en mantıklı hareketti. Ama eğer bir daha geri

dönmezse de onun o ahlaksız suratını av tüfeğiyle dağıtabilirdi.

Şu an internet sitesindeki yazıdan bir şeyler aklına gelmişti: İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, sakın onu evden atma! Çünkü bu şekilde onun sorumsuzca çekip gitmesine izin vermiş bulunuyordu. Nereye gittiğine, ne hissettiğine dair hiçbir bilgi vermeden!

Geri kendisine çok kızdı. Sersem bir şekilde etrafta dolandıktan sonra acaba nasıl kaçıp gittiğini düşünmeye başladı. Çünkü arabasının anahtarları hâlâ onun çantasındaydı.

Geri'nin aklına birden çok kötü bir düşünce saplandı: O kadını mı aramıştı? Şu Debra denen kadını... Acaba spor arabasıyla gelip de – *Geri onun kırmızı, üstü açılır bir spor arabaya sahip olduğunu hayal etmişti* – Bob'u almış, daha sonra beraber günbatımını mı izlemeye gitmişlerdi? Geri korkunç bir şekilde onları birbirlerine çivilemeyi düşündü.

Ama dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. Ayrıca Bob'un arabasının da yerinde olmadığını fark etti. Hemen lavabonun yanındaki mutfak çekmecesini kontrol etti. Arabanın yedek anahtarlarını almıştı. Ama bu onunla birlikte olmadığı anlamına gelmiyordu. Muhtemelen arabaya bindiği gibi, onun yanına gitmişti. Zavallı, yaşlı Geri, hiçbir şey bilmeden, karanlığın içinde kalmıştı. Tanrı Geri'ye acımalıydı. Belki de şu an, kocası bu kadınla sevişiyor olabilirdi.

Ayrıca Bob, notta bırakmamıştı. Hatta Geri, bir not bulmak için etrafa bakındığından kendisini salak gibi hissetmişti. Ne yazacaktı ki? Eğer Geri için ya da evlilikleri için gerçekten endişe ediyor olsaydı, fırının üzerinde asılı olan bloknota bir şeyler yazmış olmalıydı. Fırının üzerinde birçok şey asılıydı. Alışveriş listesi, yapılacaklar listesi,

Davey'in beden ölçüsü ve acil durumlarda aramak için Nicola'nın çocuk bakıcısının numarası... Bir tek Bob'un notu yoktu. Ayrıca Geri, diğer bütün kalemler kaybolduğu için, yeni bir kalem alarak, küçük bir tel parçasıyla bu kalemi bloknotun yanına tutturmuştu. Yani Bob, kolaylıkla bu kalemi alıp, "Özür dilerim Geri. Şu an umutsuz bir şekilde üzgün olduğunu biliyorum ama seni sonra arayacağım. Belki o zaman konuşabiliriz," diye not bırakabilirdi.

Tabii ki bu yazı Shakspeare'inkiler gibi olmak zorunda değildi. Sadece gerçekten kaygılandığını gösteren bir şeyler olsa yeterdi. Eğer umursasaydı, Geri yürüyüşünden dönüp – *yürüyüşten ziyade bir fast food restoranının tuvaletinde haykıra haykıra ağlamıştı* – kapıdan içeri girdiğinde, onu karşısında görürdü. Eğer umurunda olsaydı, Geri'nin gazabından kurtulamayacağını bile bile, orada kalır ve evden gitmemek için yalvarırdı. Böyle bir şeyin bir daha olmayacağına dair yemin ederdi.

Geri yeniden onun yüzündeki rahatlamış ifadeyi düşündü. Özgürlüğüne kavuştuğu için mutlu olmalıydı. Belki ayrıldığı için daha da mutluydu. Terk edilme duygusu, insanın kocası tarafından aldatıldığını öğrenmekten daha kötüydü. Burada, kendi evinde, *onların* evinde tek başına kalmıştı ve kocası çekip gitmişti.

Odanın ortasında bir heykel gibi donup kalmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Sadece ayakta dikilip bekliyordu. Ama ne için beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. On dakika sonra telefon çaldığında, hemen açmak için neredeyse boynunu kıracağı bir hızla hareket etmişti:

"Bob?"

"Geri?" Telefondaki Nicola'ydı. Geri'nin yüreğine inmişti. Eğer Nicola mezar taşlarından bahsedecek olursa oracıkta sinir krizi geçirebilirdi.

"Hmm... Merhaba Nicola."

"İyi misin? Sesin biraz tuhaf geliyor da." Nicola genellikle insanların acı dolu ve perişan hallerine hemen uyum sağlayabilirdi.

Geri'nin yaşadığı bu darmadağın durumu ağzından kaçırmaması için bir şeyler onu durdurmalıydı. Çünkü hâlâ bir yanı, başına gelenlere anlam veremiyordu.

Geri, "Ben iyiyim," diye cevapladı. Halini gizlemeye çalışıyor, bir taraftan da niçin arayanın Bob olmadığını, niçin Bob'un onu merak etmediğini düşünüyordu.

"Eğer iyi olduğuna eminsen..." Nicola'nın sesi heyecanlı geliyordu. Aslında heyecanlıdan ziyade çok canlıydı.

"Ne olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Ne?" Geri'nin sesi şu an normale dönmüştü ve hayretle Nicola'yı dinliyordu.

"Andy bana çıkma teklifi etti."

"Çöpçü adam mı ?"

Bu adam biraz antika birisiydi ve darmadağınık duran gri sakalları vardı. Geri bu detayları nasıl anımsadığını anlamadı. Genellikle dünyası başına yıkıldığında bir şeyleri hatırlaması pek kolay olmazdı.

"O Andy değil. Bu bizim okuldan. Hani geçen sonbahar göreve başlamıştı ya?"

Geri şimdi hatırlamıştı. Bu adam öğretmenler odasına girdiğinde yirmi beş öğretmenin içerisinde tek erkek olduğunu fark eden adamdı.

"Benim dul olduğumu biliyor."

"Eğer öyle olduğunu bilmeseydi, muhtemelen biraz zor çıkma teklifi ederdi."

"Kocamın ölümünden bu yana sadece yirmi ay geçti. Bu çok az bir süre. Bunu bilmeli."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet."

Geri ne kadardır telefonda olduğunu bilmiyordu. Her kelime zulüm gibi gelmeye başlamıştı.

"Ben ona hoşlandığımı belli etmiş olmalıyım. Başka bir şekilde bana çıkma teklifi edebileceğini sanmıyorum. Belki de ona bilinçsizce bakmış olabilirim."

O siyah uzun elbise ve gözlerinin üzerine düşen saçlarıyla, bunun olması imkânsızdı.

"Nicola, özür dilerim ama şu an biraz meşgulüm."

"Affedersin."

Bu sefer Geri onunla ilgilenip, onu sakinleştirememişti.

"Seni yarın arayacağım tamam mı?"

Nicola'dan gelecek cevabı beklemeden telefonu kapattı. Evin ışıklarını yakıp üst kata çıktı. Çocukların anahtarı vardı ve kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Yatak odasına girdi. Bob'un pijamalarını ve yastığını yere doğru fırlattı. Hemen üzerindekileri çıkarıp, pijamalarını giydi. Üzerinden çıkardığı kıyafetler yerde kalmıştı. Dişlerini fırçalamadı. Makyajını temizlemedi. Bir daha kalkmamak üzere ant içerek yatağa girip, yorganı kafasına doğru çekti.

On Üç

Bob, karısı tarafından kıçına tekmeyi yedikten sonra, bütün hafta bir otelde kaldı. Burası cimri adamlara göre bir yerdi. Sert bir yatağı olan ve dışarıdaki tüm trafik gürültüsünün duyulduğu bir odada kalıyordu.

Debs'i görmeye gitmedi. Gerçekten de üzüntü ve suçluluk duygusu içindeydi ve sulu yemek hariç hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hatta işe bile gitmedi. Debs'e, bu ilişkiye devam edemeyeceğini söylemişti. Zaten her şeyi berbat etmişken, bir şeyler çok normalmiş gibi yaşamını sürdüremezdi.

Debs, karısının Bobla konuşmayı reddettiğini biliyordu. Ayrıca çocuklarıyla da konuşamamıştı. Geri onların henüz hiçbir şey öğrenmeyeceklerine dair emir vermişti. Bob'un son dakikada bir işi çıktığını ve birkaç satış konferansına katılacağını söylemişti. Bob bu durumu çocuklara da itiraf etmek zorunda kalacağından çok umutsuzdu. Onların bunu öğrenmesinin düşüncesi bile Bob'u hasta ediyordu. Şimdi ise Geri, onun bu halini tahmin edebilirdi.

Debs'e telefonda, "Çocuklar şimdi benim hakkımda ne

düşünecek?" diyerek ne kadar endişeli olduğunu belirtmişti. Ayrıca Debs'in onu rahatlatamayacağı da çok açıktı. Çünkü bütün bu olanların başrol oyuncusu Debs'ti.

Ayrıca Debs'e de dargındı. Pazartesi akşamı telefonda konuştuklarında, yanına uğramayacağını söylemişti. Kendi başına kalmak için biraz zaman istemişti. Karısı ilişkilerini öğrendiğinden bu yana beraber uyumamışlardı.

Her şey tamamen yanlıştı.

Stevo, "Ne bekliyordun?" demişti. "Bitmek bilmeyen alkışlar mı?"

Debs sinirinden ateş püskürüyordu. Stevo'nun aşırı tutucu tavırlarına maruz kalmak yerine, sadece Fiona'nın omuzlarında ağlamak istiyordu. Eğer Fiona dikkatli olmasaydı, Stevo onu peştamala saracak ve bir atlı arabası gibi peşinden dolaştıracaktı.

Fiona, onu gücendirmeden, "Belli ki Bob'un şu an kafası karışık," dedi. "Kendine gelecektir."

Ama Debs, Fiona'nın davranışlarından daha çok, "Bunu hak ediyorsun," anlamını çıkarıyordu. Üzgün bir şekilde kafasını sallayan Fiona, muhtemelen Bob'un karısı için üzülüyor olmalıydı.

Debs'in onların ayrılması konusunda daha önceden ne kadar istekli olduğu ve eğer ayrılırsa mutluluktan delirebileceği çok açıktı. Bob parti akşamı, onu gecenin bir yarısında aradığında, Gavin ve Liam'ın masasında suratsız bir şekilde sarhoş sarhoş oturuyordu. Debs telefonda onun çağrısını görünce, cevaplamak için hemen tuvalete gitmişti. Bob, ona karısının her şeyi öğrendiğini söylediğinde ise kendisini fiziksel olarak hasta hissetmişti. Bu yedi kadeh beyaz şaraba ve onca yemeğe karşı koyamayarak tuvalete koşup kusmak gibi bir şey değildi.

Fiona, kibarca, "Ertesi gün nasıldı?" diye sordu.

İğrençti. Nasıl olabilirdi ki?

"Yaşıyorum." Stevo hâlâ etrafta dolanıyordu ve Debs de Stevo'nun, kendine acıdığını görmesini istemiyordu.

Ama hafta sonu çok kötüydü. Pazar günü ayılmaya çalışmakla ve Bob'un telefonunu beklemekle geçmişti ve Bob aramamıştı. Bunun üzerine Debs karısının onu arayıp aramadığı konusunda endişelenmeye başlamıştı. Belki de karısıyla yüzleşmeye gitmişti ve o da Bob'un boğazını sıkarak, Debs'in adresini ve telefon numarasını almak için tehditler savuruyordu. Adresi aldıktan sonra Debs'in evinin yolunu tutup, onu bir güzel yumruklayabilirdi de. Debs elindeki bir fincan çayıyla yatakta büzüşüp kalmıştı. Apartmanın kapısı her açılıp kapandığında, yatağın içinde zıplayarak irkilmişti. Eğer kapı çalarsa açmamayı düşünmüştü. Ama bu çok korkakça bir davranış olmaz mıydı?

Debs, Bob'dan hiçbir haber almadıkça uzayıp giden gecede kendisini yalnız ve terk edilmiş hissetmişti. Bob'u kendi evindeyken, bir daha Debs'le görüşmeyeceğine dair karısına söz verirken hayal edip durmuştu. En sonunda cesaretini toplayarak Bob'u aramıştı ve onun dün geceye kadar bir otelde kaldığını öğrenmişti.

Bob, onun yanına gelmemişti. Özür dilermiş gibi, "Neden gelemediğimi anlamalısın," demişti. Debs de korkak bir ifadeyle, anlamamasına rağmen, "Evet, evet," diye onaylamıştı. Ama karısının hâlâ ilk sırada geldiğini az çok tahmin edebiliyordu. Ayrıca karısının onu istememesine rağmen hâlâ onu bir numarada tutuyordu. Zavallı Debs bu yarışta hep ikinciydi.

Debs, Stevo'nun oturma odasına gidip televizyon izlemeye başladığından emin olduktan sonra, Fiona'ya dönerek oldukça üzgün bir halde, "O karısına geri dönmek istiyor," dedi.

"Böyle mi söyledi?"

"Bunu söylemesine gerek yok. Şu an köhne bir otelde yalnız başına ve ben de buradayım."

Bob'un haber vermeden bütün gününü otel odasında geçirmesi Fiona'yı biraz şaşırtmıştı.

"Belki de döküntülerden kurtulmaya, yeni duruma alışmaya çalışıyordur. Eğer evinden ayrıldıktan sonra doğruca senin yanına gelseydi, bu karısı için pek de adil bir durum olmazdı."

Debs, herkesin Bob'un karısı için endişelenmesinden bıkmıştı. Bob'un, Debs'in yanına gelmesi, karısının olası şok ve acısını önemsememesi anlamına gelmiyordu ki. Peki, Debs ne olacaktı? İnsanlar metreslerin ne hissettiğini düşünmüyordu. Genellikle, metres denen şeyin kanatlı bir vampir gibi bekleyip, diğer kadınların kocalarının üstüne çullanarak, onları kaçırdıklarını düşünüyorlardı. Eğer bu insanlar kendilerini üzgün ve incinmiş hissetseydi, o zaman bu, onlara yapılmış büyük bir haksızlık olurdu.

Ama hepsi bir yana, Debs, Bob'un ilgisizliğinden dolayı çok incinmişti. Bu adam, ona seni seviyorum diyen, onun teninde parmağıyla çıktığı küçük gezintilerde, ona düğün çiçeği gibi koktuğunu söyleyen adamdı. Küçücük bile olsa, bundan sonra birlikte bir geleceğe adım atacaklarından mutlu olmamış mıydı? Debs'le yaşadığı bu açık ilişki devam ederken, eğer hiçbir şekilde olumlu düşünemiyorsa, o zaman beraber olmalarında amaç neydi?

"Nerede duracağımı bilemiyorum Fiona ve ona sormaya korkuyorum." Ağlayacakmış gibi hissediyordu kendini. Nasıl olmuştu da böylesine karmakarışık bir durumun içine girmişti?

Her ne kadar bozuntuya vermemeye çalışsa da Fiona da durumun ciddiyetinin farkındaydı ve epeyce umutsuzdu.

"Eğer benim tavsiyemi istersen, ona baskı yapma. Ken-

di başına düşünmesine izin ver. Böylece senin tarafına geçmesi için bir şans yakalamış olursun."

Bu kulağa daha çok planlı bir şekilde oyun oynamak gibi geliyordu. Ama deneyimsiz, kendine güven sorunu ve kilo problemi olan bir kız, bu iş için biçilmiş kaftan olamazdı. Onun için mücadele etmeyi tercih edecekti. Ama rakibi aklına geldiği her an utanç içinde yüzü buruşuyordu: İki çocuk annesi, hemşire, Bob'un aşk ve onur adına söz verdiği kadın, Geri. Muhtemelen bu kadın acı çektiği her an için Debs'ten tiksiniyor olmalıydı.

Aynanın karşısındayken, gözlerinin içine baka baka bunu kabullenmek zor olsa bile bunları hak ettiğini düşünüyordu.

İç çekerek Fiona'ya baktı. "Pekâlâ. Ona bir fırsat tanıyacağım. Gerekli olan boşluğu ona vereceğim ve bakalım işe yarayacak mı?"

Başka ne yapabilirdi ki? Bob'la oturup da gelecekleri hakkında bir konuşma yaptıklarını hayal edemiyordu. Böyle yaptığı için Bob'un hemen oracıkta ondan ayrılmasından da korkmuyor değildi.

Bütün hafta onu görmezden gelmeye çalıştı. Düşündüğünden de zor geçiyordu. Pazartesiden, çarşambaya kadar boş boş kitapçılarda dolandı. Ama çarşamba günü ofise geldiğinde herkesin evli bir adamla ilişkisi olduğunu bildiğini fark etti.

Gavin'e, öfkeyle bağırarak, "Bunu nasıl yapabildin?" dedi. Parti gecesi, Bob'la yaptığı telefon konuşmasından sonra, masada acı acı gözyaşı dökerken Gavin ve Liam da oradaydılar. Ama Liam tatlı kâsesinin içinde uyuyakalmıştı.

Gavin, "Ben mi?" diye cevapladı. Sesi oldukça incinmiş geliyordu. "Tek bir kelime bile söylemedim." Debs, bazı nedenlerden dolayı ona inandı. Öyleyse geriye tek bir kişi kalıyordu: Alex.

Debs bütün gün ona çok pis bir şekilde bakıp durdu. Bu bakışlar, "Seni o...pu," der gibiydi. O gece iki sıkı fıkı arkadaş gibiydiler. Erkek arkadaşıyla ilgili sırrını paylaşmak için Debs'in peşinden koşup durmuştu. Debs de şu an onun hakkında birkaç dedikodu başlatabilirdi. Su damacanasının yanında durup, Alex'in erkek arkadaşı Greg'in ciddi ereksiyon problemi olduğunu ağzından kaçırabilirdi.

Alex, nerede hata yaptığı konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu. Çarşamba sabahı fazlasıyla sempatik bir yüz ifadesiyle Debs'i köşeye sıkıştırarak, alçak bir sesle, "Bob'la olanları duyduğumda gerçekten çok üzüldüm," demişti.

Lanet olsun! İşte Debs o an, ilişkisinin ortaya çıktığını anlamıştı. Alex muhtemelen masanın altına gizlenip bütün konuşmayı dinlemişti.

Debs çok soğuk bir tavırla, "Teşekkürler ama sana söylediklerimi saklayabilirdin," diye cevap vermişti. Bunun üzerine Alex oldukça kafası karışık ve incinmiş bir şekilde bakmıştı. Hızlıca bütün ofis bu ilişkinin dedikodusunu yapmaya başlamıştı. Debs ofisin içinde yürüyüp merdivenlerin altındaki yerini alana kadar, kendisini kafesteki bir hayvan gibi hissetmişti.

Hiç kimse ona ne söyleyeceğini bilemez bir haldeydi. Marty'nin genç oyun arkadaşları olan diğer kızlar bile şaşkınlıklarını gizleyememişlerdi. Debs'in evli erkekleri etkileyen bir çekim gücü olduğunu falan düşünüyor olmalıydılar. O kadar şaşkın bir ifadeleri vardı ki Debs onların kafalarından geçen, "Herhalde yatakta çok iyi," cümlelerini yakalayabilmişti.

Hatta Marty bile her şeyi biliyordu. Ama bunun büyük bir şaka olduğunu düşünen bir hali vardı. Kahve molasındayken onu ahlaksız bakışlarla incelemişti; hat-

ta Debs'in durumuyla alakalı kötü bir şaka bile yapmıştı. Debs, Marty'nin iğrenç esprisinin sonunu duymadan önce mutfağa kaçmıştı. Bunlardan sonra Debs'in yanına gelen Gavin, "Özür dilerim. Ben de gülmek zorunda kaldım. Aksi takdirde işimi kaybedebilirdim," dedi. Ama Alex gülmemişti. Debs bunu not etti. Ama kuşkusuz Marty'nin şakalarından birinin, Greg'in özel durumunu ortaya çıkarabileceğinden endişe etmişti. Böyle şeyleri sonsuza kadar saklayamazsın. Er ya da geç herkes, her şeyi öğrenecektir.

Gavin, "Öğle yemeğine çıkmak ister misin?" diye sordu. En azından Gavin bu konu hakkında kibar davranmaya özen gösteriyordu. Herkes sanki Bob, evden çıkar çıkmaz yüzüğünü çıkaran, parlak takım elbiseler giyen bir çapkınmış, Debs de onun bu haline aldanmış gibi davranıyordu.

İşte bütün mesele de buradaydı zaten. Debs tam anlamıyla bir metres olabilecek kadar zayıf ve çekici değildi. Evli ve çocuklu bir erkeği ayartacağı sihirli bir cazibesi yoktu.

Debs, "Hayır teşekkürler," diye ağlamaklı bir sesle mırıldandı. Acaba onlar haklı olabilirler miydi?

İçinde, sürünerek tuvalete gidip ağlamak için, büyük bir istek uyandı. Eğer giderse hepsinin bunu fark edeceğini biliyordu. Debs hepsinden nefret ediyordu. O sabah bir saat boyunca internetteki iş bulma sitelerinden başka bir iş aramıştı. Mutlaka buradan daha iyi bir yer olmak zorundaydı. Ama şimdi özgeçmişini güncelleştirmesi, mülakat tekniğini tazelemek için kursa gitmesi ve birkaç kilo vererek uygun bir forma girmesi gerekmekteydi. Dürüst olmak gerekirse, şu an bunlar için yeterli enerjisi yoktu. Bunun moralinin bozuk olmasıyla ya da Bob'un hâlâ Debs'in onu görmezden geldiğini fark etmemesi ile alakası yoktu. Belki de Bob çoktan Debs'in bu çabasını fark etmişti ve mutlu olmuştu.

Marty birdenbire odasından çıkarak, "Herhangi biriniz bana bu lanet şeyin nasıl çalışacağını söyleyebilir mi?" diye gürlemeye başladı. Elindeki BlackBerry marka telefonu sinirli bir şekilde sallıyordu.

Gavin, Marty'e çok kötü bir şekilde baktıktan sonra dayanamayarak, "Tanrım bu yerden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Debs, cesaretsiz bir şekilde, "Ayrıl o zaman," diye konuştu.

Gavin, sızlanarak, "Ama şimdi özgeçmişimi güncellemem ve mülakat tekniğimi tazelemek için kursa gitmem gerekecek. Dürüst olmak gerekirse şu an bunlar için yeterli enerjim yok," diye tepki verdi ve Alex'in olduğu tarafa doğru baktı. Marty'nin onu partide aşağıladığından beri Alex ile göz teması kuramamıştı. Bu aşağılanma, Alex'i ele geçirme umuduyla gösterdiği çabada başına gelen büyük bir aksilikti. Gavin, dalgın bir şekilde, "Her neyse," diye iç çekti. "Marty'nin şamar oğlanı olduğumu düşünse bile ondan ayrılabilir miyim?"

"Pes et Gavin. Kendine biraz saygı duymayı öğren." Debs'in bu söylediği fazlasıyla ironikti.

"Haklısın. Hemen özgeçmişimi güncelleyeceğim."

Debs, azimli bir şekilde, "Ben de," dedi. Nadir de olsa bazen inisiyatifini kullanırdı. Onun için dışarıda yeni bir iş fırsatı varken, neden boş boş oturuyordu?

"Sakıncası yoksa işlerimizi öğleden sonra halledebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum da."

"Ben de."

Çarşamba yapacakları iş, perşembeye ve sonra da cuma gününe sarktı. Özgeçmişleri üzerine hiçbir çalışma yapmadılar. Daha da önemlisi Bob'dan en ufak bir haber bile yoktu.

Debs, Fiona'ya, "Her şey bitti," dedi.

"Evet, durum iyi görünmüyor."

"Bu aptal plan senin fikrindi."

"Ne?"

"Ona zaman tanıma işinden bahsediyorum. Ona çok fazla zaman tanıdım ve o da kıçıma tekmeyi basmaya karar verdi."

"Bunu bilemezsin." Fiona şimdi de pozitif düşünmeye çalışıyordu.

"Oraya gideceğim."

Fiona, Debs'i, "Ben olsam yapmazdım," diye ikaz etti.

"Nedenmiş?"

"Çünkü seninle görüşmek istemezken, ısrarcı olman iyi bir fikir değil."

Debs, ona, Stevo'nun görünüşe göre en iyisi olduğunu anladığında, kendisini var gücüyle onun kollarına attığı zamanı hatırlatmak istedi.

"Burada oturup bekleyemem. Delirmek üzereyim."

Fiona, etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Boş pizza kutuları, cips paketleri ve litrelik kola şişeleri mutfak tezgâhının üzerine dağılmış görünüyordu.

"Bütün bunları yemiş olamazsın. Yoksa yedin mi?"

"Ben mi? Hayır..." Tek başına yaşayan biri olduğu için bunun koca bir yalan olduğu çok geçmeden anlaşılmıştı.

"Bütün hafta birkaç parti vermiş olabilirim."

Normalde kanıtlar bunu gösteriyordu. Bunları tek başına yemesi imkânsızdı.

Tezgâhtakileri toplayıp, çöp kutusuna atarken, "Açgözlüler!" diye söylendi. Hafta boyu çok üzgün olduğu için ortalığı toparlayamamıştı.

Fiona endişeli görünüyordu. Debs, yeme içmenin dozunu ne kadar çok kaçırdığını fark etti. Aşırı derecede yemek yiyip, içki içtiği zamanları her zaman gizli tutmaya çalışırdı. Fiona ve Stevo'nun dışarı çıkacağı zamanı bekler,

sonra da yatak odasına bir sürü yiyecek içecek doldurur ve bir yandan magazin dergisi okurken, bir yandan da tıka basa yemek yerdi.

Fiona, "Belki de spora başlamalısın," diye önerdi. "Böylece her gün yaşadığın bu stresi hafifletmiş olursun." Debs'in durumundan endişe ettiği için bu konuya girmişti. Her şey gözlerinden okunabiliyordu. Şimdi de işten sonra beraber yürüyüş yapmayı teklif edecekti.

Debs, ısrarlı bir şekilde, "Sadece canım istediği için bir şeyler yedim tamam mı? Bu daha önce yaptıklarım gibi bir şey değil ve hiç kilo almadım." Çok şükür ki bu sabah tartıya adımını attığında hiçbir şekilde kilosunun değişmediğini görmüştü.

"Sağlığın en önemli şey... Kendine dikkat etmelisin."

"Evet, evet." Debs en önemli şeyin olabildiğince zayıflamak olduğunu düşünüyordu. Stevo'yu elde etmeden önce, Fiona için de bu en önemli şeydi. Ama sonra bu konuda iyice umursamaz olmuştu.

Debs sonunda, kendisini Bob'un kaldığı otele bırakması konusunda Fiona'yı ikna etti.

Fiona, endişeli bir şekilde, "Seni burada bekleyeyim mi?" diye sordu.

"Hayır. Muhtemelen uzun süre kalacağım." Belki de beş dakikadan daha az kalacaktı. Bu durum işlerin nasıl gideceğine bağlıydı. Her şey felakete dönüşebilir ve en sonunda kendisini otobüs durağında ağlarken bile bulabilirdi.

Biliyordu ki Bob hâlâ oteldeydi. Çünkü arabası otoparktaydı. Arabanın çatısında toplanan yapraklara bakılırsa bir haftadır hiç kullanılmadığı belliydi. Asansörle yukarı çıkarken, en azından bütün hafta boyunca karısına gitmediğini düşündü. Geldiğini haber vermemişti. Çünkü muhtemelen ona gitmesini söyleyecekti.

Onun kapısının önünde dikilirken, içeriden televizyonun sesini duyuyordu. Fok balıkları ile ilgili bir belgesel izliyordu. Hakikaten de depresyonda olmalıydı. Kapının önünde dikilirken, buraya gelmesinin gerçekten de kötü bir fikir olup olmadığı konusunda meraklanmaya başladı. Peki, Bob, onu görmek istemezse ne olacaktı? Bütün hafta boyunca aralarındaki iletişim eksikliği her şeyin bittiği anlamına mı geliyordu?

Dizlerinin biraz da olsa güçsüz düştüğünü hissetti. Aptalca bir konuma düşene kadar orada dikilmeye devam etti. Yanından geçen insanlar merakla ona bakıyorlardı. Birazdan içlerinden biri üçüncü katta şüpheli biri olduğu konusunda resepsiyona haber verebilirdi.

En sonunda kapıyı çaldı:

"Oda servisi!"

Küçük bir şaka yaparsa gerginliğinin geçeceğini zannetmişti. Bob kapıyı açtığında ise bu şakayla hiç eğlenmediği belli oluyordu. Oldukça kötü görünüyordu. Gözleri şişmişti ve yüzünden uyumadığı anlaşılıyordu.

Fazlasıyla hevessiz bir şekilde, "Merhaba," dedi. Debs birden çok öfkelendi. Onu görebilmek için uzun bir yoldan gelmişti. Sessiz geçen onca zamandan sonra birazcık bile minnettar görünmek için uğraşmamıştı.

"Eğer bir mahsuru yoksa içeri girebilir miyim?"

Bob, adımını geriye atarak, "Tabii ki affedersin," dedi.

Oda darmadağınıktı ve yerde bir tepsi katılaşmış yemek vardı. Her yer çok havasız ve birazcık da kokuyordu. Debs yavaşça etrafına baktı. "Gerçekten de kendini çok kötü hissediyorsun değil mi?" dedi.

Bob şaşıp kalmıştı. "Bütün bir haftanın nasıl geçtiğini bilemezsin."

"O zaman niye bana söylemedin?"

Bob yorgunca başını salladı.

Debs, gıcık bir ifadeyle, "Tabii ya..." dedi. "Yeniden her şeyin dışında bırakıldım. Anlayabiliyorum. Debs'e hiçbir şey söyleme!" Hızını alamadı ve konuşmaya devam etti. "Biliyor musun? Canın sevişmek istemedikçe benimle beraber olmak istemediğini anlamamışım."

"Debs! Tanrı aşkına!"

Bob, başı ağrıyormuş gibi görünüyordu. Açıkça belliydi ki Debs'in buraya gelip de ona saldıracağını zannetmemişti. Bob'un uzaklığı, sessizliği ve gizliliği hariç, rutin hayatına devam ettiğini düşünmüştü.

"Normal bir ilişki yürüten insanlar birbirleriyle konuşur. Birbirlerine sırlarını söylerler. Beraber bir hayatı paylaşırlar. Biz sadece omlet yiyip, Ay'dan bahsediyoruz."

Debs beddua ettiğinin zannedilmesini istememişti. Muhtemelen yan odadaki insanlar, "Bir ilişki vakası daha mı? Olamaz!" diye düşünürlerdi.

Bob şu an pek de hoş bakmıyordu.

"Bana konuşmalarımızdan hoşlandığını, onları sevdiğini, diğer adamlar gibi zırvalamadığımı, yeni ve ilginç şeylerden bahsettiğimi söylüyordun. Şimdi ise neden bahsediyorsun? Numara mı yapıyordun?"

"Hayır..."

"O zaman istediğin nedir?" Bob, sanki Debs onun çözmesi gereken diğer bir sorun gibiymişçesine konuşmuştu.

Debs gitmeyecekti. Çünkü Bob karısıyla savaştaydı. Onunla değil.

Debs, ilgisizce, "Daha fazlasını," diye cevapladı. "Paha biçilemez biri değilsin biliyorsun. Evli olduğun fikrinden hoşlandığımı mı zannediyorsun? Öteki kadın olmaktan zevk aldığımı mı düşünüyorsun? Senden daha normal biriyle beraber olabilirdim. Bunu biliyorsun..." Kendini

birileri için riske atmak iyi bir şey olabilirdi ama bundan bahsetmenin ne yeri, ne de zamanıydı. "Ama yapmadım. Normal bir ilişki yaşama fikrinden vazgeçtim. Peki ya sen benim için ne yaptın? Hiçbir şey!"

Bob güldü. "Öyle mi? Senin yüzünden bu berbat otel odasında, ailemden kilometrelerce uzaktayım." Şimdi de kızgınlık ve suçlamalar başlamıştı.

"Buradasın çünkü her şeyi öğrendiler. Benim yüzümden olamaz çünkü bunu sen onlara söyledin."

"Bu sorunu çözmek için düzgün bir plan yapamamıştım. O an emin değildim."

"Kapa çeneni."

"Zamanı değil Debs." Bob şimdide kaba davranmaya başlamıştı.

"Senin için öyle belki."

Bob burnundan soluyordu. "Üç aydan sonra birbirimize vaatler mi vereceğimizi düşünüyordun?"

"Evet."

Debs aslında bunu söylememeliydi. Ama madem her şey açığa vuruldu, bir sorun olmamalıydı.

Bob öylece durdu ve sanki Debs'i ilk defa görmüş gibi baktı. Birinin onu çok fazla istemeyeceği konusunda çok şaşırmış görünüyordu. Odasına baktı.

Debs onu kucaklayarak göğsüne bastırmak, onu korumak, eve gidip ona yemekler pişirerek, şişmanlatana kadar yemek yedirmek; bu kibar ve kafası karışık adamla bir yuva kurmak, ona karısını ve çocuklarını unutturmak istiyordu. Tabii bunu tam anlamıyla yapamazdı. Zamanında onlarla paylaştığı oldukça güzel bir hayatı vardı.

Şimdi ise gerçek bir çift gibi mutlu beraberliklerini devam ettirebilirlerdi. Niçin buna razı olmuyordu ki?

Bob, tereddütle, "Yapamam. Şu an olmaz," dedi. Yıkılmış görünüyordu ve Debs onun için çok üzülüyordu.

"Neden? Seni burada tutan ne? Yemekler mi?"

"Geri'yi düşünmek durumundayım."

"Seninle konuştu mu ya da hiçbir şey değişti mi?" Bob'un yüzündeki ifadeden konuşmadıkları belli oluyordu.

"Sana ne söyleyeceğini zannediyorsun?" Bob bunu duymak istemiyordu ama artık birilerinin ona bunu söylemesi gerekti.

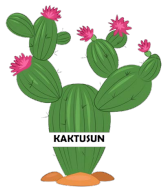
"Peki ya büyük planın nedir? Boş boş bekleyerek otel faturasını ödenmez bir hale kadar artırmak ve sefalet içinde yüzmek mi? Her şeye rağmen bir gün utanarak da olsa sonraki yirmi yılını özür dilemek ve onlarla yeniden barışmaya çalışmak için harcaman adına eve girmene izin verileceğinden umudunu kesme."

Daha da ayrıntıya girmeye gerek yoktu. Kafasını ellerinin arasına gömmüş bir şekilde yatakta oturuyordu. Hiç kuşkusuz, olabilecek şeyleri düşünüyordu. Muhtemelen düşündükleri, İrlanda'nın hava durumu sunucularının söylediği kadar net değildi.

Debs, sessizce, "Ya da benimle gelebilirsin," dedi.

Bütün bunlardan sonra Debs, gerçek olmayacağını bile bile, Bob'un neyi seçeceğini merak ediyordu. Bir dakika sonra Bob ayağa kalktı ve çantasını toparlamaya başladı.

On Dört

Uzun süre yatakta kalmak sanıldığı kadar kolay bir şey değildi. Geri, ilk başlarda Avustralya kanallarındaki bazı kadın programlarını izliyordu. Bu programlar, bir grup kadının bir araya gelip kocalarının ne kadar kavgacı olduğundan, sürekli seks hatlarını arayarak evin bütçesini sarstıklarından şikâyet edip duruyorlardı.

Televizyondaki yemekler harika görünüyordu. Birinin odasına gelip, sempatik bir şekilde omzunu sıvazladıktan sonra, "Canının sıkkın olmasına üzüldüm," diyerek bu lezzetli yemekleri servis etmesini istedi. Özellikle de çok hoş kokan baharatlı Hint tavuğundan istiyordu. Üstelik bunu da hak etmişti.

Ama Geri'ye yemek getiren kimse yoktu. Çocuklar evde değildi. Davey, Benler'in evine, Susan da Rebeccalar'a gitmişti. Geri ise nezle olmuş, yatakta uzanıyordu. Kendisi dâhil kimseye bakacak hali yoktu.

"Babam satış konferansından gelmeyecek mi?" Susan ve Davey oldukça endişeli görünüyorlardı. Geri kötü kötü baktı. "Hayır," dedi. Zar zor konuşuyordu. Gerçeği onlara nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Şu an için tek bildiği, en

azından sular durulana kadar, onları gerçekten uzak tutmaktı.

Bob'a sert ve kısa bir mesaj atmıştı. Mesajın iletildiğini anladığında, uyanık bir şekilde hemen telefonunu kapatmıştı. Geri kalbi kırık halinin yanı sıra aç kurtlar gibi odasına tıkılıp kalmıştı Jeremy Kyle'ı izlemenin haricinde kafası hiçbir şeyi kaldırmıyordu.

"Karının kız kardeşiyle kaçmadan önce, onun hamile olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır Jeremy. Bilmiyordum yemin ederim. Gerçekten hiçbir şey bilmiyordum."

"Seni alçak herif!" Bu sırada adamın karısı araya girer. "Bana hamilelik testi almıştın."

Ve gözyaşları başlar... Tabii Geri de onlara katılır...

Aslında bu kadar çok ağladığını da dert etmemişti. On yedi yıldır ilk defa böyle sakince ağlıyordu. Genellikle ağlamaktan burnu şekil değiştirdiğinde biri onu tesadüfen bulurdu ya da çocuklardan biri ona bir şey olduğunu düşünüp çok korkardı. Böylece Geri de onları kucaklayıp dizlerinin üzerine oturtur, ölümcül bir durum olmadığına inandırmaya çalışırdı.

Ağladıkça içini boşaltmış gibi hissediyordu. Yatağın içinde, çarşafların arasında kaybolmuştu. Arada sırada kendini azarlıyor, yüzünü tavana dönerek delirmiş kadınlar gibi inliyordu. Kullanılmış mendiller etrafa saçılmıştı. Göğüs kafesi acıyla inip kalkıyordu. Gözleri ağlamaktan öyle çok şişmişti ki iki ince çizgi haline gelmişlerdi. Ve hâlâ ağlıyordu.

Daha çok olanlara inanamadığından ağlıyordu. "Bunu nasıl yapabildi?" Hıçkırıklarının içinde kayboluyordu. "Bu boku nasıl yiyebildi?" Bob'un yasak bir ilişkiyi idare etmesi mi? Hem de Geri'nin arkasından... Gerçekten de çok sefil bir düşünceydi. Bunu tek başına planlayabilmesi

inanılmaz derece de şaşırtıcıydı. Bu zararsız adam böyle bir haltı nasıl yemişti. Geri'nin burnunun dibinde aylardır başka bir kadınla yatabilmeyi nasıl başarmıştı? Hastalandığını söyleyeceği zaman bile soğuk terler dökecek kadar kibar bir adamdı.

Nicola, "Bunun üzerine iyi düşün. Bunun nasıl olduğunun bir anlamı olmalı?" dedi (Yarım saatte bir arayıp, onun bu kötü haline destek olmaya çalıştığından, bu sabah her şeyi ona anlatmak durumunda kalmıştı). Tabii ki her şeyin bir anlamı vardı. Geri, Bob'un bahçede yaptığı gizli telefon görüşmelerini, sürekli "Kendin Yap" dükkânına gidip, orada uzun zaman geçirdikten sonra sadece bir ampul alıp eve dönmesini, haftada bir gece geç saate kadar iş yerinde kalmalarını düşündü. Belki de daha da fazlası vardı. Nicola'ya, belki daha fark etmediği kaç gece Bob'un eve geç geldiğini söyledi.

"Fark etmedin mi?"

"Meşguldüm, tamam mı? Tam zamanlı bir işim var. Gece nöbetlerimin yanı sıra ev işlerini halletmeye çalışıyorum, iki tane çocuk yetiştiriyorum, çikolatalı kek yapıp durmak zorundaydım ve bir de senin için sürekli çay demlediğimi hesaba katarsak gerçekten de meşgulüm Nicola."

Nicola, Geri'ye darılmak ya da onun ruh hali için endişelenmek arasında kararsız kaldı ve en sonunda, "Kimse seni suçlamıyor Geri," dedi.

"Ben de öyle olmasını umuyordum."

Aptallığından dolayı kendisini suçlu hissediyor olmalıydı. Ama yatağında yatıp her şeyden Bob'u sorumlu tutmaktan başka çaresi yoktu. Biraz hırçın bir şekilde, "Birini iyi tanıdığını düşün. Ama sonunda bir bakmışsın ki meğer hiç tanımamışsın."

Gerçekten de bir gece içinde, cana yakın ve güvenilir olan Bob, sinsi, ahlaksız, her fırsatta yalan söyleyen bir

adam haline gelmişti. Geri onun bir anda ahlaki değerlerini kaybedip bir canavara dönüştüğüne karar vermişti.

Nicola, iyice düşünüp taşındıktan sonra, "Merak ediyorum... Eğer bu ilk aldatmasıysa..." diyerek lafı ağzında gevelemeye başladı.

"Ne?"

O an küçük bir sessizlik oluştu. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet."

"Sen bana aldırma." Nicola şimdi de sözünden dönmeye çalışıyordu. "Ben eminim ki Bob asla... Bir sürü kadın Bob için sıraya girmedi ya... Şimdi gitmem gerek."

Geri son derece korkunç düşüncelerle baş başa kalmıştı. Şu Debra denen kadın bir dizi kazanılmış zaferin sonuncusu olabilirdi. Bob belki de yıllardır onu aldatıp durmuştu. Pekâlâ! Gerçekten de bunun olması imkânsızdı. Ama böyle ezik ve mazlum olan adamların yıllar sonra egzotik bir biçimde, şehrin aşağı ve yukarı yakasında yaşayan kadınlarla, farklı iki yaşama sahip oldukları ortaya çıkabiliyordu.

Yine de Geri bütün bunları nereden bilebilirdi? Bu seferkini bile zar zor anlamıştı. Hatta kanıtlar açıkça ortada olmasaydı yine de fark etmeyebilirdi. Yıllardır aldatmada işinin ehli olan Bob, bir yerlerde hata yapmıştı.

Geri şu an, Bob'u tanıdığını düşünmüyordu. Yaşadığı en büyük şokun bu olduğunu söyleyebilirdi. On yedi yıl boyunca biriyle koca bir geçmişi paylaşıyorken bir anda şüphe içerisine düşüyorsun... Bütün hepsi bir hayalden mi ibaretti? Şimdiye kadar birlikteyken hiç mi mutlu olmamışlardı? Ya da her zaman arka planda başka bir kadın mı vardı? Eğer öyle değilse, Bob yıllardır yüzündeki mutlu aile babası maskesinin altına gizlediği, memnuniyetsizliği ya da tatminsizliğiyle mi yaşıyordu?

Geri pazartesi sabahı Bob'u aradı. Neredeyse bütün gece uyumamıştı.

"Geri?" Bob'un sesi oldukça rahatlamış geliyordu. Geri telefondayken arkada ne olup bittiğini kestirmek için çok dikkatli dinliyordu. Şanslıydı ki kadın sesi duymamıştı. Sadece sessizlik vardı…

"Diğerleri nerede?" Böyle sakince soru soruyor olması gerçekten de şaşırtıcıydı. Sorusuna açıklık getirmek için, "Diğer kadın," diye ekledi.

Bob, sakin ama güçlü bir şekilde, "Kimse yok," diye cevapladı. Geri ona inanmıştı. Böylece kalbinden küçük de olsa bir ağırlık kalkmıştı.

"Bilmek istediğim bu kadardı."

"Geri, bekle!"

Sessizliğinin sadece yüzeysel olmasından korktuğundan, Geri beklemek istemiyordu.

"Ne var?"

"Konuşmaya ihtiyacımız var."

Böyle berbat bir durumun ortasında bile onun bu kendine güvenen hali ve plan yapma becerisi, Geri'yi kızdırmıştı. Daha banyoya gidip gidemeyeceğine bile karar veremezken, Bob çoktan konuşmaları gerektiğine kanaat getirmişti. Acaba Geri'nin, sanki üzerinden iki katlı otobüs geçmiş gibi hissettiği garip ruh halinin farkına varmış mıydı?

"Bizim konuşacağımız hiçbir şey kalmadı." Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ancak sesi kötü bir filmdeki replikleri anımsatıyordu.

Aslında o da konuşmak istiyordu. Bob'a ateş püsküren konuşmalar yapmak için yanıp tutuşuyordu. Çoğu geceler kafasında, ona söyleyeceği çok acı sözlerden oluşan, insanı umutsuzluğa itecek monologlar hazırlıyordu. İçinde bu-

lunduğu şok ve korkunun etkisiyle, Bob'a söyleyebileceği, yüzlerce tüyler ürpertici hakaret düşünüyordu.

Onun, ailesinin arkasından kalitesiz bir ilişki yaşamak için sinsice ve gizlice hareket ederek karısına ihanet eden düşük bir adam olduğunu söylemek istiyordu. Bununla da kalmayıp ondan ne kadar nefret ettiğini, onu ne kadar küçümsediğini bildirmek istiyordu.

Şimdi ise onun sesi Geri'yi ağlatacak ve yalvartacak kadar tanıdık ve değişmemiş geliyordu.

"Oraya gelebilir miyim?" "Ev" kelimesini kullanmamıştı.

Geri, dağılmış bir ruh haliyle ahizeyi kulağında tutmaya çalışıyordu. Tabii hiçbir konuşma Geri'nin teslim olmasına neden olamazdı. Ama şu an konuşuyor olmaları onun, Geri'nin bir şekilde tamam diyeceğine olan umudunu arttırmıştı. Bu durum niçin Geri'ye hoş görünüyordu ki? Duyarlı, pratik, Bob'un itirazlarına açık, onun davranışlarına en iyi niyetli açıklamaları getiren, yaşlı Geri!

Ama bu sabah anlayışlı olmak istemiyordu. Kocası kalbini çok kırmıştı.

"Hayır."

"En azından çocuklar hakkında konuşmaya ihtiyacımız var."

"Utanmadan kız arkadaşınla yatağa girerken onları düşünmedin ama." Kelimeler ağzından bir felaketi anlatırmış gibi dökülmüştü. Yenik düşmüş bir sessizliğin ardından, Bob ısrarla konuşmaya devam etti.

"Çocuklara söylemek zorundayız Geri." Bob'un küstah bir şekilde çocuklar hakkında emir verir gibi konuşmasından hiç hoşlanmamıştı.

Geri, "Ben iyi olup, kendimi hazır hissettiğim zaman söyleyeceğiz," dedi ve telefonu Bob'un yüzüne kapattı.

Bu iyi olmuştu. Bob artık onun ne kadar incinmiş ol-

duğunu anlamıştı. Bir sonraki gün Geri'nin duruşu, düşünceleri daha da sağlamlaşmıştı. Şimdi ise öncelikli olarak konuşmak istediği Bob'un ahlaksızlığıydı. Bu sefer telefonu Bob'un yüzüne kapatmadan önce, onun sadece, "Geri..." dediğini duydu. Bu iyi olmuştu. Çünkü Bob şu an gerçekten de nasıl bir şey yaptığını anlamıştı. Çarşamba günü ise Bob hiçbir şekilde aramadığı için sadece bir mesaj almıştı. Geri yatakta otururken kendi kendine, memnun olduğunu dile getirmişti ve biraz zaman geçtikten sonra ayartılmış bir şekilde, alçak bir tavırla, Bob'un telefonunu üç kere çaldırıp kapatmıştı. Bob, artık bu konuda canının sıkılmasını istemiyordu. Şimdi bütün arkadaşlarına ve ailesine, Geri tarafından işkenceye maruz bırakıldığını anlatabilirdi. "Denedim ama..."

Acaba çok az da olsa Geri'nin sağlığı için endişelenemez miydi? Onun şu aralar aklı başında olamayacağını bilmesi gerekirdi. En azından sesini duymak ve kendisini Geri'nin aşırı dozda ilaç almadığına inandırmak için onu arayabilirdi. Ama aramadı... Hiçbir şekilde onun için endişelenmedi. Muhtemelen yoluna gitmeye devam etti. Geri bütün gün yasak ilişkilerin konu olduğu televizyon programlarını izliyordu. Birbirine ilgisiz karı kocaları hedef alan programlardı bunlar. Programa katılan insanlardan zavallılıklarını, nasıl aldatıldıklarını anlatması istenirdi. Jeremy Kyle'ın programında bir adam öfkeyle karısına, "Madem her şeyden emindin de niye bunu saklamaya devam ettin?" demişti. Bu adam en sonunda kırk sekiz saatin üzerine oğullarının müzik öğretmeniyle ilişkisi olduğunu itiraf etmişti.

Bob o akşam geç de olsa en sonunda Geri'yi aramıştı. Ama Geri tamamen serinkanlılığını kaybetmiş bir halde içinde sıkışıp kalmış öfkeyle dolup taşmış bir haldeydi.

Geri, "Beni yalnız bırak! Ona git pislik herif. Artık seni istemiyorum!" diye bağırmadan önce Bob, "Merhaba," deme şansını elde etmişti. Bob duyduklarının üzerine hiçbir şey söylemedi ve uzunca bir sessizlikten sonra yavaşça telefonu kapattı.

Geri o gece yine gözyaşlarına boğulmuştu. Donuk ve terk edilmiş hisleriyle, geçen birkaç gün boyunca yaşadığı adrenalin tarafından yüzüstü bırakılmıştı. Bir ara Bob için ağlamaya ara verip, değişiklik olsun diye başka şeylere ağlamaya başlamıştı. Her tuvalete gittiğinde, aynada kendisine bakarken birkaç tane daha yeni beyaz saç fark ediyor, böylece yavaş yavaş elinden giden gençliğini izliyordu. Teselli edilmez bir halde, avazı çıktığı kadar, "Ben artık çok eskidim," diye bağırıp duruyordu.

Aslında yirmi beşli yaşları geçtikten sonra, insanın kocası tarafından aldatılması bambaşka bir şeydi. Acaba yeni bir adamla Bob'u aldatarak öç alma şansı var mıydı? Onun yaşı için bu hiçbir anlama gelmiyordu. Eğer Bob bazı şeyleri göz önünde bulundurmasaydı bunu yıllar önce de yapabilirdi.

Geri kendisini yatağa fırlattı. İçinde ciddi şekilde ona zarar vermek isteyen bir hisle, gözyaşlarını ve öfkesini yeniden tüketmişti. Şu an Bob odanın içinde dikiliyor olsaydı, cinayet işleyebilecek yeteneği gösterebilirdi.

En sonunda ağlaması kesilmişti ama hemen ardından çoğalan evin sessizliği, onu vurup geçmişti. Yalnızlığı neredeyse Bob'un sadakatsizliği kadar kötüydü. On yedi yıllık evlilikten sonra, Bob gittiği için kendisini yarım bir insan olarak görüyordu.

Kelimeler yayılmaya başlamıştı. İnsanlar arayıp, mesaj bırakıyorlardı.

"Geri? Annen burada hayatım. Nicola bana her şeyi anlattı. Canım kızım benim... Uyanınca beni arar mısın?"

"Merhaba Geri, ben Emma. Şu an çok üzgün olduğunu ve kimseyle konuşmak istemediğini biliyorum. Belki annemi ya da beni ararsın. Sadece iyi olduğunu haber versen yeter."

"Geri ben Nicola. Sadece kontrol etmek için aradım. Eğer bir daha ki iki saat içinde aramazsan senin için endişelenmeye başlayacağım ve bekçiye evi kontrol etmesini söyleyeceğim. Bu yüzden lütfen ara. Sonra konuşuruz."

Ama Geri aramalara cevap vermedi. Yatakta uzanıp, Bob'un Debra'yı gerçekten sevip sevmediğini merak ediyordu. Onun ismini ağzına aldığı andaki yüz ifadesini hatırlamaya çalışıyordu. Acaba yüz ifadesi aşırı duygusal ve yumuşak mıydı? Şimdi de ilişkilerini gizlemek zorunda kalmadıkları için mutlular mıydı?

Geri yine feryat etmeye başladığı bu anda, onların da birbirlerine "hoş geldin" dediğini duyar gibi olmuştu. Onları yalnız bırakmıştı! Artık, odaya dağılmış kırmızı puf yastıklar ve seks oyuncakları ile bu günah batağının içine yerleşebilirlerdi. Sabah, öğle, akşam sevişebilirlerdi. Buna rağmen Geri hâlâ onu düşünüyordu! Ama bu aşk hikâyesi de yakında yavaş yavaş yok olacaktı. Geri, birbirlerine karşı söylenmeye başlamalarından önce onlara altı ay vermişti.

"Evdeyiz!" merdivenlerin aşağısından çocukların sesi duyulmuştu. Kahretsin! Ağlamayı bırakıp, berbat düşüncelere daldığından beri zaman ne çabuk geçmişti. Artık baklayı ağzından çıkarmanın zamanı gelmişti. Sonsuza dek numara yapamazdı. Ayrıca çocuklar babalarının gerçekte neye benzediğini bilmeliydiler. Dağınık saçlarını taradıktan sonra, merdivenlerden aşağı yavaşça inebilirdi. Ancak pijamasının önündeki kraker kırıntıları, tembel görünmesine ya da çocuklarının ilgisini kaybetmesine yol açabilirdi. Bu nedenle yatakta doğrulup kendine biraz çeki

düzen verdikten sonra, "Çocuklar!" diye seslendi. Sesi çok cılız geliyordu. Çocukların ise aşağıda bağrıştıkları duyuluyordu:

"Kumandayı ilk önce ben aldım, seni şişko domuz!"

Bu yüzden içinde bulunduğu tavrı terk etmek zorunda kaldı ve öfkeyle, "Susan! Davey!" diye bağırdı. Sanki Geri onları rahatsız etmiş gibi oflaya puflaya gelmişlerdi. Geri, Susan'ın kapıda durarak havayı koklamasına alınmamaya çalışıyordu. Evet, uzun zamandan beri pencere açılmamıştı. Geri onları yanına çağırırcasına eliyle yatağı hafifçe düzeltmeye çalıştı. Çocuklar en sonunda gönülsüzce yorganın ucuna doğru oturdular.

Susan, "Bulaşıcı hastalığın devam etmiyor değil mi?" dedi. Geri, onu duymazdan geldi ve konuya girdi. "Babanızın satış konferansında olduğunu söyledim ama aslında tam olarak orada sayılmaz."

Susan, "Öyleyse nerede?" diye sordu.

Bir yandan da ciddi bir bilgiye sahip olmadan bu durumu kabul edip, dile getirmenin çok saçma olduğunu düşünüyordu. "Bakın çocuklar, onlar konferanstan ziyade büyük bir gelişme içerisindeler." Bu konuda olgun olacağına dair karar verdi. Bu ortamda beddua etme ya da şiddet içeren el hareketleri olamazdı. Kısaca gerçekten bahsetse, babalarının derhal kısırlaştırılması gereken – *tercihen anestezisiz* – aşağılık herifin teki olduğu sonucuna kolayca ulaşabilirlerdi.

Ama çocuklar babalarının halini bu şekilde öğrenmeyeceklerdi. Geri bu kalitesiz utandırıcı durumda tamamen suçsuzdu ve her ne kadar onu deli etse de ahlaki temellerini korumaya devam edecekti. Büyük bir şefkatle onlara baktı. "Babanızın bir ilişkisi var," dedi. Doğal olarak şok olmuşlardı. Hatta ağlayabilirlerdi de. Geri onları kucaklamak için kollarını açtı.

"Bir ilişkisi mi var!" Susan yaylım ateşine tutulmuş gibi burnundan soluyordu. "Bir gün olacağı belliydi."

Davey ise gülümsüyordu. Sanki Geri'nin tatsız bir şaka yaptığını anlamış gibi çok az tepki göstermişti.

Geri ısrarla, "Babanızın gerçekten bir ilişkisi var," dedi. Çocukların kendisine inanmayı reddetmelerini beklemiyordu. Susan çığlık atarak, "Gerçek bir kadınla mı?" diye bağırdı. Üstelik bu durumdan eğleniyormuş gibi bir hal içerisindeydi.

Geri, öfkelenmeye başlamıştı. "Evet. Onun adı Debra ve babanıza yakın bir yerde çalışıyor." Bütün bildiği bundan mı ibaret? Kulağa pek ikna edici gelmiyordu. "Ve o bir Amerikalı." Evet olabilirdi. Hatta bu, Crumlin'deki balıketli kadınlara nazaran metres olma konusunda daha iddialı gibi görünüyordu.

Davey, endişeyle bakarak, "Bu konuda emin misin anne?" diye sordu. İkisi de Geri'ye, onun kaçık olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyorlardı.

"Kafadan attığımı mı düşünüyorsunuz?" Kırmızı dantelli bir kadın külotu mu göstermesi gerekiyordu?

Davey hemen, "Affedersin," dedi. Babalarını çok iyi tanıdıkları için kafaları karışmış gibi görünüyorlardı. Aslında Geri, Bob'un bahçedeki kulübede alet çantasıyla vakit geçiren ya da Arsenal maçını izlerken ılık bira içen bir adam olduğunu düşündükçe, niçin problemlerinin olduğunu anlayabiliyordu.

Geri, onların ilgisini çekebilmek için, "Bu beni şoka uğrattı," dedi ama çocukların umurunda bile olmamıştı. Hâlâ gözlerini fal taşı gibi açmış birbirlerine bakıyorlardı. Hiç kuşkusuz küçücüklerken sırtından inmedikleri bu adamın, şu an ki garip fantezilerinden – *Debra adında bir kadını yere yatırıp, bacaklarının arasına girip, sevişirlerken, "Evet! Evet!" diye sesler çıkarması gibi* – dolayı eğleniyorlardı.

Geri bunları düşünürken kusmamak için kendisini zor tutmuştu. Babaları hakkında böyle bir şey öğrendikleri için çok üzülmüştü.

Susan, "Dürüst olmak gerekirse bir şeyler olduğunu anlamıştık," dedi.

Geri rahatladığını belirtir bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"Can sıkıcı şeylerle ilgili size yalan söylemekten nefret ediyorum ama ne yapabilirdim? Sizi üzmek istemedim."

"Hayır... Ben şu son birkaç aydan bahsediyordum." Geri, bu hafta içindeki ikinci iğrenç şokunu yaşamıştı.

Davey, kendinden emin bir şekilde, "Açıkçası bir aşk ilişkisinden şüphelenmemiştik ama... Bilirsin işte ortamda sıra dışı bir atmosfer vardı."

Sıra dışı atmosfer de ne demek? Bu çocuklar neden bahsediyorlardı? Her şey gayet iyiydi. Sadece televizyon her zamankinden daha çok açık kalıyordu ve Bob ile Geri alışılmış olandan daha az bir şekilde birbirlerine homurdanıyorlardı. Ama bu normaldi. Sıra dışının anlamı ise bağırmak, çığlık atmak ve mutfakta tencerelerin uçuşması demekti.

Ancak çocuklar bu durumu kabul etmiş gibi görünüyorlardı.

Susan, sanki bütün ev parçalara ayrılmış gibi, kasvetli bir ses tonuyla, "Ve babamın bütün bir zaman boyunca dışarıda olması..." diye konuşmaya başladı. "Ve sen... Yine her zaman yaptığın gibi işlerine devam ettin."

Kek ve çörek yapmasından bahsediyordu. Elmalı ve tarçınlı çörekler... Geri şu an ikisinin popolarına birer şaplak atmak istiyordu. Ne cüretle, daha önceden saptadıkları kendilerince uyarı anlamına gelen işaretleri, ukala bir tavırla listeleyebiliyorlardı? Hatta ne kek, ne de çörek yapmasını dahi bilmiyorlardı. Geri, üstlerinden çıkardıkları kirli iç çamaşırlarını bile banyonun zemininden toplardı. Geri'yi eleştirmekten başka, evin içinde işe yarayacak hiç-

bir bok yaptıkları yoktu! Antropologlar gibi davranmalarına şaşmalıydı! Bilgisayarın önünde oturmakla ya da boş boş pinekleyip, insanları iğnelemekle bu iş olmazdı. Sadece Geri, Bob'un ilişkisinin ne demek olduğunu anlayabilirdi.

Davey, "Zavallı sen," dedi. Geri, onların halden anlamalarını beklemiyordu. Onlardan bıktığı gibi artık kendinden de bıkmıştı. "Gidin ve onu arayın."

"Ne?" Çocukların kafası karışmıştı.

"Babanızı arayın diyorum. Belli ki hikâyeyi onun tarafından da dinlemek isteyeceksiniz." Sesi çok acımasızca geliyordu. Eğer bir şeyler hakkında karar verebilecek kadar olgunlarsa, Bob'un kekeleyerek, ismi amigo kızlarını andıran bir aptalla nasıl seviştiğini anlatmasına katlanmaları gerekiyordu. Bir yandan da onların konuşmasına kulak misafiri olmayı düşlüyordu.

Susan, Davey'e baktıktan sonra, "Biz taraf tutmak istemiyoruz..." dedi. Davey de Susan'la aynı fikirde olduğunu gösterircesine annesine, "Evet," diye cevap verdi.

Geri o sırada bir daha asla kek ya da çörek yapmayacağına karar vermişti.

Çocuklar, Geri'ye, "Ne zaman ihtiyacınız olursa burada olacağız," diye söz verdi.

"Bu gerçekten çok iyi olur. Bu arada ben yatakta kalacağım ve siz de kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kalacaksınız. Yani kendinizi yöneteceksiniz."

Geri, onların yüzlerinde beliren şaşkın ifadeden çok keyif almıştı.

Susan, "Yönetmek mi?" diye üsteledi.

"Öğle yemeklerinizi kendiniz hazırlayacak ve çamaşır makinesini çalıştıracaksınız. İşte bu tarz birkaç şey daha... Şu sıralar hiçbir şey yapmaya halim yok. Umarım anlayış gösterirsiniz."

Susan, gönülsüz de olsa, "Evet," dedi.

Davey saf bir şekilde, "Akşam yemeğini kim hazırlayacak?" diye sordu.

"Bir fikrim yok. Dondurucudan bir şeyler çıkarabilirsiniz ya da Bob yapacak. Eminim sizi düzenli bir şekilde görmek isteyecektir. Nerede olursa olsun yemeklerinizi de ihmal edeceğini sanmıyorum."

Susan, "Yani bir daha geri dönmeyeceğini mi söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Şimdilik hiçbir şey demiyorum."

Aslında bu tamamen farklı bir konuydu. Eski kafalı ve sıkıcı olmalarına rağmen anne ve babalarının işleri karıştırdığının ortaya çıkması oldukça heyecanlı bir durumdu. Tabii kimse devamlı süren ve huzursuz edici bir şeye maruz kalmak istemezdi.

Susan endişeli gözlerle, "Ama işe gitmeye devam edeceksin değil mi?" diye sordu. Hiç kuşkusuz telefon faturasını kimin ödeyeceği konusunda endişeleniyordu. Âşık olmak hiç de ucuz bir şey değildi. Özellikle de delicesine severken yüz yüze görüşmen yasaklanmışsa, her gün yüzlerce mesaj gönderip, geceleyin fısıltıyla konuşmak zorunda kaldığından – *Geri bunların hepsini biliyordu* – ucuz olamıyordu.

Geri, "Hayır," diye bildirdi. "Şu an işe dönmeyeceğim. Bir müddet izine çıktım."

Geri ve Bob, yaslarından dolayı bir çeşit mazeret iznine çıkmışlardı. Ama Geri onca yaşadığı zihin yorgunluğundan sonra bunun tam da ihtiyacı olan şey olduğunun farkındaydı.

Susan, "Sanırım mücadele etmemiz gereken bir sürü sorumluluk olacak," dedi ve sesi biraz heyecanlı geliyordu.

Geri, keyifli bir şekilde yatağına kıvrıldı ve kumandaya uzandıktan sonra, "Pek sanmıyorum," diye cevap verdi.

On Beş

Bob, Alpen marka mısır gevreği sevmezdi ama Weetabix marka mısır gevreğine bayılırdı. Bir şeyleri tamir etmekte iyiydi ama kendini toparlamak konusunda pek başarılı olduğu söylenemezdi. Çamaşır makinesinin nasıl kullanılacağını bilmediği gibi öğrenmeye karşı bir ilgisi de yoktu.

Ama bunların hiçbiri Debs'in umurunda değildi. Bob için bir şeyler yapmaktan aptalca keyif alıyordu. Küçücük evin içerisinde yeni evli çiftler gibi telaş içerisinde dolanıyor, ütü yapıyor, minderleri düzeltiyor ve akşam yemeği seçeneklerini artırmaya çalışıyordu. Izgara domuz eti ve cesur bir şekilde lazanya yapmaya başlamıştı. Bu yemekleri yapmak çok zordu. Annesini arayıp, ondan tavsiye almadan önce birkaç kere ortalığı batırmıştı.

Annesi ise telefonda sinirden kudurduğunu söylemişti. Sadece evli olmadıkları için değil, bir de başkasıyla evli olduğundan dolayı Bob'la beraber yaşamalarını uygun bulmuyordu. Onun bu geleneksel düşüncesi insanı şaşkına çevirirdi. Bu yüzden, Debs'in yanına gelerek Bob'la tanışmasına gerek yoktu.

Yine de Debs şaşıp kalmadan işine devam etti. En sonunda bu durumu kabul edeceklerdi. Bir gün gelip de arkaya baktıklarında bu günlere güleceklerdi. Belki de çok fazla acıya neden olduğundan gülmeyeceklerdi ama Debs, birlikte olmak için neler çektiklerinin anlaşılmasını umut ediyordu.

Bu arada hiç böyle mutlu olmamıştı. Tabii ki birbirlerine alışmaları zaman almıştı. İlk geceyi atlatmak için üstün bir beceri gerekmişti. Çünkü Bob apartmanın kapısında elinde spor çantasıyla dikilirken, sevgilisinin yanına taşınmış bir âşık gibi değil de unutulmuş bir köpek yavrusu gibi bakıyordu. Debs kendini hırsız gibi hissetmişti. Mutluluk adına bir şansı olamaz mıydı? Bunca telaşı bir yana, bütün bu yanlışlık duygusu içinde Bob'u kolları arasına alıp, sıkıca sardıktan sonra, onun boynuna yaslanmış yüzünde, sakinleşmiş ve bütün yaşadıklarını unutmuş ifadesini görüp, rahatlamak için çabalıyordu.

Bob şaka yapar gibi, "Benim için odan var mı?" demişti. Debs, sanki şikâyetçiymiş gibi tavır takındı. "Eşyalarını etrafa saçmadığın sürece," diye cevap verdi. Gelecek olan günler ve haftalar boyunca daha bir sürü şey öğrenmiş olacaktı. Başlangıç için bildiği birkaç pratik şey vardı: Kahvaltı için alması gereken mısır gevreği, Fiona'dan başka biriyle banyoyu paylaşacağından çıkabilecek olası karışıklıkların önlenmesi, bir çift anahtar daha yaptırması ve faturayı ikisinin adına çevirmesi gibi... Ayrıca yeni bir ev arkadaşı olduğunu ev sahibine haber vermesi gerekiyordu.

Debs, Bob'a, "Niçin bize imalı bir şekilde bakıyordu?" diye fısıldadı.

"Bakmıyordu. Sadece paranoya yapıyorsun."

"Seni uyarmalıyım ki ben çok az paranoya yaparım."

"Sen mi? Bu arada bilmelisin ki ben geceleri solunum problemi çekiyorum."

"O da ne demek?" Debs, eğer böyle bir problem olursa, onu nasıl kendine getirebileceği konusunda kaygılanmıştı.

"Yani horlarım."

Birbirleri hakkında öğrenecekleri çok fazla şey vardı. Bankta oturup felsefe hakkında konuşmak sadece birbirlerini bilgilendirmelerini sağlayabilmişti. Daha önceden bir müzik grubunda çaldığını, doğum gününün on sekiz martta olduğunu, sol elle yazdığını ve annesinin yaşlılarla ilgili bir modelleme çalışması yaptığını yeni öğrenmişti. Debs bu öğrendiği altın değerindeki şeyleri aklında tutmaya çalışıyordu. Hatta bunların çoğu – *kanepenin üzerinde uyuklama eğilimi olması ve Debs'e pek çekici gelmese de Bob'un gece solunum problemi yaşarsa ne yapılması gerektiğini öğretmesi* – pek de ilgi çekici şeyler değildi. Ama Debs, ona âşık olduğu için hiçbir şey umurunda olmadı.

"Hadi bana diğer hayatını anlat."

"Gizli FBI ajanı olarak çalıştığım hayatımdan mı bahsediyorsun?"

"Hayır, benden önceki hayatından bahsediyorum."

Debs olabildiğince bilgi edinme çabasındaydı. Debs'in, Bob'un kırk yıldan fazla bir zamana yayılmış tecrübelerini bir anda öğrenmeye çalışması çok mantıksızdı. Bob yine de bu bilgi edinme arzusu karşısında onu mutlu edebilmek için en favori anılarından bir tanesini anlatmaya karar verdi. Ama sık sık olduğu gibi çocukluğundan hikâyeler hatırlamak konusunda yine başarısızlığa uğramıştı ve çok kötü bir hafızaya sahip olduğunu itiraf etti.

"Yaşlanıyorum."

"Sen daha taze bir piliç gibisin."

"Senden fazlasıyla yaşlıyım."

Bob aralarındaki yaş farkını ilk defa böylesine vurgulamıştı. Debs alay ederek, "Sadece on yıl ya da daha fazla o kadar," dedi.

"Yeterli zaten." Bob bir an için Debs'i düşünmüştü.

"Birçok yerde bir sürü şey yaptım ve sen bunları yapmaya daha yeni başladın."

Evlilikten ve çocuklardan bahsettiği belliydi.

"Bütün o bahsettiğin şeyler için çok fazla vaktim var." Debs niye böyle bir şey söyleyip konuyu başından savdığını anlamamıştı.

Onlar ancak, Bob, Debs'in yanına taşındıktan sonra bir arada olabilmişlerdi. Ama Debs o anki atmosferden pek de memnun kalmamıştı. "Hadi başka bir şeylerden bahsedelim," dedi. Akşamları Bob'un yanına kıvrılıp, onunla sohbet etmek dünyadaki en mükemmel histi. Ayrıca küçük gaz sobasının da neredeyse aynı etkiyi yaptığını söylemek de mümkündü. Bunların ikisi de bir anda ortaya çıkan bütün o küçük sorunları unutturmaya yeterdi.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Birbirlerine uyumlu davranmak konusunda, Bob da Debs kadar kaygılı görünüyordu. "Hadi yatağa gidelim."

İşte Debs günün bu anını çok seviyordu: Bob'la beraber yatağa gitmek... Tabii ki akşam yemeğini aç kurtlar gibi yedikten sonra hazımsızlık problemi çekerek saat yediyi on geçe değil de normal zamanlarda yatağa gitmeyi severdi. Bob banyodayken ya da kapının önüne çöpleri çıkarmaya inmişken, sinsice yatağa girmek zorunda kalsa bile, oraya gidip sevişmeye başlamaları fevkalade bir şeydi (Hayal etsenize! Artık, onun için çöpleri dışarı çıkaran bir erkeğe sahipti. Gerçekten istediği şeylere kavuşmuştu). Üzerindeki beyaz dantelli geceliğiyle yatağa uzanır, yorganın altında kendisine çeki düzen verir ve sevişmeleri boyunca geceliği üzerinde tutmaya özen gösterirdi. Bu durum, yataktan çıkıp da tuvalete gitme zamanı geldiği zaman, sallanan kıçını gizlemesi için oldukça işe yarardı.

Bob, sevişmelerinden sonra, "Çok tatlısın," der ve onu, kollarının arasına doğru çekerdi. Bob geçici bir süre için, öbür odadan Fiona'nın eski tek kişilik yatağını getirip, iki yatağı da birbirine çivileyerek yeni bir yatak yapmıştı. Bunun üzerine ayakta duracak pek fazla bir alan kalmamıştı. Hatta kapı tam olarak açılıp kapanmıyordu ama bunun pek de bir önemi yoktu. Önemli olan şey sabahları uyandığında Bob'u karşısında görmesiydi. Artık gecenin bir yarısı gerçek evine gitmek için sessizce Debs'in yanından ayrılmak zorunda değildi.

"Lanet olsun kahveye ihtiyacım var!" Debs'in fark ettiği bir diğer şey de Bob sabahları erken uyanmayı seven biri değildi. Debs, ağrısını hafifletmek için bir şeyler yapmak adına, "Bana bırak," dedikten sonra beyaz geceliğini aşağı doğru çekip, yataktan iner ve sıkışarak da olsa kapıdan çıkıp mutfağa giderdi. Her şey o kadar güzeldi ki Debs yaşadıklarının gerçek olduğundan şüphelenirdi. Bazen gittikçe gelişen keyifli aile hayatına kendini inandırmak için numara yaptığını düşünürdü. Ama o sırada Bob, arkasından mutfağa geldiğinde, esnemeye ve kaşınmaya başlar, Debs'in yanından geçerken omuzlarına dokunurdu. Böylece Debs de bu yaşadığının "mutluluk" olduğunu anlardı. O ve Bob en sonunda biraradaydılar ve Bob'un perişan bir halde olması hariç, her şey harikaydı.

Bu halini saklamak için elbette yapabildiğinin en iyisini yapardı. İşten çıkıp akşamları eve geldiğinde gülümser, akşam yemeğinden sonra, memnuniyetini dile getirircesine, "Aah, Ooh" diye sesler çıkarırdı.

"Kırmızı şarap soslu ve kekikli sığır eti!"

"Gerçekten kutlama yapmak istemiştim ama sanırım garnitürü fazla kaçırmışım. Nasıl oldu anlamadım. Galiba bir yerlere dalıp gitmişim."

Bob hiçbir şeyden şikâyet etmezdi. Hatta evin küçük

olmasından ve BMW'sini park edebileceği bir yer olmamasından bile rahatsız olmazdı. Bu yüzden her zaman arabasını yola park etmek zorunda kalıyordu. Sanki bu eve ait gibiydi. Burayı ikisi için gerçek bir eve dönüştürmek ister gibi bir gece eve dönerken, mutfak penceresinin eşiğine koymak için fesleğen çiçeği getirmişti.

Perişan bir halde bakıyordu; ama böyle görünmemek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Hatta daha önce kimsenin görmediği bir çaba sarf ediyordu. Sanki kendisini teselli edilemez bir şekilde ağlarken bulmamak ya da telefonunun çaldığına inandırmamak için bir anlaşma yapmış gibiydi (Telefonu asla çalmadı. En azından arayan hiçbir zaman Geri olmadı). Debs'i ya da kendisini hayal kırıklığına uğratmamak için, üzüntüsünü açığa vuracak en ufak bir imadan bile kaçınırdı.

Ama bunların hepsi numaraydı. Ne kadar zor olduğu önemli değil ama ne zaman gözlerinin içine bakılsa, onu üzen şeyler olduğu belliydi. Sanki hiç uyanmak istemiyor gibi cumartesi sabahları mümkün olduğunca geç kalkardı.

Debs, onun tavırlarına gücenmemeye çalışırdı. Çünkü karısından yeni ayrılmıştı. Duygularını ve içinde bulunduğu durumu gözden geçirmeye çalışıyordu. Debs bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdi. Bob'un bu durumla başa çıkma yolu ise bu yeni hayatından memnunmuş gibi davranmaktı. Debs'le olan bu beraberlik onun için iyiydi. Bütün bu numaradan yapılan şeyler yeteri kadar zordu. Belki bir gün gerçek olabilirdi.

Debs, onun ne düşündüğünün farkında olduğunu belli etmek için, ara sıra, "İyi misin?" diye sorardı.

"Ben mi? İyiyim."

Ama Bob'un yaşadığı bu ayrılıktan konuşmazlardı. Sanki aralarında önceden sözü geçmemiş bir anlaşma yapmış-

lardı. Zaten en akla uygun olan yol da buydu. Ama bütün bu yaşananlardan sonra Debs'in ne gibi bir katkısı olabilirdi ki? Akıl verirken her halükârda Bob'un tarafını tutacağının belli olması bir yana sonunda da kendisini perişan ve suçlu hissedeceği aşikârdı. Bob'un durumu ise çok zordu. Ne zaman gözlerini kapatsa, aklındaki konuşmalar aynı şekilde dönüp duruyordu.

Konuşmamışlardı; çünkü belirsizliğin gizlice insanın içine işleyen hali, bu küçük daireyi ve Debs'in mutluluğunu kalıcı olarak sarmaya başlamış gibiydi. Bob'un telefonunun çaldığı her an, Debs kaskatı kesilirdi. Acaba aile üyelerinden biri onları barıştırmak için aracı olmayı mı teklif etmişti? Ya da Geri konuşmak için onu eve mi çağırmıştı? Belki de çocuklardan biri annelerinin çikolata ve şarap bağımlısı olduğundan yakınarak derhal babalarını eve çağırmış da olabilirdi.

Debs, Bob'un telefonunun korkusuyla yaşıyordu. Onun etrafında parmak ucunda dolaşıyor ve uğursuz bir şekilde bakıyordu. Çoğu zaman onu soğuk ve karanlık antredeki masaya doğru sürgüne gönderir, üzerine de oturma odasının kapısını çarpardı. Bu yaptığı çok saçmaydı; çünkü Bob, gününün çoğunu iş yerinde geçiriyordu ve oradayken ailesiyle konuşmasının olasılığı çok daha fazlaydı.

Debs'in gözüne bütün gece uyku girmemişti. Onun nefes alışını dinlerken, birlikte ne kadar daha zaman geçirebileceklerini düşündü. Muhtemelen taşınmak zorunda kalacaktı. Mutfaktaki cızırtılı ütü bile tamir olmuştu ama geriye kalan hiçbir şey henüz karara bağlanmamıştı. Her şey sabahleyin uyandıklarında değişebilirdi. Bazı zamanlar Debs, onun da uyanık olduğu ve aynı şeyleri düşündükleri konusunda şüphelenirdi. Böyle gecelerde onun ve Bob'un tek kişilik yatakları arasında kalan – *Büyük Kanyon'u andıran* – küçük boşluğu, yorganla kapamaya çalışırdı. Ama

böyle gecelerin ardından geçen günlerde – *en azından onun bildiği kadarıyla* – Bob evdekilerle hiçbir iletişime geçmezdi ve Debs de kendini güvende hissederdi. Şimdilik onların aralarında anlaşmalarına pek ihtimal vermez, kendisini Oz Büyücüsü gibi şanslı görürdü. Debs umutla, artık Bob'un perişan halinin gittikçe daha da azaldığını düşünüyordu. Sadece zamana ihtiyaçları vardı. Belki dikkatlerini başka bir yere çekmeyi bile deneyebilirlerdi.

Bu yüzden Debs, bir cumartesi gecesi için Fiona ve Stevo'yu akşam yemeğine çağırmaya karar verdi.

Fiona mutfakta oldukları sırada Debs'e, "Düşündüğüm kadar yaşlı görünmüyor," dedi.

"Hayır, öyle değil zaten. Ayrıca dişleri de yapma değil."

"Affedersin Debs. Sadece onunla ne konuşacağımı bilmiyorum."

"O normal bir insan Fiona. Normalde nelerden konuşuyorsan, onlardan bahsedeceksin."

"Senin için deli olduğu belli."

Bunu duyunca Debs'in başı dönmüştü. "Gerçekten mi?"

Aslında Debs, Bob'un biraz mesafeli durduğunu düşünmüştü. Fiona ve Stevo'nun her şeyi bildiklerinden haberi olduğundan haklı olarak utanmıştı. Debs, Bob'u, Fiona ve Stevo tarafından hiçbir şekilde yargılanmayacağına inandırsa da Stevo sürekli Bob'a dik dik bakıyordu.

Fiona ağırbaşlılıkla, "Bu arada sürekli sana baktığını söyleyebilirim," dedi. Bu cümle Debs'in kulaklarında güzel bir şarkı izlenimi bırakmıştı.

Debs, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Fiona'nın acıklı bir şekilde konuşmamasını umut ediyordu.

"Tabii. Zaten senin yanına taşındı. Senin de istediğin bu değil miydi?"

"Sanırım."

Bazen aralarındaki hiçbir şeyin değişmemiş gibi görünmesinden bahsetmeye gerek yoktu. Tam bir geleceklerinin olacağı hakkında kendisini pek fazla güvende hissetmiyordu. Hatta kendini artık daha da gergin hissediyordu. Debs, Bob'un gerçek niyetinin ne olduğunu anlatmak zorunda kaldığında, sonsuza dek onunla kalacağını söylemesini istiyordu.

Akşam yemeği ile ilgili birkaç sorunu hallettiği için mutluydu. Bu gece ne omlet, ne de öğrenci işi sayılabilecek yemekler vardı. İrlanda'ya özgü yemek tariflerinin yer aldığı en iyi yemek kitabını almıştı ve bunun üzerine ağır ateşte kızarmış domuz eti yapmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse de bu işin üstesinden kurnazca ve ustalıkla gelmişti. Ayrıca domuz etini sebzelerle de süslemişti. Zaten bütün günü yemek yapmakla geçmişti.

Fiona, "Bu harika olmuş," dedi. Sesi çok şaşkın geliyordu. Çünkü birlikte yaşadıkları zamanlarda Debs'in hazır yemek kraliçesi olduğunu söyleyebilirdi. Debs, alçakgönüllülükle, "Teşekkürler," dedi. İçinden de mükemmel tarifiyle hayal kırıklığına uğratmadığı için Christ'e teşekkür etmişti.

Bob'un ona sıcak bir şekilde bakması hoşuna gitmişti. Kendisi hakkında, ne kadar doğal ve bilgili olduğunu düşünmesini umut etmişti. Ayrıca alışılmış bir şekilde siyah pantolon giymekten de kaçınmıştı. Böylece fazlalıklarını da saklamamış oluyordu. Birdenbire ortaya çıkan göbeğiyle karşılaşmamak için yemek yemeyebilirdi. Aslında yese dahi bundan nasıl kurtulacağının yollarını biliyordu. Açgözlüler gibi görünmemek için aceleyle lavaboya gidebilirdi ama şimdi her an karısının arama ihtimali olan bir adamı etkilemekle yükümlüydü.

Debs, metres olmanın ne kadar da zor bir iş olduğunu gittikçe daha iyi anlamaya başlamıştı. Bir defalığına da

olsa onunla beraber olduğunda artık bu işin içindesindir demektir. Bilinçaltından gelen bir hisle biraz daha ince görünmek için karnını içine çekiyordu.

Stevo şimdiye kadar çok az konuşmuştu. Sanki yemekleri denemek için oraya gelmiş gibi sadece tabağındakileri kaşıklıyordu ve dolayısıyla oradakilere ayıp etmiş oluyordu. Bob umutlu bir şekilde, ona dönerek, "Cumartesi günü maçı izledin mi?" diye sordu. Herkesin futboldan hoşlandığı düşünülürse iyi bir konu seçmişti.

Stevo, "Hayır," diye cevaplayarak Bob'un bütün havasını söndürmeye çalışmıştı. Bob bir dakika sonra yeniden onunla konuşmaya çalışarak, "Debs, sen ve Fiona'nın gelecek yıl evleneceğinden bahsetti," dedi. Evlilikten konuyu açmak kesinlikle bir hata olmuştu. Stevo ona saldırgan bir ifadeyle baktıktan sonra, "Neden? Yoksa birkaç tüyo mu vereceksin?" dedi. Fiona aceleyle konuyu değiştirerek, "Sen ve Debs'in düğüne gelmenizi çok istiyoruz. Her zaman olduğu gibi davetiyeye Debs artı bir kişi yazmak yerine, ikinizin ismini bir arada yazmak harika olacak," dedi.

Debs bunun bir iltifat girişimi olduğundan emindi. Fiona gerçek anlamda, Debs'in sevgisiz ve evde kalmış bir kız olduğunu herkesin kabul ettiği düşüncesini öne sürmeye çalışmamıştı. Ayrıca şu an Fiona dilini ısırmayı ister gibi duruyordu. Debs, Bob'la göz göze gelmişti ve ikisi de aynı şeyi düşünüyordu: Bu gecenin bitmesine lütfen izin ver Tanrım! Bir an önce evlerine gitsinler!

Daha sonra Debs, Fiona ve Stevo'nun da aynı anlama gelen bakışları paylaştıklarını gördü. Kahve için kalmadılar. Görünüşe göre Stevo'nun erken kalkması gerekiyordu. Kapıda birbirlerini uğurlarken, hayal meyal de olsa bunu arada sıra yapmaları gerektiği konusunda sözleştiler.

Bob, onlar gittikten sonra, "Benden hoşlandıklarını düşünmüyorum," dedi.

İkisi de bunu bilmesine rağmen, Debs sertçe çıkışarak, "Saçmalama!" dedi. "Öyle olsa bile bu onların problemi. Stevo ukalanın önde gidenidir. Dürüst olmak gerekirse, tam da birbirlerine layıklar."

Debs bir daha onları yemeğe davet etmemeye karar vermişti. Hatta düğünlerine gitmeden önce de iki kere düşünse iyi olacaktı. Arkadaşlarıyla beraber vakit geçirmek istediğinde, onların yeni erkek arkadaşına böyle bir muamelede bulunacağını tahmin etmemişti. Belki de onlardan kendisini geri çekmenin zamanı gelmişti. Eğer Bob'u kabul edemezlerse, bu durum Debs'in arkadaşlığını da reddetmeleri demek olurdu!

Bob, Debs'e yaklaşarak, "Önemli değil," dedi. "Hem zaten onlarla değil, seninle çıkıyorum." Debs, "çıkmak" aşamasını geçtiklerini düşünmüştü. Yine de bu konunun üzerinde fazla durmadı. Yeteri kadar gergin bir gece geçirmişlerdi ve bunların üzerine gereksiz bir tartışmaya girmeleri çok saçma olurdu.

Bob, yatak odasındayken, "Sen kilo vermişsin," dedi. Debs alınmak ya da memnun olmak konusunda emin olamadı. Onun sesi sanki Debs'in kilo vermesini kabullenmemiş gibi geliyordu.

Gelişigüzel bir ifadeyle, o an fark etmiş gibi, "Belki bir ya da iki kilo," dedi Debs. Sanki her sabah kurulu bir saat gibi tartının üzerine çıkmıyormuş gibi davranmalıydı. Artık tartıyı ayağıyla sürüklemiyordu ve güm diye koridora koyup üzerinde dikilmiyordu. Bütün bu deli saçması işleri sessizce yapması yaklaşık on beş dakikasını alıyordu ve Bob açıkçası onun kapalı kapılar ardında onca vakit ne yaptığını merak ediyordu.

O asla banyonun kapısını kapatmazdı. Çünkü onun kilo almayla ilgili bir sorunu yoktu ve detaylı bir şekilde

günlük aldığı kiloları hesaplamak ya da aynanın karşısında moral verici konuşmalar yapmak durumunda değildi.

Tabii ki kilo vermişti. Hem de tam bir buçuk kilo. Hatta tartının sol tarafına doğru hafifçe eğilirse iki kilo verdiğini bile söyleyebilirdi. İnsanın iştahı etkilenmeden başkasının kocasını çalması pek mümkün değildi. Tabii bu Debs'in yararına olmuştu. Ayrıca buna ek olarak seks hayatındaki hızlılık, kıçının etrafındaki inatçı selülitleri yakmıştı. Muhtemelen aceleyle etrafta dolanarak yaptığı akşam yemeği hazırlıklarının da etkisi büyüktü.

Bazen başarısızlık, stres ya da üzüntünün diğer bir anlamı da kilo kontrolü olabiliyordu. Hatta bundan insanın hayatı boyunca aşırı tutucu olmaması gerektiği sonucunu çıkarmıştı. Aslında böyle zamanlar, karısından ayrılmış bir adamla evlenmeden beraber yaşamak gibi şeyler yapmak konusunda tutucu olmamayı öğrenmek için en uygun anlardı.

"İyi olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Sen bu halinle harikasın."

Bob, onu kalçasından kavradı. "Seni seviyorum," diyerek konuşmasına devam etti.

Bob, bir dahaki hafta sonu çocuklarını göreceğini haber verdi. Bu, sanki balayının bitmesi gibi bir şeydi. Sadece iki hafta sürmüştü.

Debs gülerek, "Haklısın," diye onayladı.

Bob, kendinden emin ve aceleci bir ses tonuyla, "Onları buraya getirmeyeceğim," dedi. Debs, Bob'un onu koruması için mi yoksa çocuklarının kendisini bu küçük dairede ve normal durumundan daha yoksul bir şekilde görmesini istemediği için mi bu cümleyi söylediğini anlamamıştı.

"Nasıl istersen." Debs'in içinden gelen bir ses soğuk-

kanlılığını korumasını söylüyordu. Eğer, "Cesedimi çiğnemeden çocuklarını görmeye gidemezsin," gibi bağırıp çağırırsa, her şey geri tepebilirdi.

Herhalde çocuklarını görmek isteyecekti. Bu tamamen kabul edilebilir bir şeydi. Ama Debs'in gördüğü kadarıyla, Bob'un diğer hayatı – *Debs bunun "gerçek" hayatı olmadığını düşünmeye çalışıyordu* – kabaca ve haber vermeden onu çağırmış ve hayatının vazgeçilmez bir parçası olmuştu.

Debs'in mahcup olduğu durumlar saydamlaşmıştı. Çünkü Bob, "Onlara açıklamalıyım Debs. Onlara ne olduğunu söylemeliyim," demişti.

Debs'e göre olanlar, babalarının annelerini bırakıp, yirmi üç yaşında, halkla ilişkiler asistanı olan bir kızla, evlilik dışı bir ilişkiye girmesinden ibaretti.

"Muhtemelen çok kalmayacağım. Sesleri pek de beni görmek istiyor gibi gelmiyordu. Bazı şeylere alışmak zorundalar." Şu an Debs'in ne yapması gerekiyordu? Acaba Bob'u çocuklarının onu affedeceğine ve kucaklayıp öpücüklere boğacağına dair avutması mı gerekiyordu? Debs, onların babalarını evlerinden ayıran kişiydi. Görünüşe göre de en ufak bir endişe bile duymamıştı. Galiba Debs'in bu çirkin cesaretinden nefret ediyorlardı. Onları kim suçlayabilirdi ki?

Gerçek şu ki Debs onlardan çok korkuyordu. Çocuklar beraberinde büyük bir suçluluk duygusu ve duygusal baskı getirmişlerdi. Bob onları McDonald's'a götürdükten sonra nasıl ikna edebilecekti? Burasının onlarla konuşmak için doğru yer olduğu ne malumdu? Orada oturup da çocukların yüzüne bakarak, Debs'in ve o küçük dairenin en iyi fikir olduğunu söyleyebilmenin bir yolu yoktu. Yedikleri Big Mac hamburgerin etkisi geçene kadar tüyler ürperten hiçbir şey söylemeyebilirlerdi. Belki sonra neler olduğunu merak ederlerdi.

Debs şimdiden her şeyi görebiliyordu: Çocukları almadan önce yapılacaklar belirlenmiş olacaktı. Bob, çocuklar istese de, istemese de her iki haftada bir onları alacak, sinemaya, sanat galerisine ya da içindeki suçluluk duygusunu dindirmek için hayvanat bahçesine götürecekti. Bir gün kış gelip çattığında, onlar dışarıda dolaşırken yağmur yağmaya başlayacak ve onları Debs'le beraber oturdukları eve getirecekti. Sonuç olarak, Debs umdukları gibi çıkmayacaktı ("Ama o şişman!"). Hatta Bob, onların gece yatıya kalmalarını isteyecekti. "Sadece dördümüz... Eğlenceli olacağa benziyor." Debs de cesaretle gülümseyip, kafasını sallayarak Bob'u desteklemek durumunda kalacaktı. Başka ne yapabilirdi ki?

Debs, Bob'un ailesinden kurtulmak istemiyordu. Ne kadar zor olursa olsun onlarla beraber olmayı istiyordu. Şimdiye kadar Bob'un neyi varsa artık Debs'e de ait sayılırdı.

Bob, sanki Debs'in başka bir seçeneği varmış gibi, "Tabii sakıncası yoksa," dedi. Debs yüksek sesle ve Bob'un saçmaladığını ima ederek, "Tabii ki onları görmek zorundasın!" diye bağırdı. Bob ona minnettar bir şekilde baktıktan sonra Debs'in ne kadar da anlayışlı biri olduğunu düşündü.

"Tamam, o zaman onları arayıp son düzenlemeleri yapayım." Bob telefonunu alıp gitti. Belli ki çocuklarla Debs'in önünde konuşmak istemiyordu. Debs, Bob'un mutfağa girdikten sonra ardından kapıyı kapatmasına kırılmamaya çalıştı. Düşüncelere dalmış bir halde, istekle Cadbury's çikolatalarından yiyordu ve pek de sevecen olmayan düşünceler içerisinde kaybolup gitmişti. Bu his çocuklarla ilgili değildi ama sanki kanıtlayamayacağı bir şeyler varmış gibiydi.

Şimdi ise Geri'yi düşünüyordu. Görünüşe göre o, haftalar önce dünyaya kapılarını kapattığından beri hiçbir şeyden haberi olmadan yaşamıştı. Bu durum ilk başta Debs'in hoşuna gitmişti. Çünkü kapı eşiğinde yaşanan biçimsiz

sahnelere ya da gecenin üçünde çalan telefonlara tanık olmuyordu. Aslında Geri, tamamen Bob'u hayatının dışında bırakmıştı. Çocuklarla buluşmasını bile kendisi düzenlememişti. Çünkü Debs biliyordu ki bu buluşmayı direk olarak Bob ayarlamıştı.

Ama Debs şu an Geri'nin gerçekte zekice bir plan yaptığından endişe ediyordu. Eğer bir adamın kafasında doğru kadının yanında kalmaya dair kuşkular varsa ve eski eşi onu geri getirmek adına bir şeyler için çabalamıyorsa, hiçbir şey garanti değil demektir. Eski eşin can sıkmak için aksilik çıkarması, sarhoş olup, Bob ve Debs'in üzerine birkaç şey fırlatması ya da Bob'un arabasına vurarak zarar vermesi gerçekten sinir bozucu bir durum olmalıydı. Ama Geri, hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Sanki henüz olayları fark etmemiş gibiydi.

Geri'nin bu sessizliği gerçekten de insanın huzurunu kaçırıyordu. Çünkü Bob'la konuşmayı reddettikçe, bu konu kapanmıyor, uzadıkça uzuyordu. Debs ve Bob hoşlarına gittiği gibi yaşıyorlarmış gibi davranabilirlerdi ama onlar sadece Geri'nin izin verdiği kadarıyla hareket edebiliyorlardı.

Şimdi ise Bob'un onu görme ihtimali vardı. Eski eşlerle yürütülen ilişki nasıl olurdu acaba? Geri, çocukları ve onların eşyalarını birkaç kaba sözcükle mi teslim ederdi? "Onları saat dörtte geri getir." Bob da hemen aynı tarzda cevap verebilirdi. "Her zaman öyle yapıyorum zaten."

Ama kelimelerin cümleleri oluşturmak gibi bir alışkanlığı vardır. Cümleler de gizliden gizliye kocaman konuşmalara dönüşür. Ve Debs basit şeylerin, onlara anlam yüklemeden nasıl oluştuklarını biliyordu.

Elindeki çikolatayı bitirdikten sonra, iki tane daha yedi ve yatak odasına girip ardından kapıyı kapattıktan sonra gözden kayboldu.

On Altı

"Buna inanamıyorum. Pislik herif!" Telefonda, Andrea'nın şaşkınlıktan serseme döndüğü belliydi. Çoğu insan gibi o da Bob'un başka biriyle ilişkisinin olduğunu öğrenince, sanki Bob Ay'a gitmiş gibi tepki vermişti.

Geri perişan bir halde, "Bunu insanlara söylemenin ne kadar iğrenç olduğunu biliyorum. Sanki yıllardır yatağın altında gizli kalmış bir şeyin çürümesi ve etrafa kötü kokular saçması gibi bir şey," dedi.

Andrea, "Pekâlâ... En azından hasta değilsin," dedi. Geri bir müddet daha işe gitmemek için nezlesinin ilerleyerek Asya nezlesine dönüştüğünü söylemişti. Onunla aynı duyguları paylaşan, çok iyi tanıdığı bir doktor da gizli göğüs problemlerinin olduğu gibi detaylar yazan bir rapor vermişti.

"Affedersin ama insanlarla karşılaşacak halim yoktu." Moralinin çok bozuk olduğu sesinden belliydi.

"Senin burada hiçbir suçun yok Geri. Umarım bunu biliyorsundur."

Herkes aynı şeyi söylüyordu. Bir müddet Bob'a kü-

für ettikten sonra bütün bir yıl dır dır edip, düzenli olarak Bob'un kafasına tencere fırlatmış olsa bile, kesinlikle Geri'nin hatalı olamayacağını ileri sürüyorlardı.

Geri, "Giderken burun spreyini almayı unutmuş Andrea," dedi ve birdenbire ağlamaya başladı. Bu tarz küçük şeylerin aklına gelmesi onun sinirlerini bozmaya yetiyordu.

Andrea, acımasızca, "Harika o zaman. Şimdi umut edelimde burnu tıkanıp boğulsun," dedi. Kimse Bob'la ilgili iyi sözcükler duymaya dayanamıyordu. Bunların hepsi tabii ki Geri'yi korumak içindi ama güzel olmasının yanında biraz da huzursuz ediciydi. Bob'un ilişkisini öğrenen arkadaşları ilk beş dakika içerisinde, onunla ilgili itirafta bulunmaya başlıyorlardı. "Bunu daha önce hiç söylemedim ama her zaman Bob hakkında hoşuma gitmeyen bir şey olmuştur."

Geri yeni şeyler öğrenmeye başlamıştı. Neden Bob'dan hoşlanmamışlardı? Madem durum böyleyse neden daha önce bu konudan bahsetmemişlerdi? Belki evlenmeden önce söyleselerdi bir işe yarayabilirdi. Bunca yıl, delicesine numara mı yapmışlardı? Onun yanağından öperlerken ve onun şakalarına gülerlerken içten içe onun bir budala mı olduğunu düşünmüşlerdi?

"O kocaman bir bok." Telefonu kapatmadan önce Geri'yi ikna etmeye çalışıyorlardı. "Hadi bir arabanın altında kalması için dua edelim."

Geri ise duygularının onların söylediği kadar net olmadığını dile getirememişti. Onun hissettiği daha çok hayal kırıklığıydı. Çoğu zaman o da Bob'un bir pislik olduğunu düşünmüyor değildi. Ama sonra maalesef onun sesini çok özlüyor, arayıp da eve geri dönsün diye yalvarmamak için kendisini zor tutuyordu.

Andrea zalim bir ses tonuyla, "O fahişenin yanına ta-

şındığına inanamıyorum," dedi. "Hatır uğruna bir hafta boyunca otelde vakit geçirmiş olmalı. Daha sonra da o kızın yanına taşınmıştır."

Geri, "Evet," diye onayladı ama sesi titriyordu. Sadece kısacık bir haftadan sonra, kız arkadaşının yanına taşınmak için her şeyi bir kenara bırakmıştı. Bir kenara atıldığını düşünmesi, ona çok acı veriyordu.

"Oraya gelmemi ister misin?"

"Hayır."

"İçki ve DVD getirebilirim. Filmlerin konusu da kocalarını öldüren kadınlarla ilgili olabilir. Sen de istediğin kadar ağlar ve şikâyet edebilirsin."

"Ağlarken ve sızlanırken beni dinlemek isteyeceğini sanmıyorum."

"Eğer daha sonra benim hakkımda konuşacaksak, bir süreliğine seni dinleyeceğime söz veriyorum."

Andrea bu arada Doktor Foley'le üç kere buluşmuştu. Doktor Foley ilk akşam onu arabasıyla almıştı ve Andrea bundan çok etkilenmişti. Howth Caddesi üzerinde bulunan saygın bir bara gitmişlerdi. İki kadeh kaliteli beyaz şaraptan sonra birbirlerini tanımaya başlamışlardı. Kesinlikle kimse tarafından yakalanmamışlardı. Andrea da hastanedekilerin öğrenip de ispiyonculuk yapmasını önlemek için arkasında iz bırakmamıştı. Ama hafta geçmek bilmemişti ve dedikodu kazanı yavaşça kaynamaya başlamıştı.

Andrea, "Kendimi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedi. "Onu görmezden gelmek yerine artık iş yerinde konuşabiliyor olmamız beni rahatlatıyor."

Andrea'nın düşüncesizce söylediği şeyler sadece Foley için deli olduğu gerçeğini saklamak içindi. Bununla beraber zaten karşı konulacak bir adam da değildi. Zeki, fedakâr, üç dil bilen, her hafta sonu annesini ziyaret edip,

onun çimlerini biçen birisiydi. Andrea bütün bunları ikinci buluşmalarında öğrenmişti. Sanat galerisinde buluşmuşlardı. Burası kuytuda kaldığından buluşmak için harika bir yerdi. Hastanedekilerden gizlenmek için uğraşırken burayı keşfetmişlerdi. Aralarında konuştukları şeyler dedikodu makinesinin yakıtı için yeterli değildi.

Andrea ipleri elinde tutuyordu. Geri'ye dönüp, "Hâlâ beni öpmesine izin vermedim," dedi. "Aslında bunun onu fazlasıyla heyecanlandırdığını düşünüyorum."

"Sert oynamadığın sürece bu yaptığına devam edebilirsin."

Andrea, "Ayrıca kendimi kolayca ona teslim etmek istemiyorum," dedikten sonra tekrardan, "Bu arada oraya gelip de kendim hakkımda bir şeyler anlatmamı istemediğine emin misin?" diye yalvardı.

"Bu gece için erken yatmayı planlıyorum." Doğal olarak uyuyamayacaktı ama geçmişini gözden geçirip, Bob'un tam olarak ne zaman başka bir kadınla yatmaya başladığını bulması gerekiyordu. Ne zamandan beri Geri'nin ihtiyarlaşmış bedeni onun ilgisini çekmiyordu? Ya da on yedi yıldır her sabah aynı yüze bakmak, aynı konuşmaları yapmak ve cumartesi geceleri aynı şekilde sevişmekten sıkılmış olabilirdi. Herhalde bunlar insanlara söylenebilecek en kötü şeyler olurdu. Yüksek sesle dile getirmeseler de hemen sevişme konusunu düşünürlerdi. Geri, Bob'u elinden kaçırdığı için çok mutsuzdu.

Bu sanki çirkin olduğunu söylemek ya da frijit olmak gibi bir şeydi. Ya da sarhoş olduğun zamanlar hariç hep klasik sevişme pozisyonunda kaldığını kabul etmekti. Sarhoş olduğu zamanlarda Bob'un üstüne çıksa dahi bu, şokun etkisiyle, pratik eksikliğinden dolayı, kontrolsüz bir şekilde kalçaları titreyene kadar, yani en fazla on beş saniye sürerdi.

Spekülasyonların hedefi olmaya başlamak gerçekten de küçük düşürücüydü. Bir de bu spekülasyonlar az çok doğru olduğu zaman küçük düşme meselesi büyüdükçe büyüyordu. Evet, onların fazlasıyla boktan bir seks hayatları vardı. Geri, geçici de olsa, ortadaki büyük suçla ilgili olarak ilk defa bir şeyleri kabul etmişti.

Bir gece Geri'nin aklına bir fikir geldi. Aslında pek iyi bir fikir olduğu söylenemezdi ama insanın aklını bir şeyler kurcalamaya başlayınca kolay kolay yok olmuyordu. Bob ve Debra'yı birarada görmek için yaşadıkları yere gitmeye karar verdi. Çok aptal bir fikir olsa da sadece görmek istiyordu. Hiçbir şey yapmayacaktı. Bu şehirde bir yerlerde onun kocası başka bir kadınla yaşamaya devam ediyordu. Adalet bunun neresindeydi?

O geceyi takip eden günün sabahında Geri, öfkeden kuduṛmuş bir şekilde, kirli çarşafların üzerine otururken ne kadar da çok zarar gördüğünü düşünüyordu: Eskiyi ver, yerine daha gencini al.

Geri, "daha genç olanı" henüz görmemişti. Onun kocasını, çocuklarının babasını çalan bu kadın kimdi? Bir dahaki sefere, bu tarz kadınların asılması ya da sorgulanması için bir referandum olursa, Geri "Evet" kutusuna kocaman bir tik atacaktı.

Onlar 2B Apartmanı, Mincing Place'de yaşıyorlardı. Geri bunun üzerine gülmesini tutamadı. Burası kesinlikle Wisteria Lane değildi ve burada aşk ve entrika kokularına çok zor rastlanırdı. Adresi Susan'ın odasındaki bir yığın çorabın altında bulmuştu. Bob adresini, onların küçük "dolaşmalarından" birinde vermiş olmalıydı. Doğruyu söylemek gerekirse Geri sadece, Susan'ın hâlâ günlük tuttuğuna emindi ve bu defteri aramıştı. Onun Leo Ryan'ın saçlarından ya da komik arabasıyla yoldan geçerken kalbi-

nin nasıl titrediği gibi şeylerden bahsetmesi Geri'nin hafif bir rahatlık hissetmesine yarayabilirdi.

Aslında Susan düşündüğü kadar fingirdek olamazdı. Geri onların sevişiyor olmalarından endişeleniyordu. Gençlerin genelde bunu yapmaya eğilimi olduğundan, onların birbirlerini görmeleri yasaklanmıştı. Eğer sevişiyor olsalardı, Susan'ın doğum kontrol hapı kullandığı konusunda bir ipucu vermesi gerekirdi.

Maalesef günlüğü bulamamıştı. Onun yerine Bob'un, düzgün, kare kare el yazısıyla bir parça kâğıt üzerine yazdığı yeni adresini bulmuştu. Bir de telefon numarası vardı. O an çılgın bir düşünceyle telefona doğru yöneldi. Telefonu açtıklarında "Sürpriz!" diye bağırmak istiyordu. Neyse ki onların telefonu açmalarından önce hemen kapatmıştı. Çünkü bunun çocukça olduğunu biliyordu.

Ama elinde gizlice tuttuğu bu kâğıt parçasını defalarca düzleştirmişti. Bob'un Debra'nın yanına taşındığına inanamıyordu. Sonra, kendi kendine artık Bob'u istemediğini söyleyip durdu. Bob'un evi terk ettiği o gün gitmesini istediğini kastetmediği gibi, şu an için söylediği şey de artık onu istemediği anlamında değildi.

Neden erkekler budala oluyorlardı? Neden bir durumun altında yatan anlamı çıkaramıyorlardı? Her zaman için hayal gücü kıt, dış görünüşe önem veren ve ukala mı olmak zorundaydılar?

Şehirdeki evlerden birinde, sanki Bob yeniden gençleşmiş gibi, Debra ile birlikte yaşıyordu. Bu acımasız bir darbe gibiydi. Bir insan tamamen çığırından çıkmadan önce kaç tane daha darbe alabilirdi? Aslında Geri bunu çok iyi yapıyordu. İşe gitmeyi, yemek yapmayı, uyumayı ve çocukların üzerine titremeyi reddetme durumundan memnundu. Çöreklerin azizesi Geri, artık bu konunun üzerine düşünmüyordu.

En son ne zaman çocuklarına doyurucu bir yemek yedirmişti? Geri'nin annesi, onun bu dalgınlığını kısa bir süre için durdurdu. Onlara pizza almıştı.

Geri, annesine, "Dondurucu yemek dolu ve mikrodalganın nasıl kullanılacağını biliyorlar. Kısa bir süreliğine kendilerine bakmaları onlara zarar vermeyecektir," dedi.

Geri'nin sadece kendisi için ayakta kalmaya çalışmasından etkilenmeyen annesi, endişeli bir şekilde, "Bence yataktan kalkmanın zamanı geldi," dedi.

Geri, kibirli bir tavırla, "Yaşadığım bu krizle mücadele etmeye çalışıyorum ve devam etmeme izin verirsen çok minnettar kalacağım," diye cevap verdi. Bu annesi için yeterli bir cevap olmuştu. Böylece annesinin, Geri'den istediği, ücretsiz antibiyotikleri ve kilisedeki ayine giderken giymeyi sevdiği, çok rahat olan tıbbi çorapları düşünmesine de gerek kalmamıştı.

Geri şu anda "düşünme süresi" diye adlandırdığı bir şey yaşıyordu. İnsanlar genellikle bir ilişkinin kötü sonuçlarından sonra bu sürece ihtiyaç duyarlardı. Geri, ihanet sonrası kederli hayatlarını ortadan kaldırıp, yepyeni bir sayfa açmak için, iç açıcı hesaplar yapan kadınların farkına varmıştı. Yepyeni bir sayfa açmak konusu, görünüşe göre kendini göstermek adına yapılan doğru düşüncelerden biri olmasına rağmen, bir nevi başka adamlarla birlikte olmak anlamına da gelmiyor muydu? Ya da saçlarını kırmızıya boyatıp – *yeni saç modeliyle onlardan daha genç bir görünümle* – , orta yaşlı insanlarla macera dolu bir tatile çıkıp mükemmel zamanlar geçirebilirdi.

Geri, "Neden olmasın?" diye düşündü. O da aynısını yapabilirdi. Hemen Bob'un yaptığı gibi çantasını hazırlayıp, bestseller yazıp da Late Late Show'da röportaj vermeden önce Everest Dağları'na tırmanmaya karar verdi. Ama Bob ve Debra, onun bu macera dolu seyahatini engelliyor-

lardı. Ne zaman hayatını değiştirme kararı alsa, sonunda kendini, takıntılı bir şekilde onları düşünürken buluyordu. Bu yaptığı sağlıklı bir şey olmamasına rağmen Geri'nin umurunda değildi. Bütün zamanını, 2B Apartmanı, Mising Place'deki adresinde yaşayan Bob ve Debra'yı düşünürken harcıyordu. Nedense aklına gelen hep Amerikan tarzı bahçe çitleri ve pencere eşiğinde küçük çiçek saksıları oluyordu.

Peki ya evin içinde neler yapıyorlardı? Sanırım bunu daha çok düşünüyordu. İşkence gibiydi! Sanki dev ekranda, iğrenç görüntülerden oluşan, durdurulamaz bir film sahnesi izliyormuş gibiydi: Bob ve Debra kanepede kıvrılmışlar, aynı Geri ve Bob'un önceden yaptığı gibi, televizyon izleyip çikolata yiyorlardı. Debra, onun geniş kolları arasında uyuyordu. Mutfakta çay içerlerken birden sevişmeye başlıyorlar ve birbirlerine hiçbir şekilde homurdanmıyorlardı.

Homurdanmak mı? On yedi yıllık evlilikten sonra artık bu Bob ve Geri'ye özgü bir durum oluşturmuştu. Bütün parlaklığıyla ve yeniliğiyle, Debra ile olan ilişkisi farklı olmalıydı. Bob ve Geri'nin ilk zamanları gibi, gece dörtlere kadar oturup, çok kötü şaraplar içmeleri muhtemeldi. Daha sonra da Bob içki içmeyle ilgili maceralarını – *hüsnükuruntularını* – anlatıyor olmalıydı.

Geri fark etti ki onları düşündüğü her an elleri titriyor ve nefes alamamaya başlıyordu: Ne? Kıskançlık mı?

Bob'un onu düşünüp düşünmediğini merak etmeye başladı. Deli olmadığı sürece, düşünüyor olması gerekirdi. Bir ilişkiden başka bir ilişkiye geçtiğinde farklılıkları görmemesi imkânsız bir şeydi. Özellikle de Bob dünyadaki insanlar arasında en zor adapte olan kişiyse... Geri sürekli olarak Bob'un, aynı süpermarketteki özel indirimler karşısında kararsız kalması gibi, biçimsiz bir karşılaştırma yapıp

yapmadığını düşünüp duruyordu. "Bu daha faydalı." Bir anda Geri için endişelenerek, "Ama diğeri de daha az katkı maddesine ve daha yararlı omega 3 maddelerine sahip. Aman Tanrım karar veremiyorum!"

Aslında yirmi üç yaşa karşı olmaya pek de gerek yoktu. Aralarında sadece on dokuz yıllık bir fark vardı. On dokuz can alıcı yıl... Yirmi üç yaş genç sayılıyordu. Daha arzu edilen, daha entelektüel, daha olgun... Her iyi şeyin daha fazlasına sahip bir yaştı.

Peki ya kırk iki yaşında olmak nasıl bir şeydi? Gerçekten de hiçkimse duymak istemeyecekti. Çünkü Geri, saatlerce, sarkan memelerini ve Davey'i doğurduktan sonra asla eskisiyle aynı olmayan cinsellik organını anlatabilirdi.

Bu arada yaş ve tecrübe – *özellikle erkeklerde* – asla birarada sayılamazdı. Genç bir kadın için terk edilmesi hiç de adil değildi. Sadece onu görmek istiyordu. Ayrıca kocasına sahip olan bu o...puyu görmesinde hiçbir sakınca yoktu.

"Başarmak için ne yapmayı umut ediyorsun? Hiçbir şey! Sen sadece kendini hayal kırıklığına uğratıp duruyorsun!" Geri sadece Andrea'nın bağırışlarını duyabilmişti.

Hayal kırıklığına uğramak bu oyunda yapılmaması gereken en önemli şeydi ve fazla gurur yapmaya da gerek yoktu. Ondan uzaklaşmış kocasının ve onun genç metresinin arasına sızmak kesinlikle uyarıcı bir etki yaratırdı. Geri bunu çok iyi biliyordu. Bu davranış biçimi ileride yeni bir saç stiline sahip olmasına ve salsa kursuna başlamasına neden olacak türdendi.

Kocası şehrin öbür yakasında yüksek topuklu bir fahişeyle gününü gün ederken bunu yapamazdı. Geri birkaç haftadır Debra'yı kafasında abartıp duruyordu. Şimdi ise onun ucuz görünümlü, sarı saçlı ve bayıltıcı bir parfüm kullanan, biraz da budala biri olduğunu düşünüyordu.

Böyle düşündüğü için kendisini mutlu hissetmişti. Kesin bir mantık çerçevesi içinde, Tam da Jaremy Kyle'ın onaylayacağı gibi, bütün o saçma sapan düşüncelerini, ödünç vermişti. İçinin heyecana benzeyen garip duygularla dolduğunu hissetti ve yataktan fırladı. Evet, hastalık derecesinde şeyler hissediyordu ama kim onu durdurabilirdi ki? Davey yine Benler'in evine gitmişti. Susan da her zamanki gibi bilinmeyen arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Yaklaşık olarak saatte elli kilometre hızla giden bir arabanın, yol boyunca lastiklerinden çıkan sesi duydu ama endişelenmeyi reddetti.

Ev bomboştu. Dış kapıyla arasında hiçbir engel yoktu. İlk olarak duşa girecekti. Bob'un tıraş bıçaklarından birini buldu ve bacaklarını tıraşlamaya başladı. Fazlasıyla uzamış bacak kıllarından kurtulmak epeyce zaman alacağa benziyordu. Güzelce yıkandı. Kendisini pudraladı ve güzel kokular süründü. Şimdi de sıra ne giyeceğine gelmişti. Kesinlikle lastikli ve büzgülü şeyler giymemeliydi. Bacaklarını olduğundan daha güzel gösteren şık bir siyah etek ve yeni aldığı bluzlardan birini giydi. Adeta otuzunda gösteriyordu. Şimdi de sıra ayakkabılardaydı. Yüksek topuklular, araba kullanmak ve casusluk yapmak adına çalıların ve çitlerin arkasında saklanmak – *Eğer onların oturduğu yerde düşündüğü gibi çitler yoksa ne yapacağı konusunda emin değildi* – için pek kullanışlı değildi ama oraya da atletler gibi gidemezdi. Çünkü ayağında topuklu ayakkabılar olmadan bütün görünüşü bozulabilirdi.

Kendini mükemmel bir şekilde allayıp pulladıktan sonra aynadaki son haline baktı. Gözleri parlıyordu ve yanakları Noel ışıkları gibi alev alevdi. Peki ya oraya gidip, onları kontrol etmek istediğine emin miydi?

Aklıselim biri olarak kendini küçük düşüreceği hiçbir yere gitmemesi gerekiyordu. Ama şu an ki görevi, neler ol-

duğunu ortaya çıkarmaktı. Asla intikam peşinde değildi... Hem Bob'u ve onun yaşadığı yeni yeri görme düşüncesi çok cazip geliyordu. Üstelik Bob bunu asla bilmeyecekti. En heyecanlı kısmı da buydu. İzlendiğinden haberi bile olmayacaktı. Bu sanki Bob görmeden onun kıçına tekme atmak gibi bir şeydi. "Şimdi insanı merakta bırakmanın ne demek olduğunu anladın mı seni pislik herif!"

Arabadayken birazcık eğlenme umuduyla radyoyu açtı. Kötü bir fikirdi. Çünkü her kanalda seksenli yılların parçaları çalıyordu. Bu yıllar, Bob'la olan beraberliğinin ilk on yılını oluşturuyorlardı. Bu süre içinde tanışmışlar, romantizmin doruklarına ulaşmışlar, evlenmişler ve her şeyi beraber ayarlamışlardı. Eğer bunları dinlerse birazdan burnunu çeke çeke ağlamaya başlayabilirdi. Top Gun'ın marş gibi parçaları ve tabii ki Duran Duran... Bob'la beraber Duran Duran eşliğinde öpüşürler ve dans ederlerdi. Geri, Davey'in bile "Hungary Like The Wolf" adlı şarkıdan bir anlam çıkaramayacağına emindi ama bu yine de onların şarkısıydı.

DJ, bu şarkı için, "Bu da oradaki yeni sevgililere gidiyor," demişti. Bu sırada yine aklına Debra geldi. Bu lanet olası kız seksenli yıllardayken daha yeni doğmuştu.

Neredeyse geri dönüyordu. Nehri geçip, şehrin kuzey yakasına varmadan önce bunun kendisine zarar vereceğini biliyordu. Ancak içinden gelen bir dürtüyle ayağını gazdan çekemedi.

Tabii ki kaybolmuştu. Mincing Place'in haritadaki yeri çok karışık görünüyordu. Şimdi de köhne ve harap sokaklardan geçmeye başlamıştı. Geri doğru yere gidiyor olmayı umut ediyordu. Arabayı sürerken karanlığın içindeki sokağa merakla ve dikkatle bakıyordu. Sanki bir çeşit özel dedektif gibiydi. Görünüşe bakılırsa Debra, şehrin saygıdeğer bir yerinde yaşamıyordu.

Bu durum Geri'yi bir parça da olsa güçlendirmişti. Demek ki asıl konu diğer kadının cazibesiydi: Genç, katlanılmaz bir güzelliğe ve halkla ilişkilerde göz alıcı bir kariyere sahip; diğer kadınların kocalarını çalmakta yetenekli ve yatakta fazlasıyla hünerli Debra... Eğer durum böyle değilse, Bob'un bu kadınla ne işi vardı?

Elindeki haritaya bakılacak olursa oraya varmasına çok az kalmıştı. Birden tedirgin olmaya başladı. Eğer Bob'la karşılaşırsa, bu onun için büyük bir sürpriz olabilirdi. Herhalde, gözlerindeki delice gülümsemesiyle, mükemmel bir şekilde süslenmiş karısıyla karşılaşırsa, şaşkınlıktan elindeki süt şişesini fırlatabilirdi. Geri'nin yüzünde korkunç bir gülümseme vardı.

Bunları düşünürken birden geldiğini fark etti. Gecekondu tipi bir sürü apartman vardı. Düşündüğü gibi, arkasına saklanıp onları gözetleyebileceği yüksek çalılıklar ve beyaz tahta parmaklıklar yoktu. Ortada ve savunmasız kaldığını hissetti. Onların camlarının önünde oldukça dikkat çeken bir şekilde, pat diye belirivermişti. Orada olduğunu haber vermek için korna çalması yeterliydi.

İşte o sırada damdan düşer gibi bir korna sesi duydu. Neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Bir anlığına elinin direksiyon üzerinde kayıp da kornaya çarptığını düşündü. Tanrı biliyor ki şu an soğuk terler döküyordu. Ama eli kornaya çarpmamıştı. Arabasının dikiz aynasında beliren bir çift vahşi bakışla karşılaştı. Bu öfkeli sürücü hiç kuşkusuz, Geri'nin hiçbir uyarıda bulunmadan niçin yolun ortasında durduğunu merak ediyordu.

Arabasını park edeceği yere yavaşça sürmeden önce, arkasındaki adama, "Biraz sakin olsana!" diye bağırdı. Nerede yaşadığını unutmuş gibi davranıyordu. Birkaç kere derin bir nefes aldı ve kendine çeki düzen verdi. Teorik olarak buraya gelmesi çok iyiydi ama tam anlamıyla şimdi

ne yapmayı düşünüyordu? Ayrılmadan önce dışarıda oturup, onları mı gözetleyecekti? Ya da ön kapıya kadar gidip, zillerini çalıp, içeriye gelmek istediğini mi söyleyecekti? Bu gerçekten çok kötü bir fikirdi. Hatta şimdiye kadar aklına gelenler içinde en kötüsü olduğu söylenebilirdi.

Yapılabilecek en iyi şey – *hatta tek şey* – hızlıca oradan uzaklaşarak kimse onu görmediği için şansının yaver gittiğine sevinmek olmalıydı. Ama oraya kadar gelmişti ve onları görürse mutlu olacaktı ama geri dönerse de hiçbir sorun çıkmayacaktı. Eğer Debra'yı Bob'la birlikte eve dönerken görürse ne yapacağını bilmiyordu. Belki de küçük bir nöbet geçirebilirdi.

Her ne olursa olsun, arabayı geri geri sürerek, bitişikteki apartman bloğunun – *Geri'nin düşüncesine göre daha güzel olan* – önüne park etti. Burası yüksek duvarlarla çevriliydi. Arabayı mümkün olduğunca kaldırıma yakınlaştırmıştı. Daha sonra kendisini gizlemek için, oturduğu yerde aşağı doğru kaydı. Güvende olduğunu kontrol ettikten sonra, direksiyonun üzerinden, cesaretle gözetlemeye başladı.

Bob ve Debra, dört katlı, pencereleri ve çatısı geniş olan, bakımsız, eski bir apartmanda yaşıyorlardı. Dikkate değer hiçbir şey yoktu. Kapının önündeki basamaklar taştandı ve yirmi tane posta kutusu apartmanın dışında sıralanmıştı. Yoldaki çöp kutusuyla aynı hizadaydılar. Her bir kutunun üzerine beyaz boyayla apartman numaraları yerleştirilmişti. Daha sonra Bob'un arabasını gördü. Apartmanın önünde eskimiş bir Clio ile motosikletin arasına park edilmişti.

Geri'nin kalbi taş kesilmişti. Bob'un arabası berbat bir kanıttan başka bir şey değildi. Demek ki Bob gerçekten de onunla birlikte yaşıyordu. Geri'nin bir yanı Mincing Place'in kötü bir rüya olmasını umut etmişti. Bob'un bir manastırda yaşayıp, Geri'nin ona acımasını ve yeniden eve

davet etmesini beklediğini düşünmüştü. En sonunda ağzı kurumuştu. Apartmana dikkatlice baktı. 2B, muhtemelen ikinci katta olmalıydı. Pencereleri incelemeye başladı.

Bunlardan birinde, tavanın ortasında çıplak bir ampul gözüne çarpmıştı. Odanın ortasında kurulmuş bir egzersiz bisikleti vardı. Maalesef görünürde Bob yoktu. Bitişikteki pencerede görünen ise şehrin karanlığına karşı çekilmiş perdelerdi. Şu an Bob ve Debra perdelerin ardında olmalıydılar. Yemek yiyor ya da sevişiyorlardı...

Geri bu lanet baskının altında kızarmaya başlamıştı. Ne yaptığını bilmez bir halde arabadan atlayıp apartmanın girişine doğru gitti. Kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacaktı ama hiçbir şekilde umurunda değildi. Hissettiği bu kızgınlık sanki içerisinde ateşlenmiş bir füze ya da patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Üzerinde 2B işareti olan çöp kutusu doluydu. Kimsenin bakmadığına emin olduktan sonra çöp kutusunu havaya kaldırmaya çalıştı. Ama çöp kutusu tekerlekliydi. Zaten ayağındaki topuklu ayakkabılar yüzünden neredeyse arka taraftaki çalılıkların arasına düşecekti. Neyse ki kendisini hızla kontrol etmeyi başarabildi.

Çöp kutusunu açtı ve devirdi. İçindeki şeyler Mincing Place'in betonuna dağılmıştı. Etrafa inanılmaz bir koku yayılmıştı. Ayakkabılarını korumak için geriye doğru hızlıca bir adım attı.

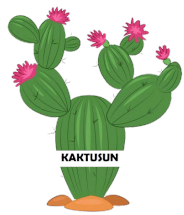
Aman Tanrım! Daire 2B'de yenen bu şeyler de neydi? Ayağının dibinde abur cubur paketleri ve pizza artıkları vardı. Görünürde bir parça ekmek kabuğu bile yoktu. Geri, garip bir şekilde mutlu olmuştu. Bütün bu yağlı, kolesterollü yiyeceklerle, Bob ayaklı bir bomba gibi olmalıydı.

İyi bir değerlendirme için, çürümüş bir baş lahanaya doğru sağlam bir tekme vurdu. Geri bu gece fazlasıyla

ateşliydi. Lahananın yaprakları Bob'un arabasına çarptıktan sonra etrafa saçılmıştı.

Düşüncesizce ve sersemleşmiş bir ifadeyle arabaya geri döndü. Az önce yaptığına inanamıyordu. Hepsi de çok aptalca ve çocukçaydı ama verdiği haz tartışılmazdı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Arabayı çalıştırdı ve oradan ayrıldı. Mincing'in sokakları çok uzakta kalmıştı...

On Yedi

Bazı şeylerin nasıl olacağı konusunda, Bob ve Debs'in arasında küçük küçük tartışmalar ortaya çıkmaya başlamıştı. Debs, işe koyulmaya hazır bir şekilde, "Noel'de ne yapacağız?" diye sordu.

Altında gizli bir niyet yatma ihtimali olsa dahi sadece konuşmaya çalışıyordu. Annesi hafta sonu aramıştı ve Noel için hindi siparişi verip vermediğini öğrenmek istemişti. Bu konuşma, neredeyse iyi niyetle yapılmış bir davet bile sayılabilirdi. Kafasında küçük ve sevimli bir hayal kurdu: İkisi de annesinin yemek masasına oturmuş, jambonlu Brüksel lahanası yiyorlardı. En sonunda hak yerini bulmuştu. Debs ağlamamak için kendisini zor tutuyordu…

Bob, "Noel mi?" dedi. Debs sanki daha önce hiç duymadığı, Pasifik Okyanusu'nun ortasındaki adalardan birinde kutlanan bir kabile festivalinden bahsediyor gibiydi.

"Evet Noel. Sadece kırk iki gün kaldı."

Bu erkek milleti hiçbir şekilde planlı programlı olamıyordu. Ayrıca Debs'in söylediğine alınmasının gereği de yoktu. Hatta Debs'in, Bob'un bir sonraki hafta kişisel ola-

rak yapacağı şeylerin belirsizliğini düşünmeye başlaması da şart değildi…

"Bir yerde çocuklarla buluşacağım."

O yer birlikte bulunmaları gereken annesinin yemek masası olmalıydı ama ifadesini değiştirmeden, "Tamam," diye karşılık verdi. "Ben de Noel'i burada ve yalnız geçireceğimizi zannetmiştim."

O akşam için geleneksel bir yemek yapmaya karar vermişti. Hindiyi çeşitli garnitürlerle ve süslemelerle sunmayı düşünüyordu. Daha sonradan hindiden kalan parçaları dondurabilir ve hafta arasında, internette rastladığı bir tarifte öğrendiği körili hindi yemeğini yapabilirdi.

Debs, söz vererek, "Romantik olacak," dedi. "Eğleniriz de?"

Yemekten sonra sobanın önüne oturup, sıcak şaraplarını yudumlarlarken, Noel hediyelerinin paketlerini açabilirlerdi. Debs onun için edepsiz iç çamaşırları alabilir ve hemen oracıkta denemesi için ısrar edebilirdi.

Bob özür dileyerek, "Öncelikle Geri'nin çocukları akşam yemeği için isteyip istemediğini ya da çocukları alma durumumu kontrol etmem lazım," dedi.

Debs'in gözünün önüne, fırında kızarmış iki tane çocuğun, ağızlarına tıkıştırılmış birer elmayla servis edildiği kötü görüntüler gelmişti.

Debs dikkatli olmak konusunda kendini uyardı. Kesinlikle kızgınlığını belli etmemesi gerekiyordu. Hatta sinir, güvensizliği ve hayal kırıklığı ile aynı filmlerdeki gibi "Kendine gel adamım! Burası gerçek dünya!" diye bağırarak, içindeki saf ve dizginleyemediği bir arzuyla Bob'un suratına birkaç tokat atıp, ayrılmak fikrini, kafasından çıkarması gerekiyordu.

Bunların hiçbirini yapmayacaktı. Kendisini kontrol etmek konusunda epeyce başarılı olmaya başlamıştı. İçgüdü-

sel olarak, girmemesi gereken "yasak bölgeler" olduğunu biliyordu. Ayrıca bu durumdan çok korkuyordu. Onun üzerinde fazla baskı uyandırabilecek şeyler yaparak, ailesi ile ilgili bir konuda onu kırmaması gerekiyordu.

Bazı zamanlar çocuklar, Debs'in garip bir şekilde geçici çözümler düşünmesine neden oluyordu: Bir bant ve birkaç çiviyle Bob'a tutturulmak... Bazen Bob'la arasındaki ilişkiyi kâğıt üzerindeymiş gibi hissediyordu. İkisi hakkında düşündüğü bu gelip geçici düşünceler dünyanın en huzursuz edici duygularını ortaya çıkarıyordu.

Bob eve geldiği zaman Debs için çok büyük bir sürpriz oluyordu. Her akşam eve geliyordu ama Debs, henüz bu duruma alışamamıştı. Kapıdan çıkıp gitmeyeceği konusunda yüzde yüz emin olamıyordu. Eve vardığında, eğer Debs kapıya koşup, kollarıyla onu sarmıyorsa, "Ne kadar da güzel bir karşılama," diye konuşurdu. Debs de şakayla karışık homurdanarak, "Sadece alışmamak için," diye cevap verirdi.

Debs hiçbir zaman korkularından Bob'a bahsetmezdi. Bob'un onun hakkında paranoyak bir manyak olduğunu düşünmemesi için, her şey harikaymış ve telefonu çaldığında her an yerinden fırlama ihtimali olan bir adamla yaşamaktan çok mutluymuş gibi davranıyordu. Çünkü her şeyin, daha çok yeni olduğunun farkındaydı.

Şimdi ise çocuklarla ilgilenmenin vakti gelmişti. Zaten Susan, yasak olduğu halde, gizlice bir erkekle buluşuyordu. Debs, her ne kadar bahsetmemiş olsa da Bob'un, eğer taşınmasaydı kızının yanlış şeyler yapamayacağını düşündüğünden emindi.

Ailesi her zaman onların arasında bir yerdeydi. Debs bazen onların kapının hemen dışındaymış gibi yakın oldu-

ğunu düşlerdi. Diğer bütün şeyler gibi bu konu hakkında da yanlış bir hamle yapmamak için hiçbir şey söylemedi.

Debs kendi içinde çok büyük bir çaba sarf ediyordu. Çoğu zaman her şeyi içinde tuttuğundan midesinde derin bir acı ve boğazında iğrenç bir yanma hissi olurdu. Boğazındaki yanma hissi, özellikle yaşadığı bu son olaylarla gittikçe kötüleşmişti ve Debs neredeyse doktora gidecek hale gelmişti.

Hoş bir şekilde, "Aslında Geri ile Noel yemeği hakkında konuşman çok iyi olur ve biz de ona göre plan yaparız," dedi Debs. Böylece, Bob'u rehin almış olmayacaktı. Ne de olsa Geri ile ayrıldıklarından beri hep onunla beraber olmuştu. Bob'un ailesi ile birlikte olamama durumunu içine atma ihtimali ise merak konusuydu. Bob'u izlemek, sanki kolay anlaşılır bir kitap okumak gibi bir şeydi. Debs'den hiçbir şeyi saklayamazdı; çünkü bütün duyguları aniden yüzünde belirirdi. Geri'yi ararsa, onun gazabına uğramamak için söyleyeceği şeyleri aklında ölçüp biçmeye çalıştığını fark etmek komik bir durumdu.

Bob, "Ama Noel haftalar önce olan bir şey değil miydi?" dedi.

"O iğrenç bir gündü Bob. En azından plan yapmak için uğraşamaz mıyız?" Debs'in ses tonu bütün çabasına rağmen, suskun kalmak yerine, şikâyetçi bir hale dönüşmüştü. Ama bu soru Bob'un hayatının geri kalan kısmı için, kontrat imzaladığı anlamına gelmemeliydi. Buna rağmen Bob'un huysuz bir şekilde baktığını fark etti. Aslında son zamanlarda böyle bakmaya başladığını söylemek daha doğru olurdu. Bob, elleriyle saçlarını geriye doğru taradı. O bu hareketi yaptığı zaman Debs, Bob'un saçlarının ne kadar seyreldiğinin farkına varırdı. Eskiden olsa, Bob'un bu haliyle daha karizmatik olduğunu düşünen Debs, şim-

dilerde ise onun için bir şişe saç gürleştirici ilaç alsa Bob'un bu duruma bozulup bozulmayacağını düşünür olmuştu.

"O geceyi neden bu kadar büyüttüğünü anlayamıyorum." Debs gözlerini Bob'a doğru dikmişti. Şimdiye kadar Noel gecesini yalnız geçirmediği açıkça belli oluyordu. Yirmili yaşlarında olmasına rağmen, Noel'i ailesinin yanında geçirmek zorunda kalmamış ve yeni yıl arifesinde soğuk ve boş bir eve geri dönmemişti.

Ama bu sene, her ne pahasına olursa olsun aynı şeyleri yaşamayacağına ant içmişti.

"Bu bizim ilk Noel'imiz olacak."

"Evet, farkındayım." Bob, bazen kendisi çok zeki ve olgun, Debs de çok genç ve biraz salakmış gibi davranırdı.

"Belli ki bu durum senin için, benim düşündüğüm kadar önemli değil." Bazen de Debs, kendisi çok duygusal ve Bob da sorumsuz ve kaba biriymiş gibi davranırdı.

"Saçmalama!"

"Saçmaladığımı iddia etmeseydin sana minnettar kalabilirdim."

Bu konuşmalar, aşırı detaycı ve kimsenin üstünlük sağlayamayacağı döngüsel bir tartışma halini almıştı.

"Sadece beraber olmak istemiştim." Debs sesinin içinde saklı bu muhtaç tondan nefret ediyordu. Niçin Bob bunu anlamıyordu? Nasıl olur da ilişkilerini daha da sağlamlaştırmak için aynı şeylere ihtiyaç duyamıyorlardı? Ama Debs, o gece Bob'un çocuklarını beslemek ve onlarla monopoli oynamak zorunda kalsa, hatta Bob'la baş başa kalamayacağını bilse dahi, Noel'in harika geçeceğine karar vermişti. Verdiği emekler karşılıksız çıkmazsa mutlu bile olabilirdi.

Bir keresinde yeni yıla hayatında bazı küçük değişiklikler yaparak girmişti. Hayatında sağlam temeller atmanın zamanı gelmişti. Sanki öğrencilermiş gibi bu köhne dai-

rede yaşamaya devam edemezlerdi. Üstelik evin olduğu çevre de çok kötüydü. Geçenlerde birkaç budala, hiç kuşkusuz biraz eğlence için çöp kutusunu devirmişti.

Bu sefer, Bob henüz bilmese de Debs'in fikri, düzenli yaşayabileceği bir yer bulmaktan yanaydı. Yani ev sahibi olmak istiyordu. Bu kelime Debs'in çok hoşuna gidiyordu: Ev sahibi olmak... Sanki dilinin üzerinde bir şeker pekmezi kayıyormuş gibi oluyordu. Labrador cinsi köpek yavrularını ya da lezzetli bir tostu hatırlatıyordu. Pencerelerin pervazlarından rüzgâr esmeyen bir yer olmalıydı. Evlerinin arkasında küçük bir bahçeleri olabilirdi. Debs de orada fesleğen ya da etli börek yaparken kullanmak için maydanoz yetiştirebilirdi. Nasıl olsa artık yemek yapmak konusunda oldukça marifetli olmuştu. Geçenlerde öğle yemeği için Fiona ile buluştuğunda, ona bu sırrından bahsetmişti. Fiona ise Debs'i anne edasıyla bir güzel süzdükten sonra, "Umarım pişirdiğin şeyleri kendin de yiyebiliyorsundur. Çünkü bu aralar kilo vermeye başladın," demişti. Onca uğraşının sonunda, Debs'in de umduğu şey yaptığı yemekleri yiyebilmekti. Fiona'nın, yemek yapma konusundaki gayretini daha önceden fark etmemesine alınmıştı. Ayrıca Fiona'nın, Debs'in yaptıklarını önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirmesine de gerek yoktu.

"Hafif yağlı şeyler pişiriyorum. Mesela karışık kızartma yapacaksam soya yağı kullanıyorum."

Bir önceki gece ise yemek yapmamıştı. Körili cips ve sosis kızartması yemişlerdi. Bu Debs için süper bir histi. Tabii ki zayıflamak arada sırada da olsa küçük abur cubur partileri vermeyeceği anlamına gelmemeliydi. Bazen bu ara sıra olan küçük partilerin sayısı – *özellikle Bob'un arayıp da işten geç geleceğini haber verdiği zamanlarda* – artışa geçiyordu (Gerçekten de geç saate kadar çalışmak zorunda kaldığı

ya da gizlice Geri ile ayarladığı buluşmalara gittiği konusu ise belli değildi). Bundan böyle fazla yemek, uyandığı zaman bir gece önce yattığı halinden daha şişko olacağı anlamında değildi.

Ama Fiona iltifat edeceğine, açık sözlülükle, "Yorgun görünüyorsun," demeyi tercih etti. Ne dediğinin farkında bile değildi. Debs gayet iyi görünüyordu. Artık elmacık kemikleri belli olmaya başlamıştı ve geçen gün işe giderken ilk defa etek giymişti. Janice ve çetesi bile dikkatlice Debs'i süzmüştü. Tabii ki Debs, onlar için bir tehlike oluşturmuyordu. Alex'in ofisteki büyüleyici kadın imajı korunuyordu. En azından biraz da olsa Marty'nin oyun arkadaşları gibi olmuştu. Hatta Marty, onun ismini hatırlamıştı, "Hey, sen!" diye çağırmak yerine, Debs'e adıyla hitap etmişti.

Debs, Fiona'nın onu kıskandığına karar verdi. Açıkça belli oluyordu ki düğün öncesi uyguladığı diyette pek başarılı olamamıştı. Fiona'nın belindeki fazlalıkları görebiliyordu.

Debs, "Teşekkür ederim ben iyiyim," dedi. Ama Fiona bir anne gibi onu süzüyordu ve iç çekerek, "Ne var?" diye sordu. Fiona ise yine "Seni eleştirmek gibi bir amacım yok ama..." diye söze başladı. Debs içinden Fiona'nın çenesini kapaması gerektiğini düşünüyordu.

"Bunları söylemen için seni buraya Stevo'mu gönderdi?" Muhtemelen Bob ve Debs'in, onların akşam yemeği davetini görmezden gelmeleri, Stevo'yu çılgına çevirmiş olmalıydı. Yine bir akşam yemeğinde konuşmadan, boş boş oturmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca artık Debs'in kendisine ait bir hayatı vardı. Bundan böyle Stevo ve Fiona'nın yanında yedek parçaymış gibi dolaşmasına da gerek yoktu.

Fiona, kibirli bir şekilde, "Bunun Stevo ile bir alakası yok," dedi. "Senin için endişeleniyorum Debs. Artık kendin gibi görünmüyorsun."

"Kendin gibi görünmüyorsun derken neyi ima etmeye çalışıyorsun? Eski moda, şişko, erkek arkadaşı olmayan, kötü bir işe sahip ve bu haliyle Fiona'nın kendisini daha mutlu hissetmesini sağlayan Debs'ten mi bahsediyorsun?" Fiona yüzündeki o anlamsız endişeli hali devam ettirerek, "Bob'la tanıştığından beri çok değiştin," dedi.

Tanrı aşkına! Ne kadar da bayat, ne kadar da tahmin edilebilir bir konuşma! Debs bunu duyduğuna hiç şaşırmamıştı. Çünkü Fiona'nın böyle bir yaklaşım sergilemesi an meselesiydi.

"Benim adıma mutlu olduğunu ve en sonunda biriyle tanışmamın hoşuna gittiğini düşünmüştüm."

"Sen eskiden mutluydun. Şimdi ise her zaman perişan haldesin." Duydukları karşısında, Debs'in ağzı açık kalmıştı.

"Mutlu muydum?" Gerçekten de beraber yaşadıkları bunca yıl boyunca, aynı evi paylaştığı arkadaşının mutlu olduğunu mu düşünmüştü?

"Tabii ki inişlerin ve çıkışların olmuştu."

Debs yüksek bir sesle, "Benim hayatım bomboktu! Koca bir saçmalıktan ibaretti." Yan masalardaki insanlar onlara bakıyordu ama Debs'in umurunda değildi. "Bob ise başıma gelen tek iyi şey!"

"O senin problemlerini çözmeyecek Debs." Bir dakika önce Debs'in mutlu olduğunu sayıklayan Fiona, şimdi ise onun problemleri olduğunu ileri sürüyordu. Artık sinirlenmeye başlamıştı ve kalkıp gitmemek için kendisini zor tutuyordu. Hangi cüretle amatör psikologlar gibi orada oturup, Debs'in hayatını çözümlemeye çalışıyordu?

"Ne probleminden bahsediyorsun Fiona? Artık sen ve

Stevo'nun etrafında dolanmıyorum diye benim için üzülemezsin."

Fiona kederli bir şekilde, "Bak Debs, sadece öğle yemeği yemek için burada oturduk ve sen, iki katlı sandviçinin üzerine, iki paket cips, çikolatalı kek ve iki bardak kola içtin," dedi. Debs, Fiona'nın bunu fark ettiğini düşünmemişti ve yanakları alev alev yanmaya başladı.

"Ama az önce kilo verdiğimi söylemiştin."

"Biliyorum. Benim söylediğim bu şekilde abur cubur yemenin normal olmadığı."

"Başkalarını eleştirmek yerine, bence birkaç kilo vermeyi denemelisin."

"Debs, lütfen otur." Ama Debs'in içinde oradan gitmek için büyük bir istek uyanmıştı. Yemekler ve şu an hissettiği utanç yüzünden karnının gittikçe gerildiğini hissediyordu. Caddenin karşısında bildiği bir kafeterya vardı. Orada tuvalete girerek kendini daha iyi hissetmeyi planlamıştı.

"Debs, çok özür dilerim. Amacım seni üzmek değildi." Fiona üzüntüsünden ellerini sıkıp duruyordu ama her şey için çok geçti. Debs, sanki birazdan ağlamaya başlayacakmış gibi onun yüzüne soğuk bir ifadeyle baktı. "Çekil git başımdan!" diyerek oradan ayrıldı.

Bunların hepsi bir hafta önce olmuştu. Fiona birkaç kere telefon etmişti ama Debs hiçbirine cevap vermemişti. Eğer Fiona tavrını değiştirip doğru bir arkadaş gibi davranmaya başlarsa, onun öğle yemeği ile ilgili yorum yapmazsa, kalçalarının ne kadar genişlediğinden ya da Bob'la olan ilişkisini eleştirmekten vazgeçerse, onunla yeniden görüşmeye başlayabilirdi. Ancak bunun olması biraz zor bir ihtimalmiş gibi görünüyordu. Çünkü Noel arifesinde tartışmalarına rağmen aralarındaki soğukluk devam ediyordu.

Debs, Bob'a söylediği şeyler için kendisine çok kızmıştı. Ondan bir şeyler talep eden üzücü şeyler söylememeyi ne zaman öğrenecekti? Bob bu konudan çok sıkılmış bir halde bakıyordu. Biraz gücenmiş gibi duruyordu ve görünüşü gitmek istermiş gibi bir izlenim yaratıyordu.

Debs şu an cehennemden gelen bir gün yaşıyormuş gibiydi.

Bob kısa ve öz bir şekilde, "Aramızın bozulmaması için bu konuyu kapatalım hadi," dedi.

"Aramızın bozulacağı falan yok. Sadece tartışıyoruz."

Bob sadece uyarı amaçlı konuşmuştu ama sanki ses tonu Debs'e çok kızmış gibi geliyordu. Hal böyle olunca Debs'in boğazındaki yanma hissi daha beter bir acıya dönüşmüştü.

"İki günde bir ilişkimizi parçalara ayırıp incelememeliyiz."

"Böyle yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Bu lanet olası endişelerle birlikte olamayız."

Debs, birden ani bir çıkış yaparak, "Aslında her akşam buraya neden geldiğini bilmiyorum. Belki de yemek ve yatacak yer içindir. Nedense böyle hissediyorum!"

Debs bu söylediğinden çok rahatsız olmuştu. Bob elindeki evrak çantasıyla birlikte kapının önünde ayakta dikiliyordu ve duydukları karşısında donakalmıştı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Debs yaptığı şey yüzünden kendisini fazlasıyla üzgün hissediyordu. Belki de açık bir şekilde konuşmak daha iyi olmuştu.

"Ben sadece tam anlamıyla beraber olmak istiyorum, hepsi bu." Bob masaya doğru yavaşça yürüdü. Çantasını ve arabasının anahtarlarını masanın üzerine bıraktı. Şu an için karşılıklı oturup konuşabilirlerdi ama kesinliği olmayan ve bir kuruntudan ibaret şeylerden bahsetmenin hiçbir faydası yoktu.

Bob, yumuşakça, "Debs," diye söze başladı. Debs ise birdenbire kendini tutamayıp mutlu bir şekilde kollarını açarak, "Özür dilerim. Boşboğazlık ettim. Aslında demek istediğim o değildi," dedi.

Bob, "Hayır, hayır. Bunu söylediğin çok iyi oldu," diye karşılık verdi ve Debs'in ona doğru açtığı kollarına hiç yanaşmadı. Debs kollarını aşağı indirdi. Aslında böylesi daha iyiydi. İlişkilerinde fazlasıyla kucaklaşma ve cinsellik vardı ama önemli konularda yeteri kadar konuşmuyorlardı.

Bob en sonunda, "Bu senin için pek de adil değil," dedi.

Debs, "Pekâlâ..." diye söze başladı. İşkence yapıyormuş gibi bir izlenim bırakmak istemiyordu ama aynı zamanda da evet bu yaşadığı hiç de adil değildi.

Bob çok üzgün bakıyordu. "Özür dilerim," dedi.

Debs ise tutanakların arasına iyimser birkaç not sıkıştırırmış gibi, "Bence sorun yok. Birlikte çözebiliriz," dedi. Ama Bob'un başı ellerinin arasında öylece kalakalmıştı. Bu konuşma, Debs'in tahmin ettiği gibi mutlu bir toplantıya dönüşmemişti. Cesaretli bir şekilde, "Hadi oturup da konuşalım. Ben de bu arada kahve yapayım," dedi.

İş bekleyebilirdi. Çünkü bu konu daha önemliydi. Ama Bob, "Hayır," diye karşılık verdi. İşte şimdi Bob'un bakışları Debs'i korkutmaya başlamıştı.

"Biz sadece zor zamanlar yaşıyoruz Bob. Bunun olması çok normal çünkü her şey çok yeni."

Bu sihirli kelime, adeta onun duası olmuştu. Her şey için ileri sürdüğü bir bahaneydi.

"Debs," diye söze başlayan Bob, sanki boğazına bir şeyler takılmış gibi öksürdükten sonra konuşmaya devam etti. "Ben bir şeyleri çözüme kavuşturabileceğimizi sanmıyorum Debs."

Debs'in kalbi hastalıklı bir şekilde atmaya başladı. Duy-

dukları doğru olamazdı. Böyle bir son yaşamamalıydı. Hindinin canı cehennemeydi. "Hadi Noel'i boş verelim. Özür dilerim. Seni baskı altında bırakmak istememiştim..."

"Senin yanına taşınmamalıydım. Daha hazır değildim." Bob'un ağzından sanki bir tabutun çivileriymiş gibi buz gibi kelimeler dökülmüştü.

Debs gülümsemeye çalıştı. Şimdiye kadar hem kendini, hem Bob'u tatlı sözlerle kandırdığının farkındaydı. Ama bunu yapmaktan başka çaresi yoktu.

"Pekâlâ, çok da kolay olmadığını biliyorum. Etrafı dağıttığımın, havlularımı banyoda ulu orta bıraktığımın farkındayım. Ama değişebilirim. Eğer yemek yapmam seni rahatsız ediyorsa hemen bu işe bir son verebilirim."

Bob'un yüzünde küçücük bir gülümseme dahi belirmemişti. Aman Tanrım! Bu yaptığı ne kadar da aptalcaydı. Durum sandığından daha da ciddiydi.

"Hiç düşünmeden, aceleyle karar verdik." Aslında iki kişiden bahsetmiyordu. Bu işi aceleye getirdiğini söylemeye çalışıyordu. Debs, Bob'un dediklerini kolayca anlamaktan çok sıkılmıştı. Oysa Debs, hayatının onca zamanını, onun problemlerinin ve dağılmış ailesinin etrafında parmak ucuyla dolaşarak Bob'a adamıştı. Peki ya Bob, Debs'i anlamak adına en ufak bir çaba dahi göstermiş miydi?

Ama orada yanılıyordu?! Şimdi onu tam kalbinden bıçaklayan Bob değil de kimdi?

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun Debs."

Böyle kalitesiz cümlelerle olayları bir sonuca bağlayabileceğini mi düşünüyordu? Debs açık açık, "S...tir git!" dedi. Bu Bob'u çok şaşırtmıştı. Kesinlikle Debs'in böyle kelimelerle seviyesini düşüreceğini zannetmemişti. Şimdiye kadar her şey için minnettar kalan Debs değil miydi? Bob'un alçakgönüllü tavırlarına karşı büyük bir memnuniyetle karşılık vermemiş miydi?

Debs, nasıl bir şey yaşadığından emin olmasa da soğuk bir sesle, "Kesinlikle nasıl bir durum içinde olduğumun farkındayım," dedi. "Bu yüzden beni korumaya kalkma."

Bob şu an başına bir felaket gelmiş gibi bakıyordu ve Debs'in birdenbire keyfi kaçmıştı. Birbirlerine böyle sözlerle saldırarak ne yapmaya çalışıyorlardı? Hâlbuki dün gece, yorganın altındayken birbirlerine, "Seni seviyorum," deyip durmuşlardı.

"Bu yaptığın bir delilik Bob! Böyle bir şey yaşamamıza gerek yok."

Bob tamamen perişan hale gelmişti. "Kalamam Debs."

"Neden?"

"Çünkü bu çok kolay..."

"Kolay olan iyidir. Kolay şeyleri severim."

"Hayır, uzun bir döneme yayılmışsa sevmezsin."

"Bir daha asla gelecekle ilgili şeylerden bahsetmeyeceğime söz veriyorum."

"Eğer öyle yaparsan aptallık etmiş olursun,"

Debs, bu yaşadığı şeylere inanamıyordu. "Sadece sınırlarını çizmeye ihtiyacın var o kadar. Lütfen Bob, kendi başıma kalırsam hiçbir şeyin üstesinden gelemem." Bob bunu görmezden gelebilir miydi? Ama bütün bunlar Bob'un hatasıydı. Eğer evliliğini ait olduğu yerde, yani geçmişte bırakabilmiş olsaydı şimdi bu konuşmayı yapmıyor olacaklardı. Buna rağmen Bob'un ağzından sadece, "Üzgünüm Debs," kelimeleri döküldü.

Debs'in yanına taşınmasını, haftalarca onun yanında uyumasını ve eşyalarını bavulundan çıkarmadığını düşünürsek, bu cümle Debs'de vurgun yemiş gibi bir etki yaratmıştı...

On Sekiz

Geri, bir cumartesi sabahı aniden yataktan fırladı. Ne yapacağı hakkında bir planı yoktu. Sadece içinden geldiği gibi yorganı üzerinden fırlatıp doğruca duşa girmişti. Artık kendisini iyi hissetmenin vaktinin geldiğini düşünüyordu. Özel bir hazırlık yapmamıştı. Haftalardır yataktan dışarı çıkmıyordu. Yataktan dışarı çıkmak, ne giyineceği, kahvaltıda ne yiyeceği gibi bazı kararlar vermek anlamına geliyordu. Daha saat ondu ve bütün gün ne yapacağına dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Bununla beraber, kendisini daha iyi hissetmek, sanki bir sürü iş yapmak gerekliliğini çağrıştırıyordu. Yorganın altında kalmak ve Bob'la ilgili hayallere dalıp gitmek çok kolaydı. Ama içindeki belirsiz hayatta kalma isteğinin inatla büyüyüp ortaya çıkmaya çalıştığı göz ardı edilemez bir durumdu. Şimdi ise bu istek sert bir şekilde patlayıp, tüm vücuduna yayılmıştı. "Artık şov bitti! Hayata kaldığı yerden devam etmenin tam zamanı!"

Uzun süredir duşun altında dikiliyordu. Yüzüne hızla çarpan her su damlası, sanki iğne batırıyorlarmış gibi

acı veriyordu. Kendisini tamamen uyanmış hissetti. Sanki yaşadığı korkunç beyin travması yüzünden geçici bir süre yoğun bakımda kalmış ve en sonunda hayatta kalmayı başarmış gibi hissediyordu.

Birkaç gün önce Lisa'nın telefon etmesiyle Bob ve Debra'nın ayrıldığını öğrenmişti.

"George, beni ofisten aradı ve Bob'un gece kalması için bir oda ayarlamamı istedi. George'u öldürebilirdim. Bunun için gerçekten üzgünüm Geri." Bu da onların ayrıldığı anlamına geliyordu. Başka hangi nedenden dolayı Georgelar'da kalmak için yalvarabilirdi ki? Muhtemelen Debra tarafından dışarı atılmış olmalıydı. Geri bedeninin mutluluk içerisinde sarsıldığını hissetti.

Telefonda konuşmasına devam eden Lisa, hemen kendini toparlayarak, "Umarım bizim taraf tuttuğumuzu düşünmüyorsundur," demişti. Lisa'nın sekiz yaşından küçük, içlerinden ikisinde davranış problemi olan dört tane çocuğu vardı. Bob'un, terk edilmiş bir halde tren raylarına kıvrılıp yatmaktansa, Georgelar'ın evinde daha iyi bir uyku çekmeyi düşlediği çok açıktı.

Geri ise kendinden emin bir şekilde, Lisa'ya, "Onu istediğin kadar evinde tutabilirsin," diye cevap vermişti. Uzun bir süre bu olaya sevinmemeye çalışsa da bu uğraşı sadece iki gün sürmüştü. Aralarında ne yaşanmıştı da Bob kendine gelmişti? Her ne olduysa bu harika bir şeydi. Kocasının ilişkisi olağanüstü bir şekilde sona ermişti. Belki de çöp kutularını devirmesi işe yaramış olabilirdi. Geri, Andrea'yı arayarak olanları anlattı:

"Bu işin fazla süremeyeceğini biliyordum."

"Ben de bunu duymayı bekliyordum."

"Ne olduğunu çok merak ediyorum."

"Sanırım bu kısmı pek de önemli değil. Asıl konu ilişkilerinin bitmiş olması."

"Muhtemelen şu Debra denen kadın, bir sabah uyandığında hayatının geri kalan kısmını, sarkan etleri, gittikçe azalan saçları ve sıkıcı bir işi olan bir morukla geçiremeyeceğini düşünmüştür."

O an telefonda bir sessizlik olmuştu. "Affedersin Geri, bahsettiğim kişi senin kocan değil mi?"

"Evet Andrea." Ayrıca Geri'nin hatırladığı kadarıyla Bob'un etleri de sarkmıyordu.

"Bu söylediğimi belki çok anlayışsız ve kaba bulacaksın ama telefonu kapatman mümkün mü Geri?"

"Neden?"

"Bir telefon bekliyorum da."

"Tanıdığım biri mi?"

"En sonunda ben ve Doktor Foley beraber olduk. Üstelik ona ilk adıyla – *Gerard* – hitap etmemi istedi. Beraber olduğu bir kadının ona resmi bir şekilde seslenmesi kendisini sapık gibi hissetmesine neden oluyormuş. Yani Gerard'la beraber olduk ve insanların bilmesi umurumda bile değil." Andrea bir müddet konuşmasına ara verdi. "Aslında umurumda. Gerard'la şehrin kırsal bir yerinde kurduğumuz çadırda seviştik. Etrafta koyun bile yoktu ama insanların her şeyi öğrenmesinden çok korkuyorum."

"Ama öğrenecekler."

Andrea hüzünlü bir şekilde, "Biliyorum ama elimden geldiğince bu olayı gizli tutmaya çalışacağım," dedi.

"Senin adına çok sevindim Andrea."

"Henüz evlilik çanları çalmaya başlamadı ama Gerard'ın ilk adımı attığını düşünüyorum."

"Zor bir kadınsın."

Andrea, gururlu bir şekilde, "Biliyorum," dedikten hemen sonra kendi dediğini haksız çıkarırmış gibi çılgıncasına bağırmaya başladı:

"Bu duyduğum ses, aman Tanrım Geri, sanırım biri bana ulaşmaya çalışıyor. Gerard arıyor! Kapat telefonu!"

"Haftaya görüşürüz."

"Hastaneye geri mi dönüyorsun?"

"Bu sabah insan kaynaklarını aradım."

"Tanrım! Gerçekten de iyi olmaya başlamışsın. Eğer Bob arar da eve dönmek için yalvarırsa ne diyeceğini biliyorsun değil mi? Hani şu "S" harfi ile başlayan kelimeden bahsediyorum."

"Hoşça kal Andrea."

Bu konuşma Geri'nin keyfini kaçırmıştı. Çünkü henüz geleceği düşünmeye hazır değildi. Gerçekten de eğer Bob onu arayıp da barışmak için bir şeyler söylerse ne diyecekti? Tabii ki Andrea'nın söylediği olmazdı.

Ama Bob'un sesi soluğu çıkmıyordu ya da gecenin birinde ağlamaklı ses tonuyla Geri'yi aramamıştı. Geri, biraz daha ikinci el bilgi alabilmek adına Lisa'yı aramak için bahaneler düşünüyordu.

Artık bu kadarı da fazlaydı! Bob'un ne yapmayı istediği ya da istemediği ile ilgili daha fazla spekülasyona gerek yoktu. Kendisine yoğunlaşması gerekiyordu. Bob'un aylar önce arkasında bıraktığı kadını düşünmeye ihtiyacı yoktu. Bu yüzden yolunu merdivenlerden aşağı doğru çevirdi ve mutfağa indi. Buraya ayak basmayalı çok olmuştu. Bir anlık da olsa bu yaşadığı iklim değişikliğinden dolayı yönünü bulmakta zorlanmıştı.

Aman Tanrım! Lavabo berbat görünüyordu. Tezgâhın üzerinde, folyonun altında gizlenmiş şey de neydi? Sanki kıpırdıyordu. Geri, bunun kemikli, küçük bir et parçası olmasını umuyordu. Eğer şansı varsa, karşısına hamsterlardan biri çıkmazdı. Bunca şeyi toparlamaya kalkmak çok zaman alacağa benziyordu. Hepsini bir anda temizlememeye dikkat etmeliydi. İşleri ayırıp, onları sıraya koyma-

lıydı. Mutfağın penceresini açtı. "Çocuklar hadi kahvaltıya!" diye seslendi. Bu cümle derinlerden gelen şüpheli bir sessizlik gibiydi. Bu bir şaka mıydı?

Davey merdivenlerin başından, "Anne? Sen misin?" diye bağırdı. Geri, birkaç haftadır, elinde olmayan nedenlerden dolayı ortalarda görünmemişti ama sanki mutasyona uğramış bir insan muamelesi görmesine de hiç gerek yoktu. Istırap ve öfke, insanlara garip şeyler yaptırtabiliyordu.

Geri, Davey'e mutlu bir şekilde, "Krep yapıyorum. O yüzden derhal aşağıya gel," diye bağırdı. Susan'ın odasından ses gelmiyordu. Bu kesinlikle alışılmamış bir durum değildi. Ayrıca dün gece Bob'la buluşmuşlardı.

Geri, krep yapma işini bitirdikten sonra, "Nereye gittiniz?" diye sordu. "O", "Bob" ya da "babaları" bundan bahsetmemişti. Caddenin sonundan çocukları aldıktan sonra sanki bir uzay gemisi gibi ışınlanmışlar ve üç saat sonra da geri dönmüşlerdi.

Tabii ki son zamanlarda genç bir kız tarafından kıçına tekmeyi yemiş olan Bob'un nasıl göründüğünü bilmek istiyordu. İçindeki suçluluk duygusundan ya da pişmanlığından bahsetmeye tenezzül etmiş miydi? Ya da Geri'nin hakkında bir şey sormuş muydu?

Süt şişesinin üzerindeki yazıları okumaya çalışan Davey, "Şehir merkezine," diye cevap verdi. Herkes konuşma esnasında gittiği yerlerden bahsederken bu cevabı verse de hiçbir anlam ifade etmediği çok açıktı.

"Pekâlâ, yemek yediniz mi?" Geri bunu merak etmişti; çünkü ayrıldıklarından bu yana çocuklar için yemek pişiremiyordu.

"Evet."

Aralarında geçen bu konuşmalar genellikle çok garip olurdu. Geri, babalarıyla buluşmalarının çok kötü geçti-

ğine dair sözler duymak için can atardı: Bob okulla ilgili düşüncesizce sorular sormuş ya da kendisini çok havalı gösterdiğini düşündüğü dar bir kot pantolon giymiş olabilirdi. Aslında hepsi Geri olmazsa darmadağın olurlardı. Çünkü Geri, onları birarada tutmak için ailenin ruhu ve kalbi olmuştu. Muhtemelen Geri'nin düşündüğüne yakın bir buluşma yaşamışlardı. Davey'in, en iyi yaptığı şeyi, yani anne ve babasını hayal kırıklığına uğratmamak için hiçbir şey söylememeyi seçeceği belliydi.

"Seni zavallı şey!" Geri, birdenbire kollarını kocaman açarak, Davey'i sert bir şekilde bağrına bastırdı, suçluluk gözyaşları hızlıca yüzünden akarken Geri'nin göğüslerinin arasına sıkıştırdığı küçük Davey'in yüzüne damlıyordu. Şimdi ise Davey, serbest kalmak için, korkmuş ve boğulmuş bir halde, Geri'yle boğuşmaya başlamıştı. Annesinin kollarından kurtulmayı başardıktan sonra, nefes nefese, "Bu da neydi böyle?" dedi.

Geri, "Hiçbir şey..." diye cevapladıktan sonra, küçük Davey'in alnına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Anne!"

Susan'ın yanına çıkıp onu da kucaklamalıydı. Onun bir tanecik kızı... Dünyadaki en harika kız çocuğu (Bu biraz abartıya kaçıyordu)... Susan ve Davey üç aydır postaneden çektikleri harçlıklarını çar çur etmişlerdi.

"Ağlıyor musun anne?" Davey yeniden endişe içerisinde annesine bakmaya başlamıştı. "Mutfağı dağınık bıraktığımız için mi?" Geri güldü.

"Hayır. Biraz daha krep ister misin?"

Susan ise çoktan gitmişti. Ayrıca bütün gece boyunca da yatağında değildi. Yalancı cadı! Geri, Susan'ın dünyadaki en mükemmel kız olduğunu unutarak, onu kontrol etmek için odasına çıktı. Ama Susan yerinde yoktu...

"En son onu ne zaman gördün?"

Davey, "Sana söyledim!" dedi ve arkasını döndü. Şimdi ise kucaklamadan eser kalmamıştı. "Dün gece! Babam bizi yolun sonunda bıraktıktan sonra, bir şeyler almak için markete gideceğini söyledi."

Eğer Bob içindeki suçluluk duygusuyla dolup taşmasaydı, Geri de vahşi ve saldırgan tavırlar sergilemeseydi, Bob onları, yolun aşağısında değil de evin önünde bırakacak ve şu an başlarına gelen şey gerçekleşmemiş olacaktı.

Geri, Davey'e, "Sakın öyle bir şey söyleme! Sakın kötü şeyler düşünme!" diye bağırıyordu. Geri biraz sakinleştiğinde, Susan'ın eşyalarından bazılarının odasında bulunmadığını fark etti. Makyaj çantası ve saç maşasını yanında götürmüş, okul çantasını ve siyah ayakkabılarını arkasında bırakmıştı.

Geri, Susan'ın kaçtığını fark etmişti. Yatakta ne yapacağını bilmez bir halde oturuyordu. Ama ortadaki durumun adam kaçırma ya da cinayet olmaması çok rahatlatıcıydı. Bakalım Susan bunu nasıl açıklayacaktı? Daha da önemlisi ise Geri'nin bu durumu Bob'a nasıl açıklayacağıydı. Davey'e dönerek, "Hemen onu bulmalıyız," dedi.

"Beni bu işin içine katma. Çünkü Benler'e gideceğim."

"Kardeşin kayıp Davey. Şu an herhangi bir yerde hatta yataksız yorgansız bir şekilde yerde yatıyor olabilir."

Davey gülmeye başladı. Bu pek de mümkün olamayacak bir şeydi. Çünkü Susan, koşarken bile vücudunun rahatını sağlayan şeyleri kullanmaktan kaçınmazdı. Muhtemelen beş yıldızlı otelleri kontrol ettikten sonra Geri'nin kredi kartını vermiş olması daha gerçekçi bir yaklaşımdı.

Geri kendini kaybetmiş bir halde, "Şimdi ne yapacağım?" dedi. Böyle durumlarla ilgili hiçbir tecrübesi yoktu. "Nerede olduğunu anlayabilmek için, Rebecca ya da

Karen'ı mı aramalıyım?" Gözlerini Davey'e dikmişti. "Sence Karen diye biri gerçekten var mı?"

"Bak anne." Daha on beş yaşında bir çocuk olmasına rağmen Davey, müthiş derecede kendinden emin ve dünya işlerinden iyi anlayan tavrıyla, "Senin yerinde olsaydım ki dürüst olmak gerekirse olmadığım için çok mutluyum, aramaya ilk olarak bulunma ihtimali yüksek yerlerden başlardım."

Geri odanın içinde bakınmaya başlamıştı. Davey ne demeye çalışıyordu? Klozetten mi bahsediyordu?

"Leo Ryan'dan bahsediyorum anne."

"Susan? Ben annen kızım."

"Her aradığında kendini tanıtmak zorunda değilsin anne. İsmin telefonun ekranında görünüyor."

Geri'nin içinden gelen bir ses sakin olması gerektiğini söylüyordu. "Sadece merhaba demek için aramıştım."

"Merhaba."

Küçük velet! En azından Susan'ın izini bulmuştu ve Susan da Geri'nin aramasını reddetmemişti.

"Leo Ryan'la birlikte misin diye merak etmiştim."

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Hayır. Evet! Tam olarak neredesiniz?"

Leo Ryan'ın arabasında kamp yapıyor ya da ucuz bir otelde vakit geçiriyor olabilirlerdi.

"Onun evindeyim."

"Yani köşedeki evden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Şu an pencereden bizim evin arka bahçesini görebiliyorum."

Geri'nin duyduğu şeyler hem son derece güven verici, hem de fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Orada senin için bir oda var mı?"

Yarışçı tipli diğer çocukların hepsi, Leo Ryan'ı örnek alıyorlardı. Geri, bundan yola çıkarak, şu an için onların yanında en azından altı tane sinirli genç adamın olduğu sonucunu çıkarmıştı.

Susan gayet rahat bir ses tonuyla, "Gereksiz yere telaş yapma," dedi.

"Gereksiz yere mi? Endişeden deliye döndüm!"

Susan, biraz kendini savunarak, "Üzgünüm ama fark edeceğini düşünmemiştim," dedi.

"Kızımın kaybolduğunu mu fark etmeyeceğim?"

"Şu sıralar kendi hayatınla çok fazla meşgulsün…"

"Sakın beni kandırmaya kalkışma. Şu an ne yapıyorsun bilemiyorum ama yakında eve dönmeni umuyorum."

"Hayır dönmeyeceğim. Çünkü ben taşındım."

"Neden bahsettiğinin farkında mısın? Sen sadece on altı yaşındasın."

"Peki, beni yetişkin yapan özellikler nelerdir?"

"Yetişkin mi?"

"Evet yetişkin! Orduya girmek için, araba ya da motosiklet kullanmak için ve seks yapabilmek için yeterince büyüğüm."

Susan, Geri'nin şu an için ne kadar sinirlerinin bozulduğunun farkında olmalıydı. Ayrıca kimse küçük kızlarının seks yapmaya başladığını – *hem de Leo Ryan gibi kaba saba bir adamla* – kabullenmezdi. Muhtemelen Susan bundan bahsetmemişti. Her zamanki tavrı gibi sadece annesinden intikam almaya çalışıyordu.

"Peki ya okul ne olacak?"

Susan şaşkınlık içinde, "Onca söylediğime rağmen sadece okulu mu düşünüyorsun?"

"Leo Ryan'ın yanına taşınmanla ilgili yapabileceğim çok fazla bir şey yokmuş gibi görünüyor." Tabii ki bu koca

bir yalandı. Telefonu kapattığı gibi bekçileri arayıp, Susan'ı getirmelerini söyleyecekti. "Ama en azından eğitimini tamamlamanı isteyebilirim."

Susan öfkeyle, "Herhalde tamamlayacağım," dedi. "Aptal olmadığımı biliyorsun!"

"İyi o zaman. Delicesine âşık olmana rağmen, ileride iyi vasıflar kazanabilmen için yeteneklerini geliştirebilmek adına zamana ihtiyacın olacak."

Kısa bir sessizlikten sonra Susan, "Daha başka söylemek istediğin bir şey var mı? Kapatmak zorundayım," dedi ve telefonu kapattı.

On Dokuz

Debs, gelecek olan günlerde, başına gelen bu acı olayla nasıl baş edebileceğini bilmiyordu. Çoğu zaman bilgisayar ekranının arkasına saklanıyor ve raporlar, hesap çizelgeleri ya da basın bültenleri üzerinde çalışıyormuş gibi davranıyordu. Ama ruh hali bir enkazdan farksızdı ve bütün gün gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Bob resmen gitmişti. Sabahki tartışmalarının üzerine, yatak odasına girmiş ve zaten birkaç tane olan eşyasını toplayıp oradan ayrılmıştı. Muhtemelen bunların hepsi on dakikadan az bir sürede olmuştu. Daha sonra Debs, Bob'un tam anlamıyla taşınmadığını fark etti. Çünkü bu ilişkiyi kafasında bitirmediğini düşünüyordu. Sanki Bob, her zaman kısa bir süreliğine kalması gereken bir misafir gibiydi.

Giderken evin anahtarlarını telefon masasının üzerinde bırakması ise Debs'in kalbini kırmıştı.

Yaşadığı ilişki kısa ömürlü ve temelleri sağlam atılmamıştı. Sanki birkaç gün geçtikten sonra, Bob'la arasında geçenlerin hepsi birer hayal ürününe dönüşecek gibiydi.

Evin içinde biraz sersemlemiş bir halde dolanıyordu. Gerçekten de Bob burada kalmış mıydı? Belki de sürekli yaşadığı kilo değişimleri ve gittikçe büyüyen evde kalmışlık hissi yüzünden dengesi bozulmuş, bu yüzdende kafasında bir ilişki uydurmuştu.

Başından geçenler bir yana şimdi de delirmeye başlamıştı. Ama sonra yatak odasındaki birbirine çivilenmiş çift kişilik yataklarını ve bitmek tükenmek bilmeyen omlet maceralarından kalan, mutfaktaki boş yumurta kutularını gördüğünde her şeyin ne kadar da gerçek olduğunu anlamıştı. Bob'u çok özlemişti. İçindeki acıyla dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça sallanmaya başladı.

Debs'in geceleri huzursuz uykular ve çılgın rüyalar içinde geçiyordu. Rüyalarında her zaman Bob'un elini tutmaya çalışıyor ama ona ulaşamıyordu.

"Bob! Bob! Noel'e sadece yirmi sekiz gün kaldı," diye feryat figan bağırdığı rüyalar görüyordu.

Noel fikri artık Debs'in gözüne çok iğrenç görünüyordu. Hindi konusunu bu kadar önemsemese, o gece tek başına vakit geçirebileceği gibi, ailesinin yanına – *çok kötü bir durum olsa da* – bile gidebilirdi.

Fiona en sonunda Debs'in izini bulmuştu:

"İyi misin?"

"Evet."

Eğer anlatmaya başlarsa, oracıkta ağlayabilirdi. Ama şu an iş yerindeydi ve beş dakika içinde bir müşterisi gelecekti. Bu yüzden ağlaması pek uygun olmayabilirdi.

"Çok üzgünüm Debs."

"Hayır değilsin. Aksine gayet de memnunsun. Hiçbir zaman Bob'un benim için doğru kişi olduğunu düşünmedin. İddiaya girerim ki baştan beri, onun karısının yanına geri döneceğini biliyordun."

"Pislik herif!"

"Hayır değil... Yani belki de öyledir. Hiçbir şey bilmiyorum tamam mı?"

"Seni hiç aramadı mı?" Fiona'nın sinirinden kudurduğu sesinden belliydi. Alçak sesle konuşmaya devam etti.

"Ya da görmeye gelmedi mi? Ama sen aptalca bir şey yapmadın ki?"

"Aramış olabilir. Bu aralar çok çalışıyorum. Çok fazla evde değilim."

Ama Bob, Debs'in cep telefonu numarasını bilmiyor muydu?!

"Bu gece bize gelir misin? Stevo yemek pişirecek. Bir şişe şarap açar ve bütün gece muhabbet ederiz."

Debs, Stevo'nun "seni uyarmıştık" bakışlarına ve Fiona'nın moral vermeye çalışan konuşmalarına katlanabileceğini düşünmüyordu.

Fiona, "Tek başına o evde kalmak istemezsin," diyerek baskı yaptı.

"Teşekkür ederim ama yapmam gereken birkaç iş var."

Söylediği doğruydu. İşten çıkma saatini tam olarak beş buçuğa ayarlamıştı.

Eve giden otobüsü yakaladı ve markete yakın bir yerde indikten sonra, market çalışanlarının dünkülerden farklı olmasını umut etti. Alışveriş sepeti aldıktan sonra donmuş gıda bölümüne göz gezdirmeye başladı. Yalnız değildi. Bir sürü takım elbiseli ve etekli insan da Debs'le beraber pizza alıyordu. Tembel işi olsa da işten sonra pişirilmesi, en kolay yiyecek oluyordu.

Debs'le beraber çevresindekiler de onunla aynı fikirdeydi. Masasını pizzalar, patates kızartmaları – *yanında çok lezzetli bir ketçapın eşlik ettiği* – ve patates kroketlerle donatmak istiyordu. Hatta geceyi dondurmayla sonlandırabilirdi ama bu lanet olası malzemeler çok pahalıydı. Debs, yemeğe ayırdığı haftalık bütçeyi düşünmek bile istemiyordu.

Ortalama bir hesap yaparsak, şu an ki tüketiminden vazgeçerse, adamakıllı bir eve taşınması mümkün olabilirdi.

Ama Debs, bugünlerde çok fazla açtı. İçinde ise pek de doldurulamayacak kocaman bir boşluk vardı. Eve girip, kapıyı kilitledikten hemen sonra yemekleri fırına koydu. Onlar pişerken, üzerindeki lastikli spor pantolonu değiştirdi. Her şey hazır olduğunda ise kanepeye oturup deli gibi yemeye başladı. Yiyecekleri ısırmaya devam ettiği sürece içindeki rahatlık devam ediyordu. En sonunda abur cuburla davul gibi olan karnının altında kalıp, bıkkınlığın içine gömülmüş gibi hissetti. Boş kutuların ve ambalaj kâğıtlarının ortasında kalan Debs, iktidarsız bir ayı gibi, kendini azarlayarak kabaca ortalığı toparlamaya başladı:

"Bu kadarı yeter! Seni zayıf şey!"

Kendi kendine değişeceğinin sözünü verdi ve banyoya gitti. Muhtemelen bir dahaki gece de böyle sonlanacaktı çünkü depresyona girmişti.

Debs'in, içinde bulunduğu buhranlarından kurtulmaya çalıştığı bir sırada Bob aradı. Sıkıcı ve basmakalıp bir konuşmaydı:

"Sadece nasıl olduğunu bilmek istedim."

Görünüşe göre yeniden bir araya gelmeleri için en ufak bir şans bile yoktu.

"Bunu sormak için biraz geç olmadı mı?"

"Pardon?"

Debs, kendi kendine onun eski yıllardan kalmış biri olduğunu hatırlatmaya çalıştı ama en azından aradığını da düşünmeden edemedi. Ayrıca yeniden ağlama isteği uyandırsa da Bob'un sesini duymak çok hoştu.

"Debs, orada mısın?" Sesi fazlasıyla endişeli geliyordu. Demek ki hâlâ Debs'i umursuyordu.

"Buradayım. Sen neredesin?"

"Georgelar'dayım. Çok gürültü var biliyorum." Küçük

çocukları olan bir iş arkadaşında kaldığı belliydi. Debs, Bob'un karısına dönmediğini duyunca gülümsemeye başlamıştı. Birbirlerine açıkça bir şeyler hisseden bu iki insanın bazı boktan nedenler yüzünden birarada olamamaları hiç de adil değildi.

"Neden geri dönmüyorsun Bob? İkimizin de birazcık düşünmeye ihtiyacı vardı. Belki olayları beraber çözebilirdik."

Debs sesinin zavallı gibi çıkmamış olmasını isterdi ama yapacak bir şey yoktu. En azından denemeye değerdi. Telefondaki sessizliğe bakılırsa, Bob'un da sesinin zavallı gibi çıkacağı belliydi ve birazcık da olsa tereddütte kaldığını söylemek mümkündü. Bob en sonunda, "Yapamam," diye cevap verdi.

"Haklısın... Neyse problem değil."

"Debs..."

Bob'un ağzından, "Seni seviyorum," ya da "En iyisi böyle olması" gibi sözler çıkarsa, buna katlanamazdı. Hatta telefonu onun suratına bile kapatabilirdi.

"Sorun değil Bob. Olur böyle şeyler ..."

Debs'in ağzından çıkan sözler, Bob'un kendisini iyi hissetmesi adına değildi. Telefonda haykırmamak için kendisini frenlemeye çalışıyordu.

"Her şey için çok üzgünüm Debs." Bob'un sesinden halinin ne kadar da perişan olduğunu anlamak çok kolaydı. Bob'a karşı anlayışlı olmaya çalışsa da ortada bırakılmış, ihanete uğramış ve fazlasıyla kalbi kırılmıştı. Ayrıca kimsenin de Debs'i umursadığı yoktu. İçindeki öc alma isteğiyle, "Gitmem gerek. Sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Gavin, "Bir enkaz gibi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Çok makbule geçti."

Debs'in masasının etrafında dolanan Gavin, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Bugünlerde pek normal görünmüyorsun."

"İş yapmaya çalışıyorum Gavin. Eğer sakıncası yoksa..."

"Boş ver şimdi, buraya gel. Olanları duydun mu?"

Debs, boğuk bir sesle, "Hayır," diye cevapladı. Çevresinde olan şeyleri umursayacak kadar enerjisi yoktu. Her gün ofise geliyordu çünkü ayın sonunda aldığı bir maaş zarfı vardı. Aslında bu zarfı doğruca her akşam gittiği marketin kasasına yollamaları daha doğru olurdu.

"Alex terfi etmiş."

Debs, alay eder bir ifadeyle, "İşte bu!" diye cevap verdi. Çünkü ofisin içinde aylardır bu muhabbet dönüyordu.

"Hayır. Bu sefer gerçekten terfi etti. Bir saat önce sen dışarıdayken Marty onu odasına çağırdı. Uzun zamandır da oradalar." Gavin, Marty'nin odasına doğru baktı. Her ne kadar Marty çok fazla ortalıklarda görünmese de Gavin'ın Noel partisinde yaşadığı utanç hiç geçmeyecek gibiydi. Bir keresinde Debs'e, "Travma sonrası stres bozukluğu yaşadığımı düşünüyorum," demişti.

Gavin, "Her neyse," diyerek konuşmasına devam etti. "Odadan çıktıklarında, Marty'nin şişko yüzünde pis bir gülümseme olacak ve yeni haberi verdikten sonra, muhtemelen iş çıkışı ofiste kalıp kutlama yapmak durumunda kalacağız."

Janice'in karanlık bakışları her şeyi açıklıyordu. Sakinleşmek için, Tanya ile birlikte ortalardan tüymeyi tercih etmişlerdi ve su damacanasının yanında sohbet ediyorlardı.

Janice, "Ben uzun zamandır buradayım," dedi.

Tanya, sanki onun kölesiymiş gibi, "Biliyorum, bu hiç de adil değil," diye karşılık verdi.

"İddiaya girerim ki Marty ile yatmıştır."

"Tabii ki yatmıştır!"

"Çünkü başka türlü terfi alabileceğini sanmıyorum."

"Ofise vardığı dakikada onunla sevişiyor."

Janice şaşkın şakın bakarak, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Tanya, sinirli bir şekilde, "Bilmiyorum. Sadece tahmin ediyorum," diye cevap verdi.

Janice kara kara düşünüyordu ve en sonunda, "Evet evet! Onunla yatmadığı sürece terfi alamaz," diye söylendi.

Tanya, "Doğru... Bizden daha iyi olmadığı sürece..." diye konuştu. Birdenbire sessizliğin içine gömülerek, bu pek de hoş olmayan ihtimali düşünmeye başladılar.

Debs onlardan uzak durmaya çalıştı. Hiç değişmeden kalan masasına bakarak, tiksindiği bu insanlarla birlikte neden burada olduğunu düşündü. Ayrıca büyüleyici bir hayata sahip olan Alex'in yeni terfisini kutlamak için ofiste kalmak zorunda olmak da ne demek oluyordu.

Boğazındaki yanma hissinin yeniden ortaya çıktığını hissetti. Gavin garip bir şekilde, "İyi olduğuna emin misin Debs?" diye sordu. Debs için endişelenmiş gibi görünüyordu. Bir anlık da olsa onu kendine çok yakın hisseden Debs neredeyse yaşadığı dağınıklığı ağzından kaçıracak gibi olmuştu.

Debs, içindeki bu yıkımı anlatabilecek kelimeleri biraraya getirebileceğini sanmıyordu. Muhtemelen konuşmaya başlarsa, durmaksızın ağlamaya başlayacaktı. Son zamanlarda bunu sık sık yaşar olmuştu ve çok şükür ki hep evde olduğu zaman başına geliyordu. Bob olmadan hayata devam etmek çok ürkütücüydü.

"Sanırım nezle olmuşum," diyerek yalan söyledi. Aslında bu yalanın insanlar arasında yayılmasını sağlarsa, iş çıkışı yapacakları küçük kutlamaya katılmak zorunda kal-

madan, erkenden evine varabilirdi. Tamamen boş olan evine...

Debs bunu düşünmeye dayanamıyordu. Her gece eve gitmeden önce markete uğruyor ve satın aldığı her şeyi tek başına yiyordu. Bunu engelleyen bir şey yoktu. Şu an için uğruna kilo vermeye çalıştığı biri de yoktu. Kimse Debs'in kaç kilo olduğunu umursamıyordu. Buna rağmen yemek sonrası banyoya yaptığı küçük seyahatlerinden de – *kusmak için* – vazgeçmiş değildi. Çünkü orası başına gelen onca şeyden sonra rahatladığı yerdi. Teslim olmuş hayatında bir çeşit huzur hissi uyandırıyordu.

Küçük planının temelini hazırlamak için, Gavin'e dönerek, "Eve erken gidebilirim," dedi.

"Yerinde olsam gitmezdim. Muhtemelen Marty bizleri de partide görmek isteyecektir. Ben büyük olasılıkla katılacağım."

Zaten Gavin'nin bunu kaçırmasının imkânı yoktu. Bilgisayar ekranının arkasında dudak parlatıcısını sürerek hazırlıklara başlamıştı bile. Debs, öğle tatili geldiğinde de Gavin'in kuaföre gidip saçlarını düzelttireceğinden emindi. Daha sonra Alex'in nerede olduğunu bulup, her zaman kahve molasında denk getirdiği gibi, tesadüfen karşılaşmışlar havası yaratacaktı.

"Greg'le henüz ayrılmamışlar biliyor muydun?" Debs bunu kibar bir şekilde, sadece Gavin'i bilgilendirmek amacıyla söylemişti. Daha önceden söyleyebilmek için yeterli cesareti toplayamamıştı. "Bana Noel partisinde söyledi."

Gavin, iç çekerek, "Bunu görebiliyorum," dedi.

"Alex'in sesi sanki Greg'le ciddi düşünüyormuş gibiydi."

Gavin'in yüzü buruştu ve cesurca, "Şimdilik onun etrafında dolaşabilmek bana yeter," dedi.

Debs meraklı bir şekilde, "Bu akşam Greg'i de yanında getirir mi acaba?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Alex hiçbir şekilde ondan bahsetmiyor. Sadece ailesinin habersizce geldiğinden bahsetmişti."

Alex'in partiye yalnız katılacağı fikri, belli ki Gavin'in içinde tazecik umutların filizlenmesine neden olmuştu. Çünkü Gavin, Debs'e dönüp, "Öğle yemeğinde kuaföre gidebilirim," dedi.

Öğle yemeği sırasında Alex, Debs'le karşılaştı ve biraz utangaç bir tavırla, "Haberleri duydun mu?" diye sordu. Debs oldukça soğukkanlı bir halde, "Evet," dedi ve "Sanırım insanlar tebrik etmek için sıraya bile dizilmiştir," diye ekledi. Ses tonu böyle bir şeyi istemediğini açıkça belli ediyordu.

"Teşekkürler." Alex bunun olabileceğinden pek emin değildi. "Bu gece kutlamaya kalmayı düşünüyor musun?"

"İşte buna pek emin değilim."

"Hmm..." Alex, Debs'in yanından çok fazla uzaklaşmadan geri döndü. "Baksana Debs, farkında olmadan seni kıracak bir şeyler mi yaptım?" diye sordu.

"Bir şeyler yapmak mı? Erkek arkadaşımın evli olduğunu bütün ofise söylemekten başka mı?"

Alex şok olmuş görünüyordu. "Böyle bir şey yapmadım," dedi.

"Bilen tek kişi sendin."

"Ağzımı bile açmadım."

"Sana inanmıyorum."

Alex şu an çok sinirli bakıyordu. "O gece özellikle insanların dedikodu yapmasından hoşlanmadığımızı konuştuktan sonra, onlara Bob'dan bahsettiğimi nasıl düşünürsün?" Debs bunun üzerine Alex'in suçlu olduğu konusunda pek de emin olmadığına karar verse de artık geri dönemezdi.

"Bundan sonra özel hayatını kendi başına gizlemeye çalış. Çünkü ben de aynısını yapacağım."

Alex, "İyi o zaman," dedikten sonra, topuklarının üzerinde dönerek, geniş adımlarla oradan uzaklaştı.

"Kokteyl sosisi ister misiniz?" Janice mutsuz bir şekilde insanlara bu soruyu yöneltiyordu. Marty ona ikram görevini vermişti. Bu, Janice için çok büyük bir düş kırıklığıydı.

İnsanlara sürekli, "Garson gibi mi görünüyorum?" diye soruyordu.

Debs, "Hayır teşekkürler," dedikten sonra, "Aslında evet," diye sözüne devam etti.

Janice kaba bir şekilde elinde tuttuğu tabağı Alex'in olduğu yöne doğru çevirerek, "Orada, Greg'in geleceğine dair büyük bir dedikodu olduğunu düşünüyorum," dedi. Bu konu hakkında konuşmadıkları çok belliydi. Bu sadece Janice'in hüsnü kuruntusuydu.

Debs, "İyi de gördüğün gibi Greg burada değil," dedi.

Sadece Alex'in ailesi buradaydı ve Marty tarafından köşeye sıkıştırılmışlardı. "Doğal olarak elimden geldiği kadar onu cesaretlendirmeye çalıştım. Ben gerçekten deneyimli bir patronum. Eminim size bundan bahsetmiştir. Genç insanları yanıma alıp, onları bir hamurmuş gibi yeniden şekillendirmek çok hoşuma gidiyor. Kızınız da yanıma geldiğinde öyleydi. Şimdi ise en mükemmel iltifatları hak ettiği bir noktaya geldi."

Ayrıca Alex'in kız kardeşi de buradaydı. Resepsiyonda Jennifer ile neşeli bir şekilde havadan sudan muhabbet ediyor, bir yandan da beyaz şarap içiyordu. Hiç de Alex gibi görünmüyordu. Sanırım onun piercinge ilgisi vardı. Ama bunların hepsi bir yana bu terfi meselesinin onu çok

mutlu ettiği belliydi. Alex ise sinirli ve gergin haliyle, herkesten ayrı bir şekilde tek başına ayakta dikiliyordu. Buradan başka bir yerde olmayı düşlediği çok belliydi.

Janice biraz kırılmış bir şekilde, "Üstelik değerini de bilmiyor," diye söylendi.

Debs'in Janice ile aynı fikirde olması pek sık rastlanan bir şey değildi. Ama Alex'e karşı artık bir bağlılık hissetmiyordu. "Biliyorum," diye cevap verdi.

Janice içindeki saf nefret duygusuyla, "Üstelik onunla da yatmıyor," dedi. "Peki, bu başarıyı nasıl elde etmiş olabilir?"

"Marty ile yatmak mı?"

"Onu demek istemiyorum Debs!"

Debs daha fazla aşağılanmamak için uğraşıyordu. Marty'ye doğru, düşünceli bir halde bakan Janice, Debs'e dönerek dalgınlıkla, "Biraz daha sosis alır mısın?" diye sordu. "Ah. Zaten almışsın. Dürüst olmamı istersen başkalarına da biraz bırakmanı isterim." Debs, fısıltıyla, "Affedersin, öğle yemeği yemedim de," diye konuştu.

Aynı cevabı, Hint işi kanepeleri taşıyan Mia'ya ve jambonlu talaş börekleriyle dolaşan Tanya'ya da söylemişti.

Tanya, "Buyurun tadına bakın, zaten kimse bunlardan hoşlanmadı," diyerek Debs'i cesaretlendirmişti. Marty'nin küçük konuşmasına başladığı zaman Gavin'in arkasına gizlenip, yüzünü saklamayı tercih etmişti. "Alex'in yönetici gruba katılmasından dolayı çok mutluyum... Gelecekte daha sıkı çalışacağımıza eminim." Debs yüzünü hızla yana çevirdi ve Alex ile Marty'nin birbirlerine nasıl baktıklarını yakaladı. Saat sekiz olduğunda ortalık sakinleşmeye başlamıştı. Alex'in ailesi gitmişti ve Tanya ile Mia makyajlarını tazelemişler, başka bir yere gitme planı yapmaya başlamışlardı. Gavin, beş dakika içinde Debs'in yanına gelerek, "Hepimiz bara gidiyoruz," dedi.

Doğal olarak bir dahaki adım durum değerlendirmesi yapmak olacaktı. Çünkü hepsi çok fazla içki içmişti. Tamamen sarhoş olana kadar içmeye devam edebilirlerdi. Zaten, Marty'nin yüzü gözü kaymaya başlamıştı ve sırıtarak ortalıkta dolaşıyordu.

"Sen de geliyor musun?"

Debs, başından savmak için, "Belki," diye cevap verdi. "İlk önce kendime çeki düzen vereceğim."

Gavin, Debs'i zorlayarak, "Bırak şimdi onu," dedi. "Alex'i gelmesi için ikna edebilir misin? Çünkü o, belki gelebileceğini söyledi."

Debs'in bunu yapmaya hiç niyeti yoktu ama "Tamam," dedi. Gavin'in bu körü körüne aşkının ne zaman biteceğini merak ediyordu.

Marty'nin gözleri Alex'i arıyordu. Ne zaman sarhoş olsa, sevişme arzusuyla yanıp tutuşurdu. Ama Janice şu an, onu alıp bara götürmek için bir sürü övgü dolu yalan söyleyip, Marty'nin dikkatini dağıtmıştı. "Sensiz tadı çıkmaz Marty. Bu partiyi canlandıran kişi sensin!"

Debs, herkes gittikten sonra kendine çeki düzen vermeye başladı. Bir kâse soslu cips ve geriye kalan Hint işi kanepeleri – *taş gibi sert olmasına rağmen* – silip süpürdü. Bunu yapmaktan hoşlanmadığı halde kendisini durduramıyordu. Daha sonra – *şimdiye kadar düştüğü en kötü noktadaydı* – mutfaktaki çöp kutusundan çıkardığı yarısı yenmiş sosisli börekten bir parça koparak yemeye başladı. Üzerindeki kırmızı parlak ruj lekesine bakılacak olursa, bu börek Janice'den kalmış olmalıydı.

Debs, Bob'un onu gördüğünü düşünmeye başladığında ise yaptığı şeyden midesi bulanmıştı ve o an ısırdığı sosisli börek boğazına takıldı. Bob'un onu neden bıraktığına şaşmamak gerekirdi. Çünkü hiçbir şekilde kendini kontrol etmesini başaramıyordu.

Panik içerisinde ne yaptığını idrak eder etmez, arkasını döndü ve aceleyle mutfaktan çıktı. Ofiste hiç kimse kalmamıştı. Elleri ve ayaklarının üzerine çökmeden önce, kendisini tuvalet kabinine kilitlemişti. Şimdi ise ağlıyordu. Bir yandan çaresiz gözyaşları dökerken, bir yandan da midesi boşalana kadar kusmaya devam etti. Daha sonra arkasına yaslandı ve bebekler gibi haykırmaya başladı. Bir yandan da elleriyle dizlerini sıkıyordu.

Nasıl olmuştu da hayatı bu noktaya gelmişti? Her zaman ki gibi yine her şeyi berbat etmişti. Debs, yaşadıklarının cevabının Bob da yattığını biliyordu. Ayrıca bu dağınıklığın dışına çıkması için de yine Bob'a ihtiyacı vardı. Tuvaletin kapısının açıldığını duymasıyla ağlamasını kesti. Birinin, "Herkes karşıya geçmiş olmalı," dediğini duydu. Bu lanet olası Alex'in sesiydi. Kıpkırmızı burnuyla ve ağzındaki küçük puf böreği parçalarıyla yakalanmaya katlanamazdı. Bu yüzden Alex'in tuvalet kabinlerinden birine girmesini beklemeye ve o sırada da kaçmaya karar verdi.

Ama Alex böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine bir kişi daha tuvalete girdi:

"Bizim de gitmemiz lazımdı." Başka bir kadın konuşmuştu ama Debs, bu sesin kime ait olduğunu çıkaramamıştı.

"Hayır."

"Sadece bir içki içsek yeter. Kalmak zorunda değiliz."

Bu da kimdi?

"Bak bu gece buradaydın işte."

"Yani bu kadarı sana yeter mi demeye çalışıyorsun? Ayrıca beni burada ister gibi bir halin de yoktu."

"Aptal olma!"

"Emin misin? Beni arkadaşlarınla tanıştırdığını görmedim."

"Bunu planlamamıştık."

"Ah doğru ya! Planlamak!"

Bu kadarı yeterdi. Debs şu an dışarıya çıkmak istiyordu. Dışarıda ne olduğu hakkında bir fikri yoktu ama Alex'in kesinlikle Martyler'in yanında olmak istemediği gayet ortadaydı. Debs, sanki şişkinliklerini yok edebilecekmişcesine çılgınlar gibi gözlerini ovalamaya başladı. İşe yaramadığı bir yana gözündeki maskara avucuna bulaşmıştı. Bir parça tuvalet kâğıdı koparak yarattığı tahribatı temizlemeye başladı. Şimdi ise ayaklarının üzerine doğrulabilirse, sifonu çekecek ve orada olduğu konusunda içeridekileri uyarmış olacaktı...

Ama her şey için çok geçti.

Diğer kadın yine konuşmaya başlamıştı."Yavaşça yapalım diyen sendin."

"Evet, öyle söyledim ve on sekiz lanet olası ayın sonunda yine buradayız. Ayrıca çeneni kapalı tutabilirdin."

"Her şeye cevabın bu mu?"

Alex, "Çünkü bir sürü vejetaryenle çalışıyorsun," dedi ve arkaya doğru hareket etti. Debs vejetaryenlere karşı olmadığı halde kendisini Alex'i desteklerken bulmuştu. Ayağa kalktı ve tuvalet kabininin ince duvarına yaslandı. Kendisini güçsüz hissediyordu.

Diğer kadın, "Marty'nin moronu Alex!" diye haykırdı.

"Hayır değilim. Karıştırıyor olmalısın. Ben hariç herkes onun moronu."

Debs bu cümleye biraz da olsa alınmıştı. Evet, burada birkaç moron vardı ama ne Debs, ne Gavin ve Liam, ne de muhasebe işleri için arada sırada gelen çocuklar moron değildi. Çoğu zaman Jennifer da bu kategoride değildi. Ama Alex, Debs'i ya da diğerlerini savunmamıştı ve konuşmaya devam etti.

"Bu konuda kesinlikle böyle düşünüyorum. Ayrıca burada İrlanda'nın insanlarının fikirlerini de tartışmıyoruz."

"Peki, ne yapıyoruz Alex! Senin büyük gecende onlarla beraber bara gitmemiz gerekirken, korkudan tuvalete saklanıyoruz."

"Bana saldırmayı kesebilir misin Gemma?" O an derin bir sessizlik olmuştu. Debs biraz hava almak istiyordu. Çünkü gerçekten de kendini iyi hissetmemeye başlamıştı. Nasıl olmuştu da bu gürültülü dramın ortasında kalabilmişti?

Alex'in kız arkadaşı en sonunda konuşmaya başladı:

"Biliyor musun Alex? Sanırım ben yapacağım. Çünkü şu an bir terfi aldın ve bunu onlara söylemeye hiç de niyetin yok. Değil mi?"

"Bu adil değil!"

"Neyin adil olmadığını ben sana söyleyeyim. Artık bizi gizlemeyeceğine dair söz vermiştin. Şimdi ise bundan vazgeçtin."

Bir müddet sonra tuvalet kapısının açılıp kapandığının sesi duyuldu ve uzun bir sessizlik oldu. Debs çok mutlu olmuştu. Kendisini güçsüz ve yapış yapış hissediyordu. Tuvalet kabininin içinden çıktı. Soğuk bir rüzgâra ya da soğuk bir suya ihtiyacı vardı.

Kahretsin! Alex hâlâ oradaydı. Lavabonun yanından geçip giderken, Debs'in çıkardığı sesle öylece kalakalmıştı.

"Debs!"

"Alex."

Göz göze geldiler. İçlerinden birinin daha rahat olduğu belliydi.

Debs, "Eee!" dedi. Belki transa girdiğinden dolayı hiçbir şey duymamış gibi davranabilirdi.

"Dinle Debs..."

Alex'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Debs lavabolara doğru adım atmaya çalıştı ama bacakları buna izin vermiyordu. Debs'in düşüp bayılmadan önce gördüğü son şey, Alex'in aceleyle ona doğru koştuğuydu…

Yirmi

Doktor Foley o gün Andrea'yı asla aramadı. Geri'yle telefonda konuşurken gelen arama ise sadece bir pazarlamacıdandı. Ayrıca bir sonraki gün de telefonu çalmamıştı. Üçüncü gün ise hâlâ Doktor Foley'den bir haber yoktu ve işe de geri dönmemişti. Andrea, onun başına korkunç bir kaza ya da kötü bir şansızlık geldiğini– *çim biçme makinesi yüzünden yaralanmış olabilirdi* – düşünmeye başlamıştı ve Doktor Foley'i kendisi aradı.

Andrea, aralarında geçen telefon konuşmasını aynen Geri'ye aktarmıştı.

Doktor Foley, "Merhaba," diye telefonu cevaplamıştı. Sesi mükemmel geliyordu.

Andrea, "Sana da merhaba," dedikten sonra büyük bir rahatlamayla ağlamaya başlamıştı. Çok şükür ki yaşıyordu!

"Senin adına endişe etmeye başlamıştım." Normalde olsa asla kabul etmeyeceği bir şey yapmıştı. Beraber geçirdikleri mükemmel geceyi riske atsa bile bunu söylemekten

kendini alamamıştı. Andrea, ona, biraz utangaç bir tavırla, "Gerard," diye hitap ederek konuşmasına devam etmişti.

Tatlı bir sesle gülmeye başlayan Doktor, "Çocuk musun?" diye karşılık vermişti. Öğrencilik yıllarından bu yana kimse ona böyle hitap etmemişti ama yine de gülerek karşılık verdi.

"Her neyse... O gece gerçekten çok eğlendim."

Doktor Foley, kendine güvenen bir tavırla, "Ben de... Harika bir geceydi."

Andrean'nın kalbi atmaya başlamıştı.

"İş yerinde seni göremedim."

"Birkaç günlüğüne izin almıştım ama bu gece çalışıyorum." Maalesef Andrea gündüz vardiyasında çalışıyordu. Ancak onun şeytanca zekâsı çalışmaya başlamıştı ve baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, "Bir fikrim var... Sabah eve dönerken bana uğrayabilirsin," demişti.

Büyüleyici geceliklerinden birini giyerek, lezzetli birer kahve hazırlayabilir ve yatak odasına geçerek kahvelerini birlikte yudumlayabilirlerdi.

"Teşekkür ederim ama ne zaman gece nöbetine kalsam sabaha enkaz gibi oluyorum."

Çılgınca sevişeceklerini bilmesine rağmen çok yorgun olacağından mı bahsetmişti? Belki de mükemmel bir performans gösteremeyip, Andrea'yı hayal kırıklığına uğratmaktan endişe etmişti.

"O zaman, cumartesiye ne dersin? İyi bir bar biliyorum."

Doktor Foley, üzüntülü bir şekilde, "Cumartesi de olmaz," demişti. "Annemi dışarı çıkaracağım."

İşte bu noktada Andrea şüphelenmeye başlamıştı. Çünkü kimsenin bu derece annesine bağlı olabileceğini düşünmüyordu.

"Aramızda bir sorun yok değil mi?"

Doktor Foley, yine kahkaha atarak, "Tabii ki yok," diye cevap vermişti. "Bak Andrea... Beraber iyi vakit geçirdik. Kaygılanmayı bırak artık."

"Pislik herif, benimle telefonda böyle konuştu."

Andrea'nın mükemmel makyajının altında iki küçük leke görünüyordu. "Buna inanabiliyor musun? Ondan daha önce böyle bir şey duymamıştım."

Geri'nin ağzı açık kalmıştı. "Ama bu hiç hoş değil," diye karşılık verdi.

"Bütün o kibar hareketleri göstermelikmiş. Sadece kadınlara kancasını takmak için öyle davranıyormuş. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"İyi de nereden bilebilirdin ki?"

"Eğer kurallarımı çiğnemeseydim, bunların hiçbiri olmazdı. Bir daha asla bu hatayı yapmayacağım."

Andrea kendisine çok kötü davranıyordu çünkü Doktor Foley'den gerçekten hoşlanmıştı. Bu arada kahvaltısına bile dokunmamıştı ve dalgın bir şekilde dolandığı için Bay O'Reilly'nin yolunu kesiyordu.

"Ayrıca ben ilk değilmişim."

"Ne?"

"İnsan kaynaklarında birkaç araştırma yaptım. Julie'i hatırlıyor musun? Susie onun yerine geçmeden önce Tralee Hastanesi'nde çalışıyordu. Onu aradım. Doktor Foley'le çalışmış. Onun bu işlerde çok ünlü olduğunu söyledi."

Konuşma devam ettikçe Doktor Foley batağa saplanıyordu. Bütün foyası ortaya çıkıyordu.

Andrea, "Bizi dolandırdı," diyerek, konuyu tamamen kapattı. O sırada yanlarından Hannah geçiyordu. Andrea'ya sempatik bir şekilde baktı. "Umarım bugün daha iyisindir," dedi. Andrea ise hızla uzaklaşan Hannah'a dönerek, "Hayır," dedi.

Canı sıkılan Andrea, Geri'ye dönerek, "Bunu asla unut-

turmayacağım," diye söylendi. Doktor Foley vardiyasına geldiğinde ise masasında dikilen Andrea, hiçbir şekilde istifini bozmamıştı. Geri onunla gurur duyuyordu. Dünya umurunda değilmiş gibi, gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

Andrea sadece, "Doktor Foley," diyerek selam vermeyi tercih etti. Kelimeler ağzından ok gibi fırlamıştı. Geri ise acımasızca bakarak kendini memnun ediyordu. Yaptıkları hareketlerin hiçbiri Doktor Foley'in canını sıkmamıştı. Sadece şaşkına dönmüş gibi davranıyordu. "Siz kızlar kesinlikle beni oyalıyorsunuz."

Andrea hızla kendini öne attığında, Geri de bilinçli bir şekilde bir adım ilerlemişti. Doktor Foley'in hasta turları için kesinlikle Andrea'yı öne atamazdı. Bu herhalde bir işkenceden farksız olmazdı.

Geri, soğuk bir şekilde, "Başlıyor muyuz?" diye sordu. "Rahat ol Geri. Bu sabah Hannah benimle gelecek." Hannah'a doğru cazibeli bir şekilde gülümsedikten sonra, beraberce oradan ayrıldılar.

Nicola o akşam, "Ama bununla ilgili yasalar olmalı. Gerçekten taşınabilme hakkı var mı?" diye sordu. Geri çoktan bu konuyla ilgili kanuni durumu kontrol etmişti. "Görünüşe göre taşınabilir ama eğer on altı yaşındaysa ailesinin izni olması gerekiyor," diye cevap verdi.

Nicola gülümsedi. "Peki, ne tarz bir cevap aldın?"

Susan'ın tepkisi her zamanki gibiydi. Geri, onu arayıp teknik olarak kanunları çiğnediğinden bahsettiğinde, gülmesini zar zor durduran Susan, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sormuştu.

"Kayıp Kişileri Bulma Destek Hattı'na sordum."

Susan birden donakalmıştı. "Kayıp Kişileri Bulma Destek Hattı'nı mı aradın?"

"Evet."

"Ama ben kayıp değilim ki. Sana çok yakınım."

Susan bir müddet sessiz kaldıktan sonra endişeli bir halde konuşmaya devam etti.

"Telefon direklerinin üzerine benim resmimi yapıştırmayacaksın değil mi?"

"Henüz değil."

Geri'nin ağzından çıkan son kelimeler onu çok sinirlendirmişti. Bunun üzerine Susan da telefonu sert bir şekilde kapatmayı tercih etmişti.

Nicola, "En azından senin yakınında," dedi. Buna teselli demek imkânsızdı. Aksine, Leo Ryan'ın evine gidip kızını almak için Geri'yi kışkırtmıştı. Çoğu zaman sokağın köşesindeki o eve gitmemek için kendini zor tutuyordu. Leo Ryan'ın kapısını çalıp, kızıyla konuşmak istediğini söylemesinin ne kadar doğru olabileceğini bilmiyordu. Susan'ın, onun karşısına çıplak ve aynı zamanda da esrarlı sigara içiyor olarak çıkması olasılıklardan biriydi. "Hemen eve gelip ödevlerini yapıyorsun," demesi ise muhtemelen aralarındaki buzları eritmeye yetmezdi.

Yılların verdiği tecrübe Geri'ye bazen geri çekilmenin en iyi seçenek olduğunu öğretmişti. Fazlasıyla saldırgan olan Susan'a, fazlasıyla boşluk vermesi daha çok işe yarayabilirdi.

Davey kahvaltıda, "Niçin onu eve geri getirmek zorundayız ki," diyerek acı acı şikâyet etmişti. "Bu durum ortalarda olmasından daha iyi..." Geri bu sırada, eğer gidişat böyle devam ederse, bütün aile üyelerini tek tek kaybedeceğini ve sonunda da yalnız kalabileceğini düşündü.

Nicola, "Peki ya Bob bu durum hakkında ne düşünüyor?" diye sordu.

"Bob mu? Emin değilim."

"Emin değil misin?"

"Aslında biz daha konuşmadık."

"Geri!" Nicola dehşete düşmüş bir şekilde kafasını salladı ve hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli oluyordu.

"Onun Leo Ryan'la olduğunu biliyor tamam mı? Bundan eminim!" Susan, Lisalar'a mesaj bırakmış. Eminim onu kurtaracaktır.

Nicola daha fazla bu konuyu sorgulamaya devam etmedi. Eşyalarını toplamaya başladı. "Gitsem iyi olacak," dedi.

Bu daha önce görülmemiş bir olaydı. Nicola sadece iki saattir oradaydı ve televizyonun önündeki genç Derek henüz beşinci bisküvisini yiyordu.

"Bir sorun yok değil mi?"

Nicola ağır başlı bir şekilde, "Yarın Fintan'ın doğum günü," dedi. Her zaman olduğu gibi, yine Fintan'ın ismi karamsar bir bıkkınlığı da ardında getirmişti. Dışarıda karanlık bulutlar ufuk çizgisinde toplanmıştı. Bir dakika içerisinde ışıkları açmak zorunda kalacaklardı. Ayrıca bu, onun hatası değildi. Zavallı adam ölmek dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Nicola, özlemle iç çekerek, "Yaşasaydı kırk beş yaşında olacaktı," dedi. Özellikle giydiği uzun siyah elbisesi ve sivri çizmeleriyle gerçekten de kötü görünüyordu. Arabasından dışarı adımını attığında mahallenin çocukları korkusundan kaçacak yer ararlardı.

"En güzel zamanları olacaktı... Düşünsene Geri, eğer yaşasaydı neye benzerdi acaba?" Geri düşünmeye çalışsa da kırk üç yaşındaki haliyle aynı olacağının farkındaydı. Saçları gittikçe dökülen, iri yarı ve sevimli gülümsemesiyle Fintan...

"Her zaman kırk beşinci doğum gününe geldiğinde motosiklet alacağını söylerdi."

Geri, şimdi ise Fintan'ı, güçlü motoru sayesinde gürültüyle titreyen bir Harley Davidson'ın üzerinde gülümserken hayal etmeye başlamıştı.

"Eve gidip onun için kek yapmam lazım."

"Fintan için mi?"

"Çikolatalı kek onun favorisidir. Geçen sene de aynısından yapmıştım ve onun için mumları yakıp, neşeli bir şekilde doğum günü şarkısını söylemiştik."

Zavallı Derek korkuyla bakıyordu. En sonunda annesi kafayı yemişti.

Geri, kendisini, "Sence de bu biraz ürkütücü değil mi?" diye söylemek zorunda hissetti.

"Kendim için değil Geri, her şeyi Derek için yapıyorum."

Ama Derek bu durumdan memnunmuş gibi durmuyordu.

"Eve gidip kek yapmak istemiyorum."

Nicola biraz öfkelenmişe benziyordu. "Aptal olma! Hemen buraya gel."

Derek, ufak şişko suratını cesurca yukarı kaldırarak, "Dylan'ın babası onu Örümcek Adam'ı izlemesi için sinemaya götürecekmiş. Benim de gelebileceğimi söyledi."

Nicola şu an çılgına dönmüştü ama Geri'nin önünde olduğu için kendisini frenlemeye çalışıyordu. "Derek istediğin zaman sinemaya gidebilirsin ama babanın doğum günü yılda bir kez olan bir şey. Şimdi eve gidip onun için güzel bir kek yapacağız tamam mı?" Derek'in dudakları titriyordu ve birden konuşuverdi.

"Nedenmiş? Yaptığımız keki asla yiyemeyecek ki? Dylan'ın ailesiyle yaşamayı dilerdim!"

Arkasını döndü ve hızla mutfaktan dışarı çıktı. Geri arka kapının hızla kapandığını duydu. Hamsterları sevmeye gittiğini düşünüyordu.

Nicola derin bir iç çekerek, "Dürüst olmak gerekirse, onlar için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Ama onlar her şeyi geri tepiyorlar!"

"Biz mi?"

Nicola, kocaları tarafından terk edilmiş, mutsuzluğun içine hapsolmuş ve başkalarının evinde yaşamak isteyen çocuklara sahip olmalarından dolayı, başarısızlık açısından ikisini de aynı kefeye koymuştu. Daha da kötüsü ise Geri de o gün siyah bir elbise giymişti. Nicola karanlık bir ifadeyle, "Belki de genlerimizde vardır," dedi.

"Annem ikimize de hamileyken çok fazla Baileys Iris Cream içiyormuş biliyor musun?"

Geri, Nicola'ya benzemediği konusunda söylenmişti. Zaten benzediği de yoktu, sadece Nicola'nın söylediklerine boyun eğmişti. Eğer durum böyleyse suçlayacağı tek kişi kalmıştı: Kendisi...

İşte bunu düşünmekten tam da bu sırada vazgeçmeliydi! Suçlamak mı? Hem de kendisini...

Kısa bir süreliğine de olsa aklına gelen bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Ama bir an olsun gerçeği düşündüğünde, Jeremy Kyle'ın söylediğine göre herkesi suçlamaktan vazgeçip okları kendisine çevirmenin zamanı gelmişti. Aslında kendisini suçlamak istemediği çok açıktı. Buna rağmen suçunu insanlarla paylaşmaya hazırdı. Bu durum işin sırrını birazcık da olsa çözmeye benziyordu.

Daha önce hiç böyle – *nasıl e-mail göndereceğini kavradığı gün hariç* – hissetmemişti. Çok mühim bir şeyi fark etmiş olsa, ışık efektleri ya da arka planda çalan koro müziği ile bu anın altının çizilmesi gerekmez miydi?

Ama her şey moral bozucu bir şekilde normaldi. Hatta kendisini hafiflemiş ya da özgür hissetmemişti. Şimdi ise eğer işin sırrını çözmüş olsaydı, her ne kadar kıçında derin

bir acı hissedecek olsa da biraz pratik yapmak için Nicola probleminin üstesinden gelmesi gerekiyordu. Öncelikle lanet şeylere sahip olmamayı dilemeye başlamıştı.

Nicola mutfak penceresinden Derek'e seslendi:

"Hemen içeri gel."

Geri, "Nicola," diye söze başladı.

"Ne var?"

Gerçekten de "Ne vardı?" Geri henüz ne söyleyeceği konusunda karar vermemişti. Tabii birinin ilgisini çekmeye karar vermeden önce elle tutulur bir şeylerinin olması gerekiyordu. Ne söyleyebilirdi? Belki de, "Bu masada oturup kocanla ilgili sızlanıp durduğun için evliliğimi mahvettin. Artık zamanımı çalmayı keser misin?", "Sadece hafta sonu olsa bile, bir daha asla bizimle tatile gelemeyeceksin," ya da "Birlikte yaşamadığımız sürece günlük deniz gezilerimize katılamayacaksın," demesi gerekiyordu. Bir ihtimal deniz gezilerine gelebilirdi ama sürekli içinde bulunduğu perişan halini telafi etmek adına çocuğuna deli gibi yemek yedirmesine ne diyecekti? Eğer kendine gelmezse zavallı Derek bir gün büyüdüğünde, onu vinçle evden dışarı atabilirdi. Bütün bunların yerine, "Şu okuldaki adamla çıkmalısın," demeyi tercih etti.

"Ne?"

"Şu öğretmen... Hani sana çıkma teklif eden."

Nicola sanki Geri'nin aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi bakıyordu. "Eğer Fintan'ın doğum gününden önce şaka yapmaya çalışıyorsan..."

Geri, kibar bir şekilde, "Fintan öldü Nicola. Bir daha asla doğum günü kutlayamayacak. Tanrı onu korusun," dedi. "Artık değişmek için harekete geçmelisin."

Nicola acı acı burnundan soluyordu.

"Merak ediyorum acaba ne kadar zaman alacak?"

"Ne?"

"İnsanlar er ya da geç seninle uğraşmaktan bıkacaklar! Düşündüm de belki de senin değişmen daha iyi olacak."

"Nicola..."

Nicola çantasını ve ceketini kaptığı gibi, "Kimse acıklı hikâye dinlemek istemez dimi?"

"Ben bunu kastetmemiştim."

"Her zaman Bob'un beni burada istemediğini düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım. O gittiğinden beri artık beni dinlemek istemiyorsun."

Geri, Nicola'nın sadece incindiği için böyle konuştuğunu düşündü.

"Danışmalık hizmeti almayı ya da buna benzer bir şey düşünür müsün?"

"Birilerine beni dinlemesi için para vermemden mi bahsediyorsun! Çünkü kendi ailem beni dinlemiyor! Derek! Hemen buraya dedim!"

"Sadece sana tavsiye vermeye çalışıyorum."

"Eminim öyledir! Belki de benim icabıma bakmaya çalışıyorsundur!"

Geri, bekâr öğretmenden bahsettiği için kendisini kötü hissetti. Aslında bu konuda üzülmesi hiç de makbule geçmezdi. "Sen daha çok gençsin Nicola."

"Yani neşelenip hemen hayatımı değiştireyim öyle mi?" Sana şaşıyorum Geri. Hâlbuki insanın kocasını kaybetmesinin ne demek olduğunu biliyorsun."

"Ben kocamı kaybetmedim." Sadece geçici olarak rafa kaldırmıştı. Ama Nicola, Geri'yi dinleyemeyecek kadar üzgündü.

"Derek!"

"Bunu Derek'in hatrı için yap Nicola."

"Ne?"

Geri, artık tehlikeli bölgelerde dolaştığının farkındaydı. Ama herkesin iyiliği için bu konuşmaya devam etmesi ge-

rekiyordu. "O sadece bir çocuk Nicola. Bir kereliğine de olsa onu rahat bırak."

Nicola o sırada, bir anda Derek'i yakalayıp, montunu giydirmişti. Derek'in iri göbeğine takılan fermuarı yukarı doğru çekmeye çalışıyordu.

"Geri teyzene güle güle de. Bir süreliğine buralara uğramayacağız."

"Neden?"

"Çünkü o çok meşgul."

Geri, faydasız bir şekilde laf arasına girip, "Nicola," dedi.

Nicola son olarak, "Yolumuzu kendi başımıza da bulabiliriz, değil mi Derek?" dedikten sonra Derek'i önüne doğru iterek mutfak kapısından dışarı çıktı.

Geri, kendisini çok güçsüz hissediyordu ve birkaç dakikalığına masaya oturdu. Bu işin sırrını çözme meselesi göründüğü kadar kolay değildi. Duygusal olarak çok önem verdiği bir günün öncesinde onu üzmüştü. Neredeyse geri dönmeleri için, arkalarından koşup, onları ikna etmeye çalışacaktı.

Ama son iki yılını böyle yaparak geçirmişti ve işe yaramadığı ortadaydı. Nicola hâlâ matem elbiseleriyle dolanıyor ve peşinden Derek'i mezarlıklara sürükleyip duruyordu. Bunu düşündükten sonra, Nicola kendine gelene kadar, bu oyunu devam ettirmeye karar verdi.

Şimdi de sıra "işin sırrını çözme" meselesinin ikinci kısmına gelmişti. Bu kısım biraz zor olacağa benziyordu. Düşüncesi bile karnının düğümlenmesine yetmişti. Yatağına geri dönüp kendi kendine hüzünlü kardeşinin kıçına nasıl tekme attığını düşünebilirdi. Ama "yatağa dönmek" artık bir seçenek değildi. Telefonu kaldırdı ve Bob'u aradı…

Yirmi Bir

Her şey saçma sapan bir şekilde arapsaçına dönmüştü.

Debs, "Sadece bütün gün yemek yemedim o kadar!" diye bağırarak acile kaldırılmasına itiraz ediyordu. Ambulansla buraya getirilmesi çok utanç verici bir durumdu. Ambulansın sirenlerinin acı acı çalması ve aniden fren yapmasıyla çıkan çığlık gibi gürültünün arasında acil servise vardığı zaman, muhtemelen içerideki ekip, etrafında bir sürü insanın koşuşturduğu bir sedyenin üzerinde, "Kalp krizi geçiriyor!" bağırışları arasında, kanlar içerisinde gelen, bir trafik kazası kurbanı görmeyi umuyordu.

Ama Debs içeriye tekerlekli sandalyeye oturtulmuş bir şekilde girdi. Kafasına aldığı önemsiz darbe yüzünden, Debs'in yanağından kan damlıyordu. Ambulans çağırdığı için Alex'e lanet okuyordu.

Gerçekten hasta olan insanların oluşturduğu uzun kuyruğun başına doğru itilirken, biraz utanmış bir ifadeyle, yanından geçtiği insanlara, "Merhaba, size de merhaba," diye fısıldıyordu.

Tansiyonu ölçüldü ve göğsü dinlendi. Daha sonra hem-

şire, Debs'e soru sormaya başladı: En son ne zaman bayıldınız? Ne kadar süre baygın kaldınız? Daha önce nabız düzensizliği yaşadınız mı?

Debs, "Sadece güzel görünümlü bir adam gördüğümde," diye espri yaptı. Gördünüz mü? Espri anlayışı hâlâ yerindeydi. Bu da ciddi bir beyin hasarı yaşaması ihtimalini ortadan kaldırmış bulunuyordu. Otobüse binip eve gidecek gücü olmadığından belki ambulans görevlileri onu eve bırakabilirdi.

Ama ona düşündüğünün aksine, bayılıp kafasını çarptığından dolayı birkaç saat müşaade altında kalması gerektiğini söylediler. İşte bu tam bir felaketti! Bilseydi yanında kitap ya da onun gibi bir şey getirirdi.

Bu curcuna en azından Bob'u kafasından atmasına yaramıştı. Sedyenin üzerinde uzanırken, kalp krizi geçiren, kafasından taşla yaralanmış ya da yarasını temizlerken canını acıttığı için sabırlı hemşirelere bağıran şansız ruhları izliyordu.

Başına gelen bu durumu bilseydi Bob'un ne kadar şaşıracağını düşündü. Onu en son gördüğünde – *Bob tarafından nakavt edilmesi hariç* – sağlıklı ve kuvvetliydi. Şu an onu arayarak ağlayıp – *aslında gerçekten de kendisini güçsüz hissediyordu* – sızlanmak istiyordu. Kendisini berbat hissedip, aceleyle hastaneye gelerek, kollarından tutup, acımasızca davrandığından dolayı af dileyebilirdi.

Belki de Debs ona mesaj çekse daha iyi olabilirdi. "Kötü bir kaza geçirdim. Hastanedeyim ama benim için endişelenme," diye bir mesaj çekerse, soğukkanlılığını bozmamış olurdu.

Böylece suçluluk duygusu ile irkilerek, aralarındaki bu tatsızlığı güzel bir evlilik teklifi ile sonlandırabilirdi. Biraz aşırıya kaçmıştı ama duygusal yönden yapılmış küçücük bir şantajın kime ne zararı olabilirdi? Aşırılıktan ziyade,

Bob'un ihtiyacı olan bir şok desek daha yerinde olurdu. Gerçekten de Debs'i deliler gibi sevdiğinin farkına varabilirdi. Bu da onların başına gelmiş en iyi şey olarak akıllarda kalırdı...

O sırada Debs'in yanından geçen bir hemşire, "Burada telefon kullanamazsınız," dedi. Debs de uysal bir şekilde, telefonu bir kenara bıraktı. Zaten sadece aklına gelen fikirlerle eğleniyordu. Cesaretini toplayıp da planladığı şeyi yaparsa ne olacağını bile bilmiyordu. Eğer Bob, onun numarasını görünce, telefonu açmaktan vazgeçerse ne olurdu? Debs bunu düşünmeye bile dayanamadığını hissetti. O zaman sesli mesaj bırakabilirdi. Bunu şimdi yapmayacaktı. Hemşire tarafından bir kere daha ikaz edilmek istemiyordu. Tam da ölmek üzereyken, Bob'un çılgına dönmüşçesine çıkagelmesini düşünmesi tamamen şımarıklıktı.

Yirmi yaşlarında görünen bayan doktor ona doğru geliyordu. Debs'e kusması ile ilgili soru sormuştu.

Debs, şaşkınlıkla, "Pardon?" diye cevap verdi.

"Üstünüz..."

Debs aşağı doğru baktı. Bunu daha önceden fark etmemişti. Üstelik kokuyordu.

"Haa... O mu?" Sakin bir şekilde doktora gülümsüyordu. "Midemden rahatsızdım. Sanırım bayılmam da bunun yüzünden oldu."

Doktor kusmadan dolayı endişelenmişti. Görünüşe göre kafaya darbe alma ve kusma birlikte hiç de iyi bir kombinasyon oluşturmuyordu. Doktor, yapılması gereken tetkiklerden ve gece kalmalarından bahsetmeye başladığı için Debs de endişelenmeye başlamıştı. Ya gerçekten de kafasına bir şey olmuşsa ne olurdu? Zavallı beyni kafatasının içinde bir sufle gibi şişiyor ve Debs henüz bunu bilmiyor olabilirdi.

Sırasıyla başına gelecek gereksiz cerrahi operasyonlar başlamadan önce sanırım gerçekleri anlatmaya başlasa çok daha iyi olacaktı. Gerçekten de kafasını ortadan ayrılmış bir şekilde düşünmek dayanılır gibi değildi.

"Bu şey... Yani kusmam... Ben bayılmadan önceydi, tamam mı? Bu yüzden hiçbir şekilde kafamdaki şişlikle bir alakası olduğunu sanmıyorum."

Debs'in bunu söylemesi bir yığın soruya daha neden olmuştu: Sık sık kusuyor musunuz? Düzenli olarak mideniz bulanır mı? Kusmanızı neler tetikler? Ne kadar zamandır mide rahatsızlığı çekiyorsunuz?

Debs, güvenli bir tarafta kalabilmek için, "Sadece birkaç aydır," diye cevap verdi.

Şimdi ise doktor daha da endişeli bakmaya başlamıştı. "Birkaç aydır süren mide rahatsızlığı mı? Son birkaç hafta bile devam etmiş olsa..."

Debs şimdi de ölümcül bir şeye yakalandığını düşünmeye başlamıştı ve umutsuz bir şekilde, "Muhtemelen son birkaç gündür fazlalaşmıştır," dedi. "Her zaman değil. Sürekli devam eden bir şey değil. Hatta bazen güçlükle fark ediyorum."

"Güçlükle mi fark ediyorsunuz?"

Ohh! Yüce İsa!

"Pekâlâ... Tabii ki fark ediyorum... Yani benim demek istediğim..."

Konuşmasının hiçbir yararı yoktu. Karnı ve ağzı incelenmiş. Öğürmesini sağlamak için boğazının yarısına kadar bir çeşit tüp sokulmuştu. Şimdi de sırada kan testi vardı. Acaba hemşire kan alırken eğleniyormuş gibi görünmek zorunda mıydı? Debs'in çevresinde gördüğü uyuşturucu bağımlılarından midesi bulanmıştı ve dikkatini başka yöne vermeye çalışıyordu.

Sedyenin üzerinde, beyin sarsıntısı ihtimali ile uzanı-

yordu. Vampir görünümlü hemşire, Debs'in damarlarındaki son damla kanı bile almaya kararlıydı. Birkaç aydır inşa etmeye çalıştığı her şey yeniden mahvolmuştu. Eve gitmek istiyordu ama ev boştu. Bob'u istiyordu ama o çoktan gitmişti. Debs'in üzüntüsünü fark eden hemşire, şaşırtıcı bir kibarlıkla, "Bitirdim bile," diyerek, Debs'in eline bir mendil tutuşturdu ve oradan ayrıldı. Debs elindeki kâğıt mendilin içine yüzünü gömdü ve kafasındaki şeylerin patlamasından kaçınırcasına, mümkün olduğunca yavaş bir şekilde ağlamaya başladı.

Bir yandan da yerinden kalkarak bekleme salonuna doğru yürümeye başlamıştı. Üç tarafı incecik duvarlarla çevrili, ön tarafı ise bir perdeyle kapatılmış kulübe gibi bir kabin buldu. Kendi kendine buranın rahat olabileceğini düşündü. Her şey bir yana neredeyse açlıktan ölecekti. Yüzündeki gözyaşları yavaş yavaş yok olmaya başladı ve yemeğe ihtiyacı olduğundan kendisini çok mutsuz hissetmeye başladı. Koridorun sonunda, içi yiyecek dolu bir satış makinesi vardı. Hızlıca oraya gidip bir sürü abur cubur yiyerek sekiz bin kalori almak niyetindeydi.

Ama birinin gelip de – *muhtemelen yine o sert bakışlı hemşire tarafından* – onu uyarmasından korkuyordu. Bu yüzden yerine giderek uysalca sedyenin ucuna oturdu. Artık Bob'u düşünmek istemediğinden Alex'i düşünmeye başlamıştı. Aslında ona hastanede eşlik etmediği için Alex'e kızgındı. Ama sonra bu durumun çok aptalca olduğunu düşündü. Çünkü Debs, onu bir çeşit lezbiyen etkinliğinde yakaladığından, suratında korkunç bir ifadeyle etrafa bakıyor olacaktı. Böylece Alex'in derin bir soğukkanlılıkla gizlediği hayatı da gözler önüne serilecekti. Bu düşüncelerin üzerine, Alex'in "İyi ki ona söylememişim," dediğini duyar gibi oldu.

Tabii ki şu an Gavin'i arayıp çığlık atarak, "Şimdiye ka-

dar görülmemiş bir ofis dedikodusuna sahibim!" demek için kendisini zor tutuyordu. Muhtemelen Gavin'in kalbi kırılırdı ve ona göre olmayan biriyle ilgili fantezi kurduğu için kendisini aptal gibi hissederdi. Yine de Debs, bunu Gavin'e söylerken çok eğleneceğine emindi. Her şey bir yana, Gavin'i araması, kesinlikle Alex'in ondan beklemediği çok düşüncesiz bir davranış olurdu.

Ayrıca küçük bir kasaba görünümünde olsa da gittikçe modernleşen İrlanda'da bu gayet kabul edilebilir bir şeydi. Bununla beraber burası Dublin'di. Bugünlerde neredeyse küçük Londra ya da New York gibi olmuştu. Harvey Nichols ve Lidl mağazaları buralara da ulaşmıştı. Dublinliler, ellerindeki paketlerde ucuz Alman sebzeleri taşımalarına rağmen, Gucci mağazasının içinde dolaşabiliyorlardı. Artık Sex and The City ve Desperate Housewives izliyorlardı. Hatta bazı çevrelerde başka bir kadınla birlikte olmak modaya uygun sayılıyordu. Debs, biraz eğlenmek adına Gavin'i arayıp olanları anlatmak istediği için kendisinden utanmıştı.

Belki de Fiona'yı arayabilirdi. Bir keresinde gittikleri bir partide, Fiona içtiği onlarca tekilanın etkisiyle bir kızla sarmaş dolaş öpüşmeye başlamıştı. Ama bu hareketiyle kimseye yakalanmamayı başarmıştı. O sıralar her şeyden bıkmış bir hali olan Fiona, "Gerçekten çok güzeldi. Sanırım arada sırada da olsa denemekte fayda var. Bana böyle garip bakma Debs. Senden bahsetmiyorum," bile demişti.

Daha sonra Stevo ile tanıştıklarında, "Benim bir kızla öpüştüğümden sakın Stevo'ya bahsetme Debs! Tamam mı?" diye çıkışmıştı.

"Bana utandığını söyleme?"

Fiona çirkin bir şekilde, "Hayır. Sadece grup halinde sevişme teklifinde bulunacağından korkuyorum," demişti.

Debs, Gemma'nın her gece geç saatlere kadar Alex'i de

peşinde sürükleyerek barlarda takıldığına iddiaya bile girerdi. Çünkü onu partide görmüştü ve yüksek sesle attığı kahkahaları ve gözlerinin içindeki yaşama sevinci, Debs'in bunları düşünmesine neden olmuştu. Ayrıca Gemma'nın ısrarları karşısında Alex, her zaman eve dönmek için sızlanıp duruyor olmalıydı. Çünkü sabahları işe gitmek zorundaydı ve eğer geç kalırsa Marty'nin deliye döndüğünü biliyordu. Hatta Gemma, "Eğer ona birkaç fotoğraf verirsek kendisini iyi hissedebilir," diye şaka bile yapıyor olabilirdi. Bu tabii ki Alex'in canını sıkardı ve bunun üzerine o da, "Bunu söylediğine inanamıyorum," diye cevap verirdi.

Eğer Debs dikkatli olmasaydı, Alex gibi olmayı bırakıp, bunun yerine Gemma gibi olmayı isteyebilirdi. Gemma her zaman oldukça ciddi duran Alex'den daha eğlenceli gibi görünüyordu. Çok fazla ağırbaşlı olmasının yanında, sürekli insanların onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişe ederdi. Ama çok belli ki Alex, Gemma gibi değildi. Alex'in, Debs'in lavabonun orada yığılıp kaldığı andaki surat ifadesi, daha çok Fiona'nın sabahın onunda beklenmedik bir şekilde Debs'in odasına girip, onu, kocaman bir körili tavuğu oburca yerken yakaladığı andaki surat ifadesine benziyordu.

Debs, Alex'in sorunları olduğuna karar verdi. Nasıl bir insan kendi kariyerini, partnerinden daha iyi bir noktaya getirebilirdi? Nasıl biri insanları başından savar ve gizlice hareket edebilirdi? Kim yalan bir hayatı yaşamayı seçebilirdi? Muhtemelen bütün bu soruların cevabı bu kişinin her şeyi "inkâr" etmesinde yatmaktaydı.

Debs her zaman insanlar arasında, inkâr edenleri ayırt etmek konusunda çok iyiydi. Bu konu hakkındaki tecrübesi ise yıllar boyunca izlediği televizyon programlarından gelmekteydi. Artık televizyonda "Gayle ile Bir Şeyler Korkunç Derecede Yanlış Gidiyor" adlı program başlamadan

önce, o günkü senaryosunun nasıl olduğunu tahmin ediyordu. Uyandığı zaman bu programın televizyonda olduğunu görürse çığlık çığlığa Fiona'yı çağırırdı.

Normal olarak Fiona'dan cevap gelmezdi. Çünkü o sırada Fiona, Stevo ya da işten arkadaşlarıyla dışarıya çıkmış ya da yıllardır özlemini duyduğu bir konuyla ilgili yeni bir kursa başlamış olurdu. Başka bir deyişle hayatını yaşardı... Debs de koca bir paket cips alıp Gayle'in krizlerine yardımcı olmak için koltuğuna yerleşirdi. Genellikle problem Gayle'in her şeyi inkâr etmesi olurdu. Debs umutsuzluk içinde kafasını sallarken, bir yandan da hızlıca cipsleri tıkınırdı.

Hemşire, Debs'in yanından geçerken, "Bu arada kustunuz mu?" diye sordu. Debs kendinden emin bir şekilde gülümseyerek, "Hayır hayır," diye cevap verdi. "Şu an kendimi daha iyi hissediyorum." Debs şimdi ise onların her an onu eve bırakacaklarından emindi.

Ama onlar gizlice bazı ölçümler yapmaya devam ediyorlardı ve Debs'in potasyum değerinden konuşmaya başladılar.

Yirmi yaşındaki genç doktor, yanındaki sivil kıyafetli ama yakasında kimlik kartı olan orta yaşlı – *daha çok aşçıya benzeyen* – kadına, "Değerler çok düşük," dedi.

Debs bir yandan esnemesini engellemeye çalışarak, "Gerçekten mi?" diye söze girdi. Saat oldukça geç olmuştu ve Debs harap olmuş bir haldeydi. Bir dakika önce şişmiş ve nemlenmiş yüzünün üzerine yatarak, sedyenin üzerinde uyukluyordu. Eve gidip ağlamak, Bob'un gömleğini koklamak istiyordu. Bu gömlek Bob'un gittiği sabah çamaşır makinesindeydi ve Debs de bunu hatırlatmamıştı. Çünkü biliyordu ki daha sonra tutunmak için bir şeylere ihtiyacı olacaktı. Açıkçası potasyum değerleri umurunda değildi.

"Düşük potasyum, kalp ritmini engelleyebilir. Hatta ileride kalp krizine bile neden olabilir."

Debs şimdi öfkelenmeye başlamıştı. Onun dikkatini çekmek için neredeyse savaş tehdidiyle karşısına çıkacaklardı.

"Yani ne yapmam gerek? Daha fazla muz ya da onun gibi şeyler mi yemeliyim?"

Okuduğu acımasız diyet kitaplarından ve yiyeceklerin etiketlerinden dolayı muzda potasyum olduğunu biliyordu. Böylece amatör biriyle uğraştıklarını düşünmelerine gerek kalmayacaktı. Ama doktor, "En azından üç günde bir yemelisin," demek yerine, Debs'in kulak altı bezlerinde şişkinlik saptadıkları konusunda bilgi verdi.

"Ne?"

Doktor eliyle göstererek, "Tükürük bezleri," dedi ve "Ayrıca boğazında yanma olduğundan şikâyet etmiştin," diye ekledi.

"Uzun zamandır bu var ve gerçekten de endişelenecek bir durum değil."

"Aşağıya inip iyice kontrol etmemiz lazım ama belirtiler yemek borunun iltihaplandığını gösteriyor."

Debs bir çeşit saldırı altında kaldığını hissediyordu. Buraya aniden yere düştüğü için gelmişti ancak olaylar başka bir yöne doğru kaymaya başlamıştı. Sanki bu doktor çamur atma girişimindeydi.

Debs, ağırbaşlılıkla, "Benim mide reflüsü rahatsızlığım var," dedi.

"Umarım suç değildir. Eminim bir kaşık Milk of Magnesia benim icabıma bakar."

Sedyenin sonunda oturan kadın Debs'e gülümsüyordu. Kibarca gülümsüyor olsa da insanın gururunu kıran bir yanı vardı. Sanki Debs'in hakkında henüz kendisinin farkında olmadığı bir şeyler biliyor gibiydi.

Doktor, "Karnındaki şişliği incelememiz lazım," diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Debs, doktorun, içinden "Hey tombul şey! Bu yağlarını akıtmayı hiç düşünmedin mi?" diye geçirdiğini duyar gibiydi. Kafasındaki şişlik yüzünden hastaneye gelmişti ama kiloları sorun olmaya başlamıştı. Bu Debs'in kabul edebileceği bir şey değildi. Doktorun isimliğine dikkatle baktı: Moira Ryan. Doktorla ilgili şikâyette bulunduğunu hayal etti. Irish Times gazetesinde manşetleri görür gibiydi: "Hastanede Şişkolara Karşı Farklı Muamele!" Aslında kendisine şişko demesi haksızlıktı. Çünkü son zamanlarda kilo vermişti.

Doktor, "Son zamanlarda kilo kaybettiniz mi?"

Aman Tanrım! Bu soru fazlasıyla ürkütücüydü. Ayrıca kişisel bilgilere giriyordu.

Debs, "Şu an kilo kaybediyorum," diyerek doktor ve yardımcısına saldırgan bir şekilde baktı.

"Akşam dokuzdan beri burada tıkılı kaldım ve akşam yemeği yiyemedim. Eğer mümkünse gerçekten eve gidip bir şeyler yemek istiyorum."

Doktor, "Görevlilere size çay ve tost getirmeleri gerektiğini söyleyeceğim," dedikten sonra sorusunu yeniden tekrarladı. "Son zamanlarda kilo kaybettiniz mi?"

Ama doktorun, Debs'e değer biçer gibi bir hali yoktu. Daha çok endişeli görünüyordu. O kadar endişeliydi ki her an ağlayacak gibi duruyordu.

"Birazcık tamam mı? Bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Fazla kilolu olduğumu biliyorum."

Yatağın sonundaki kadın yeniden gülmeye başlamıştı. Doktor elindeki notları kontrol etti. "Sen sahiden de boyuna göre normal bir kilodasın," dedi.

Debs bütün kilo aralıklarını, vücut kitle endeksini ve insanoğlunun varoluşundan bu yana gelen bütün normal kilo göstergelerini biliyordu. Yani, ona, "Sen normal kilodasın," diyecek birine ihtiyacı yoktu. Normal kiloda olmak demek kırk beden pantolon giymek anlamına gelmemeliydi.

"Kendini kusturmaya çalışıyor musun Debs?"

Bu soru Debs'i şok etmişti. Bir an duyduğu şeyden emin olamadı.

"Yediklerini kusmaya çalışıyor musun?" Şimdi ise Debs sahiden de ne duyduğuna emindi. Kendi başına yaptığı bu gizli kapaklı ve utanç verici hareket, oldukça kibar bir şekilde yüksek sesle dile getiriliyordu. Sanki etrafındaki her şey ufalanmaya başlamıştı. Kendisini çıplak gibi hissediyordu ve bunu durdurabilmek adına hiç gücünün kalmadığı belliydi. Ayrıca etraftaki herkesin onların konuşmalarına kulak misafiri olduğunu düşünüyordu. Ya herkes Debs'in zayıflamak için kendisini kusturduğunu duymuşsa ne olacaktı. Yatağın ucundaki kadın yine garip gülümsemesiyle Debs'e bakıyordu. Sanki bu kadın direk Debs'in yağ katmanlarına bakıyor gibiydi. Bu yağ katmanları Debs'i acınacak bir şekilde, güçsüzlüğün içine hapsediyordu. Kendisinden korkmaya başlamıştı.

Merak içinde titreyen sesiyle, "Eve gitmek istiyorum," dedi. Sadece Bob'u istiyordu. Aslında Bob'u da değil sadece annesini istediğine karar verdi.

"Sanırım sizi bir ya da iki günlüğüne burada tutmamız en iyisi olacak."

"Ben istemiyorum."

"Bazı testler yapmaya ihtiyacımız var."

"Nasıl testler?"

"Öncelikle potasyum testinden başlamalıyız. Uzun süreli kusma elektrolit dengesizliğine yol açmış olabilir. Ve

bunun yemek borunuza, böbreklerinize ya da kalbinize ne kadar zarar verdiğini bilmemiz lazım."

Böbreklerine mi? Kalbine mi? Sanırım şu an Tanrı burada olsaydı, o da aşırı tepki verirdi.

Yani birkaç kere akşam yemeğini kusmuştu ama bu her cumartesi gecesi on tablet ekstazi yutmak gibi bir şey değildi. Öyleyse neden, sanki kanser ya da atardamar tıkanıklığı gibi ciddi bir sağlık sorunu varmış gibi davranıyorlardı?

Debs, hayatta kalma çabasıyla, "Kendimi öyle çok fazla kusturmuyorum. Yani yedi yaşımdan beri yaptığım bir şey değil. Sadece son zamanlarda..."

Her şey sakinleşmeye başlamış gibi görünüyordu. Debs, biraz düzensiz de olsa kalp atışlarını duyabiliyordu. Yatağın sonundaki deli kadın yine gülümsüyordu. Bir yandan da doktor sempatik bir şekilde Debs'in anlattıklarına kafa sallıyordu. Bir insanın, Afrika'nın yarısı açlıktan ölürken deli gibi yemek yiyip sonra da onları kusmaya çalışmasının ne kadar iğrenç olduğunu düşünüyor olmalıydılar. Bütün o açgözlü eğilimi kontrol altına almayı reddedip de kasten kusmak normal bir insanın yapabileceği bir şeye benzemiyordu. Çatıdan sıvışmayı istiyordu.

"Şimdi gidip sana bir yatak ayarlayacağım."

"Teşekkürler."

İğrenç alışkanlığı yüzünden boşu boşuna yer kaplıyordu. Muhtemelen diğer insanların arasında damar tıkanıklığı gibi ciddi problemleri olanlar vardı.

Daha da kötüsü yatağın sonundaki kadın bu sefer gülmüyordu ve yaklaşım tarzı biraz farklıydı. Bir psikolog gibi Debs'in yanına yaklaşarak, "Konuşmak ister misin Debs?" dedi.

Yirmi İki

Bob, cuma akşamı işten çıktıktan sonra, ayarladıkları gibi Geri'nin yanına gelmişti. Arabasını tereddüt içinde her zamanki park yerinin oraya çekmişti. Üzerinde Geri'nin geçen yıl ucuzluktan aldığı takım elbisesi vardı. Anahtarlarıyla kapıyı açıp, "Ben geldim!" diye bağırmamıştı ve Geri de "Kahretsin! Seni arayıp gelirken ekmek al demeyi unuttum," diye cevaplamamıştı. Gerçekten de buna inanmak çok zordu.

Geri her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu kendini. Bunu engellemek için, acıtana kadar yanaklarını ısırmaya başlamıştı. Bu arada da görüntüsünün, dışarıdan hamsterların yanaklarıyla oynadığı gibi olmamasını umut ediyordu.

Geri, zil çaldığı zaman içinden ona kadar sayıp öyle kapıyı açmıştı. İçeride başka şeylerle meşgulmüş, sanki onu beklemiyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Kapıyı açıp Bob'un yüzünü görünce, aynı anda kızgınlık, üzüntü ve gerginlik duygularının hepsini birden hissetmeye başlamıştı.

Bob'un kilo kaybettiğini hemen fark etmişti. Ayrıca kendisi de çok kilo vermişti. Bob'un saçlarının daha da azaldığını görebiliyordu. Uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra selamlaştılar. "Merhaba."

İkisi de olanlar yüzünden birer kazazede gibi görünüyordu. Şimdi ise Geri, ona çok yakındı. Gözlerinin altındaki kara çizgileri rahatlıkla görüyordu. George ve Lisalar'da yaşamak, sandığından daha uykusuz bir hayatı önüne sermişti. Bir de Geri, süpermarkette Lisa ile karşılaştığında, ondan Bob'un bir apartman dairesi aradığını öğrenmişti.

Geri buna çok şaşırmamıştı. Çünkü uzlaşmak adına Bob'dan bir görüşme teklifi gelmemişti ve aralarında hiçbir şekilde bir iletişim yoktu. Doğal olarak bu durumu Lisa'ya belli etmemişti. Bob'un taşınacağını daha önceden biliyormuş ve zaten beklenen şeyin onun bir bekâr evi bulmasıymış gibi serinkanlı bir şekilde kafa sallamıştı. Bir keresinde Bob'un eve dönmeyi düşünmemesi gerçeği yüzünden Geri, alnından vurulmuşa dönmüştü.

Bütün bunların hepsi sahiden de çok sinir bozucu şeylerdi. Çünkü daha aralarındaki her şey bitmemişti. On yedi yıllık evliliğin üzerine henüz bir resmi veda yaşamamışlar, çocukların ya da televizyonun kimde kalacağı konusunda sevimsiz tartışmalar yapmamışlardı.

Ve bu akşam Bob oraya gelmişti; Geri'nin kapısının basamağında duruyordu. Kafaları çok karışık olmasına rağmen ikisi de oldukça medeniydi.

Bob, en sonunda, "İçeri girebilir miyim? Burası çok soğuk da..." dedi.

"Affedersin, tabii ki..."

Onu içeriye almak konusunda fazlasıyla beceriksiz davranmıştı. Koridor gözüne çok küçük görünmüştü. Paltosunu çıkardıktan sonra bir an için, onunla ne yapacağını bilememişti. Ancak elinde tutup Geri'nin almasını bekle-

mek yerine, sanki hâlâ orada yaşıyormuş gibi, az ilerideki portmantoya asmayı tercih etti.

"Davey nerede?"

"Benler'e gitti."

Son günlerde özellikle yemek zamanlarında, Davey'nin Benler'e postalanması, Ben'in annesine bıkkınlık getirmesine rağmen Geri yine Davey'i başından savmak için onlara yollamıştı. Ama Geri, Ben'in annesini baştan çıkarıp, memnun etmek için bir çırpıda onlarca muzlu kek hazırlayabilirdi.

Bob, Susan'ın henüz geri dönüp dönmediğini sormamıştı. Arka planda saç kurutma makinesi sesi ya da cep telefonuna ardı ardına gelen mesajların çıkardığı sesler olmadığına göre Susan'ın evde olmadığına iddiaya bile girilebilirdi.

Geri, "Buradan buyurun," dedi ve sonra ne kadar saçma konuştuğunun farkına vardı. Sanki müstakil bir evde değil de birbiriyle bağlantılı bekleme odalarının olduğu bir malikânede yaşıyorlarmış ve Bob koridor boyunca ilerlerse mutfağa varacağını bilmiyormuş gibi konuşmuştu. Ama Geri çok telaşlıydı ve avuçlarının içi terliyordu. Aslında hızlı ve anlaşılmaz konuşmak Geri'nin doğal haliydi ve eğer otuz odalı bir malikânenin kibar hostesi gibi davranmazsa, yine Hemşire Murphy'ye dönüşüp, Bob'a doğru süratle ilerleyen kelimelerle bağıra çağıra, "Susan yine evde değil," diye bağırabilirdi.

Geri, "Çay ister misin?" diye sordu. Başka ne sunabileceğini bilmek gerçekten de zordu. "Cin-tonik ister misin?" diye de sorabilirdi. Eğer onun için akşam yemeği pişirirse ömür boyu kendisine lanet okuyabilirdi.

Bob, çay teklifini onaylamış gibi görünüyordu. "Lütfen," diye cevap verdi ve fincanlara çay dolduran Geri'yi izlemeye devam etti... Acaba saçlarının ne kadar uzadığı-

nı ve saçlarındaki beyazların ne kadar arttığını fark etmiş miydi? Ya da Geri'nin kendini ne kadar bıraktığını görebiliyor muydu?

Ama Bob sadece, sakin bir ses tonuyla, "Nasıl gidiyor?" diye sordu. Şimdi ise Geri gerçekten ağlayacak gibiydi. Çay doldurmaya yoğunlaşmak ve üzüntüsünü kontrol etmek için çabalıyordu. Çünkü Bob'un ilgisini istemiyordu.

"Nasıl olduğumu düşünüyorsun?"

Bob beklendiği gibi kafasını önüne eğdi. "Evet," diye cevapladı. Ama Geri şu an için bu konuyu bir kenara bıraktı. Çünkü Geri bu gece onu – *sanki çok hakkı varmış gibi* – denemek için buraya çağırmamıştı. Bunun için birazcık geç kalmıştı ve zaten bir bakıma daha önce düşüncelerinden bahsettiği için Bob'la arasındaki sorunu konuşmaya pek de hevesli olduğu söylenemezdi.

Aylardan sonra ilk defa karşılıklı oturup birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Geri ve Bob... Düşündüğü kadar kötü olmamıştı.

Geri, "Bu arada geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil. Aslında aradığın için memnun oldum."

Bob'un suratında küçücük, utangaç bir gülümseme vardı ve Geri de Bob'un buraya gelmeden önce gömleğini değiştirdiğini, olayları çözüme kavuşturmak için kafasında bir sürü "özür dilerim" konuşması planladığını ve bu gece Lisa ve Georgelar'ın evlerinin çatı katında bir kamp yatağında uyumamayı umduğunu biliyordu. .

Ayrıca Geri, Bob'un hâlâ onu sevdiğini ve sonsuza kadar sevmeye devam edeceğini belli eder şekilde baktığını düşünüyordu. Tam bir ironi olduğu ortadaydı. Geri bu bakışa olduğundan daha fazla bir değer biçtiğini düşünmüştü.

"Seni buraya çocuklar yüzünden çağırdım Bob."

"Hepsinin benim hatam dolduğunu düşünüyorum. O gece Susan'ın eve girdiğinden emin olana kadar oradan ayrılmamalıydım."

Geri de kabul ederek, "Ben de emin olmalıydım tabii," diye cevap verdi. Kimin suçu olduğu konusunda derin bir konuşma yapmak istemiyordu. Aslına bakarsak, zorla kabul etse de büyük suç onun yataktan kalkmamasındaydı. Bu yüzden lafı uzatmadan, "Asıl sormamız gereken soru ne yapacağımız," dedi.

Geri, Bob'un çayını karıştırdığı sırada evlilik yüzüğünün hâlâ parmağında olduğunu fark etti. Geri'nin de yüzüğü yerinde duruyordu. Demek ki bazı alışkanlıklardan kurtulmak çok zordu.

Bob, cesaretle, "Onun aramızda yaşananlar yüzünden üzgün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. Bob'un orada oturup, çayını yudumlarken, hem de bu evde, ikinci el bir yolla ilişkisinden bahsetmesi çok garip bir histi. Geri, bunun uygunsuz bir istek olduğunu düşündü ve sinirli bir kahkaha attı.

"Hayır. Bence sorun bundan önce başladı."

Susan hakkında konuşuyorlardı ama göz göze geldikleri zaman daha çok başka şeyler hakkında konuştukları ortadaydı.

Bob, "Evet," diye onay verdi.

Tabii ki kabul edecekti. Böylece Geri, Bob'un yaptığı işe dönmesinin daha kolay olacağını düşündü. İşte yine Geri'nin öfkesi bir gürleme şeklinde gelir gibi olmuştu. Bob bunu anlayınca Geri'den uzaklaştı. "Peki ya Davey bunca şeyin ortasında ne yapıyor?" diye sordu.

Geri, anlamlı bir şekilde, "Geçen hafta götürdüğün filmi hazmetmeye çalışsa da iyi," diye cevap verdi.

Bob'un yüzünde aptal bir ifade vardı. "Benim için de aynı şey geçerli," diye cevap verdi. Susan kuralları çiğne-

diği için, babalarıyla olan görüşmelerin dışında kalmıştı ve Bob da sadece Davey'i dışarı çıkarmıştı.

Davey, şikâyet ederek, "Beni İrlanda Film Merkezi'nde anlamsız ve gösterişli bir sanat filmine götürdü. Berbat olacağı belliydi. Hatta patlamış mısır bile satmıyorlardı," diye söylenmişti. Bob, Davey'e göre pek fazla konuşmaya gerek olmayan bir film seçmişti. Sonradan filmde çok fazla sevişme sahnesinin olduğu ve Bob'un dakikada bir, "Burada gözlerini kapat oğlum," dediği ortaya çıkmıştı. Bütün bunlardan sonra hamburger ve patates kızartması yemeye gittiklerinde, film yüzünden bazı garip konuşmalar yapmak zorunda kalmışlardı. Davey her ne kadar ayrıntılara girmese de o akşam eve geç dönmüşlerdi. Bir dahaki çarşamba günü yine beraber dışarı çıktıklarında araba yarışına – *çok güvenli* – gitmişlerdi ve bu sefer Davey her zaman olduğu gibi söylenmemişti.

Bob, Geri'nin Davey'le birdenbire can dostu olduklarını düşünmesi korkusuna rağmen, kibirli bir şekilde, "Susan yoktu ama yine de iyi vakit geçirdik," dedi.

Geri, "Susan," diye konuşmaya başladı. Ses tonunda daha çok neden Bob'un orada olduğunu belirten bir ifade vardı. Bob, her zaman olduğu gibi, Geri'nin rehberlik etmesini bekleyen tavrıyla, "Evet?" diye karşılık verdi. Sonunda da Bob parçaları toplayacaktı ve böylece bu iş bitmiş olacaktı.

Ama şu an durum biraz farklıydı.

Geri, "Oraya gitmen gerektiğini düşünüyorum," dedi. Bob yutkundu ve kapıya doğru baktı:

"Leo Ryan'ın evine mi?"

Eğer oğlunu porno film izletmeye götürebiliyorsa, Leo Ryan'ın üstesinden de gelebilirdi.

Bob, bir süre sustuktan sonra, "Bu akıllıca olur mu?" diye ekledi.

"Akıllıca olur mu bilmiyorum ama kızımızı orada bırakamayız."

Bob, ergenlik çağındaki agresif kızı ve onun kapüşonlu erkek arkadaşıyla yüz yüze geleceği için pek mutlu olmamıştı. Tabii Geri de onu bu düşüncesinden dolayı suçlayamazdı. Bob, Geri'nin, onun arkasında durup da, "Hadi bitir şu işi. Her zaman için arkanda durup da pis işleri yapmaktan çok sıkıldım," diyerek cesaretlendirici konuşmalar yapmasını istemiyordu.

Bob, oturduğu yerden biraz daha doğrularak, çayından bir yudum aldı. "Haklısın. Bu işi bana bırak," dedi. Geri, Bob'un bu tavrına çok şaşırmıştı. Sanki bir şeyler güzel olacağa benziyordu.

Ama daha sonra Bob endişeli bir şekilde, "Umarım söyleyecek doğru şeyi bulurum," dedi.

Muhtemelen küçük bir yardıma ihtiyacı olduğunu belirtmek istemişti. Ancak beklediği gibi, "Sadece onunla konuş. Göreceksin ki..." ya da "Sakın; küçük hanım ve benim zamanımda gibi kelimeler kullanma," şeklinde destekleyici cümleler duymamıştı. Ama Tanrı biliyor ki Geri artık böyle bir yeteneğe sahip değildi.

Bob'un bütün havası sönmüştü. Geri onun, "Onlarla nasıl bu kadar iyi anlaştığını asla çözemedim," diye mırıldandığını duydu.

"Pardon?"

Bob boğazını temizledi. "Yaptığın onca şeyin asla değerini bilemedim dedim," diye cevap verdi. Sanki Bob'un özür diler bir hali vardı. Çocuklarla çıktığı geziler ve Bob'un çamaşırhaneye olan küçük ziyaretlerinin sorun yarattığı açıkça belliydi. Ama Bob'un söyledikleri, bir yandan da sanki bir adamın bir kadınla birlikte olmak için söylediği övgüleri andırıyordu.

Geri, birdenbire, "Artık çörek yapmıyorum," dedi.

Bob, "Yaa," diye cevap verdi. Şaşırmış görünüyordu.

"Bir tane bile çörek pişirmedim. Artık vazgeçtim."

"Senin adına sevindim."

Bob'un bu sade tepkisi biraz moral bozucuydu. En azından kısa bir süreliğine alkış tutabilirdi.

Bob da ciddi bir şekilde, "Ben de artık tuvalet temizliyorum," diye ekledi. Aralarındaki bu konuşma oldukça garip bir itiraf toplantısına dönmüştü. İkisi de evle ilgili kazanımları konusunda birbirlerinin üstüne çıkmaya çalışıyorlardı.

Geri, bir şeyleri hızlıca sonuca bağlamak için, "Dinle Bob, bu gerçekten harika ve umarım yaptığın şeylerle eğleniyorsundur," dedi. "Ama geç olmaya başladı."

İkisi de duvardaki saate baktı. Saat yediyi yirmi geçiyordu. Bob, Geri'ye uzunca baktıktan sonra, basitçe, "Gidecek hiçbir yerim yok," dedi. Kupasını sıkıca elinde tutan Geri, "Bu benim sorunum değil," diye karşılık verdi.

Bob, Geri'nin söylediğine bozulmuş bir şekilde, "Gidecek bir yerim yok derken, başka bir planım yok anlamında söylemiştim. Lisa sana bir apartmana taşındığımı söyledi mi bilmiyorum."

Geri, "Hayır söylemedi," diyerek yalan söyledi. Onun hareketleriyle delicesine bir arzuyla ilgilendiğini açığa vurmak istememişti.

"Güzel mi bari? İşe yakın mı?"

Bob, Geri'nin boş boş konuşmasına bir son vermek istercesine baktı. "Sadece bir apartman Geri," diye cevap verdi.

Çay soğumaya başlamıştı ve Geri çayın yanında yemeleri için bisküvi bile çıkarmamıştı. Birbirlerine kendilerini suçlu hissedercesine bakıyorlardı ve Geri hâlâ sevilip sevilmediğini merak ediyordu.

Bob, sakince, "Olanlar hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Geri daha önce bu konuyu çalışmıştı. "Ne oldu ki?"

"Bak Geri gerçekten üzgünüm ve Tanrı'dan seni incitmemiş olmayı dilerdim."

İncitmek mi? Hâlbuki Geri'nin kalbini paramparça yapmıştı.

"Eğer senin için telafi etmem gereken bir şey yoksa..."

"Bob, yeter!"

Şimdi de Bob incinmişe benziyordu.

"Sadece özür dileyerek her şeyi eski haline getiremezsin tamam mı?"

"O zaman ne yapabileceğimi söyle lütfen."

"Bunu kendi başıma nasıl bilebilirim?"

"Hadi konuşalım o zaman. Göreceksin ki konuştukça neler yapabileceğimizi de görmüş olacağız. Belki bir evlilik danışmanına gidebiliriz."

Geri, kendisini, ona doğru gıcırdayarak yaklaşan bir arabayı durdurmaya çalışan bir trafik polisi gibi hissetti.

"Şu an bunu yapamam Bob."

"Haklısın, özür dilerim." Bob, masaya bakarak konuşmaya devam etti. "Sadece bilmeni isterim ki Debra ile tamamen ayrıldık. Onun evinden taşındığımdan beri görüşmedik."

Onu şok etmeye yeten bu ismi hayatının geri kalanında da duyup duymayacağını merak ediyordu. Ayrıca Bob, değişiklik adına bir şey yapmamıştı. Özür dilemek yeterli değildi. Kaç kere "Üzgünüm Geri," dediğinin bir önemi yoktu.

Birbirini seven – *kısmen de olsa* – bu iki insan masada oturmuşlardı ve birbirlerini kurtarabilmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Geri için de bir ilişkinin en kötü anı buydu. Bir dakika kadar sonra Bob, enerjik bir şekilde

ayağa kalktı ve canlı ses tonuyla, "İletişimi koparmayacağım," dedi.

★★★

"Doktor Foley kocaman memelere sahip."

Geri, "Neden bundan bahsettiğini anlamadım," diye karşılık verdi.

Andrea, "Ben sadece insanların birbirlerinden ne kadar farklı olduğunu dile getirmek istedim o kadar. Bazı erkekler uzun, bazıları da kısa olabiliyor. Bazılarının koyu ya da sarı renkli saçları ve bazılarının da devasa memeleri var."

"Baksana sen... Hannah ile ilgili bir problem mi var?"

Doktor Foley, çok klişe bir şekilde, Hannah'yı da Andrea ile birlikte gittikleri bara götürmüştü ve Andrea'nın da bunu takıntı haline getirmesi hiç hoş olmazdı.

"Eğer benim delicesine bir kıskançlık krizi içinde olup olmadığımı soruyorsan, hayır tabii ki."

"Alevler içinde yanıyor olsa bile üzerine tükürmem. Sadece onun kocaman memeleri olduğundan bahsediyorum o kadar."

"Tam olarak ne kadar büyük?"

"Kantindeki çay tabakları kadar işte..."

"Andrea?"

"Pekâlâ... O kadar da değil ama balçıkla sıvanmış gibiler ve çok tuhaflar."

"Ama sen o zaman tuhaf bir şey gördüğün için aşırı heyecanlanmışa benzemiyordun."

"Çadırdaydım ve her yer karanlıktı. Günün ilk ışıklarına kadar nasıl göründüklerini fark etmemiştim."

"Büyük memelerle problemin mi var?"

"Normalde yok. Yani bir erkekle ilgileniyorsam ve o erkek hem iyi, hem de bütün bir geceyi birlikte geçirdikten

sonra beni yeniden arayacak kadar edepliyse bir problemim yok."

"Eğer öyle değilse?"

"O zaman diğer kadınları onun kocaman memelere sahip olduğu konusunda uyarabilirim."

"Andrea..."

Andrea endişe doluydu. "Başkasının Hannah ya da diğer kızlardan birini korkunç bir gece için uyarmasını istemiyorum. Bu hiç de adil olmaz Geri."

Yirmi Üç

Debs'in ailesi onun neden garip haller içinde olduğuna tam olarak ikna olmuş sayılmazlardı.

Annesi telefonda, şaşkına dönmüş bir şekilde, "Kasabanın aşağısında yaşayan Myra McGrath'ın yeme bozukluğu varmış. Kırk beş kiloya ulaştığında ise ailesi, yatağının altına sakladığı yiyecekleri bulmuş," demişti.

Bundan çıkacak sonuç da Debs'in böyle şeyler yapacak yaşı çoktan geçtiğiydi. Daha geçen hafta telefonda konuştuklarında, Tommy Mulligan'dan organik bir hindi siparişi vermeye karar vermişlerdi ve yedi kiloluk hindi etiyle neler yapabileceklerini konuşmuşlardı. Şimdi ise Debs, Dublin'de kalmak için sorun çıkarıyordu ve hiçbir şekilde eve gelmek istemiyordu.

Onlar hâlâ Debs'in bu doymama hastalığına nasıl yakalandığını anlamaya çalışıyorlardı. Zavallı Karen Carpenter'dan öğrendikleri gibi anoreksiya hastalığına benzemediği kesindi. Daha çok, bir sürü abur cubur yemekten, Arjantin boy bira içerek, orada burada hovardalık yapmaktan ve Dublin'den daha büyük bir kıça sahip olmaktan ibaret bir şeye benziyordu (Tabii ki kimse, bunu

Debs'in yüzüne söyleyecek kadar düşüncesiz olamazdı). Bu nasıl bir yeme bozukluğu olabilirdi ki? Kulağa harika geliyordu. Daha çok tatilde olmak gibi bir şeydi. Debs'in babası, "Eğer bu bulimia ise sanırım ben de bu hastalığa yakalanmak istiyorum," demişti.

Her şey bir yana ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı. İlk olarak, Debs'in evli bir adamla takılması ve düzenli beslenmeyi reddetmesi fazlasıyla endişe vericiydi. Bir de buna ek olarak bazen haftada üç kere katıldığı toplantılardan – *bir çeşit rehberlik hizmeti içeren* – sonra sadece ağlaması ya da ağlayarak telefonları kapatması ve bunların normal olduğunu, atlatmak için biraz zamana ihtiyacı olduğu şeklinde açıklamalar yapması, hiç de iyiye işaret değildi.

Debs'in annesi telefonda, "Umarım ortaya çıkarsın. Seni o evde yalnız başına düşünmek istemiyorum," dedi.

Debs de, "Yalnız başıma değilim. Fiona'nın geçici bir süre için yanıma taşındığını söylemiştim," diye cevap verdi.

Fiona da varlığını ispat etmek için, kanepeden doğru, "MERHABA BAYAN MANNING! DEBS'İN BİR SORUNU YOK. HİÇBİR ŞEKİLDE KUSMUYOR," diye bağırdı. Hemen ardından utanmış bir şekilde bakarak Debs'e, "Affedersin," dedi.

Bir sürü anlamsız söz, Debs'in etrafını çevrelemişti. Kimsenin kustuğu falan yoktu ama herkes bundan bahsedip duruyordu. Ailesi ve arkadaşları bir çeşit bakıcı olup çıkmışlardı. Birdenbire Debs'e ilk göz ağrısı muamelesi yapmaya başlamışlardı. En azından her gün avuç dolusu müshili midesine indirecek kadar ileri gitmemişti. Aksi takdirde, kibarca söylemek gerekirse tuvalete gitmeye hazırlıklı olması gerekecekti.

Yeme bozukluğu, genellikle yatılı okulda zaman ge-

çirmek için, burjuva sınıfındaki şımarık kızların yarattığı bir şeydi. Debs hâlâ kendisinin bulumik olduğunu kabul edemiyordu. İlk başlarda kimse onu, kilo takıntısı olan insanlardan oluşan bir grup terapisinin ortasında ayakta dikilerek, "Merhaba benim adım Debs ve ben bulumiğim," demesi için zorlayamazdı. Debs, grup terapilerinin oldukça ikna edici olmalarına karşı çıkıyordu. Çünkü o sürekli kusan biri değildi. Sıkı ve ciddi bir şekilde günde dokuz kere kusmuyordu ve müshil ya da diyet haplarından içmiyordu. Bu yüzden blumik sınıfında yer almak istemiyordu. Terapisti Cara ise ona, "Sevdiğin ya da yapmaktan hoşlandığın şeyleri yalanlayabilirsin ama biz biliyoruz. Muhtemelen bir gün sen de bunu anlayacaksın," demişti.

Debs'in annesi, "Şu içini boşaltma işini nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Debs de kuşkulu bir şekilde, "Neden soruyorsun?" dedi. Çünkü annesi, Noel için dün aldığı eteğin biraz sıktığını söylemişti. Debs, insanı çileden çıkaran bir ses tonuyla, "Burada kendimi eğitmeye çalışıyorum," diye cevap verdi.

"Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Neden olduğuna dair ya da ne kadardır sürdüğü ile ilgili bir fikrimiz yok."

"Üç haftadır."

Debs'in annesi büyük bir rahatlama içinde, "Gerçekten mi? Bu harika," diye karşılık verdi.

"Küçük bir şakaydı anne ve bu da bir psikolojik bozukluk. Galiba birazcık sıyırdım ve muhtemelen de bunu yıllardır yapıyorum."

Terapisti Cara, geçmişiyle yüzleşmesi konusunda onu cesaretlendirmişti. Bu insanlar için pek de memnun edici bir şey değildi. Özellikle de son yirmi yıldır günde en az dört defa gizlice tartılan biriyseniz…

Debs, ilk terapisinde tartılarını çöpe atmıştı. Bu sanki eski bir arkadaşın ölmesi gibi bir şeydi. Aslında daha çok eski bir arkadaşı öldürmeye benziyordu. Tabii bunun ardından biraz gözyaşı dökmesi gerekirdi.

"O kadar akıllı olma! Sadece soruyorum. Neden lafı dolandırmadan cevap veremediğini bilmiyorum." Annesinin sesi biraz sıyırmış gibi geliyordu.

"Anne? Üzgün müsün?"

"Üzgün mü? Benim üzüldüğüm zaman, terapiste gittiğini, evli bir adama bulaştığını öğrendiğim ve Noel için eve gelmeyi reddettiğin zamandı."

Debs birdenbire kendisini korkunç derecede suçlu hissetti. Ailesine korkunç bir sıkıntı çektiriyordu. Cara olsa, başka insanların duygularından sorumlu olmadığını söylerdi ama şu an Cara burada değildi.

"Özür dilerim anne."

Debs'in annesi hemen, "Hayır ben özür dilerim," diye karşılık verdi. Amacı üste çıkmak değildi. "Şimdi bana açık konuş. Ben de mi bir problem vardı? İnsanlara yemeklerini bitirene kadar sofradan kalkmalarına izin vermediğim için – *hatta güveç yaptığında bile ki kendisi bile bunu yemeye katlanamıyordu* – mi böyle oldu? Ama sen her zaman yemeğini bitirdin Debs ve ben her zaman harika bir kız olduğun için seninle övündüm."

"Hayır anne. Sen tamamen masumsun."

"Ohh…"

Böylece genetik bir problem olmadığı da kanıtlanmış bulunuyordu. Eğer aileden gelen bir bağımlılık hikâyesi olsaydı, muhtemelen Debs'in babası, "Bunun için Ned amcanı suçlayamayız," diye başlayan konuşmalar yapmak durumunda kalacaktı.

Çok şükür ki böyle bir şey yoktu ve suçlanacak şeyler, ekolojik faktörler, çevre baskısı ve moda dergilerindeki in-

cecik kadınlardı. Ama Debs bir kez daha ne yaptığını çok iyi biliyordu. Duygusal sorunlarıyla başa çıkmak için başka insanları suçlamıyordu. Cara bu yaptığının çok doğru olduğunu söylemişti. Cara, Tanrı gibiydi. Debs öğlen vakti onunla görüşecekti.

Fiona, yine kanepeden bağırmaya başlamıştı:

"DEBS'İN ŞİMDİ GİTMESİ GEREK BAYAN MANNING. ÇÜNKÜ İLAÇ VAKTİ GELDİ."

Debs'in annesi, "Seni sonra arayacağım," diye söz verdi. Arayacağı da kesindi. Saat başı arayarak, Debs'in kusma isteğini durdurabileceğini düşünüyordu.

İlaçlardan sonra Fiona sebze çorbası ve kepekli tost ekmeğinden oluşan hafif bir öğle yemeği hazırladı ve Debs'in karşısına oturup sakince çorbasını kaşıklamaya başladı.

Bir müddet sonra Debs, "Beni izlemeyi keser misin?" dedi.

"İzlemiyorum."

"Tostu kazağımın altına saklamıyorum. O anoreksiya. Bulumik olmak çok fazla yemek demek. Bitince biraz daha istemek, sonra da tuvalete çıkmaktır."

Fiona en sonunda dayanamayıp, "Sadece kendimi suçlu hissediyorum," dedi.

O da kendini suçlu hissedenler kervanına katılmıştı.

"Uzun zaman beraber yaşadık... Yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyordum ama ben sadece senin..."

"Obur olduğumu mu düşündün?"

Fiona, "Evet," diyerek kabul etti. "Ve sen Bob'la tanıştıktan sonra hızla kilo vermeye başladın. Bir şeyler yapmalıydım."

"Ne gibi?"

Fiona öfkeyle, "Bilmiyorum. Sadece içimi dökmek is-

tedim," dedi ve çorbasını kaşıklamaya devam etti. Aslında çorba pek de güzel değildi. "Bob fark etti mi?"

"Belki de... Bilmiyorum. Bir şeyleri fark edecek kadar çok kalmadı."

Fiona'nın yanlış bir şey söylememek için mücadele verdiği çok belliydi. "Her şeyin boka döneceği açıktı ama onun sana karşı duyguları olduğuna da emindim."

Debs bu konuda konuşmak istemiyordu. Bunun geçmişle alakalı olduğunu düşünüyordu. Son günlerde içinden geçirebildiği tek şey ise ileriye doğru hareket etme zamanının geldiğiydi.

Debs masadan kalkarak çantasına ve telefonuna uzandı.

Fiona, stresli bir şekilde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. İşe yaramaz bir şekilde etrafına bakınıyordu. Sanki "Bulumiklerin Panik Hali" için olan düğmesini kaybetmiş gibiydi. Düğmeyi bulup bastığında, dört tane beyaz paltolu adam ortaya çıkacak ve Debs'i kendinden koruyacak gibi bir beklentisi var gibiydi.

Fiona, alçak sesle, kendisini azarlar gibi, "Bob konusunu açmamalıydım biliyorum," dedi.

Debs, iç çekerek, "Ne demek istediğini anladım," diye cevap verdi.

Fiona, ciddi bir şekilde, "Bazen ağzımdan çıkan kelimeler pek doğru olmuyor ama bunu düzelteceğim,"dedi.

"Beni takip etmek için sonsuza kadar burada kalamazsın. Zaten Stevo buna çok sinirlenecektir."

"Stevo umurumda değil." Bir haftadır nişanlısından ayrı kalmış bir kadın için oldukça cesur sözlerdi bunlar ve sadakatle, "Benim önceliğim senin iyi olman," diye ekledi.

Bu Debs için çok hoş bir şeydi ama Fiona da diğerleri gibi Debs'in bir ya da iki hafta içinde *–sanki nezle olmuş gibi* – kendine geleceğini düşünüyordu.

Debs, Cara'nın yanına ilk gidişinde de böyle düşünmüştü ve hafif şaka yapar bir tavırla, "Bu ne kadar devam eder? Bir ya da iki terapi yeter herhalde?" diye sormuştu. Cara, ona bakıp öyle bir gülümsemişti ki Debs akıl almaz bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Cara'nın insanlar üzerinde garip bir etkisi vardı.

Fiona emin bir şekilde, "Sadece kendini toparlayana kadar yanında kalacağım," dedi. Eğer onun için endişe eden ve onunla ilgilenen biri olsaydı – *Bob gibi* – böyle bir şey demesine gerek kalmazdı.

Debs, kendisini savunarak, "Cara ile randevum var," dedi. Para ödüyor olsa bile Cara onunla ilgileniyordu. Fiona rahatlamış görünüyordu. Böylece Debs'i sokakta bir gölge gibi izlemek yerine, bütün bir saat boyunca Stevo ile telefonda konuşabilecekti.

Fiona, "Paltonu getireyim," diyerek koridora doğru ilerledi ancak o sırada zil çalmıştı ve paltoyu almadan geri dönen Fiona, "Ziyaretçin var," dedi.

Karşısında duran Alex elinde koca bir buket çiçek taşıyordu. "Bunlar benden değil," dedi. Ancak söylediğini aceleyle değiştirerek, "Yani ofiste hep beraber para toplayıp aldık," diye ekledi.

"Ahh, Teşekkür ederim."

"Ofisteki herkes seni soruyor. Ayrıca ne zaman döneceğini merak ediyorlar."

Debs, belirsiz bir şekilde, "Şimdilik birkaç hafta gibi görünüyor," diye cevapladı.

Bunların hepsi çok garipti. Ofis tuvaletindeki geceden sonra birbirlerini hiç görmemişlerdi. Bayılma olayından beri hasta olduğu için, Fitz İletişim'den izne ayrılmıştı. Marty bu konuda çok iyi davranmıştı. Geçen hafta, cömert bir şekilde, "İstediğin kadar izin yapabilirsin," de-

mişti. "Geri döndüğünde merdivenlerin altındaki işin seni bekliyor olacak."

Debs, Marty'nin bu iyi niyetinden dolayı derin bir şüpheye düşmüştü. Debs'in onu mahkemeye vereceğinden korkuyordu. Çünkü Debs, özellikle Gavin ortaya çıkarmış olsa da Marty'yi kadınlar tuvaletine bir çeşit tüzel kişi çağırırken görmüştü. Bir saat kadar özel bir görüşme yapmışlardı.

Debs, yeme bozukluğu sorununu saklamayı başarmıştı. Pratisyen doktora hastalık nedeni olarak rapora "depresyon" yazdırtmıştı.

Fiona neşeli bir şekilde, "Gidip bir vazo bulayım," dedi. Fiona'nın, işyerinden birinin, havalı bir arabayla ve güzel kıyafetler içerisinde Debs'i ziyaret etmek için onca yolu gelmesinden etkilendiği çok belliydi.

Alex, Fiona gittiğinde, "Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu.

"Bunun umurunda olmadığından eminim."

"Ne?"

"Dinle Alex... Neden burada olduğunu tahmin edebiliyorum. Endişelenmene gerek yok. Çünkü işte olanları kimseye söylemeyeceğim tamam mı?"

Alex bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama konuşmaktan vazgeçti. Daha sonra sessizce kanepenin üzerine çöktü (Kanepenin krem rengi eteğinde herhangi bir leke bırakmamasını umut ederek).

"Bak Debs... Boktan probleminin ne olduğunu bilmiyorum."

Debs, Alex'in ağzından çıkan argo söze çok şaşırmıştı. Çünkü Alex çok kibar konuşan biriydi.

"İyi olduğunu görmek için ve arkadaş olduğumuzu düşündüğümden yolumu değiştirip buraya geldim ve dürüst

olmak gerekirse burada seni görmek için kuyruğa girmiş insanlar da görmüyorum, haklı mıyım?"

Debs'in yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kimse sana bunu sormadı."

"Tabii ki sormadı. Ama ben ortak bir yanımız olduğunu düşünmüştüm. Senin ofisteki o dangalaklardan farklı olduğunu zannetmiştim."

"Öyleyim... Gavin de iyidir. Eğer kadınlar ve arabalar hakkında konuşmaya başladığında onu durdurursan Liam da iyidir."

"Ve senin ilişkinle ilgili ofiste dedikodu yaptığım söylentisi ya da öyle düşünüyor olman tam bir saçmalık!"

"Eğer sen yapmadıysan kim yaptı?"

"Janice."

"Janice mi?"

Alex, "Görünüşe bakılırsa, Noel gecesi tuvalette sarhoş bir şekilde Bob'la yaptığın telefon görüşmesine şahit olmuş. Böylece gizem çözülmüş oldu," dedi ve Debs'in özrünü bekler bir şekilde arkasına yaslandı.

Debs, "Özür dilerim... Gerçekten çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Alex, olgun bir şekilde, "Özrün kabul edildi," dedi. Debs onun yanında kendisini yürümeye yeni başlayan çocukmuş gibi hissetmişti. O an uzun bir sessizlik oldu. İkisi de ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu.

Debs birdenbire, "Ben bulumiğim," dedi. Ama neden böyle bir şeyi söylemek istemişti? Belki de amacı, Alex konusunda suçluluk hissettiği için bir şeyleri telafi etmekti. Böylece ikisi de birbirleri hakkında gizli bir şeyi öğrenmiş olmuştu.

"Ne diyorsun? Yani ikimiz de birer kaçığız..."

"Hayır! Hayır, hayır!" Debs kendisini üzgün hissetmiş-

ti. Konuyu değiştirmeye çalıştı. "Kız arkadaşınla her şey yolunda mı?" diye sordu. Ama bu konuda başarılı olduğu söylenemezdi.

"Gitmiyor..."

"Yaa..."

"Şaşırmış görünmek için uğraşma. O gece sen de oradaydın ve her şeyi duydun."

Debs, kendisini, "Ama o dediklerinde haklıydı," demek zorunda hissetti.

"Ne yani eğer benim yerimde olsaydın, öyle mi yapardın? Kahve molalarından birinde uygun adım marş mutfağa gidip herkese cinsel tercihini olduğu gibi bildirmeyi, daha sonra da Marty'nin kişiliksiz şakalarına maruz kalmayı kabul eder miydin yani?"

"Nereden geldiğini biliyorum..."

"Hâlâ kendime karşı dürüst olmamın, ofisteki idiotların hayatımı zehir etmemesi için terbiyeli bir şekilde çalışmaya devam etmemden daha iyi olacağı düşüncesindesin."

"Onlar benim de hayatımı zehir ediyorlar."

Alex bir anlığına arkasına yaslandı ve konuşmaya devam etti.

"Bulumik olduğuna üzüldüm... İyi misin?"

"Tam olarak değil ama olacağım. Aslında şu an terapistimin yanına gidiyordum ve biraz geciktim."

Alex ayağa kalktı. "Affedersin..." dedi.

"Hayır! Beni dinle..." Debs aralarındaki konuşmanın tamamlanmadığını hissediyordu.

"Sen de onların bilmesini istiyorsun."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Noel partisinde neredeyse bana söyleyecektin." Alex bunu inkâr etmemişti.

"Gavin'e söylediğimi farz edelim?"

"Ama o zaman o bunu Liam'a söylemezdi."

"Muhtemelen..."

Alex bunun hakkında düşündükten sonra, "Bu aynı Gemma'nın, izin ver kelimeler duyulsun demesine benziyor," dedi.

"Gördün mü? Bu sana kalmış..."

Alex kısa bir süre için acı içinde gözlerini kapattı.

"Peki ya Marty ve Janice... Hayal edebiliyor musun?"

"Onlar tam bir gerizekâlı."

"Biliyorum ama onlardan korkuyorum."

Debs, tartılarıyla birlikte bir yığın döküntüden başka bir şey olmamalarına rağmen, okuduğu yüzlerce kişisel gelişim kitabının verdiği tecrübeyle, "Korkuyu hisset ama yine de bunu yap," dedi.

Alex ayağa kalktı ve eliyle eteğini temizledi. Sanırım eteğinin arka kısmı birazcık kirlenmişti.

"Şu bulumik konusunda başarılar dilerim. Önce alem yaparcasına yemek yemek sonra da onları kusmak demekti değil mi?" Debs çok etkilenmişti.

Debs, Cara'yı sevdiğinden pek emin değildi. Bazı zamanlar da Cara'nın onu sevdiğinden pek emin olamıyordu. O sadece haftada üç kere Debs'e kapıyı açıp içeridekilere geldiğini müjdelerdi. Debs terapiye katıldığında yine çok garip bir şekilde ağlamaya başlardı. Bu sefer de aynısı olmuştu.

"Üzgünüm. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de geç kaldığım içindir."

Başlarda terapiye katılmak utanç verici bir histi ve belki de bu yüzden ağladığını düşünüyordu. Ama şimdi ise problemin ne olduğunu çözmüştü. Bunun terapiye katılmasıyla, üzerindeki baskıyla ya da Alex yüzünden geç

kalmasıyla alakası yoktu. Ağlıyordu çünkü en sonunda birileri onu – *çok şükür ki* – durdurmuştu. Artık bütün o yemek yeme ve ardından da kusma işini yapmak zorunda değildi.

Debs'in bağırarak ve ağlayarak konuşmasına rağmen Cara hiçbir şekilde istifini bozmamıştı ve onun işini kolaylaştırmak için bir kutu selpak mendili yanına yaklaştırmıştı. Yeme bozukluğunda uzman olduğu için Debs'i, Cara'ya hastane göndermişti. Ama o yemekler hakkında konuşuyormuş gibi değildi. Hâlbuki Debs, bir oturuşta kaç tane – *sekiz* – Penguin çikolatası yediğini ve kustuktan sonraki mükemmel hislerini – *daha zayıf, özgür, harika, rahatlamış* – itiraf etmeye oldukça hazırdı. Cara'nın özel bir beslenme programı uygulayarak ona kilo aldıracağını ve bu konuda bir sürü cesaretlendirici konuşma dinleyeceğini zannetmişti.

Maalesef Cara bunların hiçbiriyle ilgilenmiyordu. Bunun yerine donuk mavi gözlerini Debs'in üzerine dikerek, Debs'in çevresini kontrol altına alması ve gerçekte ne olduğunu kabul etmesi konusunda zor sorular soruyordu.

Debs, birdenbire, "Doğru," dedi. Sorulardan birini cevaplayabildiği için rahatlamıştı.

Cara, "Pardon?" diye tepki verdi.

Debs, kendinden emin bir şekilde, "Bir sürü gelişme kaydettiğimi fark ettim. Ama hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedi. Özenle ve gayretle buraya kadar gelmişti.

Ama bu yanlış cevaptı. Kişisel gelişim, bulimiadan kurtulmak için bir amaç değildi. Aslında Cara ve oradaki yeme bozukluğu olan insanlar Debs'in mükemmeliyetçi olduğunu ima edermiş gibi görünüyorlardı. Debs'in bu noktada kendisini tutması gerekiyordu. Çünkü beş para

etmez bir işe, arabası, evi ve hiç birikimi olmayan bir hayata sahip biri nasıl mükemmeliyetçi olabilirdi?

Bazen Cara'nın anlattıkları bir yığın çöplükten ibaret olurdu. Bunun yanında koca bir servete mal olmuştu. Debs, sağlık sigortası şirketinden gelen faturanın kopyasını görünce zar zor yutkunmuştu. Bu paraya özel mide bantı alabilirdi ve böylece bütün problemleri çözülmüş olurdu. Bu grup terapisi işi için telefonda babasını zar zor kandırmıştı. Tanrı biliyor ki hele de şu aralar depresyondan dolayı hastalık iznindeyken, mali gücünün bunun altından kalkması imkânsızdı.

Şu depresyon meselesi aslında yalan değildi. Gerçekten de kendisini bunalımda hissediyordu. Aslında her zaman yaptığından farklı olmasa da doktorlar da onun depresyonda olduğunu söylemişti. Debs bunu düşünürken kendisini biraz berbat hissetmişti. Her neyse... Sonuçta Debs'e birkaç antidepresan vermişlerdi ve Fiona da fazlasıyla pimpirikli bir halde bu ilaç işini kendine görev edinmişti. Şimdiye kadar Debs kendisini bahçenin etrafında zıplıyormuş gibi hissetmemişti. Yine de doktorlar işe geri dönmesi için en azından bir aya ihtiyacı olduğundan bahsetmişlerdi. Koca bir ay mı? Debs yeniden gözyaşlarına boğulmadan önce, alaycı bir tavırla gerçekten depresyonda olduğunu hayal etmişti.

Yüce Tanrım! Bu ağlama işi gerçekten de çok korkunçtu. Cara'yla tanıştığında ilaçların işe yaramasını bekliyordu. Buna alternatif olarak özellikle yeme bozukluğu olan insanların katıldığı bir rehabilitasyon merkezi araştıracağını hiç düşünmemişti. Bir sürü deli gibi yemek yiyen, kusan veya açlıktan ölmek üzere olan kaçıklarla aynı odaya kilitli olduğunu düşünmek bile onu deli etmeye yetiyordu.

Hastanedeyken, doktoru Cara'nın kartını verdiğinde Debs, gönülsüzce, "Onu arayacağım," demişti. Doktoru da, "Ara," diyerek, onu cesaretlendirmişti. Aksi takdirde yemek borusu ciddi bir tehlike altında kalmış olacaktı ve kalp krizini tetikleyen etkiler çoğalacaktı. Debs'in annesi korku dolu cılız sesiyle, "Arayacağız, arayacağız," demişti. Debs'in bütün testleri temiz çıkmıştı. Bu doktor milleti insanları boşu boşuna telaşlandırmaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Bütün ağlamaları bir yana kara bulutlar peşini bırakmıyordu ve Debs kendini çok güçsüz hissettiği bir sabah telefonu kaldırıp Cara'yı aramıştı.

Bugün ise Cara, Debs'in ağlaması bitene kadar sabırla beklemişti.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Debs burnunu çekerek, "Korkunç hissediyorum," diye bağırdı.

Cara, sevgisini açık bir şekilde belli etmek için, Debs'in omzuna yavaşça dokunarak, – *psikologların ilk derste öğrendikleri gibi* – "Niye kendine bu kadar kızgınsın?" dedi.

"Değilim."

Cara bu cevaptan pek hoşlanmamıştı ama onunla ilgilenmek zorundaydı.

"Bugün Bob'la olan ilişkinle yüzleşmene ihtiyacımız var."

Tanrı aşkına! Bu kadın her zaman Debs'in bir şeylerle yüzleşmesini istiyordu. Bob bu konuda ne yapabilirdi ki? Tabii ki Debs'in hayatını romantizmle doldurabilecek bir sürü şey yapabilirdi; ama Debs'in yemekten sonra kusmasıyla ne alakası olabilirdi?

Bunun asıl konuyla bir ilgisi olmadığını göstermek için kısaca, "O evliydi ve karısına geri döndü. İşte hikâyenin

sonu," diye cevap vermeyi tercih etti. Ama Cara, Debs'in ne yaptığını fark etmemişti. Sadece sabırla, Debs'in yeniden gözyaşlarına boğulmasını bekledi.

Debs sinirinden kudurmuş bir şekilde, "Kahretsin!" dedi. Burnu tıkanmaya başlamıştı. Nasıl olur da bir insan bu kadar çok ağlayabilirdi? Şimdi ise maalesef bütün gün şiş gözlerle dolaşmak zorunda kalacak ve daha da kötüsü Fiona yine onun kustuğunu düşünecekti. Ama bu sefer biraz farklıydı. Sanki bir çeşit ağıta dönüşeceğinin haberini verir gibiydi.

Sevgili Tanrım! Bob'la olan şey haftalar önce bitmişti. Belli ki Debs bu konuda hâlâ üzgündü; ama bu bir tehlike işareti gibi değildi.

Bir süre sonra sakinleşmeyi başardı. Şimdi ise garip bir şekilde hıçkırıyor ve burnunu çekiyordu. Kendisini bomboş hissediyordu. Tabii bu yeni bir his değildi. Önceden olsa ağzı yemekle dolu olurdu. Madem bu seçenek ortadan kalktı ne olacağını zannetmişti? İçindeki kocaman delikle ortalarda dolaşıyordu.

Cara, sadece onun ıstırabını arttırmak için, "Bana Bob'dan bahset," diyerek onu konuşmaya davet etti. Bazen Debs, onun bu soruları, işi gereği – *arkasına yaslanıp, Debs'i konuşturmak* – dile getirdiğinden şüpheleniyordu. Yapabilen için gayet kolay bir işti!

Bu sefer Debs, onun sorularına hazırlıklıydı. Kadın magazin dergilerinin "problemler" bölümlerinden haberi olduğu kadar bu terapist konuşmalarının az çok neye benzediğini biliyordu.

Debs bilgili bir şekilde, "Muhtemelen Bob'u seçmemin nedeni, onun evli olmasıydı," diye konuştu. "Ve böylece onun ulaşılmazlığı beni çekti. Açıkçası içten gelen bir bağlanma korkum var."

Cara, "Öyle mi?" dedi. Çok şaşırmış bir ifadeyle bakıyordu.

"Aslında yok... En azından olduğunu düşünmüyorum." Kahretsin! Debs problemler listesine yeni şeyler eklemek istemiyordu. Muhtemelen bu daha fazla grup terapisi ile sonuçlanırdı.

Cara, "Bob'un bu kadar özel olması neden kaynaklanıyordu?" diye sordu ve yine bütün memnuniyetiyle arkasına yaslandı.

Debs derin bir iç çekti ve terapinin bitmesine az kalmış olması umuduyla saatine baktı. Söylediği şeyler tamamen hayal ürünüydü ve sadece konuşmaya başlamak için söylemişti. Bu sırada Cara cevap vermesi için beklerken, Debs de kızgınlığının ve kendisine acıma duygusun hararetini azaltmaya çalışıyordu. Yabancılarla Bob hakkında konuşmak her zaman kendisini savunmasına, haksız olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Özellikle Bob'un karısına dönmek için onu terk etmesi aklına geldiğinde kesinlikle kendini bir aptal gibi hissediyordu.

Debs, pek de inandırıcı olmayan bir ifadeyle, "Bak... O benden hoşlandı tamam mı?" dedi. Bu sanki anaokulundaki bir çocuğun açıklaması gibiydi.

Cara hiçbir şey söylemedi. Dakikalar geçmesiyle sessizlik büyümeye başlamıştı ve Debs hissettiği garip aşağılanma duygusuyla konuyu değiştirmeye çalıştı:

"Cumartesi gecesi The X Factor'ü izledin mi?"

Cara sessizliğini koruyordu ve bunu da özellikle yaptığı ortadaydı. Bu, Debs'in en sonunda doğru davranması için uyguladığı gizli bir yöntemdi.

Debs şimdi olduğu gibi her zaman bu numaraya yenik düşerdi.

"Sanırım biz hayatımızın doğru bir zamanında birbirimize rastladık."

Cara'nın kaşları "Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?" dermişçesine yamuk yumuk olmuştu.

Debs'de bunun üzerine, "Aslında pek sayılmaz... Yanlış bir zamanda birbirimizi tanıdığımızı söylemek daha doğru olur."

Bunu ilk defa yüksek sesle söylemişti: Bu iki serseri ruh, bir jambonlu sandviç sayesinde birbirlerine rastlamışlardı. Debs başarıya ulaşamamış hayatını yaşarken, Bob da yılmış bir haldeydi. Onların ilişkileri, aynı filmlerdeki gibi gün batımına doğru yola çıkmak yerine, Debs'i tam teşekküllü bir yeme bozukluğu hastalığının içine iterken, Bob'u da yalanlarla dolu bir dünyaya çekmişti. Ne talihsiz bir çift... Hiç tanışmamış olmaları en iyisiydi. Debs, hastalıktan eriyip bitene kadar ya da Cara ile tanışana dek asla problemleriyle yüzleşmemişti. Ve Bob... Umuyordu ki o da kendisini cezalandırmış ve Geri'ye karşı yaptığı hataları telafi edebilmişti.

Debs oldukça erdemli bir şekilde düşündüğünü hissediyordu ve garip bir şekilde iyi kalpli bir hale bürünmüştü. İçindeki sevinç dünyaya yayılıyordu. Her şey bir amaç uğruna gerçekleşmişti. O an bunu çok güçlü bir şekilde hissetmeye başladı. Olanlar çok sembolikti. Güneş ışınları dik açıyla Debs'in üzerine düşüyordu.

Daha sonra Debs, yolda yürürken aldığı antidepresanlara ek olarak kola içtiğini hayal etti. Debs hâlâ o bulanık yerdeydi. Bob'a "güle güle" demeye karar verdi. Daha sonra buna ekleyebileceği hiçbir şey bulamadı ve aceleyle, "Başarılar," diyebileceğini düşündü. Cola ve güçlü antidepresanların arasındaki Bob'un da onun için aynı şeyleri demesini umut ediyordu.

Cara, kaba bir şekilde onun küçük hayalini yarıda keserek, "Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi.

"Eğer konuşmak istediğin başka bir şey yoksa?"

Debs, kendinden emin ve ciddi bir şekilde, "Sadece son bir şey," dedi.

Cara onca paraya değerdi. Çünkü daha bir hafta olmasına rağmen Debs kendisini daha iyi hissediyordu.

Yirmi Dört

Bob on altı yaşındaki kızlarının yarattığı krizin üstesinden gelmeye çalışıyordu ve kızının beraber yaşadığı serseriyi akşam yemeğine davet etmişti.

Geri etrafa tükürükler saçarak, "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye bağırıyordu.

"İnanamadığını biliyorum. Belki on defa söyledin."

Bob, Soon Fat Chinese Restoranı'nın paket servisi menüsünü bulmak için çekmeceleri didik didik arıyordu.

"Lanet olası şeyin burada olması gerekiyordu!"

Daha sonra artık orada yaşamadığı aklına gelince, yaptığı hareketten çekinerek, "Ah işte burada," dedi.

Bahçe işleriyle ya da başka bir şeyle uğraşmamasına rağmen, üzerinde bahçıvan kıyafetleri olan Geri, "En azından beni uyarabilirdin," diye cevap verdi. Geri'nin üzerinde bahçıvan kıyafetleri vardı; çünkü uğraşabileceği bir şeylerin ortaya çıkmasını umut ediyordu. Geçen hafta da eski bir tişört giymişti ve işe yaramıştı. Çocuklar doğduğundan bu yana kendine vakit ayıramamıştı ama geçen hafta sulu boyayla doğa resmi çalışmalarına başlamıştı. Mutfak ma-

sasına oturup resim yaparak zaman geçirmişti. Kendisini oldukça sanatçı ruhlu hissediyordu.

Artık önceliği, kendisine zaman tanıması ve hareketli hayatının yavaşlamasını sağlamasıydı.

Andrea iç çekerek, "Yine Jeremy Kyle'ı izledin değil mi?" diye sormuştu.

Geri, Leo Ryan ya da Bob tarafından streç bir pantolon giymiş bir şekilde bulunursa bu durumu ne kadar umursayacağını bilmiyordu. Bob kendi başına gayet şık giyiniyordu. Üzerinde güzel bir kot pantolon ve daha önce Geri'nin görmediği havalı bir tişört vardı. Bu yüzden Geri, üzerindeki bollaşmış, yaşlı işi tişörtünden utanmış ve aşağı doğru çekiştirmeye başlamıştı.

Bob kendisinden emin bir şekilde, "Karar vermesi kritik bir andı. Susan'ı eve getirmek için, onları yemeğe davet etmenin doğru olabileceğini düşündüm," dedi.

Ayrıca bu kurnazca bir hareketti ve Geri, Bob'un yaptığından etkilenmişti.

"Biliyorsun ben de yemek pişirebilirim."

"Artık yemek pişirmediğini düşünmüştüm."

"Sadece hamur işi yapmıyorum. Artık yemek pişirmiyorum demedim."

"Senin yerinde olsaydım ondan da vazgeçerdim."

Ah! Belli ki Geri'nin kıymalı böreklerini hatırlamıştı ama gülümsüyordu. Bir dakika kadar sonra Geri de gülümsemeye başladı ve gönülsüzce bu işi kabul etti. Bir kereliğine de olsa, herkesin birarada olduğu, üç saat boyunca yemek hazırlamayla vakit harcamadan, hatta Bob ayrıldığı kocası bile olsa, bir aile yemeğine katılmak güzel olabilirdi.

Evden ayrılmış kızı ve onun sert görünümlü erkek arkadaşı oturma odasında kara kara düşünüyorlardı. Leo

Ryan, bol bir pantolon ve her zaman ki kapüşonlu üstünü giymişti. En azından kapüşonunu kafasına geçirmemişti. Pencerenin yanında ayakta dikiliyordu. Oradan kaçmak istermiş ya da birilerinin, küstahça Geri ve Bob'un arabalarının arasına park ettiği motorunu çalmalarından korkuyormuş gibi bir hali vardı.

Susan, mutlu bir şekilde, "Ben biraz içecek getireyim," dedi.

Bob, bakmasına bile gerek olmaksızın, hemen, "Arkadakilerden seç," diye ekledi. Susan bir an için asi bir şekilde baktı ama sonra dolaptan çıkardığı Heineken bira şişelerinden bir tanesini kolayla değiştirdi.

Geri, sevgi dolu bir şekilde, "Seni görmek çok güzel," dedi. Susan bir an için mesafeli davranmak konusunda kararsız kaldı ve utangaç bir tavırla, "Sadece ziyaret için bile olsa geri dönmek güzel," diye cevap verdi.

Geri, "Tabii ki de," diye söze başladı ve ardından, "Leo'un yanına yerleşme işi nasıl gidiyor," diye sordu.

Susan, "Harika!" diye cevap verdi. "Leo'un evini diğer insanlarla paylaşması ara sıra sıkışıklık yaratabiliyor."

Geri, "Buna rağmen özgür yaşamak harika olmalı değil mi?" diye karşılık vererek Susan'ı sıkıştırmaya çalıştı.

Susan, buzdolabında yiyecek bir şeyler aradığı gerçeğini hatırlamadan önce, "Evet, öyle," diyerek Geri'nin söylediğini kabul etti. Sofraya oturduğundan beri yemek yiyordu.

Geri çamaşır odasında Leo Ryanlar'a ait koca bir çanta yıkanacak kıyafet bulmuştu. Kusurları yavaşça belirmeye başlamıştı. Belli ki çalışan sağlam bir çamaşır makinesi ya da güzelce doldurulmuş bir kileri yoktu.

Oturma odasındaki Leo, Bob'un annesinin Kenya'ya gittiği bir tatilden getirdiği süslemelerle bezenmiş fil şeklindeki bibloya, dikkatle ve çok şaşırmış gibi bakıyordu.

Bob, tedbirli bir şekilde, "Sanki o... açmış gibi duruyor. Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Gerçekten de orta boy bir ineği yiyebilecek gibi görünüyordu. Geri, "Sanırım sorsak iyi olacak," diye cevap verdi.

Bob, emniyetli bir mesafeden elindeki paket servisi menüsünü sallayarak, "Tavuk yemeği ya da erişteli sığır eti!" diye bağırdı.

Bazı nedenlerden dolayı, Bob'un söylediği pek uygun olmamıştı. Leo Ryan, oturma odasının kapısının yanına geldi ve kapıyı sonuna kadar açtı. Dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi, "İkisi de değil," diye cevapladı.

Bob ve Geri ürkerek bir adım arkaya doğru hareket ettiler. Tam olarak ne istiyor olabilirdi? Kasaptan yeni alınmış bol yağlı ızgara biftek mi?

Leo Ryan, "Aslında," diye söze başladı ve özür dileyen bir gülümsemeyle, "Ben vejetaryenim," diye konuşmasını bitirdi. Herhalde onlarla dalga geçiyordu. Muhtemelen çakısını çıkarıp onlara saldırmadan önce hastalıklı bir şaka yapmış olmalıydı.

Leo, "Biliyorum onlardan biri gibi görünmüyorum," diye itirafta bulundu. "Ama son beş yıldır, hayvan ürünlerinden hiçbirine dokunmadım. Tabii bunun çok uzun bir süre olmadığını da biliyorum."

Geri arkasında duran Bob'un yavaşça nefes alışını hissedebiliyordu.

Susan da, "Ben de artık bir vejetaryenim," dedi.

Bob kahkaha atarak, "Sen mi?" diye cevap verdikten sonra, Leo'ya dönüp, "Bir keresinde koşarak yedi tane sosisli sandviç yediğini bilirim," dedi.

Susan ailesine baktı. "Hepsi geçmişte kaldı. Ben ve Leo sadece soya peyniri ve mercimek yiyoruz," dedi.

Leo, Susan'a dönerek, "Pekâlâ... Sadece soya peyniri ve mercimek değil tabii ki," diyerek hafif bir şekilde onu

azarladı. "Siz ebeveynlerin benim bir çeşit hippi olduğumu düşünmesini istemiyorum." Yüzünde hilekâr bir gülümseme vardı. "Birçok vejetaryen burger ve patates kızartması da yiyor. Susan'ın boyu kısa kalmayacak Bayan M."

Bayan M?

Geri, "Ooo! İyiymiş... Harika..." diye karşılık verebildi.

Bob, Leo'ya, "Senin ön lastikler biraz kabaklaşmış," dedi.

"Ne?"

"Sadece pencereden bakarken gördüm. Şu an pek tehlike oluşturmuyorlar ama onları kontrol ettirmelisin. Senin için tekerleklerini ucuza değiştirebilecek bir tamirhane biliyorum."

Bu konuşma biraz samimi olmaya başlamıştı ve Bob birdenbire, "Çok hızlı araba kullanıyorsun," diye konuyu değiştirdi.

Leo başını eğdi. "Ama dikkatliyim," diye cevap verdi.

"Bunun bir önemi yok. Yolda buzlanma olmuş olabilir... Yağ birikintisi kalmış olabilir... Ya da frenlerin tutmayabilir. Ya da..."

Leo Ryan, yardımcı olmak için Bob'un söylediklerine ek olarak, "Ya da önüme dondurma kamyonunun arkasına takılmış çocuklar çıkabilir?" dedi.

Bob şüpheli bir şekilde dik dik bakarak, "Ön koltukta, yanında taşıdığın benim kızım," dedi. Bu daha çok Leo Ryan'ın gözünü korkutmak için savurduğu bir tehdide benziyordu. Ayrıca Leo, bilinmeyen bir sayı gibiydi. Vejetaryen olabilirdi ama ya siyah kuşak bir vejetaryense ne yaparlardı?

Uzunca bir sessizlikten sonra, durumu kabul etmek zorunda kalan Leo, "Yavaşlayacağım," dedi.

Vay be! Kesinlikle herkes rahatlamış oldu!

Şimdi sıra ikinci teste gelmişti. Bob, dikkatli bir şekilde, "Pazar günkü maçı izlediğini sanmıyorum?" dedi.

Leo, "İzledim," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?" Şimdi ise Leo, neredeyse damat kıvamına gelmiş olmalıydı.

"Hakemin kararı hakkında ne düşünüyorsun? Kesinlikle saçmalıktı değil mi?"

Leo kaşlarını kaldırarak, "Affedersin ahbap, hokeyden bahsettiğini sanmıştım," dedi. Bob, küçük bir sessizliğin ardından, "Hayır," diye cevap verdi.

Geri, sanki gerekli ayarı yakalayabilecekmiş gibi, önce Bob'a, sonra Leo'ya ve ardından Susan'a baktı. Leo'nun serseriden, vejetaryene, oradan da anlaşılması güç bir sporsevere dönüşmesi çok hızlı olmuştu.

Leo, onları, "Biz Susan'la orada tanıştık," diye bilgilendirdi.

"Ben hokey oynuyorum. Görmüşsünüzdür. Onun da oynadığı gibi." Susan'a baktı. "Ya da eskiden oynadığı gibi," diye ekledi.

Susan, yüksek bir sesle ve beklenmedik bir şekilde, "Sakın başlama," diye konuştu.

Leo, Bob ve Geri'ye dönerek, "O gerçek bir yetenek," diye anlatmaya devam etti. Susan iç çekerek kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Ama bence yanlış bir arkadaş grubunun içine düştü. Şu Karen..."

"Leo!" Susan artık öfkelenmeye başlamıştı.

"Ne var? Alışveriş merkezinin etrafında boş boş dolanmak için bu işten vazgeçmenden nefret ediyorum, o kadar."

"Ben boş boş dolanmıyorum. Alışveriş yapıyorum. Ama sen alışveriş merkezinde ne yapabilirsin ki? Çünkü alışverişten nefret ediyorsun..."

"Ben sadece almaya hiç niyetinin olmadığı şeyleri denemenden bahsediyorum. Mesela geçen cumartesi denediğin balo kıyafeti... Eğlenceli olan neydi?"

O sırada Bob ve Geri yavaşça mutfağa doğru geçtiler. Belki de Leo ve Susan akşam yemeği sona erdiğinde ayrılabilirlerdi. Bob, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Geri, Susan'ın kendi başınayken çok da kötü şeyler yapmadığını, Bob'un orada olmasının ne kadar güzel olduğunu, normalde kendisinin ne kadar yalnız kaldığını ve bütün bu şeyleri halının altına süpürüp, hiçbir şey olmamış gibi davranmanın ne kadar kolay olabileceğini düşünüyordu.

Tehlikeli düşünceler...

"Fazla bir şey düşünmüyorum. Masaya geri dönsek daha iyi olacak."

Bob birkaç gün sonra yine Geri'yi aradı. "Su kazanının servise gitmesi gerektiğini fark ettim. Dolayısıyla bu işi benim yapmam daha iyi olacak. Uykudayken patlayabilir," dedi. Bob, su kazanı servisini çağırma işini hallettikten ve bahçedeki ampulü değiştirdikten sonra arabasıyla oradan ayrıldı.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Geri yine onu kapının önünde bulmuştu.

"Bunu yapmaya devam edemezsin Bob."

"Ne? Kiremitleri tamir etmeliyim. Eğer kendi başına yapabiliyorsan o zaman iş değişir."

"Kendi başıma yapamam belki ama birini çağırabilirim."

Bob meydan okuyan bir ses tonuyla, "Kimi?" diye sordu.

"Çatıları tamir eden birini... Mesela... Çatı tamircisini!"

Bob, Geri haklı olduğu için hayal kırıklığına uğramış

görünüyordu. Ama söyleyebileceği son bir cümlesi daha vardı.

"Bu sana pahalıya mal olabilir ve muhtemelen de işini doğru yapmayacaktır."

"Sadece kiremit Bob?"

"Tabii ki..."

Ama Bob yine de merdiveni alıp çatıya çıktı. Geri, Bob gittikten sonra, çöplerin boşaltıldığını, arabasının yıkanıp, içinin de elektrikli süpürgeyle temizlendiğini fark etti. Bunun üzerine Bob'u arayarak, "Bunu yapmana gerek yoktu," dedi.

"Biliyorum ama yapmak istedim. Ayrıca Leo senin için yeni lastikleri eskileriyle değiştirecek tamam mı?"

"Bak Bob. Bu nasıl söylenir bilmiyorum ama..."

"O zaman söyleme." Ses tonundan korktuğu anlaşılıyordu. "Sadece izin ver lütfen."

Geri, Bob'un bu yaptıklarını, özür dilemek için mi yoksa geri dönmek için mi yaptığını bilmiyordu ama muhtemelen ikisi için de olmalıydı.

"Ben sadece bir şeyleri akışına bırakmak istemiyorum Bob."

"Yani bu yaptığımızın kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Peki, neden Geri?"

Çünkü o zaman aralarında geçen her şey bir hiç uğruna olmuş gibi görünürdü. Bütün o acı, o kalp kırıklığı boş yere çekilmiş olurdu.

"Seni hâlâ seviyorum Geri,"

"Sevdiğini biliyorum." Geri de onu seviyordu. Geri'nin sözlerinin Bob'u yaraladığı çok belliydi. Çünkü son telefon konuşmalarından bu yana bir hafta geçmişti ve Bob'un

sesi soluğu çıkmıyordu. Bir gece Geri işten döndüğü zaman, çalılardan oluşan çitleri temizlenmiş, pencereleri de silinmiş buldu ve yine Bob'u aradı.

"Bob?"

"Affedersin Geri, konuşamam. Şu an bir toplantıdayım."

Bir hafta sonra kapının önünde, üzerinde "Mutlu Noeller," yazan bir kartın iliştirildiği, koca bir sepet çiçek buldu.

Geri, "Noel yemeğine katılmak ister misin?" diye sordu. Daha sonra kendi kendine, bunun çocuklar için olduğunu düşünmüştü. Ama Bob, Geri'nin teklifini kibarca reddederek, annesiyle plân yaptığını söyledi. Noel sabahı ise geçerken uğradı, hediyeleri dağıttı ve gitti.

Geri'ye bir yemek kitabı almıştı. Bu da aynı L'Eau D'Issey parfümünden alması olayına benzemişti. Ne zaman bir sorundan paçayı kurtaramasa, kendini aynı tarz hediyeler almaktan alıkoyamaz bir hale geliyordu.

Kitabın ismi, 'Yeteneğin Yoksa Pişirmeyeceksin'di. Geri gülmeye başladı. Kitabın kapağının içine bir kart sıkıştırılmıştı ve üzerinde, "Hâlâ yemek pişirebiliyorum. Bir gece akşam yemeği için bana katılır mısın?" yazıyordu.

Hızla kitabın kapağını kapattı. Kalbi, çekiçle vuruyorlarmış gibi atıyordu.

Bob yaptığı şeyden vazgeçmeyeceğe benziyordu. Bu aynı, yıllar önce ilk tanıştıkları zaman, Geri'ye "Evet," dedirtene kadar sürekli çıkma teklifi etmesine benziyordu.

Geri, daveti cevaplamadı. Sadece nispet yapmış olmak için, düşünmeden aldığı kararlar içinde, ocak ayının ilk haftası en sonunda dışarı çıktı ve saçını kestirdi. Modaya uygun bir yere gitmişti ve kuafördeki müşterilerden neredeyse yirmi yaş daha büyüktü. Stilist, onu çok gençleş-

tireceğini düşündüğü sade ve kısa bir saç modeli uygulamıştı.

Geri, Susan'a dönerek, "Kendi başıma fön çekmek konusunda yetenekli olmadığımı biliyorum," dedi. Susan, sakin ve profesyonel bir şekilde, "Bana fön makinesini ver," dedi.

"Kulaklarının etrafına yayarak ipeksi bir görünüm yaratabilirim."

Geri o hafta boyunca birkaç enteresan gece geçirmişti. O gecelerde, Leo ya akşam yemeği için ya da televizyon seyretmek için gelmişti. Ayrıca hepsi de çok medeniydi.

Susan, "Bu arada nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Geri yüzünü buruşturarak, "Bara," diye cevap verdi.

"Bara mı?"

Bu, Geri'nin fikri değildi. Nicola okuldaki yeni öğretmen Andy ile bir şeyler ayarlamıştı.

"Ama bu senin yüzünden değil Geri." Nicola bunu belirtmek için çok uğraşmıştı. "Fintan'ın ölümünden iki sene geçtikten sonra zaten başka insanlarla görüşmeye başlamaya karar vermiştim."

"Bir çeşit geri sayım içinde olduğunu fark etmedim. Bilseydim çenemi yormazdım."

Araları hâlâ açıktı. Çay içmek için çok nadir biraraya geliyorlardı.

Geri, onu teşvik edercesine, "Niye biraz canlanmıyorsun?" diye sordu. Nicola bazı zamanlar Geri'nin dediği gibi yapsa da çoğu zaman Fintan'a karşı suçluluk hissetmemek adına çok temkinli davranıyor ve kesinlikle ondan bahsetmiyordu.

Konu kaçınılmaz bir şekilde ona geldiğindeyse, "Eskiden evli olduğum adamı hatırlıyor musun?" şeklinde konuşurdu. Geri, bir şeylerin durulduğundan emindi. Hatta

o sıralar denemek için de olsa, okuldaki tek erkeklik simgesi olan, şu Andy denen öğretmenle bile çıkıyordu. Andy yedi kızlı bir aileden gelmişti. Uzun saçları ve kibar elleriyle Nicola için harikaydı.

Ayrıca Nicola, anlamlı bir şekilde, "Andy, gömdüğüm adamla ilgili konuşmama da aldırış etmiyor," demişti.

Ama bir gün aldırış etmeye başlamıştı. Hatta Nicola'nın mezarlık ziyareti teklifini bile reddetmişti. Nicola her ne kadar, "Sadece siz ikinizi tanıştırmak için," diye açıklama yapsa da Andy, kararlı bir şekilde ama kibar bir yaklaşımla, Nicola'ya, kendisinin geleceğe bakan bir erkek olduğunu ve geçmişle asla ilgilenmediğini söylemişti.

Geri'nin de o akşam tam olarak aynı şeyi söylemesine rağmen, Andy'nin bunları söylemesi Nicola'nın üzerinde büyük bir etki bırakmıştı. Belki de *öğretmenin* sesi daha otoriter gelmişti. Nicola o hafta içinde KIRMIZI giymeye başladı ve onları bara götürmek için plan yaptı.

Nicola, Geri'ye, "Lütfen sen de gel. Birlikte dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu," diye yalvarmıştı. Nicola'nın sesinde Geri'nin çok uzun zamandan beri duymadığı, aslında şimdiye kadar hiç duymadığı bir mutluluk vardı.

"Eminim benim sizin etrafınızda dolanmamı istemezsiniz."

"Önemli değil. Hem sen yakın zamanda eşinden ayrıldın."

"Yani?"

"Yani dışarı çıkıp gezmeye ihtiyacın var."

Birdenbire Geri'nin içine bir kuşku düştü. "Yani sadece sen, ben ve Andy'mi?"

"Evet. Aaa! Bir de belki onun bir arkadaşı gelebilir."

"Nicola…"

"O çok iyi biri Geri. Artı, o da eşinden yeni ayrılmış."

"Tanımadığım biriyle buluşmayacağım."

"Rahatla biraz. Keyfini çıkarabilirsin."

"Bu modelden pek emin değilim. Çok eski moda olmuş. Yani çok Jennifer Aniston işi... İstersen senin için düzeltebilirim."

Andy'nin arkadaşı Tomas kırk yedi yaşındaydı ve kuaförddü.

Geri'ye söylediği ilk şey, "Ben gay değilim," olmuştu. "Çoğu insan bütün erkek kuaförlerinin öyle olduğunu düşünüyor ama seni temin ederim ki yüzde yüz heteroseksüelim."

Geri, kibar bir şekilde, "Aferin sana," diye karşılık verdi. Aynı anda da onun ayakkabılarını inceliyordu. İlk bakışta kovboy çizmelerine pek benzemiyordu. Saçını atkuyruğu yapmıştı ve Geri'nin saçını inceliyordu. İyi bir model değildi. Zaten bunu kibar bir şekilde de dile getirmişti. Ayrıca Tomas, onun sevimli, kalp şeklindeki yüzüne bu saç modeli – *üstelik yüz Euro'nun üzerinde para ödediği belli olan* – hariç diğer modellerin hepsinin yakışacağını söylemişti.

"Kısaltmak işe yarayabilir," dedi. Geri şimdi korkmaya başlamıştı. Tomas'ın pantolonun cebinde bir şeylerin parladığını görmüştü ve bunun makas olduğundan şüphelendi. Birden cebindeki makası çıkarıp Geri'nin saçını bardayken düzeltebilirdi.

Nicola, Andy'nin kibarca onun elini bırakarak kısa bir mola verdiği sırada, Geri'nin kulağına yüksek sesle, "Çok şirin değil mi?" diye fısıldadı. "Ve ne yapıyorsa bir dahi olmalı. Bir sürü manken onun dükkânına gidiyormuş." O sırada Tomas, mütevazı bir şekilde gözlerini uzağa dikmişti ve sanki bu konuşmaları duymuyormuş gibi davranıyordu.

"Tam olarak senin tipin olmadığını biliyorum Geri ama

en azından on yedi yıllık Bob'un üzerine bir değişiklik olur."

Nicola'nın on yedi seneyi dile getirmesi Geri'nin bazı şeyleri hatırlamasına neden olmuştu. Geri'nin gözünün önünden bir dizi fotoğraf karesi geçmeye başlamıştı (Bir an için acaba ölüyor mu diye endişeye düşmüştü). Balayındayken, Bob şansız bir şekilde, üzerindeki Havai şortuyla, Geri'nin yanmış sırtına krem sürüyordu. Bundan iki sene sonra ise Davey'in doğumunda Bob'un saçları daha kısaydı. Çünkü Geri'ye kestireceğine dair söz vermişti. Müzik grubundan ayrılmıştı. Çünkü Geri'yi geceleri iki küçük çocukla yalnız bırakmak istemiyordu. Daha önemlisi müzik grubundan bir daha asla söz etmemişti. Geri'nin babasının cenazesinde onu hiç yalnız bırakmamıştı. O zor zamanlarda, işteyken bile sürekli telefonla arardı ve cuma geceleri eve dönerken Terry'nin portakallı çikolatalarından getirirdi.

Kuaför, Geri'ye, "Nicola bana eşinden ayrıldığını söyledi," dedi. Onun bir adı vardı ve Geri hatırlamaya çalışıyordu. Kendisini daha çok kuaför randevusunda gibi hissediyordu. Sanki lavabonun başında saçları yıkanırken muhabbet ediyor gibiydiler. Hatta birazdan, "Tatile nereye gidiyorsun?" diye bir soru sorabilir ve bu havadan sudan muhabbet uzadıkça uzayabilirdi.

"Evet."

"Ben de." Kuaför gülümsüyordu. "Berbat bir şey değil mi?"

"Öyle diyebilirsin."

"Benim karım üniversiteye geri döndü ve ilk iş olarak kaşlarını deldirip, saçını pembeye boyattı. Sonrasındaysa artık bir kuaförle evli olmanın utanç verici olduğunu söyledi."

Üzgün bir şekilde içkisinden bir yudum aldı. "Mesajla terk edildim," diye ekledi.

"Bu çok berbat!" Neden hayat bu kadar vicdansızdı? Ayrıca neden hep kötü şeyler iyi insanların başına gelirdi?

Şu anki durumda biraz farklı görünse de Tomas da iyi bir insandı.

"Peki ya sen? Değişmeye çalışıyorsun değil mi?"

Susan'ın, giymesi için kandırdığı kısa siyah elbisesi ve genç işi saç modeliyle öyle göründüğü belliydi. Ayrıca içinde olduğu bütün bu danışıklı dövüşten ona bahsederse kendisini hayal kırıklığına uğramış hissedebilirdi ve Geri, eğer sorunu çözebilirse gerçekten de evliliğini kaybetmek istemiyordu. Bu yüzden, "Evet," diyerek yalan söyledi ve yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. "Çok fazla değiştim. Şimdi birer tane daha içelim olmaz mı?"

Geri bu yaptığı şeye devam etmemesi gerektiğini biliyordu. Çünkü sakin kafa ile net bir şekilde düşündüğünde Tomas, karşılaşmamak için yolun karşısına geçeceği bir insandı. Alçakgönüllü biri olmasına rağmen, Tomas ile tek ortak yanı kırık kalpleri ve parçalanmış evlilikleri olabilirdi. Tabii bir de kötü saç modelleri…

Gülmüşlerdi, muhabbet etmişlerdi ve birlikte içki içmişlerdi. Yaptıkları şey gerekli olmasına rağmen bu gecelik yeterdi. Tomas karısını taklit etmekte – *"Senin gibi kahrolası bir kuaförü üniversiteye uyum sağlama etkinliklerine getiremem!"* – çok iyiydi ve gülmekten Geri'nin gözünden yaş gelmişti. Tomas çok tatlıydı ve harikaydı.

Tomas'ın "Yeni Beyonce" diye iddia ettikleri yaşlı bir kadınla ilgili bazı hikâyeler anlattığı sırada Geri, sesli bir şekilde gülmeye devam edince Nicola, "Bence biraz yavaşlamalısın," diye mırıldanmıştı.

"Affedersin yıllardır böyle iyi vakit geçirmemiştim!"

Konuştukları bir dolu saçmalıktan başka bir şey değildi

tabii ama onu aldatan alçak kocasından uzakta atan kalbinin çıkardığı sesi durdurabilmek mümkün değildi.

En sonunda Tomas ayağa kalktı ve geveleyerek, "Sabah saat dokuz buçukta kalkmalıyım," diye konuştu.

Geri de, "Ben de kalksam iyi olacak," diye ekledi.

Arka kapıdan gizlice içeri girmesi gerekiyordu. Çünkü Leo ile Susan film izliyorlardı ve çok sarhoş hatta gürültücü olan bu haliyle onlara görünmek istemiyordu.

Nicola beklemesini ve Andy ile beraber onu eve bırakabileceklerini söylemişti ama Geri taksi çağırmak için kuaförle beraber dışarı çıktı.

Tomas, taksinin kapısını açtı. "İlk sıradasın," diye ısrar etti.

Sokak lambalarının altında yaşlı bir rockçı gibi görünüyordu. Geri, bir sevgi seli içinde, "Sen onu hak etmiyorsun," dedi.

Tomas, bütün samimiyetiyle, "Çok haklısın, hak etmiyorum," diye karşılık verdi. "Ve sen de... Hak etmiyorsun."

"Bob."

Bütün bunlardan sonra Geri, Bob'la arasında geçen tutkulu oyunun, intikam duygusunun ya da nefretin onu harekete geçirip geçirmediğini anlamaya çalışıyordu. Belki de kendisini artık bir kurbanmış gibi düşünmek istemiyordu. Ya da Bob'un onu başka biriyle aldatırken nasıl bir tat aldığını hissetmek ve başka bir insanla bir şeyler paylaşmanın ne demek olduğunu bilmek istiyordu.

Şu an ise tek bildiği şey, caddenin bir köşesinde, Tomas'la sert bir şekilde öpüşmesi gerçeğiydi. Onun dudakları garipti... Tomas şaşırıp kalmıştı. Korkmuş bir kuzu gibi karşısında dikiliyordu. Geri, onu olabildiği kadar sert bir şekilde öperken, Tomas'ın kolları iki yanda kenetlenmişti.

Geri, oradan uzaklaşırken, "Bunun için üzgünüm,"

dedi. Bu çok garip ve yanlış bir şeydi ama Geri bunu yaptığından dolayı bir an için bile üzülmemişti.

Tomas, "Problem değil," diye cevapladı. Kafası karışmış görünüyordu ve Geri'nin onu bir daha öpeceği konusunda birazcık endişeli gibiydi. Şu an için tuvalette ateşli bir şekilde sevişmelerini düşündüğü çok belli oluyordu.

Geri, kibarca, "Dinle, şu an gitmelisin. Sonra görüşürüz tamam mı?" dedi.

Tomas, "Evet. Tabii. Teşekkürler Geri. Hoşça kal şimdilik," dedi ve sıralanmış binaların arasındaki sokaklara doğru hızlıca yürümeye başladı.

Geri taksiyle eve dönerken, Bob'u aradı. Onun sesi sarhoş gibi geliyordu ama muhtemelen uyuyor olmalıydı. Saat neredeyse gecenin biri olmuştu.

Bob, sanki kötü bir şey olmuş gibi hemen, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet." Geri artık kendisini sarhoş hissetmiyordu ama yaptığı şeyi asla ona söylemeyeceğini biliyordu. Kendisinin bilmesi yeterliydi.

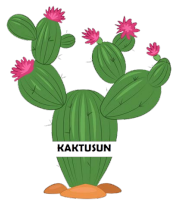
"Bu sefer aramızdaki şeylerin aşınmasını istemiyorum Bob."

"Ne?"

"Aynı ilk tanıştığımızdaki gibi... Dostluğunu geri kazanmak istiyorum."

"Ne için uğraştığımı düşünüyorsun?"

Yirmi Beş

İşyerinde bir sürü yeni haber vardı.

Debs, kendisinden emin bir şekilde, resepsiyonist kız Jennifer'a, "Sorun yok, zaten biliyordum," dedi. Jennifer, Debs'in en son gördüğünden bu yana sanki hiç hareket etmemiş gibi masasında yine aynı şekilde oturuyordu.

Cam kapılardan baktığında, olağan şüphelileri karşısında görebiliyordu: Tanya, Gavin, Liam, Mia ve arada sırada muhasebe hesapları için gelen çocuk…

Debs içeri girdiğinde hepsi yerinden fırlamıştı. Aslında *yerinden fırlamak* biraz abartılı bir anlatım olur. Daha çok, çevrimiçi bir şekilde poker oynarlarken ya da porno sitelere bakarlarken, içeri giren Debs'i görünce kafalarını bilgisayarlarından kaldırıp, ona bakmaya başlamışlardı.

"Debs!"

"Geri döndüğünü görmek çok güzel!"

"Harika görünüyorsun."

İnsanlar her zaman sadece konuşmak için ona, doğru olsun ya da olmasın böyle zırvalıklardan bahsederlerdi.

Debs bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışmadı. Çünkü bu biraz zor olabilirdi. Bulumiadan yeni kurtulmuş birine

böyle şeyler söylemeleri, muhtemelen Debs'i acaba kıçından mı bahsediyorlar düşüncesine sürükleyebilirdi.

Hayatının devam ettiği bu yeni yolda bazı temel gerçekleri yeniden öğrenmeye çalışıyordu: Kıçının büyüklüğünün, ruhsal mutluluğuyla bir alakasının olmadığı gibi. Örnek vermek gerekirse, insanların sadece diğer insanlarla bir ilişki kurması mümkündür. Bir insanın, çikolatayla bir ilişiğinin olması düşünülemez. Ayrıca – *bu yeniden öğrendiği en zor şeydi* –bazı zamanlar insanın hayatı gerçekten mahvolabilir ve bundan kurtulmak için kusmak doğru bir yol değildir. Ne kadar zor olursa olsun, insan gerçekte ne olduğu konusunda kendisini aptal yerine koymamalı, kontrolünü kaybetmemelidir.

Debs kontrolü elinde tuttuğunu zannediyordu ama kontrolünü kaybetmişti. Fantastik bir şekilde, kaç kilo vereceğinden, kendi evini alacağından ve yeni bir işe sahip olacağından bahseden listeler yapmanın kontrolü elde tutmak olduğunu düşünmüştü.

★★★

Debs, Fiona'ya sızlanarak, "Öyleyse, sahip olduğum şeylerle mutlu olmasını bilmeliyim," dedi. "Kabul edelim ki bu zırvalamaktan başka bir şey değil."

Fiona, vefakâr bir halde, "Hayır değil," diye karşılık verdi.

"Evet, öyle."

"Hayır, öyle değil."

"Söyleyecek faydalı bir şeyin var mı ya da bu çocuk oyununa daha ne kadar devam edeceğiz?"

Fiona, onu cesaretlendirerek, "Bence Cara kim olduğun gerçeğiyle mutlu olman gerektiğini anlatmaya çalışmış," dedi.

Debs, alay ederek, "Yani gerçekte kim olabilirim? Yaş-

lanmış, balıketli, yeme bozukluğu olan ama yine de Snickers yemekten vazgeçmeyen, küçük bir halkla ilişkiler firması yöneticisi mi?" dedi.

Bunun üzerine, Fioana bir adım geri atmak zorunda kalarak endişeyle dudaklarını ısırmaya başladı. Debs, Fiona'nın ne düşündüğünü anlayabiliyordu. "Cara ne dediyse Tanrı onun cezasını versin!"

Problem artık Cara'yla çok fazla görüşememesiydi. Debs, ona olan ziyaretlerini azaltmıştı. Tabii ki hayatının sonuna kadar haftada üç kez Cara ile görüşecek hali yoktu. Nazik bir şekilde Cara ile olan ipleri koparmaya başlamıştı ama bu durum çok korkunç görünüyordu. Şimdi hayatındaki şeylerle tek başına nasıl mücadele edebilecekti?

Ama Cara, inançlı bir bakışla, "Kendine güven," demişti ve Debs de panik yaptığını hissetmişti. "Ama güvenmiyorum. Ya üstesinden gelemez de yoldan çıkarsam... Ya yine markete gidip deli gibi yiyecek alırsam? Lütfen bir randevu daha..." Şimdi ise bir uyuşturucu bağımlısı gibiydi: "Lütfen..."

Ama Cara sanki bu dünyada değilmiş gibi gülümseyerek, "Debs... Hazırsın," demişti.

Tamam, ama ne için hazırdı?

Her şey aniden bir düş kırıklığına dönüşüvermişti. Debs birkaç gündür evde oturuyordu ve başına felaket şeylerin gelmesini bekliyordu. Açıkçası yaptığı onca vicdan muhasebesi ve katıldığı terapilerden sonra bir mükâfatı da hak etmiyor değildi.

Ama hiçbir şey olmadı. Hayatı bir nebze bile değişmemişti. Çünkü aynı olduğunu kanıtlamıştı ve zor bir meseleyi çözmüştü. Oprah programındaki gibi bir sürü alkış almamış ve yeni karakteri üzerine uymamıştı.

Bunun yerine Debs olmaya devam ediyordu. Sadece artık bir sürü yiyeceğin desteğine ihtiyaç duymuyordu o

kadar. Yalnız kaldığının üçüncü günü ise içinde kendisini tartmak için katlanılamaz bir istek belirmişti. Niçin sevgili tartılarını çöpe atmıştı ki? Umutsuzluk içerisinde mutfak tartısının yanına gitti ve bu aletin ne kadar ağırlığa dayanabileceğini düşünmeye başladı.

Hatta kısa bir an için Bob'u aramayı bile düşündü. Neden bunu istediğine dair bir fikri yoktu. Belki onun sesini duyarsa kendisini yalnız hissetmezdi.

Dördüncü gün bir şeyler yemek istemeye başladı. Sürekli pizza yediğini hayal ediyordu ve bunu durduramıyordu. Hamburgerler, dondurmalar, şekerlemeler... Göbeği patlayana kadar hepsini yemek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Eğer hiçbir şey gerçekten değişmiyorsa, bütün bu kendini değiştirme işinin ne yararı vardı? Yemek alemlerine geri dönebilirdi. En azından on dakika boyunca derin bir mutluluk hissetmiş olurdu.

Ama yapmadı. Tam paltosunu giyip markete gidecekken durdu ve sandalyeye oturup nefes egzersizi – *kesinlikle yararı olmayan* – yaptı. Ancak birdenbire insanın kanını donduracak bir şekilde çığlık atmaya başlamıştı. Hayatının geldiği noktaya çok kızgındı ve derin bir düş kırıklığı içerisindeydi. Kendine gelip çığlık atmayı kestiğinde, sanki yıllardır içinde kapana kısılmış bir şey dışarı çıkmış gibiydi.

O gece bir liste yaptı. Ama bu sefer çok kısa bir şey hazırlamıştı. Bu liste diğerleri gibi delicesine kilo vereceğinden bahsettiği ya da kırk yaşına geldiğinde bir yat alacağı gibi iddialı isteklerden oluşmuyordu.

Aslında sadece tek bir şey yazmıştı. Hayatındaki şeyleri birer birer değiştirmeye karar verdi. O gece listesini yastığının altına koyarak uyudu. Kendisini "Alkolle Savaş" programındaki gibi hissetmek istemiyordu.

Şimdi ise saat sabahın dokuzuydu ve midesindeki bir kâse mısır gevreği ile ofisteydi. Mısır gevrekleri, içindeki

kocaman boşlukta yan yana sıralanmış kelebekler gibiydiler. Şimdiye kadar hiç kelebek yememişti tabii ki ama kendisini biraz gergin hissediyordu.

Tanya, ona, "Çok büyük haberler var," dedi.

"Biliyorum."

Tanya kafası karışmış bir halde bakıyordu. "Ama sen uzun zamandır ofiste yoktun..."

Debs kendinden emin bir tepkiyle, "Ben her şeyi duyarım," diye cevap verdi.

Haberlerin nasıl karşılandığını merak etmeye hiç gerek yoktu. Tanya'nın yüzündeki ifade güven verici değildi. Heyecanlı ve haftalar geçmesine rağmen yine skandal yaratabilecekmiş gibi bakıyordu. Şimdi de yanlarına Mia gelmişti. Üretim aşamasında olan küçük Janice gibiydi. Şimdiye kadar Debs'le hiç konuşmamış olmasına rağmen, "Debs, çok şey kaçırdın," dedi.

"Eminim kaçırmamışımdır." Debs etrafına bakınıyordu. Acaba Alex neredeydi? Toplantı için dışarıda olduğunu umuyordu. Marty'nin oyun arkadaşlarının kıs kıs gülmelerinden kaçmak için tuvalete saklanmamış olmasını diliyordu.

Tanya, "Marty'nin suratını görmelisin," diye fısıldadı. Debs şimdi Alex için endişelenmeye başlamıştı. Belki de hayatını gizli tutması en iyisiydi.

Debs, onları görmezden geldi ve masasındaki işleri halletmeye başladı. Masanın üstü, dosyalar, basın bültenleri ve "acil", "çok acil" işaretli evraklarla doluydu. Burada yokken işinin paylaşıldığını görmek çok güzeldi!

Masasındakileri kucağına alarak Gavin'in masasına döktü.

Gavin, "Hey! Meşgulüm görmüyor musun?" dedi.

Debs kafasını uzatıp bilgisayar monitörüne bakmadan önce elleriyle ekranın önüne siper yapmıştı. Debs,

Gavin'ın Minxy adında bir kadının adresine mail attığını gördü.

"İşler iyi gidiyor galiba."

Gavin soğukkanlı davranmaya çalışıyordu. "Sanırım. Hafta sonu için bir yerlere gidebiliriz."

Debs ıslık çaldı. "Yüce İsa! Gavin... Kendini izlemen lazım..."

"Ne?"

Debs, "Hafta sonu bir yere gitmek. Bu oldukça ciddi," dedikten sonra alçak sesle düğün müziğini seslendirdi. Gavin sinir olmuştu. "Kapa çeneni. Sandığın gibi değil. O çok havalı."

Ayrıca Debs onun küçük gözlerindeki aşk ışığını görebiliyordu. Bu çok komikti ama bir yandan da çok tatlıydı. Gavin, Alex'in asla onun olamayacağını anladıktan sonra yaşadığı hayal kırıklığının üzerine iyi şeyler hak ediyordu.

"O zaten asla senin olamayacaktı. Öyleyse ne önemi var?"

"Bir bakıma bu hali bütün ulaşılmazlığına ek olarak onu daha da çekici yapıyor. Biseksüel olduğunu söyleyeceğini asla düşünmezdim."

Debs, Alex'in ona verdiği küçük görevi söylediğinde – *duyduklarını Liam'a anlatması* – kendisini öve öve bitiremedi.

"Olgun bir şekilde Gavin... Onun özel hayatıyla ilgili hiçbir spekülasyon yaratmadan ve onun hayatından bir porno filmmiş gibi söz etmeden."

Gavin durumdan iğrenmiş bir şekilde, "Tanrım! Ne yapacağımı sandın ki?" dedi.

Aynı zamanda onun, Alex'ten kurtulması dikkate değer derecede hızlı olmuştu. Haberleri öğrendiği hafta Liam'la beraber bara gitmiş ve Minxy – *gerçek adı Maryanne olan* –

çıkıp gelene kadar bardak bardak bira içtikten sonra aynı eski zamanlardaki gibi kadınlara asılmaya çalışmıştı. Maryanne iki sokak ötedeki bir sigorta şirketinde çalışıyordu ve Gavin'e *tatlım* diye hitap ediyordu (Kimse bunu bilmiyordu). Yani buraya kadar her şey iyiydi...

Debs, "Dinle Gavin," dedi. Etrafta kulak misafiri olacak ya da Gavin'in duygularını yanlış anlayacak biri olmadığı halde alçak sesle konuşuyordu.

"Nasılsın?"

"Ben mi? Harikayım." Aslında Debs de kendisini iyi hissediyordu. Midesindeki kelebekler yerleşmeye başlamıştı. Sık sık bir beklenti içerisinde olmak, çoğu zaman gerçekleşmiş bir şeyden çok daha kötü oluyordu. Her neyse...

Gavin, Debs'i avutur gibi, "Utanılacak bir şey yok biliyorsun değil mi?" dedi.

"Pardon?"

Gavin, "Arada bir herkes depresyona girebilir. Hatta ben bile," dedi.

Alex, aceleyle ofise geri dönüp heyecanla gerçeği anlatmamıştı. *"Depresyonu külahıma anlatsın. Koca bir marketi yedikten sonra kusuyormuş. Debs bulumiaymış."*

Alex'ten şüphelendiği için bir kere daha kendisini kötü hissetmişti. Ama paranoya da hastalığının bir parçasıydı. Şu an burada olmadığı süre boyunca sadece Gavin ve Alex'i özlediğini hissediyordu.

Debs, "Dinle Gavin... Bugün Alex nerede?" derken birden sertçe kapanan ön kapının sesi duyuldu.

Herkes kaygılı bir şekilde birbirine bakıyordu. Bu Marty'ydi. Yüzünden düşen bin parçaydı. "Mother Hubbar dosyası nerede?" diye bağırdı.

Mother Hubbar, son zamanlarda piyasaya sürmek için

uğraştıkları çorba markasıydı. Tanya dosyayı bulan şansız kişiydi. "Burada..."

"Peki, neden o s...kilmiş dosya çantamda değil? Bugün o o...puyla lanet olası bir toplantım olduğu bilinmiyor muydu? Orada konu mankeni gibi dikilmek zorunda kaldım. Çünkü o kör olası dosya çantamda değildi!"

Marty, kanlanmış gözleriyle ofistekilere öfkeyle bakıyordu. Tanya'nın korkudan dizlerinin bağı çözülmüştü. Liam, içindeki tedirginliği geğirerek ortaya çıkarmıştı. En sonunda Marty'nin art niyetli bakışları Debs'de sabitlendi.

"Aha... Geri dönmüşsün." Ortamda çok sinirli bir hava hâkimdi ama Marty donuk bir şekilde gülümsemeyi başarmıştı. Marty'nin beyninde flaş gibi çakan *"Potansiyel Davalı"* sözlerini görmek mümkündü."Nasılsın?" diye sordu. Sesi biraz endişeli geliyordu.

"Harikayım Marty."

"İyi iyi."

"İlaç kullanıyorum işte bilirsin."

"Yaa... Harika."

"Depresyon için harikalar ama kafamdaki şişlik için pek bir şey yapamıyorlar."

"Geçen gün yeterince ilginç tıbbi bir makale okudum. İnsanlar sinirlendiği zaman ya da öfkelenmeye başladıklarında kafalarında şişlikler oluşuyormuş. Bunların oluşumu şu faktörlere..."

Marty'nin telefonu anlaşılması zor konuşmasını kesercesine çalmaya başlamıştı. Arayana baktı ve kaşlarını çatarak isteksiz bir şekilde cevapladı.

"Patricia."

Asla karısından gelen çağrıları kabul etmezdi ancak bugün kısık sesle ama kendini savunurcasına konuşmaya

başlamıştı. "Evet ofisteyim. Evet, saat beş buçukta evde olacağım. Evet, dakikası dakikasına... Güle güle."

Telefonu kapattığında kimseyle göz göze gelmedi. Debs'e doğru sırıtarak rahatlamayı başarmıştı. "Yeni bir masaya sahipsin. Daha da güzel bir masa..."

Debs ne diyeceğini bilmiyordu. Kimse hatırlayamadığı için her zaman merdiven altında sürünüp durmuştu.

Oldukça şaşırmış bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi.

Marty, "Problem değil," diye karşılık verdikten sonra ofise dönerek bağırmaya devam etti.

"Birisi bana lanet olası bir kahve getirsin!"

Debs, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Gavin'e bakıyordu. "Terfi mi aldım?"

Anlaşılan o ki kafasını daha sık vurmalıydı. Ama sonra eğlencesi yavaşça yok olmaya başladı ve içindeki tehlikeli tutku davetsiz bir şekilde orta çıkmaya başlamıştı. En sonunda bu boktan yerde başarıya ulaştığını hayal ediyordu. Terfi demek övgü almak demekti. Ayrıca öğle yemeklerine Marty'nin oyun arkadaşlarıyla birlikte çıkmak için bir davetiyeydi.

Gavin, "Tanrım, hayır..." diye dalga geçti ve Debs'i kendine getirdi.

Gavin anlamlı bir şekilde bakarak, "Evet terfi aldın çünkü artık bir kişi eksildik," dedi. Debs aval aval bakakalmıştı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Hızlıca etrafına baktı. O an Alex'in kapıdan içeri girmesini umuyordu ama öyle bir şey olmadı.

Kaba bir şekilde, "Bunu yapamaz," diye konuştu.

"İyi ama yaptı."

"Yasa denilen bir şey var. Marty'yi mahkemeye verebilir."

"Onun kimseyi mahkemeye vermek isteyeceğini sanmıyorum."

Debs kendini çok kötü hissediyordu. Bu konuda *suçlu* olduğunu düşünüyordu. Kim bilir ne kadar çok küçümseyici söze maruz kalmıştı? Yeteri kadar cesaretinin olmadığını ima ettiğinde de haklıydı. Burası, insanın kendisi olabilmesi için yanlış bir şirketti. Buradaki insanlar yanlıştı.

Gavin şaşırtıcı derecede vurdumduymaz bir halde, "Çok kolay bir şekilde başka bir iş bulacaktır," diye ekledi.

Debs, dünyanın asla anlayamayacağı bir yer olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Bu zor bir konu."

"Başının çaresine bakacaktır."

"Neyle?" Şimdi ise Debs'in sesi titriyordu. "Gay olarak mı?"

"Bildiğim kadarıyla Janice gay değil."

Debs, "Janice mi?" diye tekrarladı.

Gavin, Debs'e bakarak, "Haberleri duydum dediğini hatırlıyorum? Janice dün kovuldu," dedi.

"Kovuldu mu?" Debs kendisini papağan gibi hissediyordu.

"Marty'nin karısı her şeyi öğrendi."

"Aman Tanrım! Hemen ne olduğunu söylüyorsun."

Gavin sandalyesini Debs'e doğru çekti ve oturduğu yere yaşlı bir kadın gibi kuruldu.

"Alex'in terfi aldığı geceyi hatırlıyor musun?"

Debs, dalga geçermiş gibi, "Kafamı yarıp, hastaneyi boyladığım geceden mi bahsediyorsun?" dedi ve Gavin'in sorusuna, "Belli belirsiz," diye cevap verdi.

"Janice, Marty'yla beraber olmuş."

"Olamaz!"

"Barda beraberlerdi ve Janice bir dahaki terfide dikkate

alınmasını istediğini dile getirdi. Marty de kesinlikle ona hak ettiği değeri vereceğini söyledi. Sonra Marty'nin arabasına binip gittiler."

"Olamaz!"

"Bekle bekle! Daha en iddialı kısmını duymadın." Kahvesinden bir yudum aldı ve heyecanı arttırmak için biraz bekledikten sonra konuşmaya başladı.

"Ve Marty, cep telefonunun tuş takımını kilitlemeyi unutmuş. Telefon da kayıp Janice'in kıçının altına girince son arananlar listesindeki numara aranmaya başlamış. Son aranan kişi de Marty'nin karısıymış."

Liam, "Çok iğrenç," diyerek konuşmaya katıldı.

Debs iyi bir dedikodu için neredeyse paltosunu çıkarıp sandalyeye oturacak gibi olduğundan kendisiyle çok eğlenmişti. Ama ayakta kalarak dinlemeye devam etti.

"Devam et!"

"Patricia da tahmin edeceğin üzere onu terk etmiş ve Marty'i soyup soğana çevireceğine dair tehdit etmiş. Tabii bu meselenin olduğu sırada Marty senin onu dava edebileceğin korkusuyla dolanıp duruyordu. Bir yandan da Janice sıradaki Bayan Fitzgerald'ın kendisi olacağını söyleyerek ortalarda dolaşmaya devam ediyordu. Bekle! Ağzım kurumaya başladı." Gavin suyunu içtikten sonra konuşmaya devam etti. "Her neyse… Dün Marty'ye sıkıntı geldi. Bir kulağında Patricia, diğerinde de Janice vardı. Neredeyse aklı gidiyordu."

Tanya lafa girerek, tüyler ürpertici bir ses tonuyla, "Janice'in etrafında berbat şeyler dönmeye başlamıştı," dedi.

"Marty dün Janice'i yanına çağırdı ve ona uygun adım marş emrini verdi. Çığlıkları buradan duyabiliyorduk, değil mi? Janice daha sonra Marty'nin ofisinden çıktı ve ma-

sasını toplayıp, ayrıldı." Gavin konuşmasını kesti ve derin bir nefes aldı. "Çok ETKİLEYİCİYDİ."

Debs, Janice'in masasına baktı. Şimdi bu masa onun yeni masasıydı...

"Peki ya Alex?"

Gavin boş bir tepkiyle, "Ne haber ondan?" dedi.

"Pekâlâ, haberleri yaymadın mı?"

"Tabii ki öğrendiler." Biraz alınmış bakıyordu. "Herkese söyledim. Hatta Marty'ye bile ama dürüst olmak gerekirse Debs, şu an gündemde olan olaylar yüzünden kimse bunu pek fazla takmadı."

O sırada Alex toplantıdan geri dönmüştü.

Alex, "Yeni haberleri duydun mu?"

Debs, "Evet ama görünüşe göre gündeme oturamamışsın," diye espri yaptı. "Marty'nin telefonuyla kendine sihirli bir kamuflaj yapmadığına emin misin?"

Alex, "Janice'in kıçının altında o aletin çalışabilmesine çok şaşırdım. Affedersin, tabii ki çalışmamasını isterdim. Ne kadar duyarsız olduğumu biliyorsun."

"Ah! Kapa çeneni. Senin yanındayken kadınların memelerinden ya da herhangi bir şeylerinden bahsedemeyeceğimi hiç düşünmezdim. Her neyse... Peki Marty bu konuda ne düşünüyor?"

Alex sırıtarak, "Benden ödü kopuyor," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi? Lezbiyenlerle alakalı şaka falan yapmadı mı?"

"Bir tane bile yapmadı. Lezbiyenlik bulaşıcı olmadığı halde koridorda yanımda geçerken duvara yapışarak benden uzaklaşıyor."

"Eğer öyleyse, ikimizden de ödü kopacak demektir."

"Kimseyle bir sorunum yok. Hatta Gavin ve Liam'la bile. Janice biraz iğrendi ama alışılmış tepkisinden pek bir

farkı yoktu. Tanya ise benimle aynı odada yalnız kaldığı zaman fazlasıyla endişeleniyor." Alex gülmesine engel olamadı. Debs şimdiye kadar onu hiç böyle rahatlamış görmemişti.

Alex, Debs'in eşyalarını topladığını fark etti. "Janice'in masasına taşındığını duydum."

"Aslında taşınmıyorum." Ona söyleyebilirdi. "Ayrılıyorum." Alex güldü. "İyi fikir Debs... Hepimiz ayrılmayı denedik ama daha önce bunu başarabilen olmadı. Janice hariç tabii."

"Ciddiyim." Alex dikkatle ona bakıyordu. "Pekâlâ Debs... Buradan nefret ediyorsun biliyorum. Ben de buradan nefret ediyorum ama her şey daha iyi olmaya başladı. Yapma Debs... Hatta terfi bile aldın."

"Bu bir terfi değil. Sadece bir masa... Zaten bir önemi de yok. Karar verdim ve başka bir şey yapacağım."

"Ne yapacaksın?"

Kendi göz alıcı halkla ilişkiler şirketini kuracağı ya da Avustralya'daki terk edilmiş bebek kanguruları kurtaracağı gibi ortaya koyacağı riskli bir planı yoktu.

Zaten dün gece listesine yazdığı şey bu derece ihtimallere de dayanmıyordu. Listesine altın harflerle, sadece "Hemen Kariyerini Değiştir," yazmıştı ama henüz bunu detaylandıracak kadar enerjisi yoktu.

"Daha emin değilim."

"Debs bu delilik. En azından kafanı toparlayana kadar kal."

"Alex lütfen yapma! Eğer konuşmaya devam edersen korkmaya başlayacağım ve bu benim için çok kötü olur. Güven bana."

Aslında Janice'in masası onu baştan çıkarmak için yeterliydi. Büyüktü ve çok tatlı bir masa lambası vardı. Ay-

rıca saatler beş buçuğu gösterdiğinde, umutsuzluk içinde kaçabilmek için de ön kapıya yeteri kadar yakındı.

İşte sorun da buradaydı. Debs uyanık olduğu zamanlarını bir yerden kaçmak düşüncesi ile geçirmek istemiyordu. Yani bebek kanguruları kurtarmayı bile tercih edebilirdi.

Baş döndürücü bir şekilde, "Benimle gel," dedi Debs. "Sen de Gavin. Hatta Liam'ı bile alabiliriz."

Eğer Avusturalya'ya birlikte giderlerse çok eğlenebilirlerdi. Marty ve Fitz İletişim'in canı cehennemeydi!

"Üzgünüm Debs. Sen hâlâ fark etmedin ama ben çok geri kafalı biriyim. Ziyaretine gelirim ama... Tam olarak nerede olacaksın?"

Debs, "Haber vereceğim," diye söz verdi.

Debs eve giden otobüse binmek için yolunun üzerindeki parka doğru yürüdü. Bundan önce belki de yüz defa bu parka gelmişti ama hâlâ kapısından içeri girerken tereddüt ediyordu. Elinde kahverengi paketin içine sarılmış sandviçler olmadan bu parka gelmek biraz garipti. Belki de eski zamanların hatırına sandviççi dükkânına uğramalıydı. Ama henüz öğle tatili olmamıştı ve iyileşmesine bu kadar az kalmışken Walkers'ın soğanlı ve peynirli cipsleri ile karşı karşıya gelerek risk almak istemiyordu. Ayrıca banklar nemli ve ıslaktı. Zatüreye yakalanmadan bu banklara oturabilmek pek mümkün değildi.

Ördekler havuzun içindeydiler ve her zaman ki gibi yüzüyorlardı. Debs'i gördükleri an kıyıya doğru çılgınca kanat çırpmaya başlamışlardı. Debs belirsizce onu özlediklerini düşündü. Ama daha sonra fark etti ki ördekler elindeki kahverengi karton kutuyla ilgileniyorlardı. Eğer iş günlüğü ve Snoopy'li ajandası ilgi alanlarına girmiyorsa hiç şansları yoktu.

Aslında Debs bunların hiçbirini istemiyordu. Bu yüzden en yakın çöp kutusuna giderek hepsini elden çıkardı. Attığı kutu büyük olmasına rağmen arkasında bıraktığı kolay bir işti. Ördekler onun sıyırdığını düşünerek bakıyorlardı ya da vak vaklıyorlardı.

Artık kutusu olmadığı için kendisini biraz çıplak gibi hissediyordu. Şimdi şu koca dünyada yalnızdı. Tek başına kalmıştı. Çevresinde hiçbir yön gösterilmemişti. Hatta artık Snoopy'li ajandası da yoktu.

O an Cara olmayı dilemişti. Ya da Fiona... Ya da Alex... Hatta ihtiyaç halinde Gavin bile olmak isteyebilirdi. Aslında ona yardım eli uzatabilecek ve kendisini daha iyi hissetmesini sağlayabilecek herhangi biri olabilirdi.

Bob'u düşünmemeye çalışıyordu – *ki bu aptallıktan başka bir şey değildi. Zaten parka adımını attığında aklına gelen ilk düşünce Bob'du* –. Ama şu an onu düşünmekten kafası kocaman olmuştu. Oturdukları banka baktı. Orada oturup yaptıkları tek şey kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamaktı.

Banka doğru gitti ve çantasından çıkardığı kâğıt mendille bankı sildi. Oturduğu an geçmişteki o güzel yaz günlerine geri dönmüştü. Kucaklarındaki sandviç paketleriyle yan yana otururlar ve saçma sapan şeylerden bahsederlerdi. Delicesine gülerler, dedikodu yaparlar ve orada mutlu olurlardı.

Daha da ilginç olan ise bugün kendisini kızgın hissetmiyordu. Daha önce yaptıklarından dolayı utanç içinde de değildi. Ne kadar aptal olduğunu da sorgulamıyordu. Bob ve o, kısa bir süre için, galaksideki iki yıldız gibi çarpışmışlar ve sonra da her zaman olduğu gibi ayrı yönlere gitmeye devam etmişlerdi.

Bob'dan geriye kalan özgür bir yol eşyası ya da paketlenmiş rahat bir boşluk gibi, uzun zamandır o bankta otu-

ruyordu. Ofis çalışanları yavaş yavaş etrafını doldurmaya başlamışlardı. Yağmurdan korunmak için yanlarında taşıdıkları şemsiyeleriyle *öğle tatilindeydiler* ve ellerinde tuttukları sandviç ve kolaları koruyorlardı.

Debs ayağa kalktı ve parktan dışarı çıkarak yeni hayatına doğru bir adım attı.

•

Yirmi Altı

"Susan!" diye bağırdı Geri. "Nemlendirici kremimi gördün mü?" Şüpheli bir sessizlikten sonra Susan, "Hayır," diye seslendi.

Yalancı! Geri odasından dışarı çıktı ve Susan'ın odasına doğru yürümeye başladı. Kapıyı açtığında o ve Leo birbirlerine fazlasıyla yakın duruyorlardı Geri çıplak olmadıkları için Tanrı'ya şükrediyordu.

Susan, utanmış bir halde, "Anne!" diye tepki verdi.

Leo, "Affedersiniz Bayan M," dedikten sonra, elleriyle pantolonunun önünü kapatmaya çalıştı. Oldukça utanç verici bir andı.

Geri, yardımcı olabilmek için, "Banyodaki dolapta birkaç prezervatif olacaktı," dedi. Onlar Bob'la olan cumartesi gecesi sevişmelerinden kalmıştı. Hatta günleri geçmiş bile olabilirdi.

Susan, "Anne!" dedi.

"Ne var? Kırk üç yaşımda anneanne olmak istemiyorum."

Hastanedeki çalışma saatlerini yeniden düzenleme-

yi başarmıştı ve zar zor elde ettiği bu özgür zamanların kısa sürmesini istemiyordu. Yani bebek bakmaya hiç niyeti yoktu.

Hiç kuşkusuz bir sürü insan, kızının kendi evinde bir erkekle sevişmesine izin verdiği için Geri'yi yadırgayarak yaptığının yanlış olduğunu düşünürdü. Bir yıl önce kendisi de bu konu yüzünden dehşete düşüyordu. Hatta üç ay öncesine kadar da böyle düşünüyordu.

Ama bu, Leo ve Susan'ın ilişkisinin gerçekten doğru olduğunu fark edene kadardı. Çünkü onlar cidden birbirlerine âşıktılar.

Son zamanlarda ciddi derecede çöküşe geçmiş bir evliliğin olduğu bir evde yaşamak onları hiç etkilemiyordu.

"Bu her şeyi yaşayarak öğrenmek gibi bir şey... Sen ve babamın yaptığı hataların aynısını yapmayacağım."

Geri, bu hatalar hakkında tam olarak ne düşündüğü konusunda Susan'ın onu bilgilendirmesini istemişti. Hatta Geri bile yaptıkları yanlışların ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Susan'ın iyimserliği tabii ki çok tatlı ve saftı. Geçen yılki haline hiç benzemiyordu ama bu derece artacağı hiç düşünülemezdi. Geri, Leo'nun uzun ve güçlü kollarıyla, koruyucu bir tavırla Susan'ın zayıf omuzlarını sarması ve onların birlikte olması düşüncesini fazlasıyla iyimser buluyordu.

Susan'ın, insanı küçümseyen sert tavırlarını geride bırakmış olması büyük bir rahatlamaya neden olmuştu.

"Sen haklıydın," demişti Geri. "Leo konusunda... Seni dinlemeliydik."

"Şükürler olsun! On altı yılın ardından sonunda doğru bir şeyler yapabildim."

Leo, "Seni havaalanına bırakmamı ister misin?" diye

teklifte bulundu. Pantolonunun içinde yaşadığı problem sakinleşmiş görünüyordu.

"Hayır teşekkürler. Taksi çağırdım."

Leo hakkında iyi şeyler düşünmeye başlamıştı. Ama yeryüzündeki hiçbir güç bir daha onu Leo'nun arabasına bindirmeye yetmezdi. Bir keresinde Geri'yi alışverişten dönerken görmüş ve onu eve bırakmıştı ama Geri'nin karnındaki titreşimler bütün gün devam etmişti. Arabanın koltukları çok alçaktı. Geri, Tesco – İngiliz süpermarketler zinciri – kamyonuyla yan yana giderlerken kendisini cüce gibi ve çok güçsüz hissetmesinin yanında, hafif bir panik atak geçirmişti.

Her zaman hız limitlerini aşmayacağına dair yemin etse de Leo hâlâ çok hızlı araba kullanıyordu.

Geri, suçlayıcı bir ses tonuyla, "İşte orada," dedikten sonra nemlendirici kreminin üzerine atıldı. Susan'ın makyaj masasının üzerinde duruyordu. "Neredeyse bitmiş Susan."

"Tatil dönüşü vergi ödemeyeceğin bir kremi her zaman alabilirsin. Hatta bana da biraz alsan çok daha iyi olur."

Bazı şeyler hiç değişmemişti. Evde olmadığı zamanlarda da kontrolü elden bırakmamak için niçin kurallar ve talimatlar listesi hazırladığını düşünüyordu. Buzdolabının üzerinde asılı olan o görkemli liste... Hatta kimsenin hatırlamaya ihtiyacı olmamasına rağmen evin çeşitli bölümlerine bu listenin kopyalarını dağıtmıştı.

Yanlış anlamaya yol açacak herhangi bir karışık anlatımda olmamasına rağmen, listeyi hazırladığı zaman herkesi teker teker yanına çağırıp yazılanları açıklamıştı.

Geri, yardımcı olmak amacıyla, "Birinci kural: Parti yapmak yok. Parti, herhangi bir zamanda üçten fazla insanın biraraya toplanması demektir," diyerek konuya açıklık getirdi.

Susan, sevişmek için ailesinden tamamen izinli olması-

nın yanında, sanki o evde sözü geçen oymuş gibi, "Denerim," diye cevap verdi.

Davey, sadece çaresizce baktı. "Beni bu ikisiyle yalnız bırakma," dedi.

"Davey..."

"Onları izlemek bende kusma hissi uyandırıyor."

Susan tavsiye verir gibi, "İzleme o zaman," dedi.

Davey, annesine dönerek, "Niye seninle gelemiyorum? Söz veriyorum başına dert olmayacağım," diye yalvardı.

Geri'nin peşine takılmak için altı yaşından beri böyle bir soru sormamıştı.

"Babamla arasında geçen sorunları düzeltmeye uğraşıyor. Seni etrafında görmek istemeyecektir," dedi Susan.

Geri, "Babanla aramda geçenleri düzeltmeye çalışmıyorum," diye itiraz etti. "Biz sadece... Kısa bir tatil yapacağız o kadar."

Susan ve Davey, her zamanki *seni yaşlı aptal kadın* bakışıyla onu izliyorlardı. Ama bu seferki bakışları daha çok *seni yaşlı ama umutsuz bir şekilde genç görünmeye çabalayan aptal kadın* der gibiydi. Onun kısa saçları henüz fark edilebilir bir etki yaratacak kadar uzamamıştı.

Şimdi ise Geri onlara nasıl bakması gerektiğini biliyordu: Babanız orta yaş krizinden çıkamayınca, düşüncesizce genç bir kadınla ilişkiye girdi ve bunu öğrenen anneniz de onun kıçına tekmeyi bastı. En sonunda düşüncesizce giriştiği bu ilişki kaçınılmaz bir şekilde son buldu. Daha sonra anneniz ve babanız yirmi sene önceki gibi çıkmaya başladı. Şimdi de babanız, annenizi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde romantik bir tatile götürüyor... Sanırım Geri'nin bakışı daha çok bir ders kitabı gibiydi.

Bir dahaki altı ay içinde de iğrenç Bahama sahillerinde, arkalarında çocuklarıyla, evlilik yeminlerini tazelemeyi umuyorlardı.

Vay anasını! Ne kadar da ciddi…

★★★

Andrea telefonda, "Bu da adamını terk etmeyeceğin anlamına geliyor," diye konuştu. O tamamen eski haline geri dönmüştü. Bu ne iyi, ne kötü bir şeydi. "Eğer bu Hillary Clinton için yeteri kadar iyiyse, senin için de öyle demektir."

"Bob'u terk etmeyeceğim demedim."

"Ona geri döneceksin ama değil mi?"

"Henüz karar vermedim."

"Bütün o şatafatlı akşam yemekleri ve rüzgârlı sahillerde yaptığınız uzun yürüyüşler ne demek oluyor o zaman? Bana bunların hiçbir şey ifade etmediğini söyleme."

"Biz sadece birlikte zaman geçiriyoruz. Konuşuyoruz… Birbirimizi yeniden tanıyoruz."

Andrea kuşkuyla, "Bob'un derinliklerinde gizlenmiş bir şeyleri mi varmış?" diye sordu.

Erkek karşıtı olduğu bir dönemdeydi ve davranışlarından dolayı da kimse onu suçlayamazdı. Doktor Foley de onun istediği gibi çıkmamıştı ve dev gibi memeler hikâyesi hastanenin içinde yankılanıyordu. Hatta Andrea'nın en son duyduklarına bakılırsa bu hikâye değişikliğe uğramıştı ve en sonunda Doktor Foley de *yemek tabağı büyüklüğünde* memelere sahip olduğunu duymuştu.

Hannah, "Iyy… Ben bile kendi memelerimle o kadar ilgilenmiyorum," diye tepki vermişti.

Doktor Foley, onu sanat galerisine davet ettiğinde, şu meme meselesinden bahsetmemişti ama söylediğine göre o da doktorun göğsünden gözlerini alamamıştı.

Doktor Foley'in neler olduğunu anlaması fazla uzun sürmemişti.

Andrea'nın karşısına geçip, "Bu senin işin değil mi?" diye konuşmuştu. "İlişkide her zaman acı çeken bir taraf olur."

Andrea, "O kadar kendine güvenme," diye cevap vermişti.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum! Bilmeni isterim ki jinekomasti adı verilen bir sağlık sorunum var. Bu da erkekte meme büyümesi demek oluyor. Yani dalga geçilecek bir şey değil."

Andrea ise bu öğrendiği meme büyümesi hastalığı gerçeğini, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde hastaneye yaymıştı. Müthiş bir şeydi! Ertesi sabah ise Doktor Foley, "Devam et tatlım... Git de onları köşedeki delikanlılara göster," bağırışlarını duymadan kantinin oradan geçemez olmuştu.

Maruz kaldığı iftiralar yüzünden dava açacağına dair söylentiler olsa da Limerick Bölge Hastanesi'ne başvuru yapacağa benziyordu.

Bu meme meselesinin orada da onu takip etmemesini umut ediyordu ama hademelerden birinin kız kardeşinin oranın yemekhane bölümünde çalıştığını *henüz* bilmiyordu.

Andrea yeni biriyle flört etmeye başlamamıştı. Çünkü şu an için kendisine pek güvenmiyordu.

Geri, "Şu an erkeklere güvenmiyorsun," diye belirtti.

Ama Andrea, Geri'nin yağmuruna tutulduğunu hissetmiş olmalı ki, "Sürekli huysuz ve negatif ol demek istemiyorum. İstersen Bob'la olan tatiline devam et. Ben sadece senin bu işle yeniden uğraştığını görmek istemiyorum o kadar," diye karşılık verdi.

Bu tatil çok riskli olsa bile ikisinin de geleceği göremeyeceği çok belliydi.

Loş ışıklı şık restoranlarda, bir çiftmiş gibi saatlerce va-

kit geçirmek çok güzeldi. Üstelik her ikisi de iyi davranışlar sergiliyorlardı. Bütün hafta çok farklı olabilirdi. Her ne kadar önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalışsalar da bir gece çok içip de Debra hakkında berbat bir tartışma yaşayarak bir dahaki uçakla eve dönebilirlerdi.

Daha da kötüsü, haftayı yarıladıkları zaman bütün tavırlarını değiştirip eski hallerine geri dönebilirler ve her şey televizyonun önüne yayılarak, "Kumandayı bana verir misin tatlım?" cümlesinden başka bir şey söylemeden geçen gecelere dönüşebilirdi.

"Ben on yedi yıldır evliyim Andrea." Bazen yüz on yedi yıl gibi gelmesine rağmen… "Ona bir şans daha vermeliyim."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Ama istiyorum."

Andrea, sanki Geri yaşadığı hayal kırıklığını hiç düşünmüyormuş gibi bir iç çekti. "İyi şanslar o zaman. Ha bu arada, dönerken bana vergisiz olanlardan nemlendirici krem getirebilir misin?" dedi.

Çocuklar daha çok küçüktü ve Geri'nin paranoyalarından dolayı henüz bir bakıcıları yoktu. Geri daha çok bakıcıların kundakçı kişilerle ilişkisi olabileceğini ya da küçük çocukları avlayan sevgililere sahip olabileceğini düşünüyordu. Hal böyle olursa sanki randevuları evdeymiş gibi davranmak zorunda kalabilirlerdi. Bob hemencecik gidip romantik bir film kiralar dönüşte de iyi bir beyaz şarap getirebilirdi. Geri de çatalları ve ketçapı masanın üzerine fırlatmak yerine güzel şeyler pişirip masayı donatabilirdi. Daha sonra aynı dışarıda buluşuyorlarmış gibi şık giyinip popoları acıyana kadar karşılıklı oturup keyifli bir akşam geçirebilirlerdi.

Geri, "Bana en büyük korkunu söyle," diyerek bir muhabbet başlatabilirdi.

"Uzaya hapsolmak ve cuma geceleri George ile içki içmeye gitmek. Senin ki?"

"Kanser olmak."

Bob iç çekerek, "Hafif şeylerden bahsedeceğimizi düşünmüştüm," diye cevap verebilirdi.

"Biliyorum ama bu konuda ne yapabilirim? Bu benim en büyük korkum."

Davey doğduktan sonra onların hayatta kalabilmeleri için bakmakla yükümlü olduğu iki küçük canlıya sahip olduğundan bu yana Geri ölmekten korkar olmuştu. Kanser korkusu biraz daha farklıydı. Araba kazası geçirmek ya da bazı nedenlerden dolayı cinayete kurban gitmek konusunda çok fazla endişe duymazdı.

"Eğer ölürsem..."

"Biliyorum... Çocukların aşısını unutmayacağım ve çok fazla şeker yemelerine izin vermeyeceğim."

"Ya da çikolata!"

"Söz veriyorum. Belki sadece pazarları..."

"Gördün mü? Sana güvenemem."

Ama güveniyordu. Asla Bob'un öleceğinden endişe etmiyordu. Bob asla ölmesine neden olabilecek aptalca ya da düşüncesizce bir hareket yapmazdı. O her zaman kaya gibi sabit bir şekilde orada olurdu. Geri bütün hayatını bir endişeden başka bir endişeye uçarak ya da bir hemşireden daha iyi bir annenin nasıl olabileceği konusunda düşünerek geçiriyormuş gibi görünürken, Bob her zaman kendinden fazlasıyla emin olmuştu. Eğer bir gün ölürse, son nefesini verirken, çocukların Bob'la güvende olduğundan emin olurdu.

"Haritayı aldın mı?"

"Aldığını söylemiştin."

"Ben pasaportları aldım dedim."

Bu, ustalık isteyen bir işti. Geri, Bob'a bavulunun fermuarını açtırdı ve Bob'un iddia etmesine rağmen, onun biletleri ve Paris'in etrafında dolanırken yürüyüş için uygun ayakkabıları gerçekten alıp almadığından emin oldu.

Geri, tatil için Paris'i seçmesinin bir hata olmamasını umuyordu. Bob'un daha önce anlattıklarına göre bu şehrin tarihi bir önemi vardı ve Bob da bütün yerleri tek tek gezdireceğine dair söz vermişti.

Şehrin diğer bir tarihi önemi de Bob'un daha önce buraya Debra ile gelmesinden kaynaklanıyordu.

Bob da bunu düşünmüş olmalı ki başka bir yere gitmeyi ima ederek, "İspanya bugün yirmi beş dereceymiş," demişti.

Taksi beklerken çocuklar çoktan güle güle deyip gitmişlerdi ve sadece ikisi kalmıştı. O gün aralarında garip bir şey vardı.

"Eee?" dedi Bob. Onun da aynı garip şeyi hissettiği belliydi.

"Bir saat önce Ben'in annesini aradım."

"Neden?"

"Davey'in bütün hafta onlarda kalmasını kabul etti. Biliyorsun Susan ve Leo ile kalmak istemiyor."

"Her şey tamam mı?"

"Tabii ki tamam... Davey böyle daha mutlu olacak."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Umarım otel güzeldir," dedi Geri.

Otelin güzel olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü Bob rezervasyon yaptırmadan önce çok fazla araştırma yapmıştı. Ayrıca Geri de oteli internetten görmüştü. Bütün her

şey Bob'un fikriydi ve karısını yeniden kazanma işini çok ciddiye alıyordu.

Taksinin geldiği duyulmuştu. Ama şoför belli ki çok tembeldi. Gelip zili çalmak yerine dışarıda kornaya basıp duruyordu.

Geri'nin bavuluna uzanarak, "Hayır bana bırak," dedi Bob.

Geri sertçe, "Kendi bavulumu taşıyabilirim," diye cevap verdi.

Bob ona baktı. "Sorun ne Geri?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Geldiğimden beri beni azarlayıp duruyorsun."

"Saçmalama."

"Milyon kere özür diledim…"

"Öyleyse bir kere daha söyleme. Lütfen. Buna katlanabileceğimi sanmıyorum."

Bob arkasındaki tezgâha yaslandı.

"Ne o zaman?"

Geri birden duraksadı. Zayıflığı kabul etmek istemiyordu. Neredeyse bir yıl boyunca Bob'un onu başkasıyla aldatmasının verdiği zarardan arınmaya çalışıyordu. Bu durumla tek başına mücadele etmek zorunda kalmıştı. Yeniden var olabilmek ve kendisini koruyabilmek için… Ama şu an kendini yine işe yarayacağının garantisi olmayan o bilinmezliğin içine atmak üzereydi.

En sonunda kabul ederek, "Gerginim," dedi.

"Ben de gerginim."

"Sen mi? Uçakta emmek için cebinde bir paket şekerlemen var."

"Yani?"

"Cebinde bir paket şekerlemesi olan insan gergin olamaz." Biraz saçmalamaya başlamıştı ama umurunda değildi.

"Her şeyin düzeleceğini düşünüyor musun?"

"Evet. Düzelteceğim."

"Düzelmediğini farz et?"

"Geri..."

"Hayır. Gerçekten. Bütün her şeyin boka sardığını düşün? Sonra her şeyi yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağız."

"Böyle bir şey olmayacak." Bob'un sesi gayet kendinden emin geliyordu ve bu da Geri'yi gıcık etmeye yetmişti.

"Bundan emin misin? Benim düşüncemden nasıl emin olabiliyorsun? Ayrıca sabahları dişini fırçalarken çıkardığın gürültüye nasıl tahammül edeceğim?

Bob incinmiş görünüyordu. "Ne gürültüsü?"

Geri inatçı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Belki bunun için çok yaşlıyız. Belki de cumartesi geceleri bok gibi geçen sevişmeler çok eskide kalmıştır."

"Evet, bok gibiydi."

Bu cevap Geri'yi çok öfkelendirmişti.

"Ben..." Neredeyse Debra diyecekti. Yüce İsa! "Ben şu *üçüncü kişi* gibi olamam," diye kekeledi.

"Ben de George Clooney olamam. Bak... Biz bir şeyleri düzelteceğiz tamam mı?"

"Biz mi? Kim demiş?"

"Ben düzelteceğim Geri. Çünkü bu evliliğin bitmesini istemiyorum ve sen de düzelteceksin," dedikten sonra, "Muhtemelen," diye ekledi.

"Pekâlâ, tamam."

"Bunu daha tutkulu söyleyebilirdin."

"Bob!"

"O zaman ben tutkulu söylerim."

Sevgili Tanrım! Bob kendini kaybetmeye başlamıştı.

"Beni yarı yolda mı bırakacaksın?" (Gayet tutkulu?!)

Dışarıdaki taksi sürekli kornaya basıyordu.

Mutfak penceresinden, "Keser misin şunu! Burada karımla konuşuyorum," diye bağırdı.

Geri gülmeye başlamıştı.

"Ne var? Sadece şansımı denedim."

"Affedersin." Geri şimdi daha çok gülüyordu.

Bob ellerini kalçasına koyarak, "Şimdi de beni küçük düşürüyorsun," dedi.

Geri en sonunda kendini kontrol etmeyi başarmıştı. Gülmek ona iyi gelmişti ve bütün vücudu gevşemişti. Şimdi Bob da gülüyordu.

Geri samimiyetle, "Tutkun için teşekkür ederim," dedi.

"Bunu Paris'te bir kere daha deneyeceğim. Oranın havası daha uygun olabilir.

"Eğer yaparsan memnun olabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Belki ben de deneyebilirim."

Bob, kuşkuyla, "Madem," diye söze başladı:

"İşe yarayacak mı göreceğiz."

Bob elini Geri'ye doğru uzattı. "Gidelim mi?" diye sordu. Geri, bir an için Bob'a baktıktan sonra, kafa salladı ve o da elini uzattı.

